

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE REDWOMAN AND THE WHITE BEAR

FERN A. ELLIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE
RED WOMAN AND
THE
WHITE BEAR

REDWOMAN^{VE} WHITE BEAR

FERN İ. ELLIS

Telif Hakkı© 2024 Fern A. Ellis

www.fernaellis.com

Kapak resmi Clella Red'e

aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Fern A. Ellis ile iletişime geçiniz.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Tanımlayıcılar: ISBN 979-8-9910523-0-6 (ciltsiz)| ISBN 979-8-9910523-1-3 (e-kitap)

Kendini kaybolmuş hissedenlere: Yürümeniz gereken yol hala önünüzde.

CONTENTS

- [1. Av](#)
- [2. Gölgeormanı Annesi](#)
- [3. Rodney](#)
- [4. Bir Plan](#)
- [5. Nocturne, Bölüm I: Çağrı](#)
- [6. Nocturne, Bölüm II: Şenlik](#)
- [7. Nocturne, Bölüm III: Manipölasyon](#)
- [8. Gece Bahçesi](#)
- [9. Kralı Beslemek İçin](#)
- [10. Dondurulmuş](#)
- [11. Savaşın İçine](#)
- [12. Daha Konforlu Bir Hapishane](#)
- [13. Kafesteki Kuş](#)
- [14. Aynalı](#)
- [15. Oyunu Oynamak](#)
- [16. Hain Bir Kalp](#)
- [17. Serbest Bırak](#)

- [18. Bağlantısız](#)
- [19. K    k Bir Mer  amet](#)
- [20. Devasa, Lanet Bir Hata](#)
- [21. Eve D  n   ](#)
- [22. Ivran ve Dryadlar](#)
- [23. Seelie Sarayı](#)
- [24. Ya  am Nefesi](#)
- [25. Parampar  a](#)
- [26. Ak  am Yemeği](#)
- [27. Ar  ivler](#)
- [28.     Numaralı Kapı](#)
- [29. Bir iyilik](#)
- [30. G  rmezden Gelinemeyecek Kadar   nemli](#)
- [31. Merhem](#)
- [32. Eski Bir Yara  anma](#)
- [33. Beyaz Ayı](#)
- [34. Kaldıra  ](#)
- [35. Diren  ](#)
- [36. Yakınlık](#)
- [37. Ağır Bir Ta  ](#)
- [38.   kilik   zerine Bir   alı  ma](#)
- [39. Ay Gelgitleri   ekerken](#)
- [40. G  lgeler ve Sarma  ıklar](#)
- [41. Kırmızı Kadın](#)
- [42. G  m    Azizler](#)
- [43. Elowas Telaffuz](#)
- [Kılavuzu](#)

Gel ey insan çocuğu! Sulara ve
vahşı doğaya. Bir periyle, el
ele,
İçin ve dünyanın daha fazla Tam
ağlamaklı daha sen anlayabilir.

W.B. Yeats

AISLING

T ığlığı yumuşak ve uzaktı, botlarının altındaki kuru çalıların ıtırtısından daha yüksek değildi. Mevsim ne olursa olsun yapraklarını dökmeyen, değişmeyen çamların arasında görmek zor olsa da, esintiyle birlikte gelen acı keskin soğuk yeterince açıktı: sonbahar çok az bir uyarı ile sert ve hızlı bir şekilde gelmişti. Aisling hareketsiz kaldı, ormanın ortam seslerini duymak için zorlandı. Tekrar geldi, hâlâ sessizdi ama bu sefer daha yakındı. Birkaç saniye sonra, çığlığı bir trompet takip etti. Alçak, iniltili sesi bir ensesinde boncuk boncuk soğuk terler belirdi. *Bir uyarı.*

Adadaki herhangi biri için bu ses, feribotun sis ddğne benzeyebilirdi. Ama Aisling daha iyi biliyordu. Bu sesi sadece annesinin anlattıklarından tanıyordu. Ama aynı hikyelere göre henüz av mevsimi gelmemişti. Her iki durumda da, orman yolundan sınır bölgelerine geçecek kadar uzaklaştığını düşünmüyordu.

Yakacak odun demetini göğsüne bastırarak donakaldı, bir sonraki sesin başka bir yöne doğru ilerlerken susturulacağını umuyordu. Bekleyip dinlerken aklı annesinin ormandan geçerken karşılaşabileceği yaratıklar ve varlıklarla ilgili anlattıklarına gitti. Hem nazik hem de zalim yaratıklar, çoğu ikisinin arasında bir yerde. Bazıları kayıp bir yryşy haritadan çok uzaklaşırsa eve götürecekti ve

Bazıları onları ormanın daha da derinlerine çekecekti. Şimdi korktuğu şey, grubundan uzakta ve kendini savunacak bir çakısı bile olmayan bu şüpheli ahlak varlıklarıydı.

Bir başka korna sesi, düz ve unutulmaz, dişlerini kenetledi. Bunun neye işaret ettiğini bilmek, daha da fazla. İleride, Briar da durmuştu. Köpeğin soluk tüyleri yavaşça kabardı. Göğsünün altlarında bir yerde bir hırıltı yükseliyordu.

"Briar, yaklaş," diye emretti Aisling. İri Pirene onun sesindeki endişeyi neredeyse kesinlikle duyabiliyordu; sadece bir kez söylenmesi gerekiyordu. Geriye, onun yanındaki yerine doğru süründü, gözleri ilerideki derin ormana odaklandı. Oradaki çalılıklar çok sıkı. Kış gelmeden temizlenip yakılması gerekiyordu.

Aisling ayaklarını sürüyerek uzun bir çam ağacının gölgesine çömeldi ve kendini ağacın kabuğuna yaslayarak dinledi, gözlerini sımsıkı kapatarak seslerin hangi yönden yankılandığını anlamaya çalıştı. Kovalamaca ona doğru mu geliyordu, yoksa uzaklaşıyor muydu? Orman o kadar sessizdi ki hem Aisling'in hem de Briar'ın nefes alışları inanılmaz derecede yüksek görünüyordu.

Bu sessizlik, çalılıkların arasında gürültüyle yuvarlanan ve hızla yaklaşan bir şey tarafından bozuldu. Sesi yere yakındı.

-Belki bir sincap. *Hayır, ondan daha büyük. Bir tavşan mı?* Ama tavşan değildi. Kılıç eğrelti otlarının salındığı bir yataktan çıkan küçük bir figür hızla görüş alanına girdi. Bu bir kadındı; ya da en azından kadına benzeyen bir şeydi. Yüz hatları kalkıktı, sanki kilden yapılmış gibi narin çizgileri ve keskin açıları vardı. Açıklığa çarpma şekline rağmen, üzerinde belli bir hafiflik vardı. Çok güçlü bir esinti onu sürükleyip götürebilirdi.

Briar savunma pozisyonundan kalktı, artık korkmaktan çok merak ediyordu. Aisling de varlığın görünüşü karşısında büyülenmişti. Çılgın bir enerjiyle hareket ediyor, dallara takılıyor ve neredeyse yarı boyundaki taşların üzerinden atlıyordu. Adımları hem zarif hem de düzensizdi, orman arazisinde aciliyet hissiyle ilerliyordu.

Briar'ın kürkünün yer değiştirirken çıkardığı hafif hışırtı varlığın dikkatini çekti ve hemen dondu kaldı. Gözleri kilitlendiğinde, Aisling sanki ayağı bir adımı kaçırmış gibi karnında bir düşüş hissiyle kavrandı. Zihninin derinliklerinde bir şey sarsıldı - tam olarak tanımlayamadığı ama çok tanıdık gelen bir şey.

Borudan çıkan uzun bir ses daha havada yankılandı. Bu küçük varlık bir Fae avının hedefiydi ve atlılar hızla

aralarındaki mesafe. Aisling'in kaç kişi olduklarına dair bir fikri yoktu ama silahlı olduklarına şüphe yoktu. Aisling'in kalbi kararsızlıkla çarpıyordu. İçgüdüsel bir şey onu saklanmaya ve takipten uzak durmaya itti. Ne de olsa bu onun sorunu değildi ve olaya karışmak kendisini ve Briar'ı bir okun, kılıcın ya da avcıların taşıdığı diğer silahların ucuna atmak anlamına gelebilirdi. Annesi, *Fae'lerle ilgili meselelere kendini davetsiz olarak karıştırma*, diye birden fazla kez uyarmıştı. Aisling'in aklının mantıklı kısmı kendini korumak için bağıırıyordu.

Ama figürün yüzünü incelediğinde, narin yüz hatlarına kazınmış dehşet ve çaresizlik, Aisling'in içini bir empati dalgası kapladı. Vicdanıyla boğuştu, bilinmeyenin korkusu ile merhametin çekiciliğı arasında kaldı. Zihni olasılıkları hızla ayrıştırdı, ta ki düşüncelerinin kaosunun ortasında, içinde kararlı bir kararlılık kabarana kadar.

Varlığı bu kadere terk edemezdi.

Üçü arasında ilk hareket eden Aisling oldu. Sırt çantasını omuzlarından silkti ve çekerek açtı. Varlığın iri siyah gözleri Aisling ile çanta arasında bir ileri bir geri gidip geldi. İki kez. Gözlerinde bir umut parıltısı belirdi. Sonra kararını verdi, ileri atıldı ve çantanın içine daldı. Kendini içeriye attıktan sonra koşma sırası Aisling'e geldi.

"Gidelim, Briar!" Emri verdi ve topuğunun üzerinde dönerek bir saat önce ayrıldığı patikaya doğru koşmaya başladı. Adrenalin damarlarına doldu ve onu daha da hızlı koşmaya itti. Hareketleri küçük dışıninkinden çok daha az zarıftı ama uzun bacakları bir adımda beş kat daha fazla yol kat edebiliyordu. Dalların altından eğilip çürüyen kütüklerin üzerinden hızla geçerken, korkusu baş döndürücü bir meydan okumaya dönüştü.

Yavaş yavaş sesi uzaklaştı ve ormanın sesleri tekrar içeri süzölmeye başladı. Yine de Aisling patikaya ulaşana kadar zikzak çizerek koştu ve çantayı yere koymak için eğilmeden önce iyi bir önlem için yüz metre daha koştu.

Briar saygılı bir mesafeyi korudu ve itaatkâr bir duruşa geçti. Harika bir oyun gibi görönen koşularının ardından kuyruğı toprakta tembelce sallandı. Varlık titreyen bacaklarıyla dışarı fırladı. Yakından bakınca cüssesi daha da imkânsız görünüyordu. Aisling'in ön kolu kadar uzundu ve giysileri ancak bu kadar küçük ellerin başarabileceğı narin dikişlerle yapraklardan dikilmişti.

Böyle bir yaratığın onu anlayıp anlayamayacağından bile emin olmayan Aisling nefes nefese konuştu: "Artık güvende olmalısın."

Başını önce bir yana, sonra diğer yana eğdi, küreye benzeyen siyah gözleri Aisling ve Briar'ı dehşet ve hayranlıkla inceliyordu. Varlık dönüp patikanın karşı tarafındaki karanlık ormana doğru uzaklaşmadan önce bir süre daha birbirlerine baktılar.

"Aisling!" Arkadaşları patika başından ona seslendi ve o da ayağa kalkıp tozunu aldı. Elleri titriyordu; adrenalin çok güçlüydü ve azalması saatler alacaktı. Bir el fenerinin ışını puslu karanlığı yararak yüzünü buldu. Parıltıya karşı gözlerini kısarak, gözlerini korumak için uzandı.

"Ben de tam geri dönüyordum," diye seslendi cevap olarak. Önce varlığın kaçtığı yöne, sonra da ağaçların arasından çıktıkları yere son bir kez baktı, yarı yarıya avcılarının gölgelerin arasında gizlendiğini görmeyi bekliyordu. Patikanın her iki tarafının da boş olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

Briar ayağa kalktı ve az önce varlığın durduğu yeri kokladı. Aisling uzandı ve onu gönülsüzce itti - merakı onun en sevdiği yanlarından biriydi. Dört yıl önce, evleneceğinden emin olduğu adam bir hoşça kal bile demeden onu terk ettiğinde Aisling'in kalbi kırılmıştı. daire küçük ve yalnızdı ve bir hevesle işten sonra bir evcil hayvan dükkanına uğrayıp bir balık almıştı. Bir betta, diye düşündü, gençken bir yaz boyunca sahip olduğu mavi balık gibi. Kendisinden başka bakabileceği bir şey olsun istemişti.

Ancak Briar'ın sıcak kahverengi gözleriyle tanıştığında, onu eve götürme kararı onun için çoktan verilmişti. O zamanlar henüz üç yaşındaydı ama şimdiden 130 kiloya ulaşmıştı ve sahiplendirme etkinliğindeki açık ara en büyük köpekti. Devasa Pyrenees'i şehirdeki dairesine getirmenin pratik olmayacağını göz ardı eden Aisling, evraklarda yalan söylemiş ve Brook Isle'daki eski ev adresini daimi ikametgahı olarak yazmıştı. O zamandan beri ayrılmaz bir ikili olmuşlardı.

"Yakacak odun nerede?" Lida köşeyi dönerken Jackson ışığı tutuyordu.

"Her şey çok nemliydi," diye yalan söyledi Aisling. "Getirdiklerimizle idare etmek zorundayız."

Jackson yemin etti. "Zaten çoğunu yaktık."

Omuz silkti. "Seb'i daha fazlası için kasabaya geri gönder. İki paketin yeterli olacağı konusunda ısrar eden oydu."

Aisling titremelerini gizlemek için ellerini ceplerine soktu ve arkadaşı kollarını bağlayamadan Lida'nın önündeki patikadan yukarı doğru yürümeye başladı. Kampa geri dönerken düşünceleri küçük varlıkla karşılaşması ve bunun zihninin gerisinde uyandırdığı tuhaf aşinalık hissiyle meşguldü. Annesinin Aisling çocukken karşılaştığı perilerle ilgili anlattığı hikâyelerdeki unsurları ne kadar da yakından yansıtıyordu.

Lida ona yetişmek için hızını artırdı ve Aisling'e endişeyle baktı. "Sen iyi misin?"

Aisling gülümsemeye zorladı ve süregelen tedirginliği bir kenara itmeye çalıştı. "Ben iyiyim," diye cevap verdi, sesinde bir miktar gerginlik vardı. "Sadece patikada bir şey beni ürküttü. Ve yakacak odun durumumuz canımı sıkıyor."

Lida'nın kaşları biraz çatıldı, hikayede daha fazlası olduğunu hissetti ama fazla üstüne gitmedi. Bunun yerine konuyu grubun akşam yemeği planlarına çevirdi - Seb hamburger ızgaraya başlamıştı. Aisling dikkatlerinin dağılmasını takdir etti.

Seb'in ızgaranın alevleriyle aydınlanan yüzü, Aisling ve diğerlerinin kucak dolusu odun taşımadan döndüklerini görünce düştü.

"Ne oldu?"

"Kötü planlama," diye homurdandı Jackson. Ateşe doğru yürüdü ve tepedeki birkaç kütüğü tekmeledi. Kabukların pürüzlü kenarları yeni yeni tutuşmaya başlamıştı ve gece karanlığı sonrası için saklanmaları daha iyi olacaktı.

Aisling çadırının fermuarını açmak için kamp alanını geçti ve Briar uyku tulumuna uzanmak için onun yanından içeri girdi. Aisling sırt çantasını köşeye fırlatmadan önce içeriye baktı. Küçük varlık arkasında hiçbir iz bırakmamıştı; ne tek bir saç teli, ne bir parça kir, ne de bir kumaş parçası. Sanki her şeyi hayal etmiş gibiydi. Belki de hayal etmişti.

Seb ve Jackson yakacak odun konusunda tartışıyorlardı, ikisi de diğerinin daha fazla odun almak için kasabaya dönmesi gerektiği konusunda kararlıydı, bu yüzden Aisling ızgaradan bir hamburger ve soğutucudan bir bira aldı ve ateşin yanında Lida'ya katılmaya gitti. Aç değildi ama bu ona hâlâ titreyen elleriyle bir şeyler yapma fırsatı verecekti.

"Yolda ne duyduğunu düşünüyorsun?" Aisling yanındaki kamp sandalyesine otururken Lida sordu. Onları küçük ateşin yanına çektiler, çiftin ayaklarını ateşi çevreleyen yığılmış kayalardan oluşan halkaya dayayabilecekleri kadar yakındı. Daha geride olsalardı ateşin sıcaklığını hiç hissedemezlerdi.

"Bilmiyorum. Büyük bir ayı." Lida'nın yüzünde beliren dehşet ifadesi şakaya izin vermeyecek kadar ciddiydi. "Şaka yapıyorum," diye düzeltti Aisling hemen. "Muhtemelen sadece bir geyiktir. Burada her yerdeler."

"Tanrım, Ash," diye iç geçirdi Lida. "Bir süredir oradaydın. Jackson kaybolduğunu düşündü."

"Jackson senin yürüyen bir pusula olduğunu bilmiyor," diye araya girdi Seb. Kızların arkasında yere çöktü ve tabağındaki iki burgeri dengeleyerek kütüğe yaslandı. "Burayı avucunun içi gibi biliyorsun."

"Eskiden," diye düzeltti Aisling. "Çok değişti."

"O kadar da değil. Hâlâ içeride." Kafasına bir şişe kapağı fırlattı ve kız ondan kaçarken şişe kapağı ateşe düştü. Kız gözlerini devirdi.

"Seni bulmadan hemen önce Jackson'a lisedeyken çıktığımız geziyi anlatmaya başlamıştım, hatırlıyor musun?" Lida'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı, kuzguni saçları dans eden ışıktaki onu çerçevesliyordu.

Tabii ki öyle yaptı. "Bunu tekrar yaşamamıza gerek olduğunu sanmıyorum."

Lida su şişesinden bir yudum aldı ve içten bir kahkaha attı. "Hadi ama, bu benim favorilerimden biri."

"Bu, kardeşimin içki zulasına girdiğimiz zamandı, değil mi?" Seb konuşmanın bir parçası olabilmek için öne doğru eğildi. Aisling başını salladı.

"Bu hikâyeyi hiç duymamıştım," diyerek Jackson da gruba katıldı. Lida'nın dizini okşadı ve Lida ayağa kalktığı anda sandalyesine çöküp onu kucağına yan oturması için geri çekti.

Seb, "Karın bu işten pek de görünmüyor," diye alay etti.

Lida onun bacağına vurdu. "Bu bir sınıf gezisiydi; bir şeyler öğreniyor olmamız gerekiyordu..."

"Takımyıldızlar," diye ekledi Aisling.

"Takımyıldızlar, doğru. Ama Seb kardeşinin sulandırılmış votkasını getirdi ve Bay Wilke yattıktan sonra gizlice kaçtık. Sanırım ilk kez bira dışında bir şey içiyordum. İlk kez bir içiyordun, değil mi?" Lida başıyla onaylayan Aisling'e baktı. Lida

Alkolün dilindeki keskin yanığı ve ağızda bıraktığı buruk tadı hatırlayınca burnunu kırıştırdı. Kanalizasyon temizleyicisinin tadı daha iyi olurdu.

"Ve" diye ekledi Seb, "yediğimiz tek şey adam başı bir sosisliydi."

"Takılmak için eski av kulübelerinden birini bulmaya çalışıyorduk," diye devam etti Lida, sözleri kıkırdama nöbetleriyle noktalanıyordu. Her zamanki gibi bulaşıcıydılar ve Aisling'in göğsünde de kahkahalar yükseldi. Patikadaki karşılaşmasından bu yana ilk kez zihinsel olarak arkadaşlarına yeniden katıldığını hissetti. "Vazgeçip geri dönmeye karar verdiğimizde Seb doğru dürüst göremiyordu bile."

"Ben mi?" diye sordu. "Senin hakkında konuşalım! Bir kütüğün üzerinden geçmeye çalışırken kot pantolonunda bir delik açtın."

Jackson onay için karısına baktı ve o da başını salladı, artık gülmekten nefesi kesilmişti.

"Bir arabanın kaputu gibi üzerinden kayabileceğimi düşündüm; tüm kığım dışarıdaydı. Etrafta yaban tavuğu gibi tökezliyorduk, ikimiz de düz yürüyemiyorduk. Ama sen, Aisling," Lida su şişesiyle onu işaret etti. "Sarhoş olduğun halde, sanki nerede olduğumuzu başından beri biliyormuşsun gibi bizi kampa geri götürdün. Bir kere bile tökezlediğini sanmıyorum."

Aisling'in yüzü ısındı. "Eminim bir ya da iki kez yapmışımdır."

"İmkânı yok," dedi Seb. "Sen asla yapmazsın. Neredeyse şaşı gibiydin ama her zamanki gibi kendinden emindin."

Grubun etrafındaki orman bir anlığına sessizleşti, kamp alanındaki atmosfer duruldu ve ayaklarının altında alçak bir gümbürtü başladı. Toprak sallanmaya başladı, ardından okyanus dalgaları gibi yuvarlanarak dalgalandı. Ateşin etrafına yığılmış kayalardan birkaçı yuvarlandı. Briar, kuyruğunu kıstırmış bir halde Aisling'in çadırından onun yanına doğru dengesizce koştu. Bir eliyle onun yakasını, diğer eliyle de birasını sıkıca kavradı, öyle ki sarsıntılara karşı kendini desteklemeye çalışırken parmak eklemleri beyazlaştı.

Deprem sadece birkaç saniye sürdü ve Aisling'in dikkati hemen çevredeki ağaçları eğilen gövdeler ya da düşen dallar açısından incelemeye yönelse de arkadaşları bundan rahatsız olmadı. Lida, soğutucudan kendine bir bira almak için Jackson'ın kucağından kalktı.

"Bu büyük bir sarsıntıydı," dedi Aisling, ormanın sesleri tekrar içeri süzülürken biraz nefessiz kalarak. Adaya döndüğünden beri birkaç sarsıntı hissetmişti. Bunların çoğu o kadar küçüktü ve o kadar çabuk bitmişti ki, eğer bu kadar büyük kamyonlar adaya ulaşabilseydi, bunların yoldan geçen bir kamyonundan kaynaklandığını düşünebilirdi.

Seb umursamaz bir tavırla, "Daha büyükleri de vardı," dedi. Briar'ın başını güven verici bir şekilde okşamak için uzandı. "Geçen yıl bu zamanlar olanları hatırlıyor musun?"

Lida başını salladı, sonra tekrar Jackson'ın kucağına yerleşti. "Yine de onlardan nefret ediyorum." "Lanet olası fay hattı. Yemin ederim bir gün açılacak ve

Hepimizi yutacak," diye şaka yaptı Jackson. Lida ona sertçe dirsek attı.

Seb omuz silkti ve elindeki boş şişeyi ızgaranın yanındaki çöp torbasına doğru fırlattı. Birkaç metre farkla ıskaladı. "Gülüyorsun ama garaj yolumdaki o çatlak benim için yeterli bir kanıt."

Jackson'ın kaşları havaya kalktı. "Bok yok mu? Bunun depremlerden kaynaklandığını fark etmemiştim."

"Geri döndüğüne gerçekten , değil mi?" Seb, Aisling'e döndüğünde ses tonu alaycıydı ama Aisling, kalp atışları yavaşlayıp ağaçların devrilmesinden duyduğu korku azalırken dürüstçe cevap verdi.

"Sanırım öyleyim," dedi. "Depremler ve her şey."

"Peki... hepinizin başı belaya girdi mi?" Jackson, grubu doğanın araya girmesinden önce tartışmakta oldukları anıya geri çekerek sordu.

Lida başını salladı, kısa bir kahkaha patlattı ve sonunu hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Ertesi sabaha kadar değil."

"Bay Wilke beni uyku tulumumu çöpe atarken yakaladığında," diye devam etti Aisling. "Güzel karın içine kustuktan sonra." Jackson öğürüyormuş gibi yaptığında Lida yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Bunun için seni hep kıskanmışımdır, bilirsin," diye ekledi Seb ve birasıyla Aisling'in bacağını dürttü. "Eğer bu adayı sizin iyi tanısaydım, siz beni bir daha asla göremezdiniz. Burada, ormanda bir yerlerde yaşayan bir münzevi olurdum."

Jackson hâlâ biraz sinirli bir şekilde, "Bunu yeterince yakacak odun getirmeyen söylüyor," diye dırdır etti. Lida onu şakacı bir şekilde dürttü ve Seb gözlerini devirdi. Aisling, sönmekte olan alevlerin üzerine bir kütük daha koymak için öne doğru eğildi. Bittiğinde yanacak sadece bir tane kalmıştı ama o bunu pek umursamadı.

Grup gece boyunca anılarını tazelemeye devam ederken, kahkahaları yaprakların hışırtısına ve cırcır böceklerinin melodik şarkısına karıştı. Onları özlemişti, geceleri özlemişti. Bu anlarda anakaradaki hayatına geri dönmeyi hayal bile edemiyordu.

Hep birlikte yakmayı umdukları şenlik ateşinin yakıcı sıcaklığı olmayınca, hava rahatsız edici derecede soğuk olmaya başladı. Bir kez yandıklarında

Son kütüğü de için için yanan küle çevirip gece için çadırlarına çekildiklerinde, Aisling yerleşmeden önce kamp alanının çevresinde son bir tur attı. Arkadaşları dikkatini dağıtmayı kadar iyi başarmış olursa olsun, karanlığın içinde bir yerlerden izlendiği hissinden kurtulamıyordu. Yaprakların arasından bakan keskin gözleri, onu yakalayıp götürmeye hazırlanan kavrayıcı kolları hayal etti. Ama hiçbir şey gözüne çarpmadı. Ağaçların arkasından hiçbir kafa çıkmadı ve çalılıkların arasından hiçbir el ayak bileklerine uzanmadı. Aisling kendini uyku tulumuna sardığında bile uykunun çok uzakta olduğunu hissetti.

Uyandıktan sonra bir rüyanın sonunu kovalar gibi, minik varlığın ona neyi hatırlattığını neredeyse hatırlayabiliyordu. Sıkıştırılmış yüzü hafızasının derinliklerindeki bulanık bir şeyi anımsatıyordu. Annesi ona buna benzer bir şeyden bahsetmiş olabilirdi. Ya da belki bir zamanlar benzer bir peri çizmişti; Aisling'in babasının dolabındaki etiketsiz bir kutuda bulduğu eskiz defterleri yığınının içinde bir yerlerde gömülü olabilirdi. Henüz onları karıştırmamıştı ama Aisling çocukken oturma odasındaki halının üzerinde oturup annesinin kalemi hızlı, neredeyse çılgınca vuruşlarla sayfanın üzerinde gezdirmesini izlediğini hatırlıyordu. Sanki görüntüleri kafasından yeterince hızlı çıkaramıyormuş gibi. Gerçi annesinin varlığa adının bir kısmıyla hitap edeceği kesindi ama Aisling bunu sormayı düşünmemişti bile. Her iki durumda da onu anlayacağından değil.

Avcıların onun kokusunu almış olabileceğinden de endişeliydi. Eğer avlarına göründükleri kadar yaklaşımlarsa, bu muhtemeldi. Kaçmak için acele ederken, izlerini örtmek için yeterince şey yapmadığını biliyordu. Onu aramak için bu kadar uzağa gitme ihtimalleri çok düşüktü ama onu işaretlemiş olmaları ihtimaline karşı bir süre ormanın o kısmından uzak durması gerektiğini düşündü. At sırtındaki avcılarını onu kovaladığını hayal ederek ürperdi. Ama Briar tamamen ilgisiz görünüyordu ve ondan şu an için tehlikede olmadıklarına dair bir işaret aldı. Dizlerinin arkasında kıvrıldığı yere uzandı ve başının üstünü kaşdı. Çocuk kıpırdandı, ona daha sıkı sarıldı ve sonra tekrar sakinleşti. Sakinliği bulaşıcıydı ve Aisling'in süregelen tedirginliğini, gözlerinin kapanmasına ve beyninin nihayet sessizleşmesine izin verecek kadar hafıfletti.

Aisling, Briar'ın sıcak nefesini yüzünün yan tarafında hissederek uyandığında uzun süredir uyumuyordu. Onu uzaklaştırmak için uzandı ama Briar ısrarla soludu ve ıslak burnunu kulağına soktu.

"Pekâlâ, kalktım," diye homurdandı. Aisling kendini oturur pozisyona itti. Bacakları uyku dolanmıştı ve onu ayak bileklerine kadar itmek için tekmeledi. Karanlıkta, parmakları feneri bulana ve onu yakana kadar kör bir şekilde el yordamıyla ilerledi. Briar şimdi çadırın kapağının yanında oturmuş, usulca mızızlanıyordu. Sertçe Aisling'e, sonra da kafesli kapıdan geceye baktı. Bir ileri bir geri.

İnledi. "Sabaha kadar tutabilirsin, Bri. Uzan bakalım."

Kapağı kurcaladı, neredeyse tırnağını fermuara kaptırıyordu. Aisling önce onu kenara itmeseydi nasıl açacağını bulacaktı. Bir başka iniltiyle botlarını giydi. Fermuarı indirmeden önce tasmaşını yakasına taktığında Briar neredeyse şaşırmış görünüyordu ve devam etmesi için başını salladı. Onu kendi başına da bırakabilirdi ama bu gece ormana güvenmiyordu.

"Sorun sende değil, bende dostum," diye mırıldandı. Uygunun sisinde, gecenin tıpkı depremden birkaç dakika önce olduğu gibi ne kadar sessizleştığını fark etmesi bir saniyesini aldı. Cırcır böcekleri sustu ve gün batımından beri tepede tüneyen baykuş ötmeyi kesti. Tek ses, çamların arasından hışırdayarak geçen ve çalılarının arasından kuru bir fısıltıyla süzülen bir esintiydi. Ama bu kez yeryüzü titremiyordu. Kamp alanındaki sessizliği başka bir şey çekmişti.

Aisling'in gözüne bir parıltı takıldı; patikanın yukarısındaki uzak bir nesne gümüşü ay ışığını yakalıyor ve yanıp sönen bir şekilde ona doğru yansıtıyordu. Uzun, alçak bir ısıklık ona eşlik ediyordu: esintiyle taşınan kesintisiz bir ses. Sesin tonu ne baykuşun ne de Aisling'in tanıyabileceği başka bir kuşunkıyla eşleşebilirdi. Briar'ın tasmaşını çekiştirdi ama o da sesi duymuştu. Aisling onunla birlikte çadıra dönmesi için ısrar ettiğinde bile yere yapışmış, kıpırdamadan duruyordu. Aisling'in komutlarını nadiren duymazdan gelirdi ama şimdi titreyen küçük ışığın büyüüne o kadar kapılmıştı ki Aisling'in sözlerine kulaklarını tıkamıştı. Sonra onu ışığa doğru çekmeye başladı.

"Briar, *dur*," diye tısladı Aisling. Diğerlerini uyandırmak istemiyordu ama panik boğazında düğümlenmeye başlamıştı. *Bu bir tuzak*, diye düşündü iri köpeğini çılgınca zapt etmeye çalışırken. *Avcılar benim için geri geldi*. Eğer avlarına sahip olamazlarsa, onun kaçmasına yardım eden insan bir sonraki en iyi şey olurdu ve kesinlikle çok daha büyük bir ödüldü. O

Terli avucunun içinden kaymasını engellemek için tasmayı iki kez eline doladı ve ağırlığını tasmaya verdi ama faydası olmadı. Briar tek yönlü bir zihne sahipti ve onu o ısıklık çalan ışığa sürüklemeye kararlıydı.

Çadırdan çıkmadan önce çakısını almayı, hatta paltosunu giymeyi bile düşünmemişti. En azından feneri elinde tuttuğu için minnettardı ama onun loş ışığı da pek bir işe yaramamıştı. Bu vahşi bir karanlıktı, yün bir pelerin kadar kalın ve ağırdı ve ona fırlatabileceği herhangi bir ışık kaynağından iki kat daha güçlüydü.

Briar ilerledi ve çift ışığa yaklaştığında ışığın titremesi durdu. Artık hareketsiz bir fenerdi ve onu yerden bir metreden biraz daha yüksekte tutan şey, onlar yaklaşırken geri çekilmedi. Hedefine ulaşmaya kararlı ve bağlı olmasına rağmen Briar'ın duruşu rahattı. Kuyruğu aşağı sarkıyor ve her adımda gevşekçe sallanıyordu, yumuşak adımları cüssesini yalanlıyordu. Ve sonunda patikanın ortasındaki figürü fark edebilecek kadar yaklaştıklarında, Aisling'in nefesi boğazında düğümlendi. Sanki bir rüyanın parçası önünde cisimleşmiş gibi, birkaç saat önce kurtardığı minik varlığın ta kendisi orada duruyordu.

THE SHADOWWOOD MOTHER AISLING

Briar, varlığın dönüşünün ağırlığından habersiz, kuyruğunu salladı ve hayranlık dolu bir havayla ona yaklaştı. Aisling'in zihni durumu anlamlandırmaya çalışırken koşuşturuyordu ama onu yaklaştıran yadsınamaz bir çekim vardı. Nefesini tutarak ileriye doğru tereddütlü bir adım attı ve varlığın bir sonraki hamlesini yapmasını bekledi. Aisling'e işaret vermek için kullandığı küçük ayna parçasını indirdi ve her birkaç adımda bir dönmek için durarak patikada birkaç metre ilerledi. Aisling, çiftin onu takip etmesini istediğini fark etti. Titremesinin suçunu korkusu yerine soğuğa yüklüyordu, Aisling, Briar'ın izinden gitti. O da güvende olduklarına dair güvence vermek istercesine sürekli ona bakıyordu.

Grup, o akşam erken saatlerde yollarını ayırdıkları yerden çok da uzak olmayan bir patikada bir yol ayrımına geldi. Sol ya da sağ patikadan gitmek yerine, varlık düz devam ederek ormanın içine daldı. Aisling tereddüt etti. Sinirleri hâlâ gergindi; av yoluna çok ama çok yakındı. Parti hâlâ yakınlarda olabilirdi. Küçük dişi onları beklemek için durduğunda, sabırsızlığı yüzünden okunuyordu, Briar topuklarına doğru iki büklüm oldu ve Aisling'in kalçasına bastırdı. Rahatlamıştı; onun sezgilerine sonuna kadar güveniyordu. Eğer o ilerlemeye istekliyse, o da öyleydi. Yine de feneri en kısık ayara getirdi. Zayıf parıltı sadece yeterince aydınlatıyordu

Bir sonraki adımını görebilmesi ve zemini kaplayan köklerden ve kayalardan kıl payı kurtulabilmesi için zeminde ilerliyordu. Karanlığın içinde ilerlerken Seb'in teorisini gerçekten test ediyordu.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca çalılıklar arasında varlığı takip ettiler, ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. Onlar ilerledikçe, minik şey daha da heyecanlanıyor gibiydi. Durduğu zaman, neredeyse titriyordu.

Aisling'i bir açıklığın kenarına götürmüştü; bu açıklığın ortasında sık bir çalılık vardı; yüksek ağaçlar ve dikenli çalılardan oluşan bir arapsaçı, budaklı dalları birbirine kenetlenerek bir tür mağara gibi bir araya gelen gölgeli uzuvlardan oluşan bir ağ oluşturuyordu. Yosun kaplı kayalar ve devrilmiş kütükler yere saçılmıştı, da adada uzun zamandır ağır bir şekilde asılı duran zamanın geçişinin bir kanıtıydı. Koruluktaki ay ışığı farklıydı. Daha parlaktı. Gümüş ışıkları bulutları delip geçiyor, eğrelti otları ve narin kır çiçekleri üzerinde usulca yayılıyordu. Hava nemli toprak ve çürüyen yaprakların baş döndürücü kokusunu taşıyordu. Aisling'e göre çalılığın kendisi, grubunun yaklaştığını hisseden ve onları daha yakına çağıran bir farkındalığa sahip, neredeyse duyarlı görünüyordu.

Varlık hiçbir uyarıda bulunmadan hızla uzaklaştı. Aisling onu, çalıların arasında tamamen gözden kaybolana kadar ittiği uzun otların hareketinden takip . *Buraya kadar geldim*, diye düşündü Aisling.

Sırtındaki hafif bir esinti onu ileriye doğru itti ve çimenler sanki onu rahatlatmak istercesine ayak bileklerini okşadı: *"Burada güvendesin."*

Haklıydı, çalılık hissedebiliyordu. Açılışında durduğunda, her şey genişledi ve daraldı. Nefes alıyordu. Derin bir nefes alıyor, sonra uzun, yavaş bir nefes veriyordu. Onun ritmini kendi nefesiyle eşleştirmeye çalıştı ve ciğerlerinin her zamankinden daha açık hissettiğini fark etti.

"Senden hoşlanıyor." Kuru yaprakların arasından esen rüzgâr gibi sessiz ve sert bir ses dalların arasından süzüldü. "İçeri gel kızım, bütün gece bekleyemeyiz."

Aisling kendini bundan vazgeçiremeden Briar'ın tasmaını kalın bir dala bağladı ve sonra içeri daldı. Önünde uzattığı fenerin ışığında, dikenler ve solmuş sarmaşıklarla kaplı bir tünel buldu. Uzun bir tüneldi - olması gerekenden çok daha uzun. Aisling ilerledikçe daha da alçalmak zorunda kaldı, sonunda elleri ve dizleri üzerine çökerek son birkaç metreyi sürünerek kat etti ve bir çeşit küçük bir odaya açıldı. Burada en azından dik oturabiliyordu.

Bir kütüğe yaslanmış, neredeyse kendisi de kütüğün bir parçası olan, yaşlılıktan iki büklüm olmuş, ufak tefek bir kadındı. Ormanı tüketen zaman, derin kırışıklıklar ve buruşukluklarla kaplı yüzünde de kendini gösteriyordu. Uzun, gri saçları, bir omzunun üzerinden sarkıttığı karışık bir örgüyle geriye doğru örülmüştü.

"Demek öyle," dedi acımasız bir gülümsemeyle. "Sonunda karşılaştık."

"Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?" Onunla ilgili hiçbir şey Aisling'e tanıdık gelmiyordu, annesinin anlattığı masallardan hiçbiri aklına gelmiyordu bile.

"Tabii ki hayır, saçmalama." Kadın elini sallayarak onu başından savdı. Hareket ettiğinde, kalın, kaba dokunmuş kahverengi yün pelerini de onunla birlikte sertçe hareket etti ve kolundan birkaç yaprak ve dal düştü. "Yaklaş da sana bir bakayım."

Aisling'i oraya götüren minik varlık yaşlı perinin yanında durmuş, gururla sırtıyordu. Yapboz parçaları gibi birbirine geçen iki sıra sivri dişi fenerin ışığında parlıyordu. Aisling yaklaştığında, cıvıl cıvıl bir ses çıkardı ve tepesindeki çalılıklara doğru zıpladı.

"Teşekkür ederim," diye arkasından seslendi Aisling.

"Zahmet etmeyin," diye çıkıştı dişi. "Söylediklerinizin tek kelimesini bile anlamıyor."

"O ne?"

"Bir ağaç perisi." Bunu o kadar içten söylemişti ki Aisling neredeyse sorduğu için kendini aptal gibi hissedecekti. Boğumlu eliyle Aisling'in çenesini kavradı, başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Onu inceliyordu. "Bana adını söyle."

"Aisling."

"*Aisling*." Bu ismi şarap gibi tattı. "Şimdi bana bizim türümüzü nasıl bildiğinizi açıklayın. Sizi buraya getiren olaylardan oldukça yılmamış görünüyorsunuz."

"Annem bana hikâyeler anlatırdı." Aisling sözlerini dikkatle değerlendirdi, perilerle geçen çocukluğunu fazla derinlemesine irdelemeye hevesli değildi. "Fae'lerle karşılaşmış."

Dişi mırıldandı. "Hoş karşılaşmalar mı?" Aisling başını salladığında, "O zaman şanslıymış," dedi.

"Kimsin sen?" Aisling'in aklından geçen tüm sorular arasında bu en acil ve aynı zamanda en tehlikelisiydi. Fae'ler pek sık

insanların kimliklerini sormasını hoş karşılamazdı. Bu dışının de öyle olduğundan emindi: şu ya da bu türden bir peri.

"Bana Gölgeormanı Annesi derler." Aisling'in çenesini bıraktı ve etrafındaki yere saçılmış kırılğan kâğıtları karıştırmak için döndü. "Biz de *sana* Kızıl Kadın diyoruz."

Aisling kaşlarını çattı ve bu ifadeden ne anlam çıkaracağını bilemedi.

"Pardon?" Gölgeormanı Annesi yığına bakarken kendi kendine homurdandı, kâğıtları rastgele toplayıp tekrar bir kenara atıyordu. Sonunda aradığı şeyi bir yaprak kümesinin altında yarı gömülü halde bulur gibi oldu. Kâğıdı silkeleyip temizledi, sonra da Aisling'in bir dala astığı fenerin ışığına tuttu. İkisi de sayfadaki işaretlere bakmak için yaklaştılar. Sözcükler sıkı siyah bir yazıyla mürekkeple yazılmıştı, yatay değil dikeydi. Aisling gözlerini kısarak baktı ama yazılar pek anlaşılmıyordu.

"Bu," dedi Gölgeormanı Ana, "senin kehanetin." "Benim neyim?"

Yaşlı peri ona sinirli bir bakış fırlattı. "Sana okumama izin verecek misin yoksa gereksiz sorularla beni rahatsız etmeye devam mı edeceksin? Şimdi sessiz ol ve dinle."

Aisling topuklarının üzerinde arkasına yaslandı ve yanağının içini çiğnedi. Gölgeağacı Annesi konuşmak için boğazını temizlediğinde, peri kelimeleri okurken dikkatle dinledi:

*Savaş toprakları ele geçirdiğinde kararmış ve parçalanmış
diyarlar arasında,*

*Uzun zamandır saklı olan bir kehanet, kader şimdi talep
ediyor:*

*Kan dökülmesinin, karanlığın ve kışın ortasında, Kızıl Kadın
hortlayan baharı getirmek için yükselecek.*

*Birbirine bağlı, üç işaret birleştiğinde, Fırtınanın
dalgalanmasını bastırmak için bir umut ışığı gibi duruyor.*

*Issız gecede sarsılmaz bir ruhla, Göksel ışığın rehberliğinde
isimsiz karanlıkla yüzleşmelidir.*

Bu yıldızlar kaderinin ipleriyle hizalandığında, fedakârlık doğuştan gelen uykuda bir büyüğü doğurur.

büyük bir Beyaz Ayı yürüyecek, önündeki sınavlarda bir koruyucu ve yoldaş olacak.

Benzeri olmayan bir bağla eşsiz bir birliktelik içinde, uyumları paylaştıkları bu kaderle şekillenir.

Yumuşak nefes alan çalılıklar etraflarında sessizleşti, atmosfer dalgınlaştı. Saygılı. Kafiye'nin orman ve Gölgeormanı Annesi üzerinde açık bir etkisi vardı ama anlamı Aisling'de kaybolmuştu. Duraksadı, beyitler üzerinde düşündü, içlerinde tanıdık gelebilecek ya da herhangi bir şekilde öğretici olabilecek herhangi şey aradı. Bunun önemli olduğunu söyleyebilirdi ama nedenini bilmiyordu.

"Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye itiraf etti, hayal kırıklığı göğsünde yavaşça kabarıyordu.

"Tabii ki bilmiyorsun," dedi Gölgeormanı Ana. "Kimse bilmiyor." "Hepsi bu kadar olamaz," diye karşı çıktı Aisling. Dahası da vardı. olması gerekiyordu. Ne kadar güzel olsalar da bu kelimelerin hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu. Bir çocuk tekerlemesinden daha yararlı değillerdi. "Nasıl olduğu hakkında bir şey söylemiyor mu? Ya da nerede? Ya da ne zaman?"

Şimdi ikisi de hüsrana uğramıştı. "Bu bir kehanet kızım, kullanma kılavuzu değil."

"Ben kızıl saçlı bile değilim ve Briar..." Aisling tünelden aşağıya, köpeğinin burnundan kuyruğuna kadar pis bir çamurun içinde sırt üstü yuvarlandığı yere baktı. "Briar pek de ayı sayılmaz."

"Siz insanlar," dedi Gölgeormanı Ana dilini damağına vurarak. "Her zaman çok gerçekçisiniz."

"O zaman bunun benimle bir ilgisi olduğundan nasıl emin olabiliyorsun? Sadece Sprite'a yardım ettiğim için mi?" Aisling'in başı dönmeye başlamıştı, sanki küçük alanda yeterince oksijen kalmamış gibiydi. Soğuğa rağmen alnından ter damlıyordu. Elinin tersiyle silemeden önce gözüne battı.

"Çünkü sen Sprite tarafından *tanındın*." Gölgeormanı Annesi tekrar kâğıtlara döndü ve bir kez daha etrafı karıştırdı. Bir sonrakini ilkinden daha çabuk buldu. O da dikey olarak basılmıştı ve

Çizimler o kadar küçüktü ki Aisling ancak bir sprite'ın ya da onun gibi bir şeyin ellerinin bu kadar ayrıntılı işaretler çizebileceğini hayal edebiliyordu.

"Kızıl Kadın'ın gelişini işaret edecek üç işaret -bir yakınlaşma- gelecek." Yüksek sesle okurken perinin parmağının ucu sayfadaki çizgileri takip etti. "Hepsi doğal dünyaya ait olacak. İlki Aethar tarafından gönderilecek: Güneş doğacak ve gökyüzünde kan kırmızısı asılı kalacak. İkincisi-"

Aisling keskin bir kahkahayla onun sözünü kesti. "Kuzeyde bir aydır orman yangınları var; havadaki duman yüzünden güneş kıızıla büründü. Bu neredeyse her yıl bu zamanlarda olur. Sıra dışı bir şey değil."

Gölgeormanı Ana devam etmeden önce ona sert bir bakış fırlattı: "İkincisi Alçak Olan'dan gelecek: soluk yeşil Luna güvelerinin tutulması olacak. Üçüncüsü ise gelgitler normalin ötesine çekildiğinde doğanın bir sonucu olacak."

Aisling'in çarkları dönüyor, mantık yürütüyordu. Gölgeormanı Annesi'nin ismen varlıkların kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. "Ay güveleri burada nadirdir, ama duyulmamış değiller," diye denedi. Sesi istediğinden daha zayıf çıkmıştı.

"Sprite'lar tahmin edebileceğinizden çok daha zekidir ve benimki gibi eski kemikleri olan bir periden kesinlikle daha hızlı hareket edebilirler. Parlak hediyelerden daha çok sevdikleri çok az şey vardır, bir avuç yeni sikke için onlardan birkaçını yanımda tutarım." Gölgeağacı Annesi, perinin içinde kaybolduğu karmakarışık çalılıklara baktı. "Onlar benim gözlerim. Diğerlerinin yanı sıra ben de senin kehanetinin bekçisiyim ve çok uzun yıllardır bu yakınlaşmayı izliyorum. Kızıl güneş doğdu ve hemen ardından Ay güveleri yumurtadan çıktı. Adanızda değişen gelgitlerin kokusunu aldığım da, sizi bulmaları için gözlerimi gönderdim."

"Ama nasıl-" Aisling başladı.

"Sprite'ların bir şeyleri hissetme konusunda esrarengiz bir yetenekleri vardır. Sende özel bir şeyler var Aisling ve senin bile anlayabileceğinden daha fazlası olduğundan şüphem yok. Sprite ile tanışmanız tesadüf olmadığı gibi, bizim türümüze aşina olmanız da tesadüf değil."

Aniden bunalan Aisling, dizlerini yukarı çekip başını dizlerinin arasına indirebilmek için toprak zemine oturdu. Düzgün düşünebilmek için dünyanın dönmeyi bırakmasına ihtiyacı vardı.

Bir el başının üstünü okşadı. Gölgeormanı Annesi Aisling'i rahatlatmak için uzanmıştı, sert ama nazik bir jestti bu. "Nefes al, kızım."

"Anlamadığım bir şeyin nasıl parçası olabilirim?" Aisling bastırdı. "Ne yapacağımı nasıl bilebilirim?" Çalılığın ayakta durup adım atabileceği kadar büyük olmasını diledi; dikenli duvarlarının sınırları ciğerlerini daha da daraltıyordu.

"Fae Mahkemeleri arasında yüzyıllardır süren savaş kontrolden çıktı; yıkımı daha önce görülmemiş bir boyuta ulaştı. Masumlar ölüyor. Toprak ölüyor - ormanlarımız, nehirlerimiz. Evlerimiz. Barışı getirmek Kızıl Kadın'ın hem kaderi hem de yüküdür." Aisling başını kaldırdığında Gölgeormanı Anası kara gözleriyle ona bakıyordu. Ona değil, onun içinden bakıyorlardı. Onun *içine*. Aisling'in içinde onu bu kehanete bağlayan her ne varsa tarıyor ve ayrıştırıyordu.

Yani bir savaşı durdurması gerekiyordu. Korku Aisling'in ellerinin titremesine ve kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Bu anın önemi ve kehanetin ağırlığı neredeyse taşıyabileceğinden daha fazlaydı. "Ya yapamazsam? Ya da reddedersem?" diye meydan okudu. İşler daha fazla ilerlemeden önce sürünerek çalılıktan . Yine de gitmek için harekete geçmedi. Gölgeormanı Annesi'nin gözlerindeki bir şey onu sınıksı tutuyordu.

"Bu gece toprak ayaklarınızın altında hareket ettiğinde bu sorunun cevabına tanık oldunuz." Gölgeormanı Ana kemikli bir elini toprak zeminde gezdirdi. "Sarsıntılar savaşın yankıları. Büyünün. Nefretin. Daha fazlası da olacak."

Aisling kaşlarını çatı. "Daha fazla depresyon mu?"

"Daha fazla yankı, *depresyonlar*, gelgit değişimleri. Hava ve onunla birlikte toprak da değişecek. Ve sadece burada, sizin değil, İnce Yer'in olduğu her yerde. Çok yakında, Peçe daha da zayıflayacak. Yankılar yayılacak. Ve sonra bir şeyler ortaya çıkmaya başlayacak." Gölgeormanı Annesi bu uyarıyı yaparken sesini alçalttı ve öne doğru eğilerek fenerin ışığının yüz hatlarını aydınlatmasını sağladı. Fenerin yüzüne düşürdüğü sert gölgeler buruşuk teninin ağaç kabuğu gibi görünmesine neden oluyordu.

"Ne tür şeyler?" Aisling de sesini alçalttı, artık neredeyse fısıldıyordu.

"Çok uzun zamandır ortaya çıkacak kadar güçlü olmayan ama Wyldraíocht'un kenarlarında sıralarını bekleyen şeyler. Bunlar annenin masallarındaki Fae'ler değil, Aisling. Bunlar

ve kesinlikle sınır bölgeleriyle sınırlı kalmayacaklar. Eviniz onların olacak."

Aisling'in aklı bir an için üç mil ötede mışıl mışıl uyuyan arkadaşlarına gitti. Korumasız. Farkında değillerdi. Titredi.

"Hepsi bu kadar olamaz," diye tekrar söz verdi. Gölgeağacı Ana'nın etrafına dağılmış kâğıtlara baktı. Mutlaka aralarında onu en azından doğru yöne yönlendirecek başka bir şey olmalıydı.

"Kehanet olması gerektiği gibi ortaya çıkacaktır. Her zaman öyle olur." Gölgeormanı Anası kütüğe yaslandı ve ellerini kucağında birleştirdi. "Şimdi yola çıksanız iyi olur; arkadaşlarınız uyanmadan önce dönseniz iyi olur."

Sözlerinde bir kesinlik duygusu vardı; Aisling artık burada bulunacak başka cevaplar olmadığını biliyordu. En azından bu gece. Birkaç uzun sessizlik anından sonra, Aisling fenerini aldı ve geldiği yoldan sürünerek geri çıktı. Bu kez, tünelin duvarlarından çıkan keskin dikenler saçlarını ve giysilerini tırmalayıp çekiştiriyordu; çalılık ya da ona sahip olan her neyse, gitmesine izin vermek istemiyordu.

Briar sabırla bekliyordu, bir noktada girişin yanında uyumaya dalmıştı. Kabarık, beyaz kürkü neredeyse tamamen kahverengi ve keçeleşmişti ve Aisling onun tasmaını çözdüğünde, sanki bunu göstermek istercesine etrafında zıpladı. Bu, Aisling'in umutsuzca ihtiyaç duyduğu kısa bir neşelenme anıydı.

Ormanda adımlarını yeniden takip ederken, kehanetin sözleri Aisling'in zihninde yankılandı. Onları defalarca tekrarlardı, tekrarlama her satırı bilincinin derinliklerine işledi, anlayabileceği bir anlam için her kelimeyi inceledi. Satırların çağrıştırdığı imgeler bir şekilde onda yankı uyandırıyor ama bunların kendisiyle nasıl bağlantılı olabileceğini anlamakta zorlanıyordu. Savaş, karanlık ve Kızıl Kadın'ın kaderindeki rol hem uzak hem de yakından kişisel geliyordu. Cevaplar için yanıp tutuşuyordu ama cevaplar bir türlü gelmiyor, kavrayışının hemen ötesinde kalan anlayış kırıntılarıyla alay ediyordu.

En azından şimdi, avcılarının, perilerin ya da başka herhangi bir Fae'nin onu bulmasından endişe edemeyecek kadar yorgun olan Aisling, dönüş yürüyüşünün tadını çıkarabilirdi. Briar sonunda tasmadan kurtulduğu için mutlu bir şekilde yoluna etti. Sabahın erken saatlerindeki hava gevrekli ve çiğle doluydu ve çalılığın içindeki ağır, topraksı havadan çok daha tatlı kokuyordu. Kafasını boşaltmasına ve onu sakinleştirmesine izin verdi.

bir süre için düşünceleri yarıştı. Kehanetin sözleri yerine, sadece etrafında uyanan ormanın seslerini duymaya çalıştı. Cırcır böceklerinin cıvıltılarının yerini yavaş yavaş alan yumuşak kuş seslerini. Ayak seslerinin sabit ritmi.

Aisling ve Briar bitkin ve çamura bulanmış bir halde kampa geri döndüklerinde güneş daha yeni doğmaya başlamıştı. Pusun içinden hâlâ kırmızının sessiz bir tonunda parlıyordu. Aisling gözlerini devirdi. Gökyüzü bile onunla alay ediyormuş gibi hissediyordu.

Sadece birkaç saatliğine uzanmak için tüm çamurlarını çadıra geri getirmeye değmezdi, bu yüzden Aisling bunun yerine kapının önünde diz çöktü ve eşyalarını toplamak için eğildi. Bütün gece taşıdığı gerginlik yüzünden sırtı ve omuzları ağrıyordu ve soğuğa karşı titremek de yardımcı olmamıştı. Ağır paltosunu üzerine çekti ama soğuk, ısıtabileceğinden daha derindi. Korkunun buz gibi pençesi onu sıkıca kavradı, özellikle de arkadaşlarının hâlâ uyuduğu diğer çadırlara baktığında, etraflarındaki dünyanın diğer tarafından tamamen habersizdi. Gittikçe yaklaşan ve Peçe'nin ötesinde yankılanan sinsi tehditten habersizdi.

Yaptığı seçimlerin ağırlığıyla boğuşan Aisling'in midesinde çatışma duyguları kabardı. Tıpkı ağaç sprite'ı çaresiz ve yalnız gördüğünde olduğu gibi, rolünü benimsemeye ve arkadaşlarını korumaya çağrıldığını hissetti. Evini. Ancak şüphe, boğucu sarmaşıklar gibi içeri süzülüyor, böylesine muazzam bir görev için yeterli donanıma sahip olmadığını fısıldıyordu.

Duygularının kabardığını hisseden Briar, ızgaranın etrafında hurda aradığı yerden Aisling'e doğru ilerledi. Onun yanına uzandı ve çenesini uyluklarına dayadı. Burnundan kısa bir nefes çekti ve Aisling yaptığı işi bırakıp onun başının üstünü kaşımaya başladı. Briar'ın ağırlığı onu şimdiki zamana geri getiren ve Fae'ler, kehanetler ve dünyayı kurtarmak gibi çıldırtıcı düşüncelerden uzaklaştıran bir çapaydı. Burada onlar Kızıl Kadın ve Beyaz Ayı değildi. Onlar sadece Aisling ve Briar'dı.

"Yine de kendini bir ayı olarak düşünmek , değil mi?" Aisling kendi düşüncesini yüksek sesle tamamlayarak onunla alay etti. Adam gözlerini devirebilseydi, bunu yapacağından emindi.

"Kahretsin, ben de çamur banyomuzun öğleden sonraya kadar planlanmadığını sanıyordum." Diğerleri arasında ilk uyanan Seb oldu ve çadırından sürünerek çıktığında onun görünüşü hakkında yorum yapmaktan kendini alamadı.

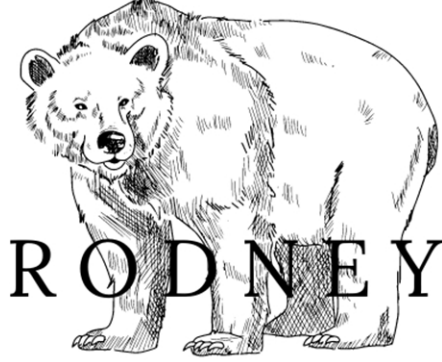
"Komik," diye espri yaptı. "Briar bu sabah onu dışarı çıkardığımda bir tavşanın peşinden gitti ve arabam büyüklüğünde bir çamur birikintisinden geçmeye karar verdi."

"Ve sen-ne? Onun peşinden yüzdün mü?" Ateşin kalıntılarını karıştırıyor, üzerinde kahvaltı pişirmek için yakacak bir şeyler arıyordu. Ufalanmış küllerden başka bir şey kalmamıştı. "Jackson ve Lida uyandığında, istersen hep birlikte benim evime gidip yemek yiyebiliriz."

"Teşekkürler ama sanırım buradaki işim bittikten sonra geri dönüp bu adamı temizleyeceğim." Aisling eşyalarını toplamayı bitirebilmek için Briar'ı kucağından indirdi.

Arkadaşlarıyla geçireceği bir sabahın normalliği şüphesiz ona iyi gelecek olsa da, Aisling'in sabrı son derece azalmıştı ve yatağına gömülüp gözlerini kapayarak önceki gecenin kötü bir rüyadan ibaret olduğunu düşünmekten başka bir şey istemiyordu.

3

AISLING

I Aisling evine geri dönmek yerine adanın güneybatı tarafına doğru . Kasabanın kenarından dolanarak az ötedeki çimenli bir arazide yer alan karavan parkına ulaştı. Arazide on bir karavan ve dört vardı; hepsi de soluk pastel boyları ve yıpranmış teneke çatılarıyla küçük ve dikkat çekmeyen yapıları. Römorklar dışında her yapı aynı yükseklikte ve aynı uzun, ayakkabı kutusu şeklindeydi. Arsalar dardı - binalar arasında çok az boşluk vardı, yine de Aisling *Satılık/Kiralık Arsalar* tabelasının Mülkü çevreleyen zincir bağlantı çiti asla indirilmeyecekti.

Yine de hareketliydi. Sabahın bu erken saatinde bile bisikletli bir çocuk kalabalığı seyyar evlere girip çıkıyordu. Tekerlekleri çimenlerin üzerinde izler bırakıyordu ve pantolonları uzun bıçaklara yapışan çiy yüzünden dizlerine kadar ıslanmıştı. Çim biçme makinesinin sesi çocukların bağırıışları ve kahkahalarıyla yarışlıyordu. Aisling'e göre buranın havası her zaman yeşil kokardı.

Arazinin arka tarafına doğru mavi bir karavanın yanına park etmek için arabayı çekti. En arkadaki evdi, birkaç yıl önce ebeveynler küçük çocuklarının ormanda oynamaya gitmesinden bıktıklarında dikilen zincir bağlantı çitinin tam . Briar büyük bir hevesle

Kapıyı açtığında arka koltukta oturuyordu ama Aisling onu kaçamadan yakasından yakaladı.

"Önce banyo." Onu evin yan tarafındaki hortum musluğuna götürdü ve musluğu açtı. Su soğuk - neredeyse dondurucu - geldi ama Briar bundan rahatsız olmadı. Kuyruğunu mutlulukla sallarken Aisling'in parmakları kürkünde gezinirken uyuşmaya başladı. Bir şekilde derisine kadar kirlenmeyi başarmıştı.

"Berbat görünüyorsun." Rodney suyun aktığını duyunca dışarı çıkmış ve kapının pervazına yaslanmış, yüzünde şaşkın bir ifadeyle Aisling'in çalışmasını izliyordu.

Aisling onun yorumunu duymazdan geldi, onun yerine başını salladı. "Bu yeni bir şey."

"Beğendin mi?" Bir elini kaldırarak, artık güvenlik turuncusunun şok edici bir tonuna dönüşmüş olan saçlarını karıştırdı. Onu en son birkaç gün önce gördüğünde saçları zengin, çivit mavisiydi.

Omuz silkti, sonra dikkatini Briar'a geri verdi. "Mavi daha iyi görünüyordu."

"Yeşilden değiştirdiğimde ilk başta maviyi de beğenmemiştin," diye hatırlattı ona. "Sana alışacaktır."

"Olabilir. Bana bir havlu getirebilir misin?"

Rodney biraz sonra döndü ve ona yırtık pırtık bir plaj havlusu ile bir çift eşofman altı attı. "Eğer sen de hortumla yıkanmayı planlamıyorsan, içeri girmeden önce bunları giy. Çamur izlerini temizlemek istemiyorum."

Aisling üstünü değiştirdikten ve Briar'ı havluyla kuruladıktan sonra Rodney'i karavanın içinde takip etti, pantolonunun bel bandını sürüklenmesini önlemek için birkaç kez kıvırdı. Rodney küçük mutfakta ocağa kaynatmak için bir çaydanlık koyuyordu.

"Çay?" diye sordu, sonra bir poşet beyaz ekmek uzattı. "Tost?"

Küçük masadan bir sandalye çekip oturdu ve Briar'ın oturma odasına geçip kanepeye kıvrılmasını izledi. "İkiniz de lütfen. Dün geceki kampta herkes seni özledi."

Rodney alay etti. "Elbette özlediler, tıpkı benim onları özlediğim gibi."

"En azından *ben* seni özledim," dedi Aisling dikkatle. Rodney onun arkadaşlarından hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve bunu her fırsatta dile getirmekten çekinmiyordu. "İş nasıldı?"

Onun karşısındaki sandalyeye kayarken inledi. "Bir kâbus. Bu sabah ikiye kadar eve gelemedim."

"Ne oldu?" Onun somurtmasına izin veren Aisling ayağa kalktı ve ılık ılıa yanan aydanlıı ocaktan indirmeye gitti. Dolaptan iki fincan aldı; babası orada yaşarken fincanlarını koyduğu dolaptan. Rodney taşındığından beri pek deişmemişti. Ev hâlâ tanıdık geliyordu.

"Programı gelgite göre ayarlamıştık, ancak gemi gittikçe daha da açığa çekilmeye devam etti. Geri dönüşü neredeyse üç saat gecikti. Görünüşe göre dün gece de aynı şeyi yaptı. Her şeyi altüst etti. Gecenin yarısında telefonda anakaradaki feribot operatörleriyle tartışıyordum," diye yakındı.

Aisling şaşkınlıkla aydanlıı karıştırdı ve eline sıcak su sıçradı, ancak ciğerlerini ele geçiren panik yüzünden bunu neredeyse hiç hissedemedi. Lanet okudu ve su kabarcığı oluşmadan önce suyu lavabonun altına akıtmak için harekete geçti.

"İyi misin?" diye sordu, arkasındaki ani kargaşadan telaşlanmıştı.

"İyi, sadece kaydım." Aisling'in sesi boğazının arkasına doğru süzölen safra ile kalınlaşmıştı. Tekrar konuşmadan önce yutkundu. "Gelgitte neler oluyordu?"

"Liman başkanı bahar gelgiti ve rüzgârla ilgili bir şeyler söyledi. Her neyse, umarım bir daha ben vardiyadayken böyle bir şey olmaz. Tam bir baş belası."

"Daha önce oldu mu? Endişeli görünüyor muydu?" Aisling ses tonunun yükseldiğinin farkındaydı ama buna engel olamıyordu. Kalbi hızla atıyordu ve kulaklarında çarpan sesi neredeyse kendi sesinden daha yüksekti. ayı bırakarak sandalyesine geri çöktü.

"Tanrım, Ash, betin benzin atmış." Rodney'nin kalın kaşları endişeyle birbirine yaklaştı.

"Lütfen sadece soruma cevap verin." Bir açıklamaya ihtiyacı vardı. Doğal bir neden, tesadüfö mantıklı kılmak için bir makale ya da kitapta işaret edebileceğö bir şey. Tüm bunlar bir tesadüften ibaretti. Öyle olmak zorundaydı.

Rodney, liman başkanının olaya ilişkin tanımını hatırlamaya çalışırken yavaşça, "Sanırım bahar gelgiti nedeniyle zaten normalden daha düşük olduğunu ve açık denizdeki bazı rüzgârların onu daha da dışarı ittiğini söyledi," dedi. "Gelgit konusunda neden birdenbire bu kadar endişelendin?"

Aisling dirseklerini masaya dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. Henüz konuşamıyordu, ağzını açarsa kusabileceğinden korkuyordu. Rodney bir süre onun kendini toparlamaya çalışmasını izledikten sonra

ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek onun yanında durdu. Bir şeylerin ters gittiğini, belki de ciddi bir şeyler olduğunu biliyordu ama ondan zorla bir cevap almaya çalışmaması gerektiğini de biliyordu.

"Hadi gidip kanepeye oturalım," diye önerdi. Onu omuzlarından tutarak oturma odasına götürdü. Yer açmak için Briar'ı itti ve Aisling'i köşeye oturttu. "Çayını ve bir parça tostunu getireyim, tamam mı?"

Aisling sadece başını sallayabildi. Dakikalar sonra Rodney döndü ve ona bir tabak tereyağlı tost ile bir fincan çay uzattı. Her ikisini de arkasındaki sehpanın üzerine bıraktı; ellerinin titremesi ikisini de tutmasını zorlaştırıyordu.

"Ee," diye başladı Rodney. Kanepenin karşı köşesine oturmuş, uzun, toplu bacaklarını Aisling'e doğru uzatmıştı. "Bana dün gece ne olduğunu anlatacak mısın?"

Onun çilli yüzünü inceledi. Bu onun yüzü değildi, tam olarak değil, ama onu tanıdığı sürece taktığı yüzdü. Yirmi dokuz yıl önce yeni doğmuş bir bebeğin beşiğine dönüştüğünde ona verildiğinden beri nasıl büyüyeceğini ve yaşlanacağını öğrendiği yüz. Perde'nin bu tarafındaki hayata çabucak alışmış ve insanlar âlemine sorunsuzca entegre olmuştu. Büyüsünü kısıtlayan kanunlardan ve Mahkemelerden bağımsız olmayı seviyordu. Burada, bir keresinde ona, kendisinin istediği versiyonu olmakta özgür olduğunu söylemişti. Ve şimdilik bu Rodney Finch'ti.

Aisling sesini sabit tutabildiğini hissettiğinde temkinli bir sesle, "Sana bir şey gerekiyor ve bitirene kadar sözümü kesmemeni istiyorum," dedi. Rodney dudaklarını fermuarla kapatır gibi yaptı, köşeden kilitledi ve anahtarı fırlatıp attı. Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Ama işe yaramıyordu. Başlamadan önce ayaklarını Briar'ın kalçalarının altına soktu ve kollarını dizlerine doladı: "Dün gece kamptan birkaç mil ötedeki bir avdan bir ağaç perisini kurtardım."

"Aisling..." Rodney'nin ses tonu , ona ders vermeye hazırdı. Eğer Aisling onu susturan bir bakış fırlatmasaydı, annesinin Fae'lerle ilgili uyarısının aynısını Aisling'e de yapacaktı.

"Biz yattıktan sonra peri geri geldi. Beni Gölgeağacı Ana'yı görmeye götürdü." Aisling, Rodney'nin gözlerinde herhangi bir tanıma işareti aradı ama ifadesi nötr kalmıştı; bunun kasıtlı olup olmadığından emin olamıyordu. Rodney hiçbir zaman kartlarını hemen masaya koyan biri olmamıştı, ona karşı bile. "Kızıl Kadın ve Beyaz Ayı'yı hiç duydun mu? Kehaneti?"

Rodney yavaşça başını salladı. Ciddiyetle. "Çok, çok uzun bir süre için değil."

Aisling derin ve sakin bir nefes aldıktan sonra önceki gece olanları anlattı. Rodney ise ağzını kapalı tutmayı başarmış ve dikkatle dinlemişti, yüzü hâlâ o tarafsız maskesini koruyordu, sadece arada sırada kaşlarının kısa süreli çatılmasıyla gölgeleniyordu. Kehanetin sözlerini kolayca hatırladı; onları kafasının içinde o kadar çok tekrarlamıştı ki, Gölgeormanı Annesi'nin onları ilk okuduğu ritimlerine kadar artık ezbere biliyordu. Briar sözlerini bitirdiğinde, ikili uzun bir süre sessizce oturdu. Aisling, Rodney tüm söylediklerini zihninde sıralarken Briar'ın geniş göğsünün inip kalkmasını izledi.

"Yani," dedi sonunda, "gelgitleri sorduğunuzda..." Aisling başını salladı. "Bu bir tesadüf olmalı."

"Kaderde tesadüf yoktur," diye karşı çıktı. "Eğer kehanet doğruysa, o zaman bu senin."

"Eğer?" Ona umutla baktı. Eğer iyiydi - eğer ile çalışabilirdi. Rodney suçlu bir yarım gülümseme sundu. "Ben sadece darbeyi yumuşatmaya çalışıyordum."

Kehanetler eğer meselesi değildir, Ash. Sadece zaman meselesidir. Görünüşe göre o zaman da şimdi."

"Yardımcı olman gerekiyordu. Sen de en az o lanet olası yaşlı peri kadar gizemlisin." Aisling sözlerindeki acıyı gizlemeye çalışmadı. Ellerini kaldırdı, avuçlarını özür dileyen bir hareketle açtı. "Mahkemelerin savaşta olduğunu söyledi."

"Bu doğru."

"Tamam, daha fazlasını söyle," diye teşvik etti.

"Özel olarak sormadıkça sana söyleyemeyeceğim çok şey olduğunu biliyorsun." Rodney'nin bir Veilwalker olarak kaçtığı tüm kurallar arasında uymak zorunda olduğu tek kural buydu ve en sinir bozucu olanı da buydu.

Aisling kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. "Peki, bana söyleyebileceklerinizle başlayın."

"Saraylar savaş halinde, çok ama çok uzun zamandır savaş halindeler. Sanırım yüzyıllardır, Unseelie Kralı tahta geçtiğinden beri. Onun Saray'ı kana susamış ve güce aç; Seelie Saray'ı ise eskiden olduğu gibi krallığı bölmek yerine kendilerinin yönetmeye daha uygun olduğunu düşünüyor. Her iki taraf da diğerinin sahip olduğu şeyi istiyor," diye açıkladı. "Ancak küçük toprak anlaşmazlıklarından ve kavga eden kraliyet mensuplarından çok daha eski olan başka temel farklılıklar da var."

Rodney şimdi kanepede öne doğru oturuyordu ve Aisling, Briar'ı yolundan çekerek onun da aynı şeyi yapmasını sağladı. "Hangileri?"

Adam başını salladı ve kadın hayal kırıklığı içinde ofladı. *Belirli sorular.*

Yeni bir bakış açısı denedi: "Kehanette kış ve ilkbahardan bahsediliyor - sizce bu Unseelie ve Seelie Saraylarını mı temsil ediyor?" Kafasında bir anlam ifade ediyordu: karanlık ve aydınlık, iyi ve kötü. Kışın acı sertliği zalim Unseelie Sarayı'nı temsil ediyordu; baharın parlaklığı ise iyiliksever Seelie Fae'lerini.

"Eğer bir tahminde bulunacak olsaydım, öyle derdim," diye belirtti. "Ama ben bu konularda uzman değilim."

"Yani 'hortlak baharı getirmek', Seelie Sarayı'nın iktidara gelmesine, Vahşi Doğa üzerinde kontrol sahibi olmalarına yardım edeceğim anlamına mı geliyor?" Bu şimdiye kadar yaşadığı ilk netlik anıydı. Doğru olsun ya da olmasın, en azından bir başlangıç noktasıydı.

Rodney sırttı. "Hala öyle mi diyorsun?"

Aisling onun alaycı ses tonundan rahatsız olarak gözlerini devirdi. "Eski alışkanlıklar. *Wyldraíocht* üzerindeki kontrolü onlara verin."

Rodney, Aisling'in Fae diyarının gerçek adını telaffuz edemeyişinden dolayı yüzünü buruşturarak, "Senin versiyonuna sadık kalalım," dedi. Çocukken annesi ona bu kelimeyi öğrettiğinde o da telaffuz edememişti, bu yüzden *Yaban* olarak kısaltmaya karar vermişlerdi. "Her neyse, evet. Ben olsam böyle yorumlardım."

"Peki bunu nasıl yapmam gerekiyor? Bana rehberlik etmesi gereken bu 'göksel ışık' nerede?" Aisling parmaklarını kabaca saçlarında gezdirdi. Ormanda geçirdiği gece ve çalılıkların kavrayıcı dikenleri yüzünden umutsuzca karışmış olan düğümlenmiş uçlara sertçe takıldılar. Bedeni yorgundu; zihni daha da yorgundu.

Rodney, "O kısma ben de takıldım," diye itiraf etti. "Üzgünüm Ash. Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim."

Derin bir iç çekti. "değil. Bu konuyu seninle konuşabildiğim için çok mutluyum.

Her şeyi kendime saklamak zorunda kalsaydım ne yapardım bilmiyorum."

"Bunun üzerinde düşünmeye devam edeceğim, tamam mı?" Kendi ayağıyla Aisling'in ayağına hafifçe vurdu. "Şimdilik bunu aklından çıkar. Zaten şu anda yapabileceğin pek bir şey yok."

"Doğru." Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bunu bir kenara bırakamayacaktı. Böyle bir şeyi, geleceğini geri dönülmez bir şekilde değiştirebilecek bir şeyi nasıl unutabilirdi ki? Kendisine söylendiğinden beri kehanetin düşünceleri tarafından tüketilmişti; bu yakın zamanda değişmeyecekti.

"Unutmadan önce senin için bir şeyim var." Rodney öne doğru eğildi ve kim bilir ne kadar zamandır sehpanın üzerinde bıraktığı kirli bir tabağın altından bir kâğıt parçası çıkardı. "Aydın ilk günü. Kira çeki."

Aisling içini çekti ve çeki ona uzatır uzatmaz ikiye böldü. "Bunu daha kaç kere yapacağız? Senin paranı almayacağım."

Mobil ev Aisling'in babasına ; birkaç yıl önce, maluliyet çekleri artık çocukluk evinin artan ipoteğini karşılamaya yetmediğinde satın almıştı. Evi satın almış ve Aisling'e vasiyet etmişti ama Aisling evle hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu. Sıkışık, küflü alan ve yamalı mobilyalar ona sadece adamın en kötü yanlarını hatırlatıyordu: tembelliği, kendine bakamaması. Yedi ay önce eve geldiğinde görünüşü bir iskeletten farksızdı; on yıllar süren sigara alışkanlığının yol açtığı akciğer kanseri yüzünden yarı ölü bir haldeydi ve bundan kurtulmaya hiç niyeti yoktu. Bu ona annesine nasıl davrandığını da hatırlattı. Onu mahkûm ettiği sonu. Aisling hayatının son aylarında ona özenle bakmış olsa da, onu affetmeyi ancak yarı yarıya başarabilmişti. Onu tamamen affetmek için aynı şeyi kendisi için de yapması gerekiyordu.

Her ne kadar hoşlanmasa da, karavan Rodney için mükemmeldi. En önemsiz konularda bile durmadan tartıştığı oda arkadaşlarıyla birlikte yaşıyordu. Son derece tartışmacı ve görüldüğünden çok daha kurnaz olan Rodney, kendi başına en iyisini yapıyordu.

"Bir işim var, böylece yaşayacak bir yer tutabiliyorum," diye bastırdı.

"Sen yatılı bir . Evin bakımını üstlenmeni yeterli bir ödeme olarak kabul ediyorum." Aisling kirli tabağa dikkatle baktı.

Rodney gözlerini devirdi. "Sana nakit vermeyi tercih ederim."

Yorgunluğun ağırlığını her geçen dakika daha fazla hissedenden ve artık kemiklerine kadar işlemiş olan Aisling, uyku onu kanepede yakalamadan önce kendini ayağa kaldırdı. Kalabilirdi -Briar'ın fazladan yiyeceği ve kendisinin de bir yerlere sakladığı yedek kıyafetleri vardı- ama üzerine çöken yorgunlukla ilgili bir şey Aisling'i biraz yalnız kalmaya itti. Şu anda ihtiyacı olan şey boşluktu. Boşluk ve uyku. Rodney'nin son bir güven verici kucaklamasıyla tekrar sabahın soğuk havasına adım attı.

"Bayan Pike!"

Cole. Cole'dan nefret ederdi. İyi gününde tam bir baş belasıydı ve kendisini adanın en girişimci iş adamlarından biri olarak tanıtıyordu. Ama onun

girişim sadece mobil ev parkını çevreleyen zincir bağlantı çitine kadar uzanıyordu. Sürekli genişlemekten bahsetmesine rağmen, asla ek arazi satın almayacaktı. Halihazırda sahip olduğu arsalardan kâr etmekten hoşlanıyordu; bundan daha fazlası onun için kesinlikle yönetemeyeceği kadar büyük olurdu. Yine de, babasının cenazesinden sadece bir hafta sonra arsayı geri almak ve kiraya vererek kendi aylık gelirini artırmak için onun peşine düşmüştü.

"Cole," diye onayladı Aisling, Briar'ı arabaya bindirirken.

Boyu kısaydı -Aisling'den bile kısaydı- ve kendi mobil evinden geçip onu karşılamak için büyük bir çaba sarf etmesi gerekmiş gibiydi. "Teklifimi daha fazla düşündün mü?"

"Cevabım hâlâ hayır." Kapıyı istediğinden biraz daha sert çarptı.

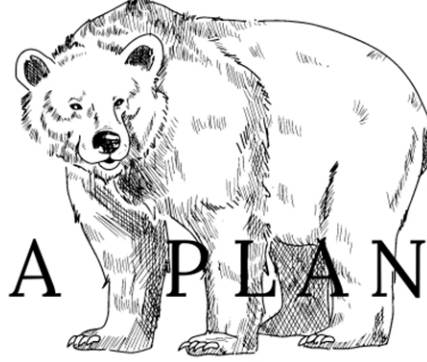
"En azından bunu düşünmeni isterim." Sesi biraz babasınıninkine benziyordu: sert. Bir sigara tiryakisinin sesi. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Kesinlikle öyle," dedi alaycı bir tatlılıkla. Adam onun anakaraya dönmeden önce hiç düşünmeden satmasını bekliyordu. Adam ilk sorduğunda henüz bu konuyu hiç düşünmemişti. Şimdi, beşinci seferden sonra ve gerçekten düşündükten sonra, hala satma planı yoktu

-Gitmiş olsa bile. Burası artık Rodney'nin eviydi.

Ancak Aisling'in Brook Adası'nda kalıp kalmayacağına gelince, bu konuda henüz bir karara varılmamıştı. Bir zamanlar kendi genç ve hırslı ruhu onu buradan uzaklaştırmışken, şimdi dışarıdan bir şey onu burada tutmak için mücadele ediyordu. Soğuk, kavrayıcı parmaklarıyla boğazını sıkıyor ve çekiyordu. Kalbini. Aklını. Bunun ne olduğundan, fiziksel bir varlık mı yoksa kendi suçluluğunun bir tür tezahürü mü olduğundan emin değildi ama her iki durumda da buna karşı güçsüzdü.

4

AISLING

I Aisling'in evinin güvenliğinden ayrılmaya hazır hissetmesi için daha iki gün geçmesi gerekiyordu. Uyudu, temizlik yaptı, yemek pişirdi. Sadece birkaç kez Briar'ı dışarı çıkarmak için dışarı çıktı ama onun dışında kendini gizledi. Herhangi bir şeyin onu aramaya gelmesi durumunda dairesi ona herhangi bir derecede güvenlik sağlamayacaktı. Ama küçüktü, kapıda bir kilit vardı ve herhangi bir odadan mutfaktaki bıçak bloğuna ulaşmak için kaç adım atması tam olarak biliyordu. Tüm o kafa karışıklığı ve kehanetin sözlerini çözümlemekle geçirdiği zamanın ortasında, Aisling ilk başta ne kadar korktuğunu fark etmemişti. Göksel ışığın ne olduğu ya da hangi sarayın bahar, hangisinin kış olduğu önemli değildi. Önemli olan, dışarıda onun Kızıl Kadın olduğuna inanan varlıklar olmasıydı. Bazıları için ölmekte olan dünyaları için son umut olarak müjdelense de, diğerleri için -muhtemelen birçoğu için- düşman olarak görülüyordu. Hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen, kaderine razı olamadan öldüğünü görececek bir sürü Fae vardı. Ve Bu, Aisling'in yüzleşmeye hazır olmadığı bir gerçektir.

Onu bu kafa yapısına sokan Fae olduğuna göre, onu bu durumdan kurtarmak için de bir Fae'nin olması gerekiyordu.

Rodney sabahın erken saatlerinde limandaki vardiyasından dönerken Aisling'in kapısında belirdi, yürüyüş talep ediyor ve hayır cevabını kabul etmiyordu. Hava sıcaklığı o iki gün içinde önemli ölçüde düşmüştü. Aisling boynundaki kalın yün atkıyı sıktı ve eldivenli ellerini ceplerinin derinliklerine soktu. Sezonun son kamp gezisini son anda tamamlamışlardı.

Gökyüzü kapalıydı, yağmur yüklü ağır bulutlarla doluydu. Ada, yılın bu zamanlarında her zaman giydiği ve ilkbaharın sonlarına kadar üzerinden çıkarmayacağı o kasvetli gri pelerini giymişti. En azından güneş -Aisling'in sözde kaderinin o mide bulandırıcı kırmızı hatırlatıcısı- bulutların tüylü katmanlarının altında gizlenmişti.

Brook Isle, San Juan County'deki en küçük yerleşim adalarından biriydi; sadece 297 kişilik bir topluluktı. Sınırlı olanakları ve biraz yıpranmış cazibesiyle, dünyanın geri kalanından özenle korunmuş sessiz bir güzelliğe sahipti. Burası adeta zamanın içinde sıkışıp kalmıştı. Sakinlerinin çoğu için onları adaya bağlayan şey de buydu. Yerliler nadiren ayrılır, yabancılar ise nadiren kalırdı.

Çift, kasabanın kalbini kesen dar sokak boyunca güneye, liman yönüne doğru yürüyordu. Bütün yaz boyunca beyaz çiçeklerle dolu olan cadde kenarındaki kızılıcak ağaçları artık sarı ve turuncu tonlarındaydı, yer yer çıplaktı ve çoktan dökülmüş olan nemli yapraklar ayakkabılarının altına yapışmıştı.

Rodney, Aisling'i fırına doğru yönlendirirken, Salish Denizi'nden yayılan ve gün boyunca henüz dağılmamış olan deniz sisine karşı omuzlarını silkti. Saat daha erkendi; dükkânların çoğu bir saat kadar daha açılmayacaktı. Kırmızı ve mavinin denizci tonlarındaki yağma dış cepheleri yılların tuzlu havasıyla solmuş ve yaşlanmıştı. Bazıları bunların yorgun olduğunu düşünse de, Aisling tanıdık olmalarından dolayı rahatlamıştı. Bu binalar çok sevilmişti ve bu noktada, eğer yeniden boyanırlarsa hayal kırıklığına bile uğrayabilirdi.

Tempolu yürüyüşlerine devam ederlerken, tepelerinden gelen martı sesleri adanın kayalık kıyılarına çarpan dalgaların uzaktan gelen seslerine karışıyordu. Denizin yankıları sakinleştirici bir ritim yayıyordu ve Aisling günler sonra ilk kez kendini daha iyi hissetti.

Fırın, bir sonraki vapurla Orcas Adası'na ya da San Juan Adası'na, hatta anakaradaki Anacortes'a doğru yola çıkacak olan feribot yolcularıyla dolup taşmaya başlamıştı bile. Rodney ve Aisling tezgâha doğru ve Rodney ikisine de birer sıcak çay söyledi. Bir kez

sıcak fincanı ellerinin arasında tutarken, dışarısı neredeyse hoş görünüyordu.

Tekrar sokağa çıktıklarında "O gerçek para mıydı?" diye sordu.

Rodney sırttı. "Ya değilse?" Aisling kaburgalarına dirsek atınca güldü, sonra da, "Öyleydi, öyleydi. Yemin ederim."

Aisling ve Rodney yaklaşık on bir yıl önce, üniversite birinci sınıftan sonraki yaz eve gelip başvurduğu stajı alamadığı için somurtmaya başladığında tanışmışlardı. Babası onu bir paket sigara alması için benzin istasyonuna göndermişti ve o da iki litre parlak yeşil soda almak için sıraya girmişti. Onu, okulda kendisinden birkaç sınıf aşağıda olan ve sadece içine kapanık tuhaf çocuk olarak hayal meyal tanımıştı. O zamanlar saçları simsiyahtı.

El çabukluğu numarası küçüktü ve Aisling dışında herkes tarafından fark edilmemişti. O zaman bile, onca yıllık inançsızlıktan sonra, Fae büyüsünü gördüğünde tanımıştı. Ödemeyi yaptığı parada belli bir parıltı, havada da belli bir koku vardı. Daha sonra, adam kaçamadan onu otoparkın dışında köşeye sıkıştırdı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sormuştu. Adam ona aptal aptal sırtmış ve neden bahsettiğini bilmediğine yemin etmişti.

"Tam olarak ne gördüğünüzü düşündüğünüzden emin değilim."

"Elinizde iskambil kâğıtları vardı. Onları kasiyere verdiğinizde banknotlardı," diye suçladı Aisling. "Onları büyüledin."

Ne kadar zaman geçerse geçsin, yine de bunu yaşamasına izin vermeyecekti. O gece en iyi arkadaş oldukları geceydi. Aynı zamanda Aisling'in küçüklüğünden beri ilk kez annesinin adadaki Fae'ler hakkında başından beri doğruyu söylediğini anladığı geceydi.

Rıhtımın yanındaki tahta bankta birlikte otururlarken Rodney, "Düşünüyordum da," diye söze başladı.

"Bu asla iyiye işaret değildir."

"Komik." Gözlerini devirdi ama kadının sözünü kesmesine aldırmadı ve tekrar başladı: "Düşünüyordum da, tüm bunların temeline inmenin tek yolu doğrudan kalbine inmektir."

Aisling bankta dönüp ona baktı ve bir dizini göğsüne doğru kıvrarak yarısı boş fincanı üzerine koydu. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, bunun Unseelie Sarayı'nın egemenliğine karşı oldukça açık bir tehdit olduğu göz önüne alındığında, kehanet metnini incelemiş olan bir tür bilginleri veya kahinleri olması mantıklıdır. Muhtemelen

Bu konuda herkesten daha çok şey biliyorum. Bildiğiniz düşman daha iyidir, falan filan." Varsayımı mantıklıydı ama yardımcı olmaktan uzaktı.

"Ne yani, uğrayıp onlara krallıklarını nasıl yok edeceklerini mi sormam gerekiyor? Harika fikir, Rodney. Teşekkürler."

"Pek sayılmaz," dedi, kadının sesindeki alaycılığı tamamen kaçırmıştı. "Ama seni bir şekilde onların gözüne sokabilirsek, en azından kendin de biraz kazı yapabilirsin."

"Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?" Aisling sordu. Adam yüzünü buruşturdu. "Hâlâ o kısım üzerinde çalışıyorum."

Aisling çayını bitirdi ve fincanın kapağıyla oynadı, kendi zihninin içinde sıkışıp kalmıştı. Aisling tekrar konuşmadan önce ikisi birkaç dakika sessizlik içinde oturdu: "Belki de eve gitmeliyim."

"Evindesin."

"Yani anakaraya dönmek. Tüm bunlardan uzağa." Elindeki fincanla arkalarındaki adayı işaret etti. Sis gizlediği bir yerden feribotun sis düdüğünün sesi etraflarında yankılanıyordu. Küçük tonu ona her zaman kederli gelirdi.

"Ne yapmak için?" Sinirlenmişti ama bunu belli etmedi. İkisinin de bildiği şeyi yüksek sesle söylemedi: bir fark yaratmayacaktı. Önce kızın kendini aksi yönde ikna etmeye çalışmasına izin verecekti.

"Orada hâlâ bir hayatım var. İşimi sonsuza kadar elimden alacak değiller," dedi Aisling.

Omuz silkti. "Öyleyse bırak."

"Ve hayatımın geri kalanında burada, kütüphanede mi çalışayım?" "Burada daha mutlusun," diye işaret etti.

Aisling karşı çıktı: "Burada *tehlikedeyim*."

"daha çok tehlikede olursun, bundan eminim. Ben de öyle; *tüm* arkadaşların da öyle. Brook Isle da öyle." Rodney onun boş bardağını alıp kendi bardağının içine koydu, sonra da birkaç adım ötedeki çöp kutusuna doğru fırlattı. Mükemmel bir atıştı. "Bu şeylerin istediklerini elde etmenin bir yolu var."

Sözleri Aisling'in kollarının arkasındaki tüyleri diken diken etti. "Bu şeyler derken Fae'leri mi kastediyorsun?"

"Kaderi kastediyorum. Kehanetler. Ne derseniz deyin. Kızıl Kadın nerede yaşarsa yaşasın Kızıl Kadın'dır. Şehir sizi korumayacak, uzaklığınız da bizi korumayacak."

Küçük tekne yavaşça gözden kaybolurken Rodney banktan kalktı ve Aisling'i ayağa kaldırdı. Nemli havada yeterince uzun süre oturmuşlardı ve ikisi de hareket halindeyken daha iyi düşünüyorlardı. Yavaşça dairesinin bulunduğu yöne doğru ilerlediler.

"Seelie Sarayı'na gitmeye çalışmak benim için daha mantıklı olmaz mı?" Aisling yürürken sordu. "Onların tarafında olduğum düşünülürse, biraz daha misafirperver olacaklarını tahmin ediyorum."

"Evet, bunu düşünmüştüm."

"Ama?" diye sordu.

Rodney utangaç bir tavırla ensesini kaşıdı. "Oraya nasıl gideceğimden tam olarak emin değilim."

"Ne? Gitmedin mi?" Şaşırmıştı; Rodney'nin görüldüğünden daha fazla cevabı olacağını varsaymıştı. O dünyayla tek doğrudan bağlantısı oydu ve bir şekilde Gölgeormanı Annesi'nin olduğundan daha az yardımcı olduğunu kanıtlıyordu.

Uzanıp tepesindeki bir yaprağa vurdu ve ikisine de küçük çiy damlacıkları yağdırdı. "Onların tarafından, elbette. İnce Yerlerinden değil. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ama Unseelie Sarayı'nı ziyaret ettiniz?" Midesini bir endişe kapladı. Bunu ne kadar çok konuşurlarsa, o kadar gerçek oluyordu. Kendini bunun kötü bir rüya olduğuna o kadar az ikna edebilecekti. Brook Adası'ndan ayrılma ihtimali de o kadar azalacaktı.

"Orada birkaç etkinliğe katıldım," dedi.

Fae konuşmalarından bıkmıştı; onların şifreli sözlerini ve örtülü alt metinlerini çözmeye çalışmaktan bıkmıştı. "Hangi olaylar?"

Rodney omuz silkti. "Bir ya da iki parti. Birkaç kutlama." Onları sokakta yürüyen bir ailenin etrafından dolaştırdı ve sesini hafifçe alçalttı. "Dini törenler."

"Dindar olduğunu bilmiyordum." Aslında, Fae'lerin dindar olduğunu hiç bilmiyordu.

"Özellikle değil ama bazı fikirleriyle özdeşleşiyorum. Her halükarda, törenler her zaman iyi bir gösteridir." Biraz sırttı. Aisling, orada tanık olduklarını düşündüğünde adamın gözlerinde parlayan karanlık bakıştan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi.

"Unseelie Thin Place'i nerede bulacağımızı biliyor musun?" diye bu sefer olabildiğince doğrudan sordu.

"Elbette," diye cıvıladı.

Onun omzuna bir tokat attı. "Bunca zamandır nerede olduğunu biliyordun ve bana hiç söylemedin mi?"

Ovaladı ve kıza mahcup bir ifadeyle baktı. "Hiç sormadın ki."

"Tabii ki sordum, en az yüz kere."

"Değil-" diye başladı ve Aisling cümleyi onunla birlikte tamamladı: "özellikle yeterince."

Rodney onu dairesine geri bıraktığında, ikisi de soruna en iyi nasıl yaklaşabileceklerini düşünmeye karar verdiler. Ama Rodney kurnaz ve hilekârdı, oysa Aisling öyle değildi. İnsanlar âleminde geçirdiği yıllar bilgisinin çoğunu azaltmış olsa da, Vahşi'nin işleyişi hakkında hâlâ Aisling'den çok daha fazla şey biliyordu ve muhtemelen Aisling'in söylediğinden çok daha fazlasını biliyordu.

Brook Isle Halk Kütüphanesi adanın en eskilerinden biri olan tuğla bir binaydı. Bir zamanlar hastane, daha sonra okul olmuş, ancak her ikisi de alanı aşınca kütüphane haline gelmişti. Kütüphaneyi bölümlere ayırmak için midilli duvarlar yerleştirilmişti: solda kurgu, sağda kurgu dışı ve arkada çocuk kitapları. Adanın üç bilgisayarından ikisi yan taraftaki bir masanın üzerine kurulmuştu.

Aisling ortadaki kasadan, sandalyesinde döndüğü takdirde odanın dört köşesini de görebiliyordu. Burası ciltçi tutkalı ve eski, sararmış sayfalar kokuyordu. Yüksek tavana uzanan uzun ve dar pencerelerden içeri süzülen ışık, havada tembelce dönen toz girdaplarını yakalıyordu.

Zorlu bir iş değildi, zihinsel olarak da çok teşvik edici değildi, ama yine de seviyordu. Ona okumak için zaman veriyordu. Düşünmek için. Bazen hareketsiz ve sessiz oturup hiçbir şey yapmıyordu. Briar da bunu seviyordu. Günün büyük bir bölümünde masanın altında, ayaklarının dibinde yatıyor ve dönmeden önce bacaklarını esnetmek için ara sıra rafların arasında bir iki tur atıyordu. Hafta sonu vardiyası olduğunda hikaye saatinde ziyarete gelen çocukların en sevdiği demirbaşlardan biriydi.

Bugün kütüphane sessizdi. Yaşlı bir çift gizem bölümüne göz atıyor ve genç bir çocuk bilgisayarlardan birinde oturuyordu ama birkaç saattir başka kimseyi görmemişti. Rodney içeri , beraberinde serin bir hava getirdi. Ön kapılar büyük ve hantaldı.

Sonbaharın sert esintisine karşı bir an için kapalı bir kapıyla g reşti. Yaklaşırken gözleri heyecanla parlıyordu.

"Bir planım var," diye yüksek sesle duyurdu. Aisling onu sertçe susturdu ve diğ r m ş terilere baktı ama hiçbiri başını çevirip bakmamı tı. Masaya ulaştığında fısıltıyla "Bir planım var," diye tekrarladı.

Aisling ayağ a kalktı ve onu takip etmesi için ba ıyla işaret etti. Onu kurgusal olmayan bölümün uzak k  sesine götürdü. Briar arkalarından ilerledi. "Ne varmış?"

"Nocturne." Rodney kendini beğ nmi  bir haldeydi, belli ki kendinden memnundu. "Sesini al alt," diye tısladı Aisling. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Törenler ve partiler hakkındaki konu mamız beni bu konuda düşünmeye sevk etti. Unseelie Sarayı'nda bir tür bayram, büyük bir bayram. Her yıl tüm dominyonlarına açık bir kutlama düzenlerler. Genellikle iyi niyetli bir ya da iki Soliter'in katılmasına aldırmayacakları kadar büyük olur."

"Yalnız mı?" Ba ı dönüyordu. Bu kelimeyi daha önce annesinden duymuştu ama anlamını hatırlayamıyordu.

"Benim gibi. Bir saray ya da başka bir saray tarafından hizalanmayan ya da yönetilmeyen Fae'ler. Gölgeormanı Anası da bir Yalnız Fae. Ama konumuz bu değ l." Hızlı konuşuyordu. "Mesele  u: Nocturne kutlaması bizim giriş yolumuz."

"Bu *senin* giriş yolun. Yalnızlar umurlarında olmayabilir ama bir insanı hoş kar ılamayacaklarına eminim." Aisling'in toplum içinde konuşurken rahat edemeyeceğ  kadar çok Fae terimi kullanıyorlardı. Kafasını arkasında durdukları kitaplığın yan tarafına doğru uzattı. Çift gitmişti ve oğlanın dikkati hâlâ bilgisayarla meşguldü.

"Seni b y leyeceğim. Bizden biri olacaksın. Bir peri, diye düşünüyordum."

Başını sallamadan önce neredeyse kahkahalarla gülecekti. "Bu çok riskli, Rodney. İkimiz için de."

"değ l," diye ısrar etti. "Ben iyiyim; b y lerim çoğundan daha güçlüdür. Ve birkaç hafta var, bu yüzden pratik yapmak için zamanım olacak.

"*Haftalar mı?* Bu çok uzun bir süre." Onu yarın götüreceğini söyleseydi karşı çıkabilirdi ama nehirdeki bir ta  gibi içine işleyen bu endişeyle oturmak da en az onun kadar kötüydü.

Burnundan kısa bir nefes çekti. "Bu kehanet en az bir asırdır ortalıkta dolaşıyor, Aisling. Bence birkaç hafta daha iyi olacak."

"Diyelim ki bana kusursuz bir cazibe  rmeyi ba ardın ve İnce Yer'den geçmeyi başardık. Kutlamadayız- imdi ne olacak?"

Yüzünü buruşturdu. "Hoşuna gitmeyecek kısım da bu."

"Rodney," dedi, ses tonu bir uyarı gibiydi.

"Seni kralın huzuruna çıkarmamız gerekecek." Bilgisayarın çevirmeli internet bağlantısının elektronik çılgılığı sessiz kütüphaneyi deldiğinde ikili sıçradı. Ekranın önündeki çocuk başını eğdi, ani rahatsızlığından dolayı utanmıştı. Aisling gözlerini devirdi ve ikili tekrar rafların arasına yerleşti.

"Ve?" Adamın planında daha fazlası vardı; gerisini anlatmaya hazırlanıyor gibi görünmesinden bunu anlayabiliyordu.

"Ve onu yatağa atmak Saray'a girmenin en kolay yolu olacaktır."

Bu sefer gülmüştü. Ama ciddiye, konuşması keskin ve pragmatikti. Hatta klinik. Adam gülümsemekten başka bir şey yapmayınca yüzü düştü. "Ciddi olamazsın."

"Bir düşün Ash: İnsan ya da peri olsun, hiç kimse Unseelie Sarayı'na öylece giremez. Kutlama seni kapıdan içeri sokacaktır ama oradan sonra onun dikkatini çekmelisin. Bunu yapmanın en hızlı yolu da bu olacaktır." Konuşurken ince parmakları dalgın bir şekilde kot pantolonundaki deliğin yıpranmış kenarlarını karıştırıyordu.

"Tanrım, Rodney, ne dediğini duyuyor musun?" diye tısladı, yanakları koyu kırmızı bir allıkla yanıyordu. "Fae kralıyla yatmayacağım!"

"Onu bu partilerde gördüm. Neredeyse her birinde sarhoş olur ve oradaki kadınlardan biriyle ayrılır. Bu sefer o kişinin sen olduğundan emin olacağız."

Aisling'in kanı öfke ve utançla kaynadı. Sadece birkaç gün içinde geleceği üzerindeki tüm kontrolünü kaybetmişti. Ve şimdi, en iyi arkadaşı ona bir Fae sarayına girebilmek için uyumasını söylüyordu. Kütüphanede olmasalardı, ayağa kalkıp ona bağırıyor olacaktı. Burada yapabileceği en iyi şey, aynı sert fisiltıyla tekrar konuşmadan önce birkaç derin nefes almaktı.

"Bunu yapmayacağım."

Rodney bir an sessiz kaldı, düşünüyordu. Konuşmadan önce kelimelerini tarttı, sonra ikisinin köşelerinde gerçekten yalnız olduklarından emin olmak için etrafına hızlı bir bakış attıktan sonra her birini net ve dikkatli bir şekilde iletti. "Kral bir canavar, Aisling. O zalim ve kötü bir şey; acı çekmekten zevk alıyor ve başkalarının acılarından zevk alıyor. Ve güce olan iştahı..." Neredeyse titreyerek başını salladı. "Doyumsuzdur. O seni kullanmadan önce sen onu kullanmalısın. Eğer dikkatini çekmeyi başarabilirsen, o zaman onun üzerinde bir ölçüde kontrol sahibi olursun."

"Kontrol mü?" Kelimeyi tükürdü, hâlâ öfkeliydi ve Rodney'nin kafasına fırlatmak için omzunun üzerinden ağır bir kitap almaya her geçen dakika daha da yaklaşıyordu. "Böyle bir yaratığı nasıl kontrol edebilirim ki?"

"Arzuları tahmin edilebilir. Hoşgörülüdür; çok az ayartmaya karşı direnir. Eğer *sen* o ayartıcı olabilirsen, onun zayıflığına oynayabilirsen, o zaman onu etkileyebiliriz." Aisling'in sözünü kesmesini engellemek için elini kaldırdı ve ekledi: "En azından ihtiyacımız olan bilgiyi bulmamıza yetecek kadar uzun bir süre için."

Kendisini bu kadar doğal bir şekilde plana dahil ettiğini duymak -suçu tek başına Aisling'e yüklemek yerine onlardan kolektif olarak bahsetmek- öfkesini biraz dindirse de hâlâ ikna olmamıştı. "Peki ben düşmanla yatarken sen ne yapacaksın?"

"Bağlantılarım üzerinde çalışıyorum," dedi kendinden emin bir şekilde. "Yardım edebilecek eski bir tanıdığımı bulmaya çalışıyorum. Lyre. Çok şey biliyor, pek çok şey, pek çok başka Fae. Ve bana bir iyilik borcu var."

O sırada bir aile gürültüyle kütüphaneye doluştu ve Briar onları karşılamaya gitti. Aisling rafla birlikte kendini ayağa kaldırdı ve Rodney de aynısını yaptı. Masaya geri dönerken yüzüne bir gülümseme yerleştirmek için elinden geleni yaptı ve onlara yaklaşan okuma etkinlikleri için topluluk panosunu kontrol etmelerini hatırlattı. Onlar çocuk bölümüne geri döndüklerinde tekrar Rodney'e döndü.

"Bunu hâlâ kabul etmiyorum," diye uyardı.

Onu neredeyse ikna ettiğinin farkında olarak sırtıttı. "Daha iyi bir plan yapmak için birkaç hafta var."

NOCTURNE, PART I: THE INVOCATION

KAEL

"D Kendini hazır hissediyor musun?"

Kael aynadaki yaşlı ocağın yanından geçip Werryn'in gözleriyle buluştu, diken gibi tırnaklarının kafa derisini çizmesine aldırmadan Gümüş saçlarının küçük tellerini sıkı örgüler halinde örerken. Gece için uzun, siyah ve son derece sade olan ayın cübbesini çoktan giymiş olan Başrahip, kapı aralığından onu izlerken zayıf yüzü asılmıştı.

"Evet." Kael bir kez daha gereksiz yere sertçe çekiştirdikten sonra Methild'i kovdu ve Methild hızla odadan çıktı. Methild'in henüz yarısını bitirdiği örgüyü çözdü.

"Bunu her seferinde söylüyorsun," diye azarladı Werryn kralı. Bunu tepki görmeden yapabilen tek kişi oydu ve bundan sık sık yararlanıyordu.

Kael bir örgüyü daha gevşetti; törensel tarz onun zevkine göre fazla resmiydi. Böyle süslü örgüleri kendi saçında değil, kadın saray mensuplarında görmeyi tercih ederdi. "O zaman sormayı bırak."

Werryn, "Son üç ayının felaketle sonuçlandığını hatırlatmama gerek yok," diye ısrar etti, "ve bu yılki en önemli ayinlerimizden biri."

"Hayır, gerek yok. Gayet iyi farkındayım." Sabrını yitiren Kael'in sesi gergin ve soğuk çıkmıştı.

"Geriliyorsun. Bu gece bir bağlayıcı getireceğiz ama bu koltuk değneğine ne kadar uzun süre bel bağlarsan o kadar zayıf-"

"Yeter!" Kael Werryn'in sözünü kesti ve yumruğunu önündeki şifonyere sertçe indirdi. Ayna duvara çarparak sallandı. "Git buradan. Şimdi."

Werryn irkilmedi ama bunun yerine bir anlığına Kael'in yansıyan bakışlarını tuttu. Ne zaman zorlayacağını ve ne zaman geri çekileceğini biliyordu ve şimdilik yeterince zorlamıştı. Tahta çıkmadan önce bile krala hizmet etmiş, yüzyıllar boyunca defalarca onun öfkesine ortak olmuştu. Kael'in öfkesi en ufak bir provokasyonda alevlenebilecek bir alev gibi yanıyordu. Zalimliği, duman gibi, asla geride kalmazdı. Yüce Piskopos iç çekerek başını saygıyla eğdi ve uzun cübbesi taş zeminde usulca sallanarak odadan çıkmak üzere döndü.

Werryn koridorda gözden kaybolurken, "Nasıl isterseniz, Majesteleri," dedi. Kael çenesi sıkıca kenetlenmiş bir halde erkeğin geri çekilişini izledi. Bu gece ihtiyacı olan son şey, kendi savunmasızlığının, içinde her an çalkalanıp kaynayan büyüü kontrol etmek için verdiği sürekli mücadelenin hatırlatılmasıydı. Onun hizmeti karanlık tanrısına ve onun sarayına idi. Kendisine diyen bir erkeğe göre değil. Werryn'in görüşleri çok az önemliydi.

Mum ışığıyla aydınlanan odasında yalnız kalan Kael, parmaklarını uzun saçlarında gezdirerek özenle örülmüş son örgüleri de çözdü. Aynadaki yansımasını görmezden geldi ve giyinmek için ayağa kalktı. Methild ayın cübbesini yatağının ayak ucuna sermişti. Werryn'inkine benzer şekilde basitti ama daha yeniydi. Eski takımı artık saklanamayacak kadar yıpranmıştı. Yazık olmuştu; neredeyse bir asır kullandıktan sonra sonunda onları yumuşatmıştı. Yeni cübbe sertti ve eteklerini parmaklarının arasında ovuşturduğunda tenine sertçe dokunuyordu. The Cut'ta giyecekti ama ayın sırasında kendisine dokunmasına dayanamazdı. Diz çökmek için iyi olurdu.

Omuzlarındaki ağır yüke rağmen, Nocturne uzun zamandır Kael'in en sevdiği kutlama olmuştu. Alçak Olan bu gece ona her zamankinden daha yakın görünüyordu -neredeyse *içindeydi*- ve onun taşıyıcısı olarak hizmet etmek bir insanın sahip olabileceği en büyük onurdu. Onu kral yapan şey buydu. Bunu takip edecek şenlik de ona zarar vermiyordu. Bunu düşündüğünde Kael'in dudaklarında bir gülümseme belirdi: tanık olacağı şımarıklıklar, etrafını saracak ve sabahın ilk saatlerine kadar sürecek olan içki aleminin oburluğu ve taşkınlığı.

Ama önce ayinden geçmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes alan Kael gözlerini kapadı ve hızla akan düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı. Merkezini bulması ve orada bulunan sihir kaynağından faydalanması gerekiyordu. Bu, kontrol ve teslimiyet arasında bir dans; karanlık cazibesine kapılmadan gücünü kullanmanın hassas bir sanatıydı. Ona üstünlük sağlayan şey öfkesiydi, ama aynı zamanda her , özellikle de bunun gibi yüklü gecelerde, kendi üzerinde tam bir kontrol sağlamasına engel oluyordu. Arzuladığı güç, bazen onun taşıyıcısı olan kendisi için katlanılamayacak fazlaydı.

Sarayı savaşa bu kadar derinden gömülmüşken ve henüz görünürde bir sonu yokken tekrar bocalamayı göze alamazdı. Seelie Sarayı şimdiye kadar en savaşçı danışmanlarının bile öngördüğünden daha zorlu bir rakip olduğunu kanıtlıyordu. Sadece saygı göstermek ve Alçak Olan'ın hayır dualarını almak önemli değildi, aynı zamanda tebaasının azalan güvenini yeniden inşa etmek için bu güç gösterisine şiddetle ihtiyaç vardı.

Odasının yalnızlığını terk etmeye hazırlanırken, şimdi rahatsız edici bornozuyla örtülü olan Kael, göğsünde büyüyen büyüğü şimdiden hissedebiliyordu. Bu his rahatsızlığın sınırındaydı; dışarı çıkmak istiyordu. Bir nefes daha aldı, bu sefer daha sığıdı. Gözlerinde kararlı bir parıltıyla Kael omurgasını dikleştirdi. Tereddüt etme zamanı geçmişti.

Kesik'e yürüyüşü düşünceli bir yürüyüşü ve Werryn'i önden gönderdiği için memnundu, böylece tek başına yapabilecekti. Erkek haklı ya da haksız öğütler vermeye meyilliydi ve Kael'in ruh hali bu gece buna izin vermeyecekti. Bir fısıltı kadar sessiz, loş geçitlerden geçerek yüzeye çıkan uzun, dolambaçlı merdivene doğru ilerledi. Taş basamakların her birinin ortası yüzyıllar boyunca inip çıkan ayak sesleri yüzünden aşınmıştı.

Neredeyse oyulduğu toprak kadar eski olan Yeraltı Kalesi, elle yontulmuş olduğu kadar doğal bir yapıydı. Büyük bir kısmı yer altındaydı: toprağın derinliklerine oyulmuş koridorları, ana kayanın içinden geçerek toprağın kemikleriyle iç içe geçiyordu. Geniş salonları, Unseelie Sarayı'nın kendilerine ait olduğunu iddia etmesinden çok önce var olan kadim mağaralardan oluşuyordu. Bazılarının tonozlu tavanlarından keskin ve hınzırca güzel, ısıltılı sarkıtlar damlıyordu. Diğerlerinde ise tavanlar o kadar yüksekti ki karanlığın içinde kayboluyorlardı.

Kral bu geceki ayının sorunsuz geçeceğinden emindi. Tırmanırken elinin parmaklıkların üzerinden kaymasına izin verdi. Adımları bir kez saymıştı.

Gençti; yüze yakın, belki de daha fazla olduğunu hatırlıyor gibiydi.

Dışarıda gece gevrek ve serindi ve esinti çamların arasından usulca geçiyordu. Kesik, ağaç sınırının çok ötesinde değildi, sık ormanda hiçbir şeyin yetişmediği bir açıklıktı. Yine de onu çevreleyen ağaçlar, misafirperver olmayan toprakta büyümüştü. Kökleri uzayıp kıvrılıyor ve için merkeze doğru yürüyüşü tehlikeli bir hale getiriyordu. Kael her tümseği ve çukuru ezbere biliyordu. Tüm bölgeyi gözleri kapalı bile gezebilirdi.

En son gelen oydu. Mumlar yakıldı ve yere oyulmuş kadim rünlerden oluşan çemberin tozu alındı. Kael dairenin tam ortasındaki yerine geçti, kalbi şimdiden çılgınca çarpmaya başlamıştı.

Beyaz ipek bir elbise giymiş olan bağcı, kralın önünde diz çökmeye zorlandı. Kael ona kısa bir süre baktı ve erkeğin yüzünü hayal meyal de olsa tanıdığını düşündü. Büyük ihtimalle son teslimiyetten sonra alınan esirlerden biriydi. Geniş omuzları ve kalın kolları vardı. Nocturne uzun seremonilerinden biri olmasına rağmen, Kael'in büyüüne çağırışı tamamlamak için gereken süre boyunca dayanabilecek kadar güçlü görünüyordu.

Alçak Olan daha ayin başlamadan önce orada onları bekliyordu. Kael, Piskoposlar ve hatta ayine tanıklık etmek üzere davet edilen birkaç üst düzey saray mensubu bile O'nu hissedebiliyordu. O havadaydı, ağaçlardaydı ama en çok da karanlığın içindeydi. Karanlığı yoğunlaştırdı ve o ıssız açıklıkta başka türlü olacağından daha da siyah hale getirdi. Mükemmel bir düzende yerleştirilmiş mumların ışığı, sıçrayan alevlerinden ancak bir inçten daha fazla yayılıyordu.

Küçük Piskoposlar çemberin güney tarafındaki yerlerini alırken, Kael omuzlarını kıvırdı ve dış cübbesi yere kaydı. Cübbeyi toprakta bir top haline getirip üzerine diz çöktüğünde Werryn'in sitemkâr bakışını kaçırmadı. Kuzeyde, neredeyse doğrudan ayın altında, Werryn sunağa doğru adım attı. Ayine başladığında ay tam olarak başının üzerinde hizalanmış olacaktı. Elektrikli havayı solumak ve düşüncelerini toplamak için henüz birkaç dakikaları vardı.

Kael ağırlığını bir dizinden diğerine kaydırdıktan sonra topuklarının üzerine yerleşti. İçten dışa doğru rahatsızdı; yakında başlamazlarsa kaburgalarının baskı altında genişleyerek çatlayacağından korkuyordu.

göğsünün içinde. Sonunda Werryn ellerini kaldırdı ve sessiz mırıltılar kesildi.

"Unseelie Sarayı'nın kardeşleri," vaazına başlayan Werryn'in sesi açık alanda yankılandı. "Bu kutsal saatte bir araya gelirken, yaklaşan kışa ve onunla birlikte değişim rüzgârlarına hazırlanıyoruz."

Ellerini kaldırdı, parmakları inançlarının işaretini taşıyan gümüş yüzüklerle süslenmişti. Kael'in ayinden sonra takacağı kendi yüzükleri vardı ama bunun için ellerinin serbest kalması gerekiyordu.

"Bu gece, Alçak Olan'a bize lütuflarını bahşetmesi için yalvarıyoruz. Karanlık Sarayımızı kaplarken, bizi kucaklamasına ve uçurumun derinliklerinden güç almamıza izin ver. Kaderimizi örmek ve Wyldraíocht üzerindeki hâkimiyetimizi güvence altına almak için O'nun armağanlarını kullanalım."

Maddenin ötesinde yatan görünmeyen güçlere seslenen Werryn'in sözleri Kael'in içindeki uyuyan gücü çağırdı. Yavaşça, acı verici bir şekilde, büyüünün ilk dalları derisinden çıktı. Kael ellerini uzattı, avuç içleri yukarı dönüktü. Neredeyse tamamen yarı saydam olan gölge dalgaları parmak uçlarından duman iplikleri gibi kıvrıldı. Daha önce onun gücünü ilk elden görmemiş olan birkaç saray mensubu arasında sessiz, saygılı fısıldaşmalar geçti.

"Bizler gölgenin efendileri ve kendi kaderimizin hakemleriyiz. Kışın soğuk ve inatçı pençesinin bizi kimsenin dayanamayacağı bir güce dönüştürmesini istiyoruz." Werryn, vaazının etkisini göstermesi için bir süre sessiz kaldıktan sonra başını eğdi ve ritüel ilahilere daldı. Monoton ve alçak sesle, sadece Prelatların ve bir avuç bilginin anlayabildiği, Alçak Olan'ın kendisi kadar eski bir dilde konuştu.

Kael'in gölgeleri birleşmeye ve kıvranmaya başladı, geçici bir karanlığın dansında dönüyordu. Mürekkep siyahı enerji dalgaları Kesik'in içinde dalgalanıyordu. Kontrolü zaten istikrarsızdı, kaosun eşiğinde sallanıyordu. Yeteneklerinin vahşi doğasının farkında olan saray mensupları krallarına huşu ve ihtiyat karışımı bir duyguyla bakıyordu.

Kael ellerini yere bıraktı ve parmaklarının uçlarını toprağa gömdü, derisinin altında kaban ve yanan enerjinin bir kısmını dindirmek için tırnaklarıyla toprağı tırmaladı. Ciğerleri sıkışmış ve kalbi inanılmaz bir hızla atmaya başlamıştı. Alçak Olan buradaydı, karanlıktan gölgelerini çağırıyor, onları geriyor ve çekip çıkarıyordu. Onları damarlarından söküp alıyordu.

Neyse ki Kael karanlığını bağı doğru yönlendirerek biraz rahatladı. Gölgeler vücudunun etrafını sararken erkek keskin bir çığlık attı, bazıları doğrudan içine daldı. Sadece birkaç dakika daha dayanması gerekiyordu, Werryn'e işini bitirmesi için yeterli zamanı kazandırmak için.

Ama görüldüğü kadar güçlü değildi. Erkek çok hızlı bir şekilde sessizliğe gömüldü ve öne doğru yere yığıldı. Kael'in gölgeleri solmakta olan yaşam gücünden geri çekildi ve bir sonraki hedeflerini aramak için Kesik'e doğru dallandı. Kael'in bedenini sarsan derin bir ürperti yerden fırladı ve en yakın ağaca doğru hızla tırmandı. Büyük bir dal gürültülü bir çatırtıyla yere çarptı ve bir grup tapınan kişiyi kıl payı iskaladı. Küçük Prelatlardan birkaçı tökezledi, denge için birbirlerinin dirseklerine tutundu ama Werryn tereddüt etmedi. Her zamanki gibi kararlı bir şekilde dualarına devam etti. Sesi Kael'in kulaklarında bir uğultudan farksızdı, sözlerinin sabit ritmi tek bir ses halinde birleşiyordu.

Açıklıkta bir başka çatırtı daha yankılandı; bu kez daha uzaktaki koca bir ağaç, daraltıcı bir gölge tarafından ortadan ikiye bölünmüştü. Kael gözlerini Werryn'inkilere kilitleyecek kadar açmayı başardı ve Başrahip orada gördüğü acıdan Kael'in kontrolünü tamamen kaybetmeden önce bir dakikadan fazla zamanı olmadığını anladı. Werryn sözlerinde tökezleyerek ayini erken bitirdi.

"Karanlıkta güç buluruz. Gölgeelerde teselli buluruz. Kış çökerken, kararlılığımızı buluruz. Düşük Olan'ın lütfuyla Kralımızı, güç fenerimizi takip ediyor, O'nun silahlanma çağrısına kulak veriyor ve üstünlüğe giden yolumuzu açıyoruz. Onun saltanatı ebedi olsun." İbadet edenler vaazın kapanış cümlesini yinelediler; bu sözleri ezbere biliyorlardı.

Yavaşça, yavaşça, Kael gölgelerini geri çekilmeye çağırdı. Yerde kayıyorlardı ve kaslarına geri döndüklerinde tüm sinirleri protesto için ateşleniyordu. Kemiklerine. Kanına. Yakıcı acı azaldığında, onun yerine Kael'in göğsünde sıcak bir öfke filizlendi. Ayağa kalktı ve bağı yaklaştı. Erkek zar zor hayata tutunmaya çalışıyordu. Kael çizmesinin ucunu omzunun altına sıkıştırdı ve onu sırt üstü yatırdı. Tek bir yumuşak hareketle kalçasında asılı duran hançeri kınından çıkardı ve erkeğin boğazına sapladı, tekrar ayağa kalkmadan önce iyi bir önlem için bir kez çevirdi. Erkeğin ağzından zorla çıkan ölüm çığırığını duymak için beklemedi.

Kael odasına geri döndüğünü güçlükle hatırlıyordu. Öfkeden gözü dönmüş bir halde ağır kapıyı çarparak kapattı ve kendi kulaklarını acıtacak kadar yüksek ve sert bir çığlık attı. Göğsü kabardı ve vücudu titredi. Eğer düşünseydi

Werryn onu durduramazdı, Kael ipi lime lime ederdi ve muhtemelen tapınanlardan birkaçını da. Sadece katliamı hayal etmek bile onu biraz olsun sakinleştirmeyi başarmıştı. Masasının üzerindeki şişeden kendi elleriyle doldurduğu bal şarabı daha da sakinleştirdi. Yine de, basit tören cübbesini şenlik için yaptırdığı süslü takımla değiştirirken elleri titredi. Zengin siyah bir ipekten dikilen cübbenin kenarları, gölgelerinin hareketini yakından taklit eden girdaplar halinde kumaşın üzerinde gezinen gümüş işlemelerle süslenmişti.

"Bu şimdiye kadarki en kötü performanslarından biriydi," dedi Werryn kapı aralığından düz bir sesle. Kral hâlâ kendi düşüncelerinde kaybolmuşken içeri süzölmüştü.

Kael, "Fikirlerinizi talep edilmeden söylemeyin," diye uyardı. Bastırmak için çok uğraştığı öfke geri gelmeye başlamıştı, bu yüzden yüzüklerini parmaklarına teker teker geçirirken yaptığı tekrarlayan harekete odaklandı.

Werryn onun sözlerindeki ısırtığı görmezden geldi. "Ayini bitirmeliyiz. Yeniden şarj olman için birkaç gün bekleyeceğiz ama bu iş yarım bırakılamaz."

"Bana emir verme şekline bakılırsa, neredeyse kral olmak istiyorsun." Kael'in elleri şifonyerinin kenarını kavramak için düştü. "Söyleyin bana Başrahip, kendinizi yönetmeye uygun görüyor musunuz? Yoksa kendinizi benden üstün mü görüyorsunuz?" Kelimeleri sakın bir şekilde, tehditkâr bir şekilde söyledi. Genelde öfkesinden korkmayan bu adamın ses tonu Werryn'in omurgasında kısa bir ürperti yaratmaya yetmişti. O da kabul etti.

"Gecenizin tadını çıkarın, Majesteleri." Ne Werryn ne de Küçük Piskoposlar bu geceye katılmayacaktı; onların Noktürn kutlamasındaki payları ayinle başlayıp ayinle bitiyordu. En azından bunun için Kael minnettardı.

Bir kadeh bal şarabı daha yuttu ve daha sert bir şey diledi. Kutlama birazdan başlayacaktı ve yapması gereken bir konuşma vardı ama az önceki beklentisine rağmen sarhoş bir şekilde kendini unutmaktan başka bir şey istemiyordu.

Kael takmak için narin bir taç seçti ve saçlarını sol kulağından uzaklaştırmadan önce başına yerleştirdi. Dışarıda bıraktığı küpeyi avuçladı: uzun bir beyaz mücevher dizisi, sahip olduğu aile yadigârına en yakın şeydi. Küpenin sivri ucunu kabaca kulak memesine doğru itti. Bir tane takmayalı birkaç yıl olmuştu ve Methild'in gelip onu bir iğneyle düzgünce delmesini beklemesi gerekiyordu ama kısa, canlandırıcı acı iyi hissettirdi. Onu derin bir nefes almaya zorladı.

Yerleşmiş, giyinmiş ve damarlarında hafif bir uğultu olan Unseelie Kralı, Sarayını karşılamaya hazırdı.

NOCTURNE, PART II: THE REVELRY

AISLING

T Fae'ler gerçektir: Bu, Aisling'in hayatının farklı dönemlerinde farklı derecelerde emin olduğu bir gerçektir. Gençken, annesinin Vahşi Doğa'ya yaptığı ziyaretlerle ilgili anlattıklarına bir çocuğun kör saflığıyla inanmıştı. Kadının dudaklarından dökülen her kelime müjdeydi ve o kadar fantastik hikâyeler anlatıyordu ki, Aisling kim oluyordu da bunları inkâr edebiliyordu? Annesi onu ormanla tanıştırmış, elinden tutup sınır bölgesine kadar götürmüştü ve parmağıyla toprağa Aisling'in asla ama asla geçmemesi gereken bir çizgi çizmişti. Aisling hafızasının en derinlerinde, annesinin Brook Adası'nda bir ya da iki kez bir tür periye işaret ettiğinden neredeyse emindi. Belki kurtardığı gibi bir peri ya da benzer şekilde küçük ve onlara izin verecek kadar meraklı başka bir şey.

yaklaşım.

Ama Aisling büyüdü ve kendine güveni azaldı. Annesi hakkında kasabada sık sık yankılanan fısıltıların farkına vardı, özellikle de sözde İnce Bir Yer'e gittiği zamanlarda. O yokken, bir ya da bazen iki günlüğüne azalıyor, sonra geri döndüğünde tekrar artıyordu. Aisling'i adanın küçük okulundan alıp yedi yaşından onuncu doğum gününe kadar evde eğittiğinde fısıltılar donuk bir kükremeye dönüştü.

Öyle bir kriz geçirdi ki, babası sonunda ayak diredi ve geri dönmesine izin verdi. Artık Aisling için Fae diye bir şey yoktu ve annesinin anlattığı hikayeler de sadece hikayeydi. Aisling bu inancı o kadar sert ve derin bir şekilde bastırdı ki, kendini onu kaybettiğine ikna etti. Ama farkına varmasa bile, içinde en küçük yanan kor olarak kalmıştı.

Sonra annesi gitti. Hikayeleri ve çizimleri gitmişti. Adaya ve Aisling'in hayatına getirdiği sihir gitmişti. Kor sönmüştü.

Ve Aisling, on yıl önce o gece benzin istasyonunda tamamen tesadüf eseri Rodney ile karşılaşana kadar büyüye bir daha inanmadı. Ama sonra, inançsızlığının yerini soğuk, acımasız ve ağır bir suçluluk duygusu aldı. Suçluluk ve pişmanlık. Bu onu yıllarca tüketti.

Şimdi, en yakın arkadaşının onu annesinin hesaplarındaki yaratıklardan birine dönüştürmesini ve Aisling'in asla ziyaret etmemesini istediği yere götürmesini bekliyordu. Bunun için Aisling'e deli diyen o olacaktı.

"İçeri girmeliyiz. Yakında yağmur yağacak." Aisling akşamın geç saatlerinde gökyüzüne bakmadı bile, ama Rodney mobil evinin merdivenlerinde onun yanında oturduğu yerden gökyüzünü incelemek için doğru baktı. Hava pusluydu ama bulutsuzdu.

On dakika geçmeden kara bulutlar içeri girdi ve yağmurun ilk damlaları çatıya vurmaya başladı.

Aisling kanepeye yerleşirken pencereden aşağı inişini izledi. "Bunu her zaman nasıl yapıyorsun anlamıyorum."

"Şehirde asla yapamazdım. Kaç kere şemsiyesiz dışarıda yakalandığımı anlatamam. Ama burada her zaman kokusunu alabiliyorum." Omuz silkti ve bir eliyle yanında yerde yatan Briar'ın başını kaşımaya başladı. "Belki toprakta ya da ağaçlarda bir şey vardır."

"Her iki şekilde de etkileyici." Ucuz plastik perdenin kapanmasına izin verdi ve kanepenin önünde durmak için hareket etti. "Hazırlanmamız gerekiyor."

"Daha çok erken," diye yakındı Aisling. Oyalanıyordu ve ikisi de biliyordu ki o.

"Oraya gitmemiz biraz zaman alacak ve elimde bir şeyler olduğundan emin olmak için zamana ihtiyacım var."

"Rodney, cazibenin doğru olduğunu savundu."

Aisling doğruldu ve dizlerini göğsüne çekti. "Kendim gibi görünemem."

"Biliyorum."

"Bana benzeyen *herhangi bir şey* Rodney," diye ısrar etti. İşi bittiğinde ondan geriye tek bir iz bile kalmamalıydı - ne saç, ne ten, ne göz rengi, ne yapı, ne de kemik yapısı.

"*Biliyorum* Ash." Sinirlenmeye başlamıştı. Yerdeki yarısı boş taşınma kutusundan bir dergi çıkardı ve ona doğru fırlattı. Dergi iki yıllıktı; neden hâlâ onda olduğundan pek emin değildi. "Birini seç. Bir referansa ihtiyacım var."

Sayfaları çevirdi ve kokusunu çoktan kaybetmiş bir parfüm reklam ekindeki bir modeli rastgele işaret etti. "Al, kullan onu."

Sayfayı yırttı ve cebine koymak için küçük bir kare şeklinde katlamadan önce bir süre inceledi. Rodney bu durum için çoktan dar kesim saten bir takım elbise giymişti, siyah yakalı, bordonun koyu bir tonuydu. Turuncu saçlarıyla o kadar uyumlu duruyordu ki, bütün görünüm neredeyse işe yarıyor gibiydi. Bunu bir dergide de görmüştü, gecenin sonuna kadar su toplamasına neden olacak parlak rugan mokasen ayakkabılarla birlikte.

Rodney ocakta ısılık çalan çaydanlıkla ilgilenmek için mutfığa döndü. Aisling demliğin kokusunu kanepeden alabiliyordu ve tiksintiyle burnunu kırıstırdı. Keskin koku burun deliklerini yakıyordu. Briar da rahatsızlıkla ofladı.

"Tanrım, bu kokuyor," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Tadı daha da kötü olacak," diye söz verdi Rodney acımasızca. Aisling'e anakaradaki bir lokantadan aldığı yontulmuş bir kupayı uzattı ve Aisling içindeki sıvıyı karıştırdı. Soluk bir pembeydi, tamamen berraktan sadece birkaç ton daha koyuydu. Kokusundan daha zayıf görünüyordu.

"Ne oldu?"

"Çayı hızlandırın. Kurutulmuş üvez meyvelerinden demlenir." Rodney parfüm reklamını cebinden çıkarmış, yakından inceliyor, modelin yüzünün düzlemlerini ve açılarını ezberliyordu. "Hepsini iç."

Yüzüne doğru eğildiğinde, yükselen buhar Aisling'in gözlerinin sulanmasına neden oldu. Gözlerini sıkıca kapattı ve çok sıcak çayı üç büyük yudumda içti. Öğürmemek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. "Bunu neden içtim ki?" diye homurdandı tekrar konuşabildiğinde.

"Seni büyülerden korumak için." Onun endişeli bakışını fark etti ve onu yatıştırmaya çalıştı: "Bu sadece bir önlem. Bu kutlamalar bazen kontrolden çıkabiliyor. İyi olacaksın, sadece sana vermediğim hiçbir şeyi yeme ya da içme."

Rodney'nin cazibesi ilk başta Aisling'başının üzerine örtülen ağır bir yorgan gibi hissettirdi: hem rahatlatıcı hem de boğucu, çıplak tenini diken diken eden bir koza. Formuna yerleşmesi birkaç dakika sürdü. Büyü vücudunun her kıvrımına ve kıvrımına yerleştikten sonra bu his dağıldı. Sonra, en fazla, ince bir film gibi hissetti. Kokusu belli belirsiz burnuna geliyordu; adamın iskambil kâğıtlarını paraya çevirdiği gece de aynı tarifsiz kokuyu almıştı.

Aisling'in bal kahverengisi saçları kestanenin en koyu tonuna, neredeyse siyaha kadar koyulaşmış, geniş, kalkık gözleriyle uyumlu hale gelmişti. Burnunun üzerinde ve gözlerinin altında bulunan çiller kaybolmuştu. Yüzü artık kalp şeklinde ve köşeliydi; yüksek, keskin elmacık kemikleri ve gül goncası dudakları vardı. Aisling başlangıçta iri yarı değildi, ama atletik yapısı çok daha minyon bir boyuta inmişti. Beli incecikti ve boyu yaklaşık bir karış uzamıştı. Yeni uzamış parmaklarından ve ay ışığında parlıyor gibi görünen yanardöner teninden memnun bir şekilde gülümsedi.

Rodney alaycı bir tavırla, "Bundan çok fazla zevk alıyorsun," dedi.

"Tabii ki biliyorum, bana bak." Döndüğünde sırtındaki küçük kanatlar olduğu yerde çırpınıyordu. "Keşke her zaman böyle görünsem."

Kaşlarını çattı. "Seni sen olarak daha çok seviyorum."

Aisling gözlerini devirdi. Gözleri yuvalarına göre çok büyüktü. "Bu senin fikrindi." Ellerini çimen gibi yeşil ve yapraklardan oluşan bir patchwork gibi görünmesini sağlayan parlak altın dikişlerle süslenmiş elbisesinin üzerinde gezdirdi. Kısaydı, Aisling'in sahip olduğu her şeyden çok daha kısaydı ama bu şekilde eğlenmek için süslenmemişti. Oynayacağı role uygun görünmesi gerekiyordu.

Rodney büyüünü İnce Yer'den çok uzak olmayan bir yerde yapmıştı ve ikili sessizce oraya doğru ilerledi. Aisling gergin bir enerjiyle dolup taşıyordu. Rodney'nin önceden bir iki kadeh atma teklifini geri çevirmişti ve karanlık ormanda ilerlerken şimdi bu kararından pişmanlık duyuyordu.

Bu geceden önceki haftalarda Unseelie Thin Place'in yeri konusunda aşırı ketum davranmıştı ama artık çok yaklaşmışlardı ve Aisling tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Tabii ki biliyordu - hiç bilmediği için kendini azarladı

tahmin etmişti. Burası belki de adada saklanabileceği en belirgin yeri.

Eski kurşun madeni 80'lerde, Aisling doğmadan çok önce kapanmış ve Brook Isle bir daha asla toparlanamamıştı. Annesinin hikâyelerinde hiç yer almamasına rağmen, adanın siyah, açık ağzı uzun zamandır ona huzursuzluk veriyordu. Bunu her zaman adanın itfaiye ve kurtarma ekibinin her yılın başında okul için yaptığı güvenlik sunumlarına bağlıyordu: gelgit sırasında çamur düzlüklerinde yakalanmayın. Rıhtımdan bir şeyler atmayın. Ve asla ama asla madene girmeyin. Göçükler konusunda uyarıyorlardı. Zehirli dumanlar. Karanlıkta içine düşülebilecek ve yetişkin bir adamı yutabilecek açık uçurumlar. Hepsi çocukları korkutmaya yeterdi elbette, ama o bu duyguyu asla atlatamadı. Aisling yıllar önce bir cesaretle girişini ziyaret ettiğinde, kanını donduran şey dumanlar ya da dengesiz kayalar değildi. İzlendiğini hissetmekti.

"Gidelim mi?" Rodney kolunu Aisling'e doğru uzatıyordu. Aisling kendi kolunu Rodney'nin koluna doladı ve elini onun dirseğinin kıvrımına koydu. Onun yanında kendini daha dengeli hissediyordu ama keşke diğer kalçasının yanında da Briar olsaydı diye düşündü.

İkili madene girerken, Aisling bir tür eski batıl inanç gibi nefesini tutmak zorunda hissetti. Molozların üzerinde dikkatle yürüdüler, tavandan damlayan suların altında biriken durgun su birikintilerinden kaçınmak için dokundular. Aisling'in içini rahatlatan şey, İnce Yer'in çok da derin olmamasıydı. Dışarıdan bakıldığında çökmüş bir tünel gibi görünüyordu, üst üste yığılmış kayalar madenin geri kalanına sorunsuzca karışıyordu. Rodney durup onu yüzünü oraya çevirmeseydi hemen yanından geçip gidecekti. Onu öne doğru çekerken muzip sırıtışı karanlıkta bile belli oluyordu.

Peçe, Aisling geçerken yapışkan bir örümcek ağı gibi teninde sürüklendi, görünmezdi ama ellerini yüzünde ve kollarında ovuşturarak çalışmasına neden olacak kadar da hissediliyordu. Bu hisle o kadar ki, eski, bükülmüş çamlardan oluşan bir ormanda durduklarını fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Arkasına baktığında karanlıktan başka bir şey yoktu. Yakındaki ağaçların arasından iki küçük yaratık fırladı ve Rodney onu ilerideki taş patikadan onları takip etmeye çağırdı.

"Gözlerini ileride tut," dedi kulağına. "Buraya daha önce gelmiş gibi görünmelisin."

Başını salladı ama bu çok zordu. Durup her şeyi içine çekmek istiyordu: temiz havanın kokusunu, ormanı, dağları.

uzaktan zar zor seçilebiliyor.

Yol, gece gökyüzünden bile daha siyah olan bir yapıya çıkıyordu. Ay, parlak yüzeyinden yansıyor ve içeri girdiklerinde Aisling uzanıp elini duvarda gezdirdi. Dokunulduğunda pürüzsüz ve serindi. Yapının obsidyen levhalardan inşa edildiğini fark etti. Ama içerisi, en uçtaki sade bir taht dışında küçük ve boştu.

"Burası mı?" diye fısıldadı. Rodney başıyla yerdeki bir deliğin içinde kaybolmuş olan perileri işaret etti, bu delikten hafif, sıcak bir ışık yayılıyordu. Geniş, yıpranmış ve aşağıya doğru titretilmiş mumlarla aydınlatılmış spiral bir merdivendi bu. Aisling o zaman Undercastle'ın hem taştan bir yapı hem de labirentimsi bir mağara sistemi olarak toprağın içine oyulmuş olduğunu anladı. Hayal etmek bile kafa karıştırıcıydı. Onlar aşağı indikçe hava ağırlaşıyor, nemli taş ve toprak kokusuyla doluyordu. Rodney kendinden emin bir şekilde önden gidiyordu ama Aisling önlerindeki perilerin tıngırdayan kahkahalarının kendilerine rehberlik etmesine sessizce sevindi.

Sonunda, koridorun sonundaki bir odadan kendilerine doğru sürüklenen eğlence seslerini duyacak kadar yaklaştılar. Aisling Rodney'nin dirseğini biraz daha sıkı kavradı; kendini içinde bulunduğu bu rüya gibi dünya her geçen saniye daha da gerçek oluyordu ve gelecek geceye tamamen hazır olup olmadığından emin değildi.

Önlerinde açılan taht odası gümüş çam dalları ve parıldayan siyah kumaşlarla süslenmişti. Aisling bu kez etrafına hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. Mağara o kadar genişti ki tavanı bile göremiyordu, kutlamadan çıkan sesler karanlığın içinde yankılanıyordu. Bükülmüş kuvars damarları duvarları kaplıyor ve yıldızlar gibi parlıyordu.

Rodney geniş bir sırtıyla, "Unseelie Sarayı'na hoş geldin Ash," dedi.

Gösteri onu nefessiz bıraktı. Hepsi de tuhaf ve gösterişli kıyafetlerle süslenmiş olan cümbüşçüler, doğa kanunlarına meydan okuyormuş gibi görünen büyüleyici bir zarafetle hareket ediyorlardı. Yüzleri doğaüstü bir güzelliğe sahipti; keskin elmacık kemikleri ve parıldayan gözleri Aisling'in şu anda taktıklarından farklı değildi. Kaymaktaşıdan ametiste ve derin gece mavisine kadar değişen tonlardaki tenleri sıcak mum ışığında parlıyordu. Hava, dumanlı tütsü, nemli yosunun topraksı kokusu ve yasak meyvelerin tatlılığından oluşan baş döndürücü bir koku karışımıyla doluydu. Kanatlı müzisyenlerden oluşan bir üçlü tarafından dokunan unutulmaz bir melodinin ince tınları mağaranın içinde dönerek en

misafirlerin dansa katılması için ayrılmıştı. Her boydan ve ırktan Fae baş döndürücü çemberler içinde birbirlerinin etrafında dönüp duruyordu.

Rodney onu kalabalıktan geçirerek, küçük grupların bahçeler dolusu dolgun, parlak meyvelerle dolu bir ziyafet masasının etrafında kümelendiği uzak tarafa doğru yönlendirdi. Aisling Rodney'nin gözlerindeki yoğunluğun farkındaydı. Kendine her zaman güvenen Veilwalker bile burada dikkatli davranması gerektiğini biliyordu.

"Nereye adım attığına ve kiminle konuştuğuna dikkat et," diye talimat verdi Rodney, sesi şenliğin gürültüsünden zar zor duyuluyordu. "Hiçbir şeyi kabul etmeyin ve isim sormayın."

Her birine ağır bir kadehi kehribar rengi bir sıvıyla doldurdu ve Aisling'i canlı bir yaratıktan çok bir ağacın gövdesine benzeyen iri bir varlığın önünden süpürdü. Aisling sormaya fırsat kadehi ona uzattı ve "Bir spriggan" dedi.

"Bunu içmek güvenli mi?" Kadehin içine baktı. İçindeki sıvı hafifçe parıldıyordu, kalın, erimiş bir altın.

Başını salladı ve kendi şarabından bir yudum aldı. "Bal şarabı. Seveceksin."

Aisling zar zor dudaklarına dokundu. Tatlıydı, iğrenç derecede tatlıydı ama tadını dudaklarından yaladığında daha fazlasını arzulamaya başlamıştı bile. Rodney'nin dirseği kaburgalarına battığında, onun kadehiyle kurnazca işaret ettiği yere doğru baktı.

Mağaranın başındaki kaba, kayalık bir kürsüde, Unseelie Kralı'nın yukarıda girdikleri yapıya benzer siyah obsidyenden oyulmuş tahtının süslü armasını görebiliyordu. Müzisyenlerin neşeli şarkıları sona eriyordu ve eğlenceye katılanlar adımlarını yavaşlattı. Ne kadar dans etmiş olurlarsa olsunlar, tek bir kişi bile nefes nefese kalmamıştı. Tahtta oturan erkek ayağa kalktı ve kürsünün önüne doğru ilerledi.

Unseelie Kralı uzun boyu, geniş omuzları, yontulmuş yüz hatları ve odayı süpüren delici gözleriyle heybetli bir figür oluşturuyordu. Bakışlarının izlediği yoldan dışarıya doğru sessizlik dalgalanıyordu. Gümüş beyazı saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, keskin, köşeli yüzünü ve kalın kaşlarını çevreliyordu. Cildi bazıları gibi renkli olmasa da soluk, neredeyse yarı saydamdı. Uzaktan bakıldığında bile Aisling'e soğuk bir aura yayıyor gibi görünüyordu.

"Bu gece, kışın karanlık kucağı yaklaşırken, bu Nocturne'ü Alçak Olan adına topluyoruz. Gecenin sakinleri olarak O'nun önünde birlik içinde duruyoruz ve gücümüzü gecenin derinliklerinde buluyoruz. Size kralınız olarak gelmedim,

ama O'nun aracı ve gölgelerin sadık hizmetkârı olarak." Kralın derin ve kadife gibi pürüzsüz sesi, konuşmasını dinleyicilere aktarırken net bir şekilde çınlıyordu. "Ama bu gece, her birimizin içinde bulunan gölgelerin gücüne, hem şiddetli hem de güzel bir güce saygı gösterelim. Bu şenlik direncimizin bir kutlaması olsun, çünkü geçmişin sınavlarını ve sıkıntılarını atlattık.

"Önümüzdeki savaşlar büyük ve tehlikelerle dolu. Seelie Sarayı egemenliğimize tecavüz etmeye çalışıyor, yavan ışıkları varlığımızın hassas dengesi için bir tehdit. Ama korkmayın, çünkü biz karanlığın çocuklarıyız ve gölgeler bizim sığınağımızdır." Sözlerinin iyice yerleşmesi için durakladı. Aisling de onun hitabından etkilenmişti. Gözlerini onun düşünceli bakışlarından, kendini tuttuğu soğuk yüz ifadesinden ayıramıyordu.

"Bu kış değişimin habercisi olarak geliyor; hünerlerimizi bilemek, kılıçlarımızı keskinleştirmek ve hepimizin içindeki kurnazlık ve strateji tohumlarını beslemek için bir zaman. Eylemlerimiz çağlar boyunca yankılanacak ve mirasımız kalıcı olacak. Onun saltanatı ebedi olsun."

"O'nun saltanatı sonsuz olsun," diye yankılandı cümbüşçüler ciddiyetle.

Sonra müzik yeniden başladı ve kalabalık dansına devam etti. Unseelie Kralı tahtına geri çöktü, gözden kayboldu.

"Biraz dramatik, değil mi?" Rodney, Aisling'e neden orada olduklarını hatırlatan bir sırıtışla yan yan bakıyordu.

Kadehine doğru alay etti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Planı vardı ve hedefini görmüştü. Şimdi tek yapması gereken uygulamaktı.

NOCTURNE, PART III: THE MANIPULATION

AISLING

"W Seni onun karşısına çıkarmalıyız." Rodney kadehlerini tazeledi. Sadece bir tanesinden sonra, Aisling damarlarına dolan sıcaklığın yanaklarını ısıttığını hissedebiliyordu. Ne renk kızaracağını merak ediyordu.

yemyeşil derisinin altında.

Rodney bunun için doğmuştu: spor, manevra. Bu satranç oyununda ustaydı ve oyunu başlatmak için sabırsızlanıyordu. Daha heyecanlı olabilmesinin tek yolu, Aisling'in hareketlerine talimat vermek yerine tahtada kendisinin olmasıydı.

"Bilmiyorum, tüm bu olanlar bana çok... çıkarıcı geliyor." Şimdi kralı kanlı canlı gören Aisling sinirlerine hakim olamıyordu. Anlatıldığı kadar zalim görünüyordu. Çarpıcı derecede güzel olduğunu kabul ediyordu ama korkutucuydu da.

"Çünkü öyle. Öyle olmak zorunda. İhtiyacınız olanı başka nasıl alacaksınız? Kesinlikle kibarca rica ederek değil. Hem zaten sana alternatif bir plan bulman için üç hafta süre vermiştim," diye hatırlattı.

O yapmıştı ama o yapmamıştı. "Bilmiyorum."

"Daha kötüsü de olabilirdi." Omuz silkti ve masadan seçtiği büyük mor bir eriği kopardı. "Böyle görünebilir." Rodney, derileri taş dokusunda ve siyah püsküllü bir grup bodur, dişli periye doğru başıyla işaret etti

omurgalarındaki çıkıntılardan aşağıya doğru inen tüyler. "Parti sona erece kadar bir hamle yapmayacaksın, o yüzden rahat ol. Önce seni fark etmesini sağlamalıyız."

"Bunu nasıl yapacağız?" Kalabalığın arasında, onun küçük formu neredeyse hiç göze çarpmıyordu.

Sırıttı ve kral konuşmasını bitirdiğinden beri Aisling'e bakan bir satiri işaret etti. "Dans edeceksin."

Erkek elini tutup çekmeye başladığında gözleri kocaman açılarak "Hayır," dedi. "Rodney, hayır!" Ama sözleri gürültüde kayboldu ve Rodney'e dair gördüğü son şey, satirin geniş, kıllı göğsüne doğru dönmeden önce cesaret verici bir gülümsemenin parlaması oldu.

Onu belinden tutmak için eğilmek zorunda kaldı ve diğer eli onunkini tamamen sardı. Ormanın en karanlık kısımlarının kokusunu alıyordu: çürüme, çürüme, küf. Adam vücudunu onunkine bastırırken yüzünü buruşturdu. Ama cüssesine rağmen çevik bir dansçıydı. Toynakları üzerinde Aisling'i baş döndürücü dönüşlerden sonra dönüşlere yönlendirdi. Dans etmeye devam ettikçe, sınırları yavaş yavaş yerini coşkuya bıraktı. Diğer dansçılar renk ve şekillerden oluşan bir kaleydoskopla dönüştü ve Aisling bu çılgın temponun içinde kendini kaybetti.

Rodney, satir elini kızın sırtından daha aşağıya indiremeden araya girdi ve yeni bir partner bulması için onu kovdu.

"Seni yönlendirmeme izin ver, seni tahtın yakınına götüreceğim," diye kızın kulağına bağırdı. Onları kalabalığın arasından kasıtlı olarak geçirdi, dansın karmaşık adımlarındaki hareketlerini gizlemek için birkaç vuruş boyunca orada burada durakladı.

Sonra tahtın önüne ve ortasına geldiler. Aisling gözlerini Rodney'den, dönen elbiselerden, kanatlardan ve onlar döndükçe kendisine sürtünen örgülerden ayırmadı ama asla krala doğru kaymasına izin vermedi. Bir şarkı diğerine karışıyor ve ritim kıyıya vuran dalgalar gibi yükselip alçalıyordu. Başı dönüyordu ve sersemlemişti; ayaklarını hissetmiyor ya da kendisinin nerede bittiğini ve etrafındaki diğer Fae'lerin nerede başladığını kestiremiyordu.

Rodney onu kalabalığın arasından çekip sessiz köşelerine götürmeden önce bir kez daha döndürdü. Dansı bırakmak konusunda isteksizdi ama durduğunda zorlukla nefes alabildiğini fark etti. Ayakları ağrıyor ve ciğerleri yanıyordu. Adam izin verse bütün gece orada kalabilirdi.

"Hissettin mi?" Rodney müziğin notalarıyla birlikte üzerlerine çöken büyüü sordu. Aisling başını salladı, öyleydi. Kendini çok hafif hissetmişti,

neredeyse yüzdüğünden emindi.

"ayın beni korumak için olduğnu sanıyordum," dedi. Adam ona taze bir kadeh bal şarabı uzattı ve kadın susuzluktan kana kana içti.

". Müzik, dans... Bu tamamen farklı bir büyü. Durmaktansa ölmeyi tercih edene kadar iinize işler."

Aisling hafifçe ürperdi. Birdenbire, canlı melodinin altında yatan uğursuz notaların sesini duydu.

Rodney beklemeleri gerektiğini söyledi ve onlar da öyle yaptılar, kutlama yavaş yavaş azalırken zamanlarını beklediler. Saatler ya da sadece dakikalar sonra olabilirdi ama ilk eğlenenler ayrılmaya başladığında diğerkleri de onları takip etti. Satir, Aisling'i kendisiyle birlikte gitmeye ikna etmek için bir kez yanından geçti ama ikili daha fazla etkileşimden kaçınmayı başardı. Rodney'nin insan alemine dönmeden önce bir geceliğine Fae eğilimlerini doyurmak için her şeyin merkezinde olmayı tercih edeceğini söyleyebilirdi, ama onun ısrarlarına rağmen yanından ayrılmayı reddetti.

Kalanlar yavaşça sallanıyor ya da stnlara ve duvarlara yaslanarak oturuyor, yarı yolda bayılıyorlardı. Şimdiye kadar kimsenin bir periye aldırış edecek kadar ayık olmadığı kesindi.

Aisling geçerken ziyafet masasından boş bir kadeh ve bir şişge aldı, kendini dengelemek için birkaç uzun yudum almak üzere kısa bir süre durakladı. Bütün gece içtiğiki rahat sarhoşluğn etkisi geçmeye başlamıştı ama kürsüye yaklaşıırken şarap hızla sıcak bir vızılı getirdi. Bu gece oynayacağı rol, Peçe'nin diğerk tarafında sahip olmadığı bir zgven seviyesi gerektiriyordu. Ama burada, Vahşiki Doğa'da artık kendisi değildi, gerçekten de değildi. Bu Aisling soğukkanlı, cesur ve kendinden emindi. Plan yapmak yerine harekete geçmeye hazırdı. Bu yüzden şarabın onu daha da karakterine çekmesine izin verdi.

Unseelie Kralı karanlık tahtına yaslanmış, bir eliyle keskin çenesini tutarken diğerk eliyle obsidyen bir kolun oymalı desenleriyle oynuyordu. Kız konuşana kadar onun önünde durduğnu fark etmedi.

"Majesteleri mütevazı bir periyi kabul eder misiniz?" Aisling yere doğru derin bir reverans yaptı ve uzun kirpiklerinin arasından nazlı nazlı yukarı baktı. Sesinin ve hareket ederken uzuvlarının titremesini engellemek için konsantre olmak zorundaydı. Adam neredeyse belli belirsiz başını sallamadan önce delici gümüş gözlerini onun üzerinde gezdirdi. Platforma doğru adım attı.

"Böylesine görkemli bir saraydan nasıl bu kadar memnuniyetsiz grnebiliyorsun?" Aisling onun manzarasını seyretmek için döndü. Daha önce de büyüleyici olabilirdi.

eğlencenin doruğundaydı. Şimdi pek aynı değildi ama yine de daha az etkileyici değildi. Aisling, çok sarhoş bir grup hobbitin etrafında sürüklenen birkaç cılız kadını izledi. Kral onlara pek bakmadı ama gözlerini temkinli bir şekilde Aisling'den ayırmadı.

"Ne istiyorsun?" Bir elini yüzünde gezdirdi. Diksiyonu ilgi çekiciydi, Aisling'in tam olarak çıkaramadığı garip bir aksanın en ufak bir ipucu vardı. Kendisine henüz uzaklaşma emri vermemiş olmasından cesaret alarak tahtın arkasından dolandı ve sağ tarafına doğru eğildi.

"Size bir içki ikram etmek için, Lordum. Bal şarabı mı?" Kehribar rengi sıvıyı getirdiği kadehe boşalttı ve ona sunmak için tahtın önüne doğru döndü. Elini uzatmış beklerken şişeden bir yudum aldı.

"Burada olmamanız gerekiyor."

"Şimdiye kadar kimse beni durdurmadı." Aisling bir kaşını kaldırdı ve Kael derin bir iç çekip bardağı alana kadar elindeki bardağa dikkatle baktı. Memnun bir ifadeyle gülümsedi ve bir yudum daha aldı. Kael'in dikkatinin dağıldığından emin olunca, bir sütunun gölgesinde gizlenen Rodney'i aradı. Rodney ona acele etmesini işaret etti.

Kral şarabını bitirdiğinde, Aisling elini uzattı ve uzun parmaklarını onun bileğine doladı. Adam irkilerek ona baktı ama nabızı derisinin altında sabit kaldı. Göz kırptı ve kadehini yeniden doldurdu. Sıvı ağzına ulaştığında bıraktı ve onun tahtının yanında yere oturdu. Şişeyi bitirdikten sonra kürsüden aşağı fırlattı. Kael şişenin tozlu zeminde bir daire çizerek yuvarlanışını izledi.

"Sıkılmış görünüyorsun," diye gözlemledi.

"Öyle mi?" dedi fincanını boşaltmadan önce dalgınca.

Aisling'in kalbi bundan sonra olacakları düşünerek çarpmaya başlamıştı. "Alkolümüz bitti."

"Sanırım yeterince içtin." Kael kadehini ayaklarının dibine bıraktı ve bir kez daha arkasına yaslandı.

Aisling, "Sanırım yapmadınız," diye karşı çıktı. Kael arkasına dağılmış birkaç boş şişeye baktı. Aisling birden göz kapaklarının hafifçe ağırlaştığının farkına vararak ayağa kalktı. Şimdi her şey biraz daha yumuşak görünüyordu. Biraz daha bulanık. Ellerini Kael'in tahtının koluna koydu ve ona yaklaştı.

"Gel ve oyna," dedi, sesi alçaktı.

"Affedersiniz?"

"Seni bir ya da iki saat özlemeyecekler." Aisling, ikisi de yakut tenli kanatlı dişilerle flört eden kralın iki şövalyesine başıyla işaret etti. "Haydi gelin."

Kael ifadesiz bakışlarını korudu, gözleri dümdüz ilerideydi. Bu işe yaramalıydı, bunu başarmak zorundaydı.

Onu ikna etmek için son bir kez daha yaklaştı, dudakları *neredeyse* adamın sivri kulağının ucuna değecekti. "Hiç bir periyi öptün mü?" diye fısıldadı.

Bu onun dikkatini çekti. Bakışlarının şiddeti hafifçe azaldı ve daha fazla itiraz edemeden Aisling elini onun elinin içine soktu ve onu ayağa kaldırdı. Ancak Aisling onu kürsünün önünden uzaklaştıramadan durdurdu ve tahtın arkasındaki duvarda bulunan bir kapıya doğru sözsüz bir şekilde başını salladı.

Aisling'in kanı kulaklarında gürültüyle akarken, adam onu parmakları birbirine dolanmış halde mağarada yankılanan sarhoş kahkahalarından uzaklaştırdı. Onu meraklı gözlerden uzakta, meşalelerle aydınlatılmış bir koridora götürdü ama yarı yolda durdu. Havada yoğun bir beklenti vardı ve onunla yüzleşmek için döndüğünde aralarında bir elektrik enerjisi titreşiyordu. Aisling bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha, ta ki Kael'in sırtı mağara duvarına dayanana ve vücutları arasında sadece bir santim boşluk kalana kadar. Belki de bilinçsizce eğilmeye başlamıştı bile. Bu ona düşündüğünden daha kolay geliyordu.

Ayak parmaklarının üzerine kalkarak çenesini eğdi ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Kael'in nefesi kesildi ve Kael içindeki gerginliğin arttığını hissedebiliyordu.

"Bu oynadığın tehlikeli bir oyun, küçük peri," diye mırıldandı, sesi alçak ve boğuktu.

Aisling'in parmakları yüzünün keskin köşelerine hafifçe dokunarak çene çizgisinde bir yol izledi. "Hayatın tamamı bir oyun değil mi, Majesteleri? Bu gece, sizinle oynamak isteyebileceğimi düşündüm." Alaycı sözleri onu yemi yutmaya cesaretlendirdi. Saygısızlığıyla kendisini bile şaşırtmıştı ama amaçladığı gibi işe yarıyor gibiydi.

Kael'in dizginleri gevşedi ve onun meydan okumasıyla daha da yaklaştı. Parmakları hafifçe kanatlarını sıyırdı. Onları orada hissedemiyordu ama bu hareket yine de tüylerini diken diken etti. Aralarında sadece bir nefes fark olan adam bir süre tereddüt etti. Sonra bir kez daha. Sonra tekrar Aisling'in elini tuttu ve onu koridorda çekmeye devam etti. Aisling ona izin verdi.

Onu içerisi zifiri karanlık olan bir odanın kapısına götürdü ve Aisling'in midesi . Eşiğin ardında onu neyin beklediğinin belirsizliği beyninde alarm zillerini çaldırdı, şarabın etkisiyle sesi kısılmıştı ama yine de duraksamasına neden olacak kadar yüksekti. *Adam biliyor*, diye düşündü. Onu bulmuştu ve o da kendi isteğiyle onu ölüme kadar takip etmişti. Kael çoktan içeri girmiş, dudaklarında hem tehditkâr hem de çekici bir sırıtışla ona bakıyordu.

"Karanlıktan korkuyor musun?" Şimdi alay etme sırası ondaydı.

Aisling çenesini dikleştirdi ve onun solgun gözleriyle karşılaştı. Onun kazanmasına izin vermeyecekti. "Sadece içinde korkacak bir şey olduğunda."

Aisling'in cevabından tatmin olmuş olacak ki, uzun, konik bir mum yakıp gümüş şamdanı komodinin üzerine koyarken kapının eşiğinde oyalanmasına izin verdi. Alev mekânı aydınlatmak için çok az şey yapsa da Aisling uzak duvara dayalı basit bir yatağı seçebiliyordu. Oda küçüktü, Kael'e ait olmadığı neredeyse kesindi, daha ziyade bu gibi durumlar için, kendisi gibi kadınlarla birlikte olmak için ayırdığı bir odaydı. Onu almak için döndü ve ellerinin belinden aşağı kayarak ince kalçalarında durmasına izin verdi.

"Daha iyi mi?" Kael sordu. Sırıtışının ardında kötü bir niyet olmadığını bildiği için artık daha yumuşak görünüyordu.

"Neredeyse." Aisling içeri girdi ve ağır ahşap kapıyı kapattı. Sonra uzanıp Kael'in omuzlarındaki siyah ipek cüppeyi indirdi. Cüppe yere düşüp ayaklarının dibinde birikirken Kael onu izledi, inceledi.

"Peki ya şimdi?"

"Yaklaşıyorum." Adamın elini kendi elinin içine aldı ve omzuna doğru kaldırarak elbisesinin narin kollarından birini sıyrması için ona rehberlik etti. Kael'in bakışlarının yoğunluğu teninin her yerindeydi, gözlerinin izini takip eden iğneler ve iğneler onu nefessiz bıraktı. Kael'in parmakları onun üzerinde gezindiğinde onun da nefesi hafifçe kesildi.

Aisling bir elini Kael'in ensesine doğru kaydırды, saçlarının altından ensesine yerleştirdi ve onu kendisine doğru yönlendirdi. Kael bu haliyle kendisinden çok daha uzundu, gerçi büyü olmadan bile başının tepesinin ancak çenesine ulaşacağını düşünüyordu. Adam onun yönlendirmesine tamamen boyun eğerek ona yol gösterdi.

Kael dudaklarını hafifçe çenesinin hemen altındaki nabzına dokundurduğunda, Aisling'in parmakları saçlarının arasından geçti ve ona doğru bastırdı. Öpücükleri yukarı doğru takip etti, ağzının köşesinde duraksadı. Onu beklediğini fark etti. Liderliği ele geçirmesini, kontrolü ele almasını.

Başlangıç. Doğrudan onun tuzağına düşmüştü. Aisling başını eğdi ve dudakları nihayet buluştuğunda tüm oda alevler içinde kaldı.

Kael geriye doğru yatağa düşerek onu üzerine çekti ve istemsizce çıkardığı inilti Aisling'in kollarındaki tüyleri diken diken etti. Öpüşleri çığ ve arzuluydu ve onun tadı dünyadaki tüm ballı şaraplardan daha sarhoş ediciydi. Dili, Aisling'in damarlarındaki her damla kanın yerini alan ateşi körükleyerek, ağzının hatlarını keşfetmek için acil bir amaçla onun kine doğru hareket etti.

Kael'in elleri, kumaşı vücudunun etrafında tutan ince bağı çözdükten sonra artık çıplak olan sırtını keşfetti ve kanatlarının arasından omurgasının kıvrımını izledi. Kael'in dudakları Kael'in dudaklarıyla sadece bir kez temas etti, o da Kael'in eli kulağının üzerinden geçip lobundan sarkan küpeyi iterken dudaklarından sessiz bir tıslama çıktığında.

Aisling durakladı ve ona bakmak için geri çekildi. "Acıdı mı?"

"Önemli değil." Boynunu tekrar öpmek için başını kaldırdı ama kadın kendini onun göğsüne doğru itti.

"İşte, bir " Aisling Kael'in yüzünü yana çevirdi ve küpeyi geri çıkardı.

"Kapanacak," diye itiraz etti.

Aisling onu susturdu ve hızlıca, nazıkçe küpeyi kulağından çekti. "İşte." Aisling eğilip küpeyi komodinin üzerine koyduktan sonra onu belinden kavradı ve tekrar kucağına çekti.

Bunu takip eden her muhtaç dokunuş, ikisinin de içinde yanan alevleri körükledi. Adam parmaklarını Aisling'in saçlarına dolayıp köklerini nazıkçe çekerek geri döndüğünde, Aisling kalçalarını adamın kılere doğru bastırdı. Adamın sertliğini orada hissetti ve yakında daha fazlasını isteyeceğini bildiği için geri çekildi. Rodney'nin sözleri dönen zihninde netliğini koruyordu: *Onu daha fazlasını ister halde bırak.*

Böylece Aisling doğrulup oturdu. "Sanırım oyun bu gece için sona erdi," diye alay etti nefes nefese. "Umarım öpücük hoşunuza gitmiştir, Majesteleri."

Kael kalçalarının iki yanında duran uyluklarını okşadı. Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu ama yüzünde başka bir şey de vardı. Entrika, diye umuyordu. "Sana nasıl hitap edebilirim, peri?"

Rodney'nin uyarısını hatırladı - annesinden de birçok kez duymuştu - ve itiraz etti. Aisling gerçekten bir peri olsaydı, bu kadar kolay vermezdi. "Seni tekrar görmeye karar verirsem ismimi alabilirsin."

"O zaman sadece sen mi karar vereceksin?" Uzun parmakları kızın teninde oynadı.

Bir kez başını salladı ve onun sözlerini yineledi: "Yalnızca benim."

Aisling kralın dudaklarına son ve iffetli bir öpücük kondurduktan sonra onun üzerinden kalktı. Odadan çıktığında onu takip etmediği gibi, koridorda adımlarını takip ederken de ortaya çıkmadı. Titreyen elleriyle taht odasına tekrar girmeden önce elbisesini bağladı. Yerde baygın yatan birkaç peri dışında oda boştu.

Bunu yapmıştı ve ne kadar kolay olduğuna inanamıyordu. En azından bir yabancıyla birlikte arka odaya korumasız girmeden önce karşı koyacağını düşünmüştü. Bu onun düşüncesizliğine ya da belki de kendini savunmak için kendi yeteneklerine olan güvenine dair çok şey anlatıyordu. Aisling onun güçlü, kıvrak savaşçı vücudu ve hızlı elleriyle kendisine neler yapabileceğini düşününce hafifçe ürperdi. Büyük olasılıkla, başından beri risk altında olan oydu.

Geçitlerde parmak uçlarında titreyerek ilerlerken, Aisling Prenses ve Goblin'in hikâyesini ve hikâyedeki genç kıza onu güvenliğe kavuşturması için nasıl büyümlü bir iplik hediye edildiğini hatırladı. Aisling şimdi de kendisini Unseelie Sarayı'nın dolambaçlı koridorlarından çıkaracak böyle bir ipliğe sahip olmayı diliyordu. Yolu hatırladığını düşünmesine rağmen, spiral merdivene ulaşmadan önce birkaç yanlış dönüş yaparak çıkmaz sokaklara girdi.

Rodney, çalılarının arasından yaklaşan Aisling'in ayak seslerini duyunca yarı uykulu bir halde bir ağacın gövdesine yaslandığı yerden ayağa fırladı. Saçları dağınıktı ve dudaklarının kızarmış ve öpücüklerle şişmiş olduğunu anlamak için kendini görmesine gerek yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu. Aisling cevap vermeden önce döndü ve bir koluyla göğsünde tuttuğu elbisesini düzeltmesi için eliyle işaret etti. Elbiseyi kendi başına dik duracak kadar sıkı olmayı başaramamıştı. Rodney bunu çabucak yaptıktan sonra Aisling'i yüzüne doğru döndürdü. "Eee?"

"Yani," dedi Aisling. "Bence eve gitmeliyiz."

Onu omuzlarından hafifçe sarstı. "Aisling, söyle bana."

"İyi bir plandı Rodney." Şimdilik ona vermek istediği tek şey buydu. Baş hâlâ dönüyor, vücudu hâlâ titriyor ve kalbi, Unseelie Kralı'yla göz göze geldiği andan beri durmaksızın çarpmaya devam ediyordu.

Rodney'nin gözleri kısıldı. "Hoşuna gitti," diye suçladı.

Onun yargılayıcı bakışını görmezden geldi ve basitçe, "Haklıydın, daha kötüsü de olabilirdi," dedi.

THE NIGHT GARDEN

AISLING

A isling cehennem gibi hissediyordu. Başı zonkluyor, kasları ağrıyor ve ağzının tadı kötü geliyordu. Ama belki de hepsinden kötüsü, hâlâ Unseelie King'in dudakları tenine değdi.

İnledi ve ellerinin topuklarını alnına bastırdı. Teni çam özü, bal şarabı ve ter gibi kokuyordu. Rodney, İnce Yer'den geçer geçmez büyüyü kaldırmış olmasına rağmen, kollarının hâlâ yosunlu yeşilin soluk bir tonunda olduğunu düşündü.

Anılar seli, kenarları biraz bulanık olsa da, Aisling'in vicdanını cam kırıkları gibi kesiyordu. Baştan heyecanını, krala yönelttiği baştan çıkarıcı meydan okumayı hatırlayabiliyordu. Kabul ettiğinde gözlerindeki tehlikeli parıltıyı. Şakaklarına boş yere masaj yapan Aisling, eğlenceden kalan baş dönmesini atlatmaya çalıştı. Fae'lerden daha iyi dans edebileceğini ya da krallarından daha iyi içki içebileceğini düşündüğü için kendi aptallığına lanet okudu. Şimdi, günün sert ışığında, her şey imkânsız derecede çocukça görünüyordu.

Avuç içleri hâlâ gözlerini kapatırken, Aisling Briar'ın alçak sesle hırlamasıyla irkildi. Briar bacaklarının arasında uyuyordu ama onun üzerine doğru çömelmişti. Tüyleri diken diken olmuş, dudakları parlayan dişlerle dolu bir ağzı ortaya çıkarmak için geriye çekilmiş, gözleri ön kapıya kilitlenmişti. Onu yatıştırmak için elini uzattı ama boğazındaki hırıltı daha da arttı. ile

Aisling biraz çaba sarf ederek oturmak için kendini itti ve onu neyin ürküttüğünü görmek için panjurun bir köşesini kaldırdı.

Sikeyim.

Aisling ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları battaniyeye dolanmıştı ve ani hareket hem onu hem de Briar'ı kanepeden aşağı yuvarladı. Dizleri sertçe yere çarptığında gözleri yaşardı. Ayakta durmaya çalışırken Rodney'nin eşofmanının uzunluğuna bir kez daha takıldı ve karavanın arka tarafına doğru çömelerek hareket edebildi. Briar çok daha hızlı toparlandı ve kapıya doğru yöneldi.

Aisling kendini Rodney'nin odasına attı; Rodney yatağında yanlamasına uzanmış, ağzı bir karış açık duruyordu. Üzerindeki göz alıcı kıyafeti çıkarmamış, hatta ayakkabılarını bile çıkarmamıştı. Kirli giysi yığınının üzerinde tekrar kayan Aisling ileri atıldı ve Rodney'i sertçe sarstı.

"," dedi sertçe. "*Uyan artık, Rodney!*"

İnledi, yer değiştirdi ve sonra yuvarlandı. Aisling üzerine bir bardak su dökmek üzereydi ki ön kapıdan sert bir ses duyuldu ve Briar o ana kadar uykuda olan koruyucu içgüdüsünü aniden keşfederek bir dizi saldırgan havlama sesi çıkardı. Rodney küfredip doğrulduktan sonra Aisling'in yüzündeki panik dolu ifadeyi görünce beti benzi attı.

"Ne oldu?" diye sordu, sanki cevaptan zaten şüphelenmemiş gibi. "O burada."

Rodney bir anda yataktan kalktı, hareket ederken parmaklarıyla saçlarını tarıyordu. Gergin bir alışkanlık mı yoksa şık görünme çabası mı, Aisling emin değildi. Onun arkasından gitti ve parmaklarını Briar'ın yakasına doladı. Neredeyse tüm ağırlığıyla çekirtmesine rağmen Briar yerinden kımıldamadı.

"Bırak onu!" Rodney tısladı ve onu karavanın arkasına doğru itti. Odasına geri döndü ve duvara sıkıca yapıştı. Rodney'nin kapıyı açma sesi midesine korku saldı. Pencereden tırmanmayı deneyebilir ya da kendini yatağın altına sıkıştırabilirdi, diye düşündü. Ama ikisini de yapmadı.

Rodney'nin sertçe, "Majesteleri," dediğini duydu. "Bu zevki neye borçluyum?"

Aisling kralın alçak sesle verdiği cevabı duyamadı. Rodney'nin odasında kalma içgüdüsünü hiçe sayarak koridorda ilerledi. Hâlâ gizleniyordu ama artık konuşmanın her iki tarafını da anlayabilecek kadar yakındı.

"Beni bulmaya nasıl geldin?" Rodney sordu.

"Seni bulmak zor değil, Şekil deęiŐtiren, görünüşe göre çoğu kişi seni sa ından tanıyor. Birkaç kapı ötedeki sevimsiz bir adam beni senin...evine yönlendirecek kadar nazikti." *Cole*. Cole olmalıydı. Kael'in sesindeki k   msemi çok açıktı ama kadife tonu Aisling'in yanaklarının kızarmasına neden oldu. "Kendini bir insan gibi gösteriyorsun, p ca, ama çok kötü uyum sağlıyorsun."

"Ben hiçbir saraya ait değilim ve tebaanızdan biri de değilim. Sorularınıza cevap vermeye zorlanamam, özellikle de kendi eŐięimde bana hakaret etmeye geldiyseniz." Rodney, Kael'in alayına kendi alayıyla karşılık verdi. Aisling başını köşeden hafifçe uzatmaya cesaret ettiğinde Briar'ın Rodney'nin bacaklarının arasına yerleşmiş olduğunu gördü. Sessiz hırıltısı sürekli bir uğultuya dönüşmüştü.

"Seninle ya da canavarınla pek ilgilenmiyorum. Dün gece bir peri ile birlikte olduğun için geldim." Bunun  zerine Aisling hızla geri çekildi ve birkaç adım geri gitti.

Rodney bunu kolayca atlattı. Rahatça. Sanki sabahki hava durumu hakkında yorum yapıyormuŐ gibi. " yle miydim? Hatırlamıyorum."

"Dene." Bir emir değil, bir tehditti, hem de üstü örtülü bir tehdit. Sinirlenmeye başlamıştı.

"Rencide edecek bir Şey mi yaptı?" Rodney sordu. Sözleri  l  l  olsa da, Aisling onu altta yatan gerginliği fark edebilecek kadar iyi tanıyordu. Kurnaz diplomaside ne kadar yetenekli olursa olsun, kralın yanında o bile gergindi.

"Onun adını arıyorum." Kael açık kapıya yaklaştığı için Şimdi biraz daha yüksek sesle konuşuyordu. Bu uğursuz bir talepti, özellikle de bir gece önce onun kalçalarına binerken yaptığı alaydan sonra.

"Vermemekle akıllılık etmiş," diye karşılık verdi

Rodney. "Yani onu tanıyor musun?"

"Görünüşe göre senden çok daha fazla. Peçe'den aynı zamanda geçtik ve bir içki içerken tanıştık. Başka pek bir Şey bilmiyorum." Rodney'nin bu Şekilde, bu kadar sert ve resmi konuştuğunu duymak tuhaftı. Őenlikte alay ettiği saraylılara biraz fazla benziyordu.

"Sizin adadan mı geliyor?" Hâlâ daha yüksek sesle. Kael muhtemelen Şu anda merdivenlerin tepesinde, eşiğin tam karşısında duruyordu. Rodney ile burun buruna.

"Onu ne daha önce gördüm, ne de o zamandan beri," diye yanıtladı basitçe. "Ondan önce ayrıldım."

Uzun bir sessizlik ve ardından çakıl taşları üzerinde geri çekilen ayak sesleri ve kralın ardından kapının çarparak kapanması. Aisling'in dizleri rahatlamayla büküldü ve ayakta durduğu yere doğru kaydı.

Rodney köşeyi döndüğünde, "Dikkatini çektiğini söyleyebilirim," diye yorum yaptı. Aisling'e elini uzattı ve onu ayağa kaldırdı. "Belki biraz fazla iyi."

Briar nefes nefese aralarına girdi ve başını onun karnına bastırdı. Kadın kendini onun sıcak bedenine yasladı. "Sence biliyor mudur?"

Rodney bir an düşündü, etkileşimi yeniden canlandırdı, sonra başını salladı. "Öyle bir şey yapsaydı beni kapımın önünde öldürürdü." Aisling'in kaburgalarını şakacı bir şekilde dürttü ve sonra şarkı söyler gibi, "Sanırım senden hoşlanıyor," dedi.

Saçlarının öne düşmesine izin vermek ve kızarmış yanaklarını gizlemek için Briar'a baktı. "Sence geri dönmeli miyim?"

"Henüz değil, ama demir sıcakken dövmeliyiz. Yarın."

Yarın. Bu fikir Aisling'in içinde belli belirsiz bir heyecan yarattı. Hissettiği şeyin sadece ve sadece korku olduğuna dair kendine söz verdi.

Aisling bir kez daha yeşildi, ancak bu sefer biraz daha mütevazı bir elbise giymekte ısrar etti. Bu seferki, sonbahar yapraklarının yanan turuncusuydu. Ama bundan zevk alamıyordu. Bu gece, cazibe rahatsız edici derecede sıkı ve bağlayıcı hissettiriyordu. Zihni krala geri dönmeye devam etti; onun yoğun bakışlarını, kaşlarının kendinden emin kavisini hatırlamaktan kendini alamıyordu. Onu o karanlık koridora götürürken alaycı sırıtışı.

Rodney bir kütüğün üzerindeki tüneğinden, "Bu gece bahçeyi dene," diye öneride bulundu. Güneş hızla batıyordu ve yakında Unseelie Sarayı'na dönme vakti gelecekti.

"Orada olacağını nereden biliyorsun?" Uzun parmaklarıyla hâlâ beceriksizce hareket eden Aisling, saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve ensesinden tutturdu. Gergin ve kıpır kıpırdı ve yerinde durmakta zorlanıyordu. Rodney'i başka bir kılığa girip eşlik etmesi için ikna etmeye çalışmıştı ama Rodney tek başına gitmesinin daha az dikkat çekici olacağından emin görünüyordu.

"Bilmiyorum, ama iyi bir şans var." Aisling Unseelie Kralı'nın üzerindeyken Rodney de sarhoş eğlence düşkünleriyle uğraşıyordu. İşin aslı, kralın faaliyetleri hakkında spekülasyon yapan tek çift o ve Aisling değildi. Rodney'nin öğrendiğine göre, kral geceyi genellikle bahçede geçirirmiş. Eğer orada değilse, muhtemelen The Cut'taki sunağın önünde diz çöküyordu. Rodney henüz Aisling'i oraya göndermeye hevesli değildi.

"Ya değilse?"

"Eğer değilse, geri gel ve birkaç gün içinde başka bir yere bakarız. Aisling," dedi ve kızın dönüp kendisine bakmasını bekledi. "Undercastle'a tek başına gitme."

"Bana para ödeyemezsin," dedi dürüstçe. O geçitlerden bir kez tek başına geçmişti, o da çok azdı ve bunu bir kez daha yapmaya hiç hevesli değildi. "Ya adımı tekrar sorarsa?"

Rodney omuz silkti. "Bir tane uydur ya da ona kendininkini ver. İkisi de çok önemli değil. Adının senin üzerinde hiçbir gücü yok."

"Tam adını bilmememiz çok kötü, bu işi çok daha kolay hale getirirdi." *Kael*. Rodney kralın adını Nocturne'den hemen önce fısıldamıştı ve o zamandan beri dilinin ucuna kadar gelmişti. Yasadışı bir tadı vardı. Rodney'nin tok sesi ve belli belirsiz aksanıyla kulağa nasıl geleceğini merak ediyordu.

"Elbette, ama bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" Göz kırptı. Bundan çok fazla zevk alıyordu. Aisling gözlerini devirdi.

Rodney'nin gece bahçesine yönlendirmesi onu Yeraltı Kalesi'nin girişini gizleyen obsidyen yapının arka tarafından dolaştıracak ve çıplak, bükülmüş karaçalı ağaçlarıyla dolu bir tepeliğin sırtına çıkaracaktı. Orada saklı olan bahçe, sadece ay ışığının gümüş rengi yıkamasında çiçek açıyordu. Aisling daha tepeye tırmanmadan, Unseelie Sarayı'nda karşılaşmayı umduğu her şeyden daha tatlı olan çiçeklerin kokusunu alabiliyordu.

Dağınık ve aşırı büyümüşü, karanlık ve vahşi bir güzelliği vardı ve onu ortasından geçen dar bir patikaya doğru çekiyordu. Gölgeormanı Ana'nın çalılığı gibi canlı olmasa da, bahçe kendine has bir büyüye sahipti. Gece yasemininin minik beyaz yaprakları inci gibi parlıyor, fildişi rengi ayçiçekleri o geçerken sallanan ince gövdelerinde açıyordu. İleride, trompet şeklindeki büyük çiçekler, alçak bir ağaçtan aşağıya, karanlıktaki soluk fenerler gibi sarkıyordu. Çiçeklerin damarları yumuşak bir turkuaz renginde parıltı veren karmaşık desenlerle kaplıydı. Aisling taç yapraklarından parmağıyla okşamak için uzandı ama bileğine dolanan bir el onu kısa sürede durdurdu.

"Ben olsam yapmazdım." Kael karanlığın içinden çıkmış, akşamüstü esintisinden daha hafif ve sessiz adımlarla yaklaşıyordu. Bir avcıya yakışan bir özellikti bu. Şimdi Aisling'in arkasında, göğsü neredeyse sırtına değecek şekilde duruyordu ve onu çiçeğe sadece bir santim kala yakalamak için etrafına uzanmıştı. "Meleğin trompeti. Oldukça zehirlidir."

Aisling dönüp krala baktı, tıpkı etraflarındaki çiçekler gibi parlıyordu, ruhani olduğu kadar muhteşemdi de. Nefesi hafifçe kesildi. O da duydu. "Teşekkür ederim."

Ay ışığıyla parlayan gözleri kızın teninde gezindi ve dudaklarının kenarı hafif bir gülümsemeye dönüştü. "Demek döndün."

"Ben de öyle," dedi sakinliğini yeniden kazanarak.

Gece mavisini pelerininin altından ona kolunu uzattı. "Benimle yürü, peri."

Elini Kael'in dirseğinin kıvrımına koyan Aisling, Kael'in onu bahçenin derinliklerine götürmesine izin verdi. Yürüdükleri sırada Kael çeşitli bitkileri işaret etti, bunların çoğu bir şekilde zehirliydi. Çiçeklerin bakımının yapılmamasının bir sebebi vardı: gölgelerin içinde, tehlikeli doğalarının kontrolsüzce gelişmesine izin verilmişti, bu da onları diken Fae'nin bir yansımasıydı. Bu, Aisling'e en başta neden orada olduğunu keskin bir şekilde hatırlatıyordu.

"Nocturne'ü beğendin mi?" diye sordu.

"Hem de çok. Uzun zamandır böyle abartılı bir kutlamaya katılmamıştım." Aisling, peri benliğinin daha küçük, daha samimi ilişkileri tercih edeceğini hayal etti.

"Hoşunuza gittiğine sevindim." Kael'in diğer kolu uzanmış, parmaklarını kalın bir çalının yaprakları arasında gezdiriyordu. "Gerçi gecenin sonundan özellikle hayal kırıklığına uğrayan bir satır tanıyorum."

O da fark etmişti. Rodney'nin planının her yönü hatasız bir şekilde uygulanmış, her sonuç kusursuz bir şekilde tahmin edilmişti. Bunu duyduğuna memnun olacaktı. "Sanırım doğru seçimi yaptım," diye cevap verdi.

Onlar yürürken gece etraflarında sonsuza dek uzanıyor gibiydi. Bahçenin sakarın kokusu ve Kael'in onun kolunu vücuduna yakın tutma şekli Aisling'in başının dönmesi için neredeyse yeterliydi.

"Bana adını söylemeye mi geldin?" Sorma şekli kışkırtıcı ya da müdahaleci değildi; daha ziyade samimiydi. Onunla paylaşacağını umduğu bir şeydi. Bir hediye. Kael onu kristal bir göletin yanında durması için çekti ve iki elini de kendi ellerinin arasına aldı.

"Aisling," diye fısıldadı ona.

Bir kez daha tekrarladı, sonra bir kez daha, tıpkı onunkiyle özel olarak yaptığı gibi. "Güzel bir peri için güzel bir isim."

"Bana seninkini söyleyecek misin?"

Kael hemen cevap vermek yerine ellerini Aisling'in kalçalarına götürdü ve onu bir ağacın gövdesine bastırana kadar geriye doğru yürüttü. Ağacın kabuğu omuzlarının sivri uçlarına sertçe vuruyordu ve eğer hissedebilseydi muhtemelen kanatlarına rahatsız edici bir şekilde sürtünecekti ama bunu fark etmedi bile. Adamın varlığı, manyetizması onu etkisi altına almıştı. Kontrolün kendisinde olması gerektiğinin belli belirsiz farkında olan Aisling, bunun yerine dönüp onu ağaca doğru itmeyi düşündü.

Ama bir an için bu pozisyonun tadını çıkarmasına izin vermenin hiçbir zararı yoktu. Kael uzanıp Aisling'in yanağını serin parmaklarıyla usulca okşadı; Aisling onun bakışlarıyla karşılaşp gözlerinde parıldayan zalim niyeti fark edene kadar kalbini durduran ve nefes alışını kısa bir an için durduran bir şefkat alayıydı bu. Adam ona gülümsedi; karanlık, çarpık bir şeydi bu, omurgasında yavaşça yuvarlanan bir ürperti yarattı ve kafatasının dibindeki ince tüyleri diken diken etti. Artık baştan çıkarıcı, esrarengiz Kral değildi; bu bir canavardı

Rodney onu uyarmıştı.

Sonra, zihninin algılayabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde, kolu boğazına dayandı, nefes borusunu ezdi ve onu ağaca sabitledi. Adam giydiği büyüü kabaca parçalayıp onu kendi teninde, kendi kıyafetlerinde çiğ ve açıkta bırakırken Aisling'in derisi çekildi ve yandı. O ince koruma tabakası olmadan, bahçenin büyüünün rüzgârdaki kum gibi ona sürtündüğünü hissedebiliyordu.

Aisling nefes nefese kaldı, elleri kendini kurtarmak için nafile bir çabayla Kael'in ön kolunu pençeledi. Kael çok güçlüydü. Unseelie Kralı'nın boyun eğmeyen yüzüne bakarken panik damarlarında dolaştı. Ondan nefret dalgaları yayılıyordu, kalın ve elle tutulur.

"Sen kim oluyorsun da beni aptal yerine koyabileceğini sanıyorsun, insan?" Sözleri derin, doğaüstü bir hırıltı gibi gelirken, ikisi yüz yüze, alınları neredeyse birbirine değecek şekilde alçaldı.

"Ben hiç kimseyim, gerçekten," diye mırıldandı. Korku, kolunun altında boğazını daha da sıkı.

"Aisling değil mi?" Bu kez onun adını asit gibi tükürdü.

"Ben Aisling'im ama hiç kimse değilim." Adamın soluk borusuna yaptığı baskı altında nefes almaya çalışırken ne diyeceğini bilemiyordu. Sesi boğuk çıkıyordu ve sıkı nefesleri gürültülü ve düzensizdi. Görüşü

kenarları kararmaya başlamıştı. Kael boğazındaki tutuşunu bırakıp geri çekilmeden önce onu bir saniye daha orada tuttu. Aisling onun ayaklarının dibindeki yumuşak toprakta dizlerinin üzerine çöktü ve havayı tekrar ciğerlerine çekme çabasıyla çılgınca nefes aldı.

"Buraya gelmekle büyük bir hata yaptınız. Gerçekten akılsızca, gerçi bir insandan da daha azını beklemezdim," dedi küçümseyerek. Aisling kafasını kaldırıp ona baktığında, sanki çizmesinin topuğunun altında ezeceği bir böcekmiş gibi bakıyordu.

"Beni geri gönder," diye yalvardı. Çaresizlik midesini bulandırıyor, boğazında düğümleniyor ve gözlerini sıcak yaşlarla dolduruyordu. "Beni bir daha asla göremeyeceksin."

Kael'in yırtıcı sırtışı büyüdü. Aisling'in sıkıntısından zevk alıyordu. Bundan zevk alıyor, göğsünde yanan o acımasız ateş için yakıt olarak içiyordu. "Sanmıyorum. Gerçekten çok yazık. Oldukça eğlenceli bir oyuncaktın."

Aisling'in yanaklarına derin bir utanç kızarması yayıldı. "Siktir git," diye karşılık verdi.

"Yapmalıydın." Kael'in yüzündeki sırtıtma nötr, ifadesiz bir maske takınana kadar kayboldu. "Başka bir şansın olmayacak."

Aisling gözlerini bahçede gezdirerek arkasındaki patikadan başka bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Ama koşamıyordu. Bacakları şiddetli bir şekilde titremeseydi bile, Kael'i geçmeyi başarsa bile, bahçenin kenarına kadar gitme şansı çok azdı. Kael tecrübeli bir savaşçının tüm hızı ve zarafetiyle hareket ediyordu ve uzun adımlarıyla saniyeler içinde ona yetişebilirdi.

Onu almasına izin vermekten başka çaresi yoktu.

Kael onu sarmal merdivenden aşağıya doğru sürüklerken Aisling'in ayakları titriyordu. Birkaç kez tökezledi ve her seferinde dirseğindeki demir tutuşunu sıkılaştırıp onu tekrar dikleştirmeden önce neredeyse yere düşmesini bekledi. Boynundaki morlukları şimdiden hissedebiliyordu ve adamın parmaklarındaki halkaların koluna battığı yerde daha çok morluk olacağından emindi.

Rodney bilirdi. Aisling İnce Yer'den geri dönmediğinde, bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Yardım bulacaktı ya da kendisi gelecekti. O gelene kadar hayatta kalmak zorundaydı.

Sözsüzce, Yeraltı Kalesi'nin dolambaçlı koridorlarında ilerlediler. Daralan koridorları takip ederek yeraltının derinliklerine doğru inmeye devam ediyorlardı. Hava daha da soğudu. Staler. Aisling hissedebiliyordu

taş duvarlar üzerlerine bastırıyordu. Yeterince iyi dinlerse, toprak tünellerin yapısı etrafında yer değiştirirken kayaların birbirine çarparak çıkardığı gıcırtiları ve iniltileri bile duyabileceğini düşündü.

Kael, Aisling'i ona ayak uydurmak için neredeyse yanında koşmaya zorlayan sabit bir tempo tutturdu. Eğer yavaşlarsa düşecekti ve onu götüreceği yere kadar yolun geri kalanında sürüklemekten kaınmayacaktı. Aslında bunu yapmak ona büyük bir zevk verebilirdi. Çenesi sertleşmişti ve Aisling dengesini kaybettiğinde ya da geride kaldığında bile gözleri sabit bir şekilde ileriye odaklanmıştı. Ağzını kapalı tuttu. Yalvarmadı, soru sormadı. Gözlerinden dökülmek üzere olan sert yaşlara rağmen ağlamadı. Ona bu zevki tattırmadı.

İki nöbetçi tarafından korunan ağır ahşap bir kapıya vardıklarında durdu - her ikisi de çiftin yaklaştığını görünce dudaklarını hırıltıyla kaldıran, şekilsiz, grotesk kızıl kafalar. Birinin eli uzun bir mızrağa sarılıydı; diğerinininki ise yerde sürüklenmeye bıraktığı geniş bir kılıtı. Kael, Aisling'i ayaklarının dibine yere fırlattı ve Aisling kalçası darbeden nasibini alınca bir hıçkırığı bastırdı. Mızraklı kızıl kafa aşağı uzandı ve kabaca onu ayağa kaldırdı. Boyu Aisling'in omzu kadardı ama en az üç katı genişliğindeydi. Kalın kolları dizlerini geçecek kadar uzundu ve sanki gövdesine fazla ağır geliyormuş gibi kendini taşıyordu. Aisling'i saçlarından tutup kralın yüzüne doğru çekti.

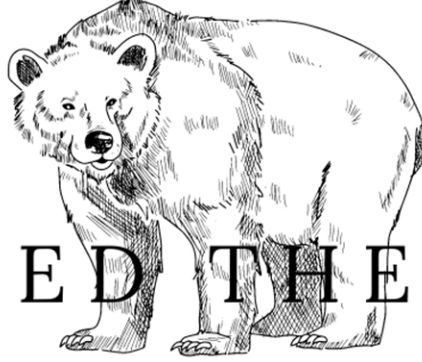
"Seni kim gönderdi?" Kael talep etti. "Bir Solitary fraksiyonu mu? Ya da belki de Seelie Sarayı insan evcil hayvanlarını casus olarak kullanacak kadar korkaklaşmıştır?"

"İkisi de değil," diye homurdandı Aisling. "Merak ettim, ben-" sözleri, birkaç saç teli kökünden koparılırken keskin bir solukla noktalandı. "Hikâyeler duydum. Sadece merak ettim."

"Peki bu kadar inandırıcı bir cazibeyi nasıl elde ettiniz? Pca?"

Rodney'yi bu işe bulaştıramazdı, eğer yardımına gelme şansı olacaksa. "İnce Yer'in yanında bekledim. Bunun için bir sprite ile takas yaptım."

"Merak, aldatma için kötü bir bahanedir," diye tısladı Kael. "Yalanlarınızın deyeceksiniz." Topuklarının üzerinde dönüp koridora çıkmadan önce çenesini hafifçe sallayarak kırmızı şapkalılara işaret verdi; pelerini sessiz, takip eden bir gölge gibi arkasından süzülüyordu.

TO FEED THE KING

AISLING

I Yeraltı Kalesi'nin derinliklerinde ezici bir soğuk, Aisling'in kemiklerini sarmak için delici parmaklarla içeri girdi. Göremediği ama hissettiğinde hissedebildiği, sert topraktan oluşan nemli bir zeminde dinleniyordu. parmakları ona doğru kıvrılmıştı.

"Artık bizimsin kızım," demişti Kızılkaplan, Unseelie Kralı onu kalelerine bıraktıktan sonra. Yaratığın sesi gırtlaktan geliyordu ve Aisling'in yüzündeki sıcak nefesi çürüyen et ve bayat kan kokuyordu. "Senin için mükemmel bir hücre buldum."

Bu hücre, daha uzun bir mağaranın taş duvarına oyulmuş bir delikten biraz daha fazlasıydı, Aisling'in düz bir şekilde uzanabileceği kadar geniş değildi ve tamamen dik durması için birkaç inç çok kısaydı. Durgun mağara suyu tavandan köşedeki bir su birikintisine damlıyordu ve onu atılmış bir oyuncak bebek gibi içeri attıklarında elini buldu. Arkasından ağır bir kapı kilitlendi - demir olduğunu, nöbetçilerden birinin kapıyı kapatmadan önce giydiği kalın deri eldivenlerden tahmin etti. Merdivenlerin tepesindeki yerlerine dönüp ahşap kapıyı kapattıklarında, karanlık onu yuttu.

Onu ilk kavrayan panik oldu. Daha önce hiç klostrofobik olmamasına rağmen, o ağır, mürekkep gibi karanlığın üzerine bastırmasıyla ilgili bir şey nefesini kısa, düzensiz almaya zorladı.

Önce kazağının çok sıkı olan boynunu, sonra da parmaklıkların altından çıkabilecekmış gibi yeri tırmaladı. Parmakları ağrıyana kadar kazdı, kazdı ve bir santim bile toprak temizlemeyi başaramadığını fark ettiğinde, Aisling'in çığlıkları daha da çılgınca büyüdü. Taş duvarlarda keskin bir şekilde çınlayan bu çığlıkların sesi onu kendi kafasına geri getirdi. Yavaşça, yavaşça, nefes alışını düzenledi. Hızla çarpan kalbini sakinleştirdi. Paniğe kapılacak zamanı olmuştu; bu duyguya daha fazla kapılmak pek de iyi olmazdı.

Aisling o anda kabullenmenin soğuk ve batıcı hissine kapıldı: Oyunu oynamıştı ve kaybetmişti. Arkasındaki duvarda, kendisinden çok önce orada tutulan bir mahkûmun son günlerini işaretleyen unutulmaz bir takvim olan çizikler vardı. Burada gerçek bir ışık, hava sirkülasyonu ya da solundaki sürekli damlama-damlama-damlama dışında ses yoktu. Kulaklarında oluşan basıncı hafifletmek için çenesini ileri geri hareket ettirdi; zindan yüzeyin çok altındaydı. İmkânsız, umutsuz, bunaltıcı bir derinlik.

Aisling'in yaptığı her şey temkinliydi. Hesaplanmıştı. Riskler tartılır, sonuçlar değerlendirilirdi. Ama kral konusu olduğunda, düşüncesizce davranmıştı. Ve bu ona pahalıya mal oldu. O, Fae politikasında oynayıp üste çıkabileceğini düşünen aptal bir insan kızından başka bir şey değildi. Kehanet, doğru ya da değil, bir lanetti. Gerçekten Kızıl Kadın olup olmadığı çok az önemliydi; her iki durumda da o bir tutsaktı. Her iki durumda da tamamen Kael'in merhametine kalmıştı ve Kael'in hiç merhameti olmadığını çok iyi biliyordu.

"Sen bir insansın." Gölgelelerin arasından ince bir ses yılan gibi kıvrıldı, nefes nefese ve alçak sesle. Kadın mı erkek mi olduğunu anlayamadı Aisling, kendisine ne kadar yakın olduklarını da kestiremedi. Cevap vermedi. "Kokunu alabiliyorum." Konuşan kişi "s" harfini uzattı ve kelimedenden önce uzun bir tıslama sesi çıkardı.

Aisling tereddütle, "Öyleyim," diye cevap verdi. "Nesin sen?"

"Bir mahkum," dedi ses, "senin gibi. Burada, karanlıkta hepimiz aynıyız."

"Başka var mı?" Aisling, demir parmaklıkların önünde diz çökmek için sürünürken ellerini toprakta ileri geri gezdirdi. Parmaklıklara tutunarak alnının iki yanına bastırana kadar öne doğru eğildi. Gözleri ileriye taradı ama önünde tek bir şekil ya da form göremedi.

Sonra bir kahkaha, acı ve yorgun. "Artık sadece ikimiz varız. Sana ne diyorlar?"

"Aisling," diye teklif etti. Bunu yapmamalıydı belki ama pek de önemi yoktu. Aslında ne konuştuğundan ya da niyetlerinin ne olabileceğinden emin olmasa da, tamamen yalnız olmadığını bilmek onu biraz olsun rahatlatmıştı.

"İsminden bu kadar kolay mı vazgeçiyorsun?" Aisling ses tonundaki şaşkınlığı duyabiliyordu; belli ki bu Fae insanları pek tanımıyordu.

"Adımın benim üzerimde hiçbir gücü yok."

"Yine de," , "umarım karşılığında aynı şeyi beklemiyorsunuzdur."

Aisling sanki onu görebiliyorlarmış gibi başını salladı. Belki de onların görüşü onunkinden daha iyiydi. "Görmüyorum. Neden buradasınız?"

"Savaş esiri," dediler basitçe. "Peki ya siz? Bir insanın Unseelie Sarayı'yla ne işi olabilir?"

Aisling soruyu birkaç dakika havada asılı bıraktı, nasıl cevap vereceğini ya da cevap verip vermeyeceğini düşündü. Karanlık gölgelerde saklanan sesin sahibine güvenmiyordu, herhangi birine ait olabilirdi. Kael tarafından bilgi almak için gönderilmiş bir peri de olabilirdi, sadece tutsaklarla oynamak için burada gizlenen daha bir şey de.

"Krala yaklaştırmaya çalışarak bir hata yaptım. Kontrolün bende olduğunu sandım," diye dikkatle itiraf etti Aisling. "Ama onu hafife almışım."

Bu itirafı ona bir kıkırdama daha kazandırdı. "Unseelie Kralı'nın en özenle örülmüş ağları bile çözmenin bir yolu vardır. Hâlâ hayatta olduğun için kendini şanslı say."

"Kendimi şanslı hissetmiyorum," diye mırıldandı Aisling, parmakları ferforje demir parmaklıklarda gezinirken.

"Hayatta kalmak, ona tutunabildiğin sürece bir armağandır," diye öğüt verdiler, melankoliyle karışık bir sesle. "Eninde sonunda senin için gelecekler."

Aisling kalbi sıkışırken gözlerinin kapanmasına izin verdi. Parmaklıklar yüzünü acıtmaya başlayınca, duvara yaslandığı yere geri döndü ve elini taşın üzerinde kaydırarak su akıntısını buldu. Birazını avucunda topladı, sonra geri getirip yanaklarına sıçrattı. Şüphesiz kirliydi ama yine de iyi hissettiriyordu.

"Diğerlerine ne oldu?" diye sordu boşluğa. "Kralı beslemek için götürüldüler," diye cevap verdi ses.

Aisling'in kanı damarlarında dondu ve korku hançeri karnına saplandı. Daha fazla korkabileceğini düşünmemişti ama bu sözler bir kez daha kalbinin göğüs kafesine şiddetle çarpmasına neden oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bu." Ses tonları soğukkanlıydı; bunu kaderleri olarak kabulleneli çok olmuştu. "Onun büyüü kendi başına bir varlık. Tüketmeye ihtiyacı var. Yaşam -nefes, kan, kemik- onu daha güçlü yapar. Tabii önce seni parçalara ayırmazsa. Onu taşımak için doğmuş, bu hem bir lütuf hem de bir lanet. Açlık çekiyor, özlem duyuyor ve fedakârlık istiyor."

Aisling'in göğsüne çöken ağırlık ciğerlerini bir kez daha daralttı ve elleri kucağında sıkıca yumruk oldu. Kael'in doymak bilmez büyüünün, yoluna çıkanların hayatlarıyla beslendiği düşüncesi dehşetle doldurdu. Kralın cazibesinin altında gizlenen tehlikeli yırtıcıyı artık inkâr edemezdi: şimdi hem kadim hem de korkunç bir canavarın ininin altında kapana kısılmıştı.

Hızlanan düşüncelerini susturamayan ya da hızlanan kalbini yavaşlatamayan Aisling, gözlerini amansız uçuruma dikti. Ses bir daha konuşmadı ama Aisling de onunla daha fazla meşgul olmadı. Saniyeler geçtikçe kafasından saymaya başladı, ilk başta sessizlik dikkatini dağıtıyordu ama sayı arttıkça endişesi de artıyordu. Dört bin civarında bir yerde bıraktı ve bunun yerine suyun sesine odaklandı. Bir elini suyun altında tutarak her bir damlacığı yakaladı ve avucundan akmasına izin verdi, suyun serinliğine odaklandı. Sabit, tutarlı ritmine. Nabzının da buna uymasını diledi. Bir ara uyuyakalmış bile olabilirdi ama o karanlıkta, göz kapaklarının arkasındaki rengin, gözleri açıkken olduğu kadar siyah olduğunu ayırt etmek zordu.

Merdivenlerin tepesindeki kapı bir kez daha açıldığında, içeri süzülen azıcık ışık neredeyse kör ediciydi. Bir figür aşağı indi - kırmızı şapkalı muhafızlardan biri değil, birkaç beden büyük görünen bir cübbe giymiş hafif bir erkek. Aisling onun yaklaşmasını izledi, gözleri geniş ve korku doluydu. Parmaklıkların arasından, çıplak teniyle metale dokunmamaya dikkat ederek, bir tomar beyaz bezi ona doğru fırlattı.

"şunu," diye emretti. Aisling elbiseyi önünde tuttu. Kâğıt inceliğinde pamuktan yapılmış, ayaklarının dibinde yere düştüğü için çoktan kir tutmuş bir elbiseydi bu. Erkek, Aisling'in üstünü değiştirebilmesi için arkasını döndü, küçük alanda hareketleri garipti. "Her şeyi çıkarın." Yeni bir felç edici korku dalgası Aisling'i itaat etmeye zorladı. Sütyeninin kancasını açıp iç çamaşırını aşağı kaydırırken yanakları utançtan yanıyordu, şeffaf kumaşın altında tamamen açıktaydı. Titreyen ellerini iki göğsünün üzerine koyarak, arkasını döndüğünde erkeğin bakışlarından kendini korudu. Ama adam ona bakmadı bile; onun yerine gözleri

doğrudan ona baktı. Hücreden dışarı adım atamadan onu durdurdu ve başını salladı.

"Ayakkabılar da." Aisling ayakkabılarını tekmeledi ve sanki geri dönecekmiş gibi çoraplarını soktu. Geri döneceğinden şüpheliydi.

"Özür dilerim dostum," diye fısıldadı derinliklerden gelen cılız ses, erkek onu zindandan çıkarırken.

Aisling yürürken yönünü bulmaya çalışmadı ama adamın onu nereye götürüyor olabileceğini hayal etti. Taht odasına belki. Orada kralın eliyle infazını izleyecek bir kalabalık olacaktı. Yoksa yenecek miydi? *Açlık çekiyor, özlem duyuyor, kurban istiyor.* Kurban o mu olacaktı? Elbisenin bol eteği şiddetle titreyen bedeninin etrafında dalgalanıyordu. Arkadaşlarını düşündü. Rodney'i, Briar'ı. Sadece Rodney ona ne olduğunu bilecekti, diğerleri veda etmeden anakaraya dönüp dönmediğini merak edeceklerdi. Briar onu yalnız bıraktığını düşünecekti. Kralın önünde dökmeyi reddettiği gözyaşları artık durdurulamaz hale gelmiş, kirden lekelenmiş yanaklarında yeni izler açmıştı.

Kael'den daha yavaş adımlarla yürüyen erkek, Aisling'i spiral merdivenin dibine kadar götürdü ve ona önünden tırmanması için işaret etti. Cüppesinin arkasındaki taşın üzerinde yumuşak bir şekilde salınması garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Yerin üstündeyken geceydi -yine mi yoksa hâlâ mı, Aisling emin değildi. Ama hava buz gibiydi ve temiz hava ciğerlerine dolduğunda tatlı gelse de, soğuk onu kavradı ve titremesini artırdı. Sonunda kralın önünde durduğunda ne kadar zayıf görüneceğinden nefret ediyordu: kirli, çok ince bir giysinin içinde titreyen, gözyaşlarıyla ıslanmış bir karmaşaya dönüşmüştü. , onu bu şekilde görmenin krala ne kadar büyük bir zevk vereceğinden de nefret ediyordu. *Ondan* korkuyordu. Bu yüzden Aisling çenesini kaldırdı. Omurgasını dikleştirdi. Omuzlarını dikleştirdi. Titreme konusunda yapabileceği pek bir şey yoktu ama dişlerinin gürültülü takırtısını durdurmak için çenesini öyle bir sıkı ki zonkladı.

Erkek tekrar önderliği ele alarak onu ağaç sınırına doğru yönlendirdi. Gözleri İnce Yer'in beklediğini düşündüğü yere doğru kayd ve birden neden ayakkabılarını çıkarttığını anladı. Tabanlarına batan her bir sopa ve sivri taş her adımda yüzünü buruşturmasına neden olurken, çıplak ayakla ondan kaçamazdı.

Onu ay ışığının aydınlattığı bir açıklıkta, benzer cüppeler giymiş bir avuç erkeğin toprağa oyulmuş bir çemberin üzerinde durduğu yerde durdurdu. Kalın, yılan gibi kıvrılan ağaç kökleri ayaklarının etrafındaki toprağın altından ve üstünden geçiyordu. Cüppeli figürlerden biri eğilmiş, mumları teker teker yakıyordu. Çemberin başında bir tür sunak vardı; lifli sicimlerle birbirine bağlanmış dallardan oluşan büyük bir üçgen. Aisling arkasındaki bu sunakla birlikte dizlerinin üzerine çökmeye zorlandı. Karşısında, çemberin ortasındaki köklerin arasında bağdaş kurmuş oturan Unseelie Kralı duruyordu. Yol boyunca topladığı tüm kararlılık bir anda yok oldu. Aisling başını yere eğdi ve elbisesini avuçlayarak kalçalarına bastırdı.

Açıklıkta tamamen doğal olmayan bir ağırlık vardı. Havayı solumak, ağaç hattının diğer tarafında olmadığı kadar zordu. Aisling gözlerini sıkıca kapadı ve ciğerlerine derin nefesler çekmeye çalıştı. Bu çaba göğsünü ve sırtını ağrıttı.

Sonra sessizlik, mihraptaki alçak bir sesin Aisling'in tamamen yabancı olduğu bir dilde bir yakarıшта bulunmasıyla bozuldu. Lirik bir şekilde akıyordu, uzun, kesintisiz bir cümle içinde bir araya getirilme biçimleriyle neredeyse büyüleyici kelimeler. Hava gittikçe , boğucu bir kucaklamayla onu her yönden sıkıştırıyordu. Merak ve dehşet, Aisling'in önündeki manzarayı görebilmek için başını hafifçe kaldırmasına neden oldu.

Kael sade siyah bir kıyafet giymişti, elbisesine ve sırtından aşağıya dökülen ve hafifçe öne eğik tuttuğu yüzünün iki yanını çerçeveleyen gümüş beyaz saçlarına tezat oluşturunuyordu. Yüzündeki ifade konsantrasyon ve acı arasında bir yerde gidip geliyordu ve uzun parmakları dizlerine gömülürken eklemleri bembeyaz kesilmişti. Dudakları Aisling'in arkasındaki sesle birlikte hareket ederek sessiz harflerin ve sesli harflerin şekillerini oluşturdu ve onları sessiz bir şekilde birbirine dizdi.

Aisling'in etrafındaki gece büyüünün gücüyle değişti ve esnedi ve Kael'in etrafında garip bir gölge dansı oluşmaya başladı - Kael'den - canlı varlıklar gibi dönen ve titreşen karanlık sarmalları. Aisling'in nefesi kesildi; zindandaki sesin onu uyardığı büyü buydu. Tüketmeye ihtiyaç duyan o doyumsuz, duyarlı şey. Akıntılar ona doğru uzandığında, olduğu yerde donup kaldı. Boğazında bir çığlık oluştuğunu hissetti ama dudaklarından hiçbir ses çıkmadı.

Büyü hareket ederken izlediği yolu takip eden Kael'in buzlu gözleri Aisling'inkilerle buluştu ve bir saniyeliğine, bir saniyeden daha kısa bir süre için hava durdu. Gölgeler

Aisling'in teninden dökülen dalgalar fırtınalı danslarını yavaşlattı ve Aisling'in kollarına doğru kıvrılmaya başladıkları yerden birkaç santim ötede donmuş bir şekilde asılı kaldı. Aralarındaki bağlantı geçiciydi ama yine de Aisling'in vücudunda elektrik akımı yarattı. Unseelie Kralı'nın içindeki bu akıl almaz güç tarafından hem çekildiğini hem de itildiğini hissetti. Gözlerini tekrar aşağı indirmeden önce, neredeyse fark edilmeyecek şekilde gözleri genişledi. Bunu yaptığı anda gölgeleri saldırgan hareketlerine devam etti.

Aisling de başını bir kez daha eğdi, şimdi derisini kabaca çizen gölge ipliklerine takılıp kalmıştı. Bedeni onu saran gücü güçlükle algılayabiliyordu ve büyüünün dokunuşu bir şekilde hem yakıcı bir sıcaklık hem de buz gibi bir soğukluk hissettiriyordu. Gölgeleler çıplak kolları boyunca kayıyor, ona doğru kıvrılıyor ve boynuna doğru yaklaşıyordu. Aisling gözlerini sıkıca kapadı ve dudaklarını büzdü, dalların içine girmek için bir yol aradığını hayal etti. Onu içten dışa doğru boğmak için.

Açıklık boyunca bir sarsıntı yuvarlandı ve ağaçların kökleri bile yeryüzüne sıkıca tutunmuş, dengeyi yakalamaya çalışıyor gibiydi. Etraflarındaki havayı dolduran ve kıvrılan gölgelere seslenen ilahiler arasında Kael homurdandı: "Bitir şu işi."

Aisling kendini hazırladı ama sonu gelmedi. Çağrı yavaşladı, sessizleşti ve sonra tamamen durdu. Gözlerini kapalı tutmasına rağmen, gölgelerin kollarından aşağı doğru kaydığını, enerjinin kendisinden uzaklaştığını hissedebiliyordu. Basınç ve nefes yüksek sesli, düzensiz bir solukla ciğerlerine geri doldu. Derisindeki kızgın kırmızı sıyrıklardan sızan kan bileklerinden toprağa damlıyordu. Gözlerini açmaya cesaret edebildiğinde Kael'in kambur durduğunu ve nefessiz kaldığını gördü. Belki de ondan daha fazla titriyordu.

Ayinin lideri sunaktan uzaklaşırken, "İpi hücrelerine geri götür," diye emretti. Kael ona bir daha bakmadan kendini ayağa kaldırdı ve Aisling'in daralan görüş alanından kayboldu. Başını dönüyordu ve eller onu yukarı çekmek için kollarını kavradığında dizlerinin bağı çözöldü. Onu açıklığa getiren erkek, tekrar denemeden önce bir an sabırsızca bekledi, bu sefer onu belinden destekledi ve yarı sürükleyerek Undercastle'a geri götürdü.

Zindanlara yaklaştıklarında Kael'in yardımı olmadan yürüyebiliyordu ama zaten kaçma düşüncesi de aklından çıkmıştı. Gerçekten de Kael'in içinden akan kan kadar kolay ve doğal bir şekilde çıkan o uğursuz gölgeler dışında her şey aklından çıkmıştı.

Kollarındaki yaralar. Görebildiği tek şey onlardı ve damarlarına işleyen ürpertici korku hissedebildiği tek şeydi.

Aisling bir kez daha o kalın demir parmaklıkların ardında garip bir teselli buldu. Onu orada karanlığa hapsetmiş olsalar da, Kael'in güçlü büyüsünü uzakta tutacak bir kalkan görevi olan inancı -her ne kadar doğru olmasa da- onu rahatlatmıştı.

Diğer mahkûm o sırada kimseye belli etmeden usulca mırıldandı: "Şanslısın, gerçekten."

10

STILLED

KAEL

T ritüelin bu gece tamamlanması gerekiyordu. Kael'in gerçekleştirmesi için üzerinde oluşan baskı, büyüünün sarsıcı kaosunu daha da yoğunlaştırıyordu.

Kontrol artık iyice elden çıkmıştı; umabileceği en iyi şey, Werryn zaman kazanmak için yeniden yazdığı kısaltılmış ayinleri tamamlarken bir nebze de olsa kontrolü elinde . Çok basitlerdi. Vaaz yok, dua yok. Bu gece seyirci de yoktu. Küçük Piskoposların gergin enerjisi

yeterince dikkat dağıtıcı.

Werryn daha konuşmaya başlamamıştı ki gölgeler Kael'in içinden tüm gücüyle fırladı, kafesteki bir hayvan nihayet serbest kalmıştı. Nocturne'deki başarısızlığından beri onları göğsünde hissediyordu, sarmalanmış, sıçramaya hazır bekliyorlardı. Derisinden süzölmelerinin acısı neredeyse katartikti: teslim oluyor, büyüüne onu dizginlediğinden beri arzuladığı özgürlüğü veriyordu. Bunu daha sık yapması gerektiğini düşünüyordu.

Bu gecenin ipine, sırf bu amaçla zindanına attığı hain insan kıza doğru çekildi. Başını kaldırırken dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. Gölgelerinin onu parçalara ayırmasını izlemek, onu içten dışa doğru yuttuklarını ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar değersiz yaşam gücünü tükettiklerini hissetmek için sabırsızlanıyordu.

Ama sonra gözleri buluştu. Ve içindeki başka bir şeyle birlikte gölgeleri de duruldu. Ve uzun zamandır ilk kez -belki de uzun, çok uzun hayatının tamamında- Kael korkmuştu. Ve bundan nefret ediyordu.

Başını tekrar eğdi ve bakışlarını toprağa odakladı. Her bir küçük toprak tanesine. Taşlara, çürüyen çam iğnelerine ve oraya oyulmuş bir rünün sivri köşesine. Gölgelelerini Yarık boyunca yılan gibi ilerlemeye teşvik etti ve Alçak Olan'ın onları güçlendirmesi, gelecek kış için sarayını kutsaması için sessizce yalvardı. Büyüsünü o cehennem kızını öldürmeye zorladı ama büyü onun talimatlarını dinlemekte her zamanki gibi isteksizdi. Bunun yerine, tekrar yukarı baktığında, büyü'nün dalları kızını inceliyordu. Hala ondan bir şeyler alıyordu ama çok az. Onu topraklamaya yetecek kadar değil.

"*Bitir şu işi.*" Kael kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından güçlükle çıkarabildi. Her santimi yanıyor, vücudundan patikaların en uçlarına kadar yayılan siyah enerji dalgalarıyla aynı anda titreşiyordu.

Kael'in gördüğü bir sonraki şey 'in yüzündeki memnun ifade ve gölgelerinin yavaşça ona doğru çekilmesiydi. Kael onları almak için ellerini uzattı ama kendi iki kolunu önünde zorlukla tutabildi. Göğsü kabardı ve bitkin bir halde öne doğru düştü.

Kael, diğerleri ayrıldıktan sonra da The Cut'ta kaldı. Kendini ayağa kaldırmaya çalışmak bile muazzam bir işti, bu yüzden bir ağaca yaslanmış, her mumun teker teker sönmelerini izliyordu. Düzgün düşünecek enerjisi bile yoktu ama zihni yine de çalkalanıyordu.

Ahlakı ile içinden akan ham güç arasındaki hassas denge, üzerinde yürümesi gereken hassas bir ipti ve o bunu pek iyi yapamıyordu. Ama bu gece, kızın dehşet dolu gözlerinde yansıyan gölgelerini gördüğünde bunun en ufak bir titreşimini hissettiğini düşündü. Gerçi öyle olup olmamasının pek bir önemi yoktu. Büyüsünün hareketinin ortasında durduran şey ahlâk olmadığı gibi, o dolambaçlı siyah ipliklerin kızın yumuşak etini parçalamasını engelleyen şey de ahlâk değildi. Kael'in bunun için hiçbir açıklaması yoktu. Bu onu sonsuza kadar sinirlendirdi. O kısacık saniyede kız onun gölgeleri üzerinde ondan daha fazla kontrole sahipmiş gibi görünüyordu. Ama kızın büyü'sü üzerinde bir çeşit gücü mü vardı? Yoksa Kael'in kendisi üzerinde mi?

Gözlerini karanlıkta dans eden son titreşim aleve sabitlediğinde, geniş açıklık onu boğarak içine kapanmaya başladı. Şüphe fısıltıları sinsî sözlerle onunla alay ediyordu. Öfke, sürekli

Düşüncelerinin alt akıntısı, bu zehirli dikenlerin hemen altında kaynıyordu. Uzun zamandır Alçak Olan'a, yücelik için bizzat Tanrı tarafından seçildiğine dair inancını koruduğu yerde, Kael şimdi kendini terk edilmiş hissediyordu. Kullandığı gölge büyüsü bir zamanlar ona kendini yenilmez hissettirmişti. Onun gücüyle Wyldraíocht'u dilediği gibi yeniden şekillendirebileceğine inanmıştı. Ama bunun yerine, büyü kontrolünü ele geçiriyor ve onu tanımadığı bir şeye dönüştürüyordu.

Boğucu şüphelerinin ortasında Kael, Alçak Olan tarafından gerçekten kutsanmış mı yoksa acımasız bir kozmik oyunda sadece bir piyon mu olduğunu sorguladı. Tırnaklarını avuçlarına gömdü ve kılıcını çekip sunağı yerdeki bir dal yığınının başka bir şey olmayana dek parçalama dürtüsüne karşı koydu. Gözleri, tepesi yılın bu zamanında gökyüzünde ayın yayının tepe noktasıyla aynı hizada olan üçgen formun üzerinde oynadı. Ona doğru ilerleyemeden, tepesindeki ağaçların arasından bir esinti hışırdadı ve bu ses onu sakinleştirdi. Tanrısı orada onunla birlikte kalmış, Kael'in hissettiklerini hissetmiş ve her düşüncesini duymuştu ve artık Kael'in kafasındaki o acımasız fısıltılar ona ait değildi ve artık o kadar da sert değildi. *Bir neden, diye mırıldandı Alçak Olan tatlı tatlı. Seni seçmemin bir nedeni var.*

Unseelie Kralı başkaları tarafından ayartılmaya alışık değildi; böyle durumlarda gücü elinde tutan genellikle kendisiydi. Yine de, kendisine meydan okumaya cüret eden bu cüretkâr peride ilgisini çeken bir şeyler vardı. Onu bir kez bile savunmasız hissettirmeden yönlendirmesi, ona rehberlik etmesiyle ilgili bir şey. Ama zindanın toprak zemininde kıvrılıp yatan bu insan kız o değildi. Bu bir sahtekâr, bir yalancıydı. Onu kullanmıştı. Artık bu tür ihlalleri beklemeye başlamıştı ve bunun tekrarlanmasına bu kadar kolay izin verdiği için rahatsız olmuştu.

Yine de daha fazlası için geri dönebilirdi.

Onu bahçede götürme düşüncesi, kıvranan bedenini ağaca çivilediğinde, bir şimşek çakması kadar kısa süren bir parıltıyla aklından geçmişti ama bu fikir geldiği anda onu geri püskürtmüştü. Şimdi demir parmaklıkların ardından ona bakarken daha da fazla tiksindi. Kadının parmaklarının hayaletini bir kez daha teninde hissettiğinde dudağı dişlerinin arasından geriye doğru kıvrıldı.

Birisi onun için küçük bir bardak su bırakmıştı, muhtemelen ayinden bu yana ona verilen tek şey buydu. Muhtemelen karnını doyuruyordu. Kael botunun burnunu parmaklıkların arasından geçirip yan tarafına vurdu. İkisi de suyun süzülüp toprağa karışmasını izledi. Kadının yüzü ifadesizdi.

"Bana ne söyle," diye emretti.

Aisling başını kollarından birine yasladığı yerden kaldırdı ve adamın tuttuğu fenerden gelen alçak ışık kör ediyormuş gibi gözlerini kısıtı. Zayıf insan gözlerinin alışması çok uzun sürüyordu. "Anlamıyorum."

"Eğer gerçekten insansan, Kesik'te kullandığın büyüü nereden bulduğunu söyle bana." Belki bir tılsım ya da sakladığı bir çeşit mühür. Bunun için pazarlık yapmış olabilirdi ve bu kadar güçlü bir büyü ona pahalıya mal olabilirdi.

Oturmak için kendini yukarı itti. "Benim sihrim yok." "Yalan söylüyorsun," diye karşılık verdi Kael.

"Size doğruyu söylüyorum. Ben hiçbir şey yapmadım." Adamın kanını daha da ısıtmaktan başka bir işe yaramayan baskılarına rağmen metanetini korudu.

"Gölgelerimi püskürttün."

Kollarından birini uzatarak etrafını saran ve hâlâ kurumuş kanla kaplı olan sıyrıkları gösterdi. "Pek sayılmaz."

"Korkunuz kokuyor, Majesteleri." Mağaranın derinliklerindeki bir hücreden alaycı bir ses yükseldi ve oradaki mahkûm burnundan abartılı bir nefes aldı. "Yanan yapraklar gibi."

"Sessiz ol, Sylph," diye homurdandı Kael. Yalnız olmadıklarını unutmuştu. Parmakları, kalçasına bağlı hançerin kabzasına dayandıkları yerde seğirdi.

"Unseelie Kralı'nın bir insan kızından korkması fikri çok hoşuma gitti." Onu yemliyorlardı. İşe yarıyordu. Kael topuğunun üzerinde döndü ve sesin kaynağına doğru yürüdü, gölgelerinin kendi derisinin altında gerilmiş ikinci bir deri gibi içinde sıkıştığını hissetti. Sylph'in melodik kahkahası taş duvarlarda yankılandı.

"Benimle alay etmeye cüret mi ediyorsun, yaratık?" Kael tısladı. Karanlığın içinden sylph'in ruhani formuna, türlerinin işareti olan sivri yüz hatlarına ve parıldayan kanatlarına bir anlığına göz attı.

Sylph kanat çırparak yaklaştı, yüzlerindeki muzip ifade Kael'in düşmanlığından etkilenmemişti. "Neden olmasın?" Durakladılar, kelimeleri içlerine sindirmeden önce

devam ediyor. "Söyle bana Gölgele Kralı, kontrolün sende olduğuna gerçekten inanıyor musun, yoksa sevgili tanrının kuklası mısın?"

Kael'in hançeri tutuşu parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkılaştı. Yaratık kafasının içindeydi. Sylph'in alayları sinirlerine dokunmuş, ayinden beri bastırmak için çok uğraştığı şüphelerini harekete geçirmişti.

"Sessiz olun!" Kael kükredi ve gölgeleri hücrenin içine daldı, mürekkepli ipliklerden oluşan bir öfkeyle sylph'i havadan kaptı. Mahkûm güldü, gölgeler onları daha yakına çekerken bile Kael'le alay etti. Demir parmaklıkların kolunun altından derisini yakmasına aldırmayan Kael ileri atıldı ve hançerinin ucuyla perinin boğazını kesti. Açılan yaradan bal rengi kan sızdı ama kısa bir an için sylph'in dudakları kendinden memnun bir sırıtışa dönüştü. Onu bu işe, kendilerine hızlı bir ölüm vermeye kıskırtmışlardı. Gerçekten de zekiceydi. Kael gölgelerini geri çekerek sylph'in cansız bedeninin yere düşmesine izin verdi.

Aisling kendi hücrelerinde hırıltılı bir nefes çekti. Kael geri dönüp karşısında durduğunda kendini duvara yaslamak için geri çekildi. "Buraya neden geldin?" diye sordu.

"Sana söyledim, hikâyeler duydum." Sesi şimdi titriyordu ve gözleri hâlâ Kael'in elinde tuttuğu damlayan hançere kilitlenmişti. "Annem küçüklüğümde beri bana sizin türünüzle ilgili hikâyeler anlatırdı. Kendim görmek istedim."

"Púca seni büyüledi." Bir ifade, soru değil. Aisling yüzünü buruşturdu. "Evi hızlı çay kokuyordu." Kael, kız bir peri olarak vücuduna bastırıldığında fark etmediği bir atlamıştı: kızın kalıcı çam kokusunun altındaki yağmurla ıslanmış toprağın hafif kokusunun büyü kokusu olduğunu.

"Bu benim fikrimdi, onun değil." Bu insan bir anomaliydi - sadece Fae'ler hakkında bir dereceye kadar bilgili değil, aynı zamanda şimdi onu korumaya çalışacak kadar da dost canlısıydı.

Mırıldanarak kadının ellerinin her hareketini inceledi. Korkudan nefes almakta zorlanırken göğsünün kabarmasını. Sesinin tonunu. Kızın sonunda doğruyu söylüyor olabileceğini düşündü değilse bile, en azından daha iyi bir kısmını. Ama bir casus, bir suikastçı ya da sarayına yönelik bir tehdit değil de sadece aptal küçük bir kız olsa bile, yine de sandığından daha fazla güce sahipti. Ve bu bile başlı başına onu kilit altında tutmak için yeterli bir nedendi.

Werryn Kesik'te ikisi arasında geçenleri fark ettiyse bile henüz belli etmemiştir. Kael değiş tokuşu maskeleyerek için yeterince hızlı tepki verdiğini ama Yüksek Prelate kesinlikle ipin nasıl hayatta kaldığını sorgulayacaktı. Bunu nadiren yaparlardı. Kael ziyaretinin şüphe uyandırmaması için ayini takip eden birkaç gün boyunca zindandan uzak durmuştu ve o zaman bile aşağı inerken Başrahiplerin gözlerinden kaçmaya dikkat etmişti. Şimdi çıkarken, kimsenin onu takip etmediğini kırmızı şapkalı nöbetçilerden teyit etti. Sırrı şimdilik güvendedi.

Ama Kael'in tedirginliğinin etkisiyle Werryn onu daha sonra taht odasında çizmelerindeki kurumuş Sylph kanını temizlerken buldu.

"Sıkıntılısın," diye gözlemledi. "Neden? Ayini tamamladık. O'nun kutsamalarını hissetmiyor musun?"

Kael başını salladı. "Onları hissediyorum. Bir dahaki sefere iki denemeye gerek kalmayacak." "İnsan kız başarımızda çok önemli bir rol oynadı, değil mi?"

Werryn onu yakından izledi.

Kael'in çenesi sıkıştı. Bir an için deri fırçayla yaptığı hareketler olması gerekenden biraz daha sertleşti ama sonra tedirginliğini gizlemeyi başardı. "Sadece bir bağ, Werryn. Daha fazlası değil."

Başrahip meraklı bir kaşını kaldırdı, Kael'in kısa cevabından tam olarak ikna olmamıştı. "Bana onun sonuç üzerinde hiçbir etkisi olmadığını mı söylüyorsunuz? Varlığının önemsiz olduğunu mu?"

Kael duygularını sıkı bir şekilde kontrol altında tutarak, "Sizi temin ederim, onun müdahalesi büyüü sabitlemekle sınırlıydı," diye cevap verdi. "Tıpkı diğerleri gibi."

"Ve yine de diğerlerinin aksine o yaşadı."

"Belki de bu sefer kontrolü sağlamak için daha az topraklanmaya ihtiyacım vardı." Botunu büyük ölçüde temizledikten sonra Kael bacaklarını açtı ve ayağını yere indirdi. Tahtta arkasına yaslandı ve çenesini dik parmaklarına dayadı.

Werryn, Kael'in yüzünde titreşen sabırsızlıkla çelişen rahat duruşunu gözlemledi. "O halde bu iyiye işaret. İlerleme kaydediyorsun."

"Neredeyse kesinlikle senin ısrarlı iğnelemelerin sayesinde," diye karşılık verdi Kael, acımasızlığın sınırlarında gezinen bir tonda.

Werryn onun alaycılığını görmezden geldi ve "Neredeyse kesinlikle," diye tekrarladı.

Kael kızı kullanmayı tekrar deneyecekti -küstah sylph tarafından dikkati dağıtılmamış olsaydı bu gece zindanda bunu yapabilirdi. Yapacaktı

tekrar deneyecek ve bu sefer, onun hayatta kalamayacağından emin olacaktı.

INTO BATTLE

KAEL

"W "Saldırıya hazırız, Majesteleri, ancak gözcüler beklediğimizden çok daha fazla sayıya ulaştıklarını bildirdiler." Raif, Kael'e bu eşitsizliği gösteren bir parşömen tomarı uzattı ayrıntılı olarak. Gözcüler doğru saydıysa, Üçüncü Bölük en azından ikiye bir sayıyla gerideydi. Cephe Yeraltı Kalesi'nden çok uzakta değildi, sadece bir günlük mesafedeydi ama Muhafız Yüzbaşısı bu haberi doğrudan kralla paylaşmak için bu sürenin yarısında geri dönmüştü.

"Hepsi Yalnız mı?" Kael notları okurken sordu.

"Hepsi değil; dün bir grup Seelie savaşçısı geldi." Raif elinin tersiyle alnını silmeden önce gürültülü bir takırtıyla eldivenlerini yere bıraktı. Yüzü yolculuktan kalma kirlerle kaplıydı ve koyu renk bukleleri alnına yapışmıştı. Suratsız bir ifadeyle Kael'den bir kadeh bal şarabı aldı.

Kael çalışma odasını uzun ve zarif adımlarla arşınladı. Okurken kendi kadehinin kenarını içmeden alt dudağına dayadı. Ancak okumayı bitirdiğinde kadehi kaldırdı ve üç yudumda boşalttı. Sonra kendine bir tane daha doldurdu. "Nasıl görünüyorlar?"

Kael kadehini doldurmayı teklif ettiğinde Raif elini kadehinin ağzına götürerek kadehini doldurmaktan kaçındı. "Bizim askerlerimiz mi, onlarınkiler mi?"

"İkisi de."

"Açıkça konuşabilir miyim?" Raif kadehi bir kenara bıraktı ve kollarını göğüs kafesinin üzerinde kavuşturdu.

Kael dolu fincanıyla eliyle işaret etti. "Seni bu yüzden kaptanım yaptım Raif. Daha azını beklemezdim."

Raif dudaklarını bükerek başını salladı ve "Askerlerin yorgun Kael. Solitary'ler kurnazdır ve arkalarında Seelie savaşçıları varken ne kadar başarılı olacaklarından emin değilim."

Üçüncü Bölük, Unseelie Sarayı'nın en seçkin savaşçıları arasındaydı.

-Raif'in onların performansı hakkında endişelenmesi gerçekten çok vahim bir şeydi.

Kael geniş masasına doğru ilerledi ve diyarın eski bir haritasını açtı. Kâğıdın üzerinden uzanarak bir kavanozu kaydirdi ve inatçı, kıvrık bir köşeyi ağırlaştırdı. Ani hareket, içinde bulunan Luna güvesini çılgına çevirdi ve hapishanesinden kaçmak için umutsuz bir çabayla tüylü vücudunu cama vurdu. Birkaç günden fazla yaşayamazdı; tutulmadan kalan diğerleri çabucak ölmüş, kırılğan kanatları çoktan gece bahçesinin toprağında çürümeye başlamıştı. Methild bunu Kael için yakalamıştı; Kael, Nocturne için hazırlanırken ona bir hediye olarak vermişti. Çocukluğundan beri krala karşı bir zaafı vardı.

Uzun parmağını haritada kuzeydoğuya, Üçüncü Bölük'ün Lord Somrith'in Nyctara Hükümdarlığı'nın uzak sınırında emirlerini beklediği yere doğru gezdirdi. Batıda, Beşinci Bölük Unseelie Sarayı için Astraloris Hükümdarlığı'nı güvence altına almaktan dönüyordu. Kolay bir zafer olmuştu; başka bir savaş için henüz güçleri olabilirdi. Eğer dönüşlerini geciktirirlerse, kuzeye gidip bir gün içinde Üçüncü Bölük'e katılabilirlerdi. Sayıları neredeyse Seelie'lerin topladıklarıyla eşit olacaktı.

Kralın omzunun üzerinden onu izleyen Raif, sanki o daha yüksek sesle söylemeden önce ne düşündüğünü biliyor gibiydi. "Geri dönmeden önce Komutan Eamon'a haber göndereceğim."

"Seninle geleceğim." Kael içkisini bitirdikten sonra doğruldu ve tam boyuna ulaştı. Savaş görmeyeli aylar olmuştu ve sarayda boş boş oturarak geçirdiği zaman içinde giderilmesi gereken bir susuzluk bırakmıştı.

Raif tüm kraliyet kervanıyla birlikte geri dönme konusunda açıkça endişeliydi. "Teklifiniz takdire şayan Majesteleri ama gereksiz."

"Senden izin istediğimi sanmıyorum Raif," diye karşılık Kael arkadaşına. "Ben uzaktan liderlik edecek biri değilim. Kısa süre içinde küçük bir bölükle yola çıkacağız ve akşam olmadan cepheye ulaşacağız. Komutan Eamon'un birlikleri gece gelirse ne ala. Şafakta saldıracağız."

Raif, Kael'i daha fazla sorgulamaktan daha iyisini biliyordu. Deneyimli bir savaş lordu olan kralın o eskimiş haritada çizdiği her hamle neredeyse uzman hassasiyetiyle hesaplanmıştı. Raif'le yaptığı istişareler en iyi ihtimalle formaliteden ibaretti. Eğer kararını verdiyse, uygulayacakları plan bu olacaktı.

İkili çalışma odasından zıt yönler doğru çıktılar: Raif, Kral'ın mesajını Komutan Eamon'a göndermek için; Kael ise Nyctara'ya gitmek üzere hazırlanmak için. Derileri ve zırhı temizlenmiş ve parlatılmıştı, her zamanki gibi geri alınmaya hazır. Yolculuk için giyeceği deriler. Siyah zırhı tüy kadar hafif olsa da, savaşma zamanı gelene kadar paketlenmiş olarak kalacaktı. Werryn'i çağırdı, o da Kael'in savaşa hazır kostümüne ve kalçasında asılı duran uzun kılıca şöyle bir bakıp ciddiyle başını salladı.

"Bana ihtiyacınız var mı Lordum?" Yüce Piskopos sordu.

"Benim bölüğüme katılacaksın. Nyctara'daki cepheye gitmek üzere yola çıkıyoruz." Sözleri kesik kesikti ama altını çizen heyecan açıkça ortadaydı. Elleri şimdiden kılıcın kabzasını avuçlamak için kaşınıyor ve büyü özgürlük için ciğerlerini tırmalıyordu.

"Peki ya kız?"

Kael bir an için düşündü. Bu, insanın sınırlarını test etmek, Kesik'te olanların tesadüfi bir olay mı yoksa daha büyük bir şey mi olduğunu görmek için bir fırsat olacaktı. Her iki durumda da, dönüş yolculuğunda şirketi bir beden daha hafif olacaktı. Kaburgalarının kafesinin içinde, gölgeleri tepki olarak çalkalandı. "Olabilir," diye cevap verdi umursamazca. "Mükemmel derecede iyi bir ipi ziyan etmek yazık olur."

"Onu yürütelim mi?" Werryn alay etti. Bir atın arkasına bağlanmış halde kamplarına kadar yalınayak yürüdüğü görüntüsü Kael'in dudaklarına bir sırıtış getirse de başını iki yana salladı.

"O sadece bizi yavaşlatır. Düzgün bir şekilde bağlandığından emin olun ve ona bir binici atayın."

Başrahip daha önce bir kez olsun savaş için bir ip önermeyi düşünmemişti. Savaş sırasında Kael'in büyüünü kadar serbest bırakabildiği tek zaman buydu, sonuçları ne olursa olsun. Bu yüzden Werryn şüpheliydi-

Belki de Kael olayı sandığı kadar iyi saklamamıştı. Ama sabah olduğunda bunun hiçbir önemi kalmayacaktı.

Kralın çadırı, yayılan kampın ortasında, beyaz branda denizinde tek başına karanlık bir ada gibi duruyordu. İçeride, alanı aydınlatmak için iplerden fenerler sarkıyordu. Rüzgâr çadırın kanatlarından içeri süzülürken, yaydıkları parıltı çılgınca dans ediyordu. Kael kararlı bir hassasiyetle siyah zırhının son levhasını da takarken havayı ağır deri ve metal kokusu dolduruyordu.

Aisling'in Werryn'in yanındaki varlığı hazırlıklarını sekteye uğrattı. Çadırın köşesinde sessizce duruyorlardı ama onu orada görmek, girip çıkan savaşçıların arasında bir anormallikti. Kael dakikalar önce sessizce içeri girdiklerinden beri onu görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı ama şafak hızla yaklaşıyordu.

Kael tek bir kelime etmeden, elleri kelepçeli bir şekilde Aisling'in üst kolunu demir bir kavrayışla kavradı ve onu çadırdan dışarı, savaşçıların çoktan düzene girmiş olduğu savaş cephesine doğru sürükledi. Her adımda uyuşmuş ayakları üzerinde tökezledi. Savaşın gidişatı giderek yaklaşıyor, düşman askerlerinin gümür gümür ayak sesleri havada yankılanıyordu. Yanında tökezleyen bu kız, Kael'in yaklaşan kaosa nasıl uyum sağlayacağından emin olmadığı bir yapboz parçasıydı.

Sonunda onu durdurdu ve sırtı Seelie ve Solitary askerlerinin sıraya girdiği uzaktaki cepheye dönük olacak şekilde konumlandırdı. Ayin için giydiği ince beyaz elbisenin içinde onun karşısında titriyordu. Artık kirlenmişti ve zindanda geçirdiği zaman yüzünden zayıf ve solgundu. Bakışları yaklaşan düşmana çevrilirken Kael'in onun kolundaki tutuşu sıkı ve inatçı bir şekilde devam etti. Arkasından gelen alçak bir boru sesi, zamanın parmaklarının arasından kum gibi kayıp gittiğini haber verdiğinde adrenalin damarlarında dolaşmaya başladı.

Kael, belki de mantığa aykırı bir şekilde, onun büyüü üzerinde sahip olduğu gücü kendi yararına kullanmanın bir yolunu bulabileceğini ummuştu. Ama şimdi, koşmaya başladıklarında uzaktaki hatta bakarken, şansa güvenemeyeceğini biliyordu. Düşman çok kalabalıktı, çok hızlı geliyorlardı ve Kael burada hücumuyla birlikte boş boş duruyordu. Titreyen omuzlarının üzerinden yaklaşmakta olan mızrakların ve kılıçların uçlarını gören bir şey Kael'i zorladı

Onu bir kenara fırlatıp Yüksek Başrahibin Alçak Olan'ın hizmetinde gölgelerini çağırmaya hazır durduğu yere götürmek için. Belki de bu bağlantıyı tekrar kullanmanın bir yolu vardı ama şimdi bunu keşfetmenin zamanı değildi. Savaş alanı deneyler ya da şüpheler için uygun bir yer değildi.

"Al onu," diye sertçe emretti. Onu kullanmaya çalışarak kaybedecek zamanı yoktu. Kızın tökezleyen formu ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünerek onu Werryn'in pençesine bıraktı ve Kael'in parıldayan kılıcı bir anda çekildi, metalin metale çarpmasının kulakları sağır eden sesi her taraftan duyulmaya başladı.

Kael hücum hattına doğru ilerlerken etrafındaki havayı acı kokulu bir kana susamışlık kapladı. Keskin gözleri arbedeyi hızla ayrıştırdı

-Seeliler at sırtındayken, Yalnız Fae yaya olarak savaştı, çoğu çok büyük zırhlar giyiyordu. Vahşiydiler ama dağınıktılar. Beşinci Bölük katılmamış olsaydı zor kazanılmış bir zafer olacaktı ama yaklaşan bu perilerin çoğu savaşçı değildi. Bu mesafeden bile, kalaylı saçlarının siyah zırha vuruşunu gördükleri anda boğazlarında yükselen dehşeti hissedebiliyordu. Kael'in gazabının bütün köylerin mahvına neden olduğu biliniyordu. Çok sayıda kişi kılıcının keskin ucuna kurban gitmiş, çok daha fazlası da göğsüne dolanıp artık taşıyamayacağı kadar büyüdüklerinde içinden akan o sinsî, yılan gibi gölgelere kurban gitmişti.

Alanın ortasına doğru bir yol açarken kılıcı ölümcül bir hassasiyetle bulanıklaşıyordu. Raif ve diğer iki kişi de onunla birlikte hareket ederek onu sağa ve sola doğru kuşattı. Yer, ayak seslerinin ağırlığıyla titriyor ve silahların çarpışması kralın kulaklarında gök gürültüsü gibi yankılanırken, o bu şiddetli dansa bir açıklık arıyordu. Sadece bir nefes uzunluğundaki bir duraklama, eldivenlerini çıkarıp derisinden fışkıran gölgelerin öfkesini ortaya çıkarmak için tek ihtiyacı olan şeydi. Etrafında bir yay çizdiler ve üç Solitary bedenini bir anda yere düşürdüler.

Kael'in gölgeleri etrafında dönüyor, dövüşen çiftlerin arasından geçerek düşman hattını yırtıyordu. Opak ve güçlüydüler. Efendileri vahşiydiler. Savaşta Kael ve gölgeleri ortak bir amacı paylaşıyordu: yıkım.

Gümüşe bürünmüş ve soluk bir kılıç kullanan yalnız bir sidhe, Kael'in dikkatini çekmek için ona yaklaştı. Buluşmaları havaya güç şokları gönderdi, parıldayan enerji dalgaları esintiyi çarpıtarak görülebiliyordu. Kael'in gölgeleri sidhe'nin parlak ışığına karşı patlayıcı bir güçle savaştı.

Ayaklarının altındaki toprağı çatlatan bir çarpışma. Uzun bir karanlık ipliğı varlığın boğazına dolandı ve deriyi kesip geçene kadar sıkılaştı, artık ölümden o kadar parlak değildi.

Ama aniden hissetti: bağ. Gölgeleeri yere basan ve sakın bir şeye kilitlenmişti. Kael başını Werryn'in kızı atına aldığı ve bir adak gibi önünde tuttuğu sol tarafa doğru salladı. Kızın yüzünü dehşet ve acı kaplamıştı, dallar bacaklarını sarıyordu.

Ve Unseelie Kralı o kadar büyük ve boğucu bir öfkeyle doldu ki, güçlkle nefes alabildi.

Acımasız bir haykırıyla gölgelerini ondan uzaklaştırdı, zayıf kontrolünün altına geri aldı ve onları ileriye gönderdi. Arkaya. Dışarıya. Yeryüzünden daha yaşlı ve güneşten daha sıcak bir öfkeyle dolu bir kaptı. Derisinin altında yanıyor, zalim kalbinin her atışıyla damarlarında dolaşıyordu. Bu ona bir amaç veriyordu. Güdü. Öfkesi ona vahşice ve ayrım gözetmeksizin öldürme imkânı veriyordu. Elinde silah olsun ya da olmasın, o doğanın bir gücüydü. Savaş alanındaki herkes için, Seelie ve Solitary ve Unseelie için, hem dehşet verici hem de nefes kesiciydi.

O aç büyü akımlarının istediklerini alıp götürmelerine izin verdi ve götürdüler de. Dışarıya doğru dalgalandılar, karanlığın şeritleri saldıran güçleri yakaladı ve onları mürekkepli bir unutuşun uçurumunda parçalara ayırdı. Buhar ve katı arasında, organları boğmak için göğüs boşluklarına dalmak ve et ve kemiği kesmek arasında gidip gelen büyüdü düşman saflarını süpürdü. Ama sadece düşmanı değil, kendi savaşçıları da.

Kael, nefesi keskin, gürültülü soluklarla gelirken ve hızla esen rüzgârın sesi kulaklarını doldururken, etrafına düşen Unseelie askerlerinin sadece belli belirsiz farkındaydı. Uzaktan, Raif'in adını haykırdığını duydu. Daha sonra Werryn'i fark etti, Başrahip sert bir çığlık attığında. Kael tam zamanında dönerek kalın bir karanlık sarmalının erkeğin karnına saplandığını ve hem onu hem de Aisling'i atından düşürdüğünü gördü. Kael'in dizlerinin yere çarptığı noktada şok dalgaları yankılanırken, dizleri kontrolü yeniden kazanmaya çalışmanın acısıyla büküldü.

Şafağın sessiz ışıltısında savaş sona ermişti ama Kael'in içindeki savaş devam ediyordu. Savaş alanında, zaferin sessiz sakinliği her iki tarafın da başına gelen katliamda ölenlerin sesleriyle gölgeleniyordu. Hava kan ve kullanılmış büyü kokuyordu. Buz gibi bir

Kemiklerine uyuşukluk yerleşmişti ama bunun yanında susuzluğunun giderilmiş olmasından duyduğu ilkel tatmin de kaynıyordu.

Zırhı hırpalanmış ve kılıcı lekelenmiş olan Kael, efendisine doğru at süren kısırağının dizginlerini körlemesine buldu. Alanı geçerken onunla birlikte yürüdü. Kendi askerleri, krallarının arkasındaki zeminde ilerleyen, yavaş hareket eden abanoz yılanlardan korkarak geri çekildiler ve hâlâ gemilerinin içine çekilmek istemiyorlardı. Werryn ayaklarının dibinde yerde kıvranıyordu ama Kael'in gözleri Prelate'in üzerinden, Werryn'in düşmüş bineğinin soğuk böğrüne sokulmuş kıza kaydı.

O yaklaştıkça, Kael'in gölgeleri Aisling'e doğru uzandı ama daha önce doymak bilmez açlıklarını bastıran varlığı fark ettiklerinde neredeyse saygıyla duraksadılar. Onun yanına çömeldi, zırhının eklemleri dizlerini ısıırıyordu.

Kael'in kılıcının kabzasını tutuşu ona bakarken gevşedi, içinde bir duygu fırtınası kopuyordu. Büyüsünün sarhoş edici etkisi azalmış, yerini sebep olduğu yıkımın keskin bir şekilde farkına varmaya bırakmıştı. Şimdi karşısındaki kırılgan kız, sınır tanımayan öfkesinin bedelini yansıtan bir aynaydı. Ne kadar istese de, orada gördüklerini görmezden gelemiyordu.

Ama çığlıklardan kaçmak zorundaydı.

A MORE COMFORTABLE PRISON

AISLING

Aisling, korkunç bir hikaye kitabının sayfalarından koparılmış bir savaşın ortasına çekildiğinde konuşamayacak kadar korkmuş ve karşı koyamayacak kadar zayıftı. Ama ayın sırasındakinin aksine, bu sefer gözlerini her şey için açık tutmuştu. Her kabus gibi, gerçeküstü an için. Güçlerin müthiş çarpışması neredeyse hayranlık uyandırıcıydı: kıvrak Fae savaşçılarının dövüşme şekli koreografisi yapılmış bir bale kadar zarif ve vahşi bir yırtıcının saldırısı kadar korkutucuydu. Aralarında daha küçük, daha tıknaz periler büyük kılıçlar ve kalın tahta kalkanlarla birbirlerine saldırıyordu. Hızla çırpınan kanatlarıyla havada gibi fırlayan varlıklar da vardı, gürleyerek yaklaşanlar da At sırtında.

Ve şimdi, Kael'in gölgelerinin yarattığı yıkıma ilk elden tanık olmuştu: düşman üzerinde, kendi adamları üzerinde. Unseelie Kralı'nın kendisinde. Karanlık sadece dışa doğru yayılmakla kalmamış, parmak uçlarından bileklerindeki kelepçelere kadar yıldırım gibi kıvrımlar çizmişti. Zırhının yakasının üzerinden geçip çenesine doğru ilerlediklerini gördüğünde, derilerin ve parıldayan metalin altında görünmeden kollarına kadar ilerlediklerini hayal etti. Aisling dehşet içinde eviyle ilgili düşüncelere sarıldı. Kendisine Kızıl Kadın denmeden önceki hayatını,

Hırdavat dükkanının üstündeki dairesinden ve kütüphanedeki işinden memnunken ve karşılaştığı en zor zorluk anakaraya dönüp dönmeme kararıydı. Fae'lere en çok yaklaştığı zamanlar, Rodney ile kanepede uzanıp dergileri karıştırarak geçirdiği öğleden sonralarıydı. Teni Unseelie Kralı'nın dokunuşunu ve vücudu onun büyüsünü tanımadan önce.

Gölgeleri onu ele geçirdiğinde, tıpkı daha önce olduğu gibi, Aisling ölüme hazırdı. Zihni karardı ve vücudu felç oldu. Çoktan pes etmişti. Ama bu sefer, o gece yarısı siyahı parmaklar bir şekilde daha nazik görünüyordu, arkalarında bıraktıkları sıyrıklar daha az şiddetliydi. Yine de enerjisinin onların karanlığına çekildiğini ve görüşünün bulanıklaştığını hissetti. Eğer şaha kalkmış küheylandan atılmasaydı muhtemelen bayılacaktı - o zaman da başının yere çarpması onu bayılttı.

Aisling birkaç dakika sonra acı dolu çığlıkların ahenksizliğiyle uyandı. Hâlâ hayatta olanlar -sadece- ölümün tatlı salıverilmesi için yalvarıyordu. Yine de kimse bunu vermek için harekete geçmedi. Ölümcül yaralılarla ilgilenilecek hayatta kalanların olmadığı düşman tarafında da. Unseelie Divanı'nın safları arasında bile, hâlâ ayakta olan savaşçılar, Kael'in büyüsüne boyun eğmeye yakın bir şeyle güreşmesini izleyerek yerlerinde sabit kaldılar. Yüz ifadesi okunamıyordu; zafer ve acının çelişkili bir maskesiydi. Gurur ve utanç.

Kael, kemik beyazı gözleri olan iskelet gibi siyah bir savaş atının yanına yaklaştığında büzülmekten başka bir şey yapamadı. Kael ona doğru çömeldi, onu belinden tutup yaratığın sırtına kaldırmadan önce düşünceli bir şekilde inceledi. Bu ani hareket onu neredeyse yeniden bayıltacaktı. At eyerlenmek için bile yeterince sağlam görünmüyordu ama Kael Aisling'i önüne oturttuğunda ikisini de kolaylıkla dörtlüyle savaş alanından uzaklaştırdı.

Atın toynaklarının toprak zemine vurduğu her darbe Aisling'in kafatasının tabanına yeni bir acı şoku gönderiyor, her biri Vahşi Doğa'ya döndüğünden beri vücudunun maruz kaldığı şiddetin acımasız bir hatırlatıcısı oluyordu. Rüzgâr hızla geçiyor, açıkta kalan derisini ısıyor ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine neden oluyordu. Duyuları körelmiş, düşünceleri acı ve kafa karışıklığından oluşan bir pus içinde dönüp duruyordu. Yollarına devam ederken değişen manzarayı anlamlandırmak için gözlerini açık tutmaya çabaladı.

Kendi rahatsızlığına rağmen Aisling, Kael'in tüm vücudunu saran titremeleri görmezden gelemiyordu. Zırhının içinden ve sırtından, kaslarını saran kasılmaları hissedebiliyordu. Kael'in belini sıkıca kavramasına rağmen sabit durmaktan çok uzaktı. Hayvan daha az zarafetle hareket etseydi, ikisinin de sırtından düşeceğinden emindi. Kendini sabitlemek için hayvanın telli yelesini kavradı.

Yolculuk, Aisling'in bilinci gidip geldikçe hem bitmek bilmeyen hem de kısa süren bir ıstırap bulanıklığıydı. Kael'in bir şey, herhangi bir şey söylemesini diledi ama bunun ne olabileceğini bilmiyordu. Ona ne söyleyebileceğini de hayal edemiyordu. Ona teşekkür mü edecekti, yoksa lanet mi okuyacaktı? Onu yolun dışına atmadan önce soğuk gözlerindeki kararsızlık parıltısını görmüştü. Muhtemelen bunu yaparak onun hayatını kurtarmıştı. Onu orada tutan, sessiz büyüler mırıldanan Başrahip'ti.

Kael'in gölgeleri çıplak bacaklarında dolanmaya başladığında, "Bana nasıl hissettirdiğini söyle," diye talep etmişti. "Bana ne yaptığını söyle." Sanki Aisling'in onları çağırdığını ya da bir şekilde kontrol ettiğini düşünüyordu. Ama öyle değildi - Aisling'in yapabildiği tek şey yükselen paniğini yatıştırmaya çalışmaktı.

Böylece ikili sessizlik içinde yol aldı. Kael'in zırhı sırtına battığı yerde rahatsızlık veriyordu ama eğer zırha dayanmazsa başı ve boynu dayanılmaz bir şekilde sarsılıyor, zaten zonklamakta olan migrenini ateşli bir fırtınaya dönüştürüyordu.

Yeraltı Kalesi uzaktan görüldüğünde, Aisling'in parmakları canavarın saçlarını sıkıca kavradı. Obsidyen yapıya yaklaştıklarında, soğuk taş duvarların içine girdiklerinde biraz soluklanabileceklerine dair zayıf bir umuda tutundu. Yine de, acının sisi ve kulaklarında hâlâ çınlayan savaş sesleri arasında bile, Kael onu spiral merdivenin dibinde bekleyen bir Prelate'e teslim ettiğinde nereye götürüldüğünü anladı.

Zindanda zaman diye bir şey yoktu. Karanlık, nemli mağarada gece ve gündüz görünmez bir şekilde birbirine karışıyor, ölçülmesi imkânsız uzun bir zaman dilimine dönüşüyordu. Aisling'in vücudu hızla ritmini kaybediyor, uykuya dalıyor, açlık ve susuzluk arasında rastgele gidip geliyordu. Ama ne içebiliyor, ne de cüppeli bir Başrahibin belirli aralıklarla hücreesine attığı sade ekmeği bile yiyebiliyordu. Belki de geçen günleri bu şekilde sayabilirdi, ama çoğu zaman uyandığında ayaklarının dibinde yatıyordu. Etrafa saçılmış üç parça vardı

Ama her gün kaç kez onu beslemeye çalıştıklarını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Herhangi bir programa uydukları da pek söylenemezdi.

İnleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve içine doğru yuvarlandı. Midesindeki çalkantiya rağmen çıkarabildiği tek şey, çiğ boğazına kadar batan asidik safraydı. Aisling başını yerden kaldırdığında, savaştan sonra onu karşılayan Küçük Piskopos'un vakur yüzü önünde yüzüyordu. Sessizce hücreesine girmiş ve dizlerinin üzerine çökmüştü. Zindan onun etrafında dönerken yüz hatları .

"İyi değilsin," dedi adam neredeyse nazik bir ses tonuyla; Aisling'in Unseelie Sarayı'ndan beklediği sertlikle belirgin bir tezat oluşturuyordu. Aisling sadece uysalca başını sallayabildi. Daha önce de migreni tutmuştu ama böylesini hiç görmemişti. Eğer ona kafatasının arkasında bir balta olduğunu söyleseydi, hiç şaşırmazdı. Adam elini başının yan tarafına doğru uzattı ve parmakları kan içinde kaldı. Düşerken aldığı yara hâlâ açıktı ve artık kir ve pislikle kaplanmıştı.

Erkek, Aisling'i kollarının altından kavrayıp ayağa kaldırdı ve dengesiz bir şekilde sallanırken ona destek oldu. Aisling'in damarlarını soğuk bir korku kapladı. Elbette onu üçüncü kez kralın gölgelerini bağlamaya götürüyor olamazdı. Hayatta kalamazdı - o sarmal merdivenden yukarı tırmanırken hayatta kalabileceğinden bile emin değildi.

"Lütfen." Zayıf kelime bir fısıltıdan daha yumuşak çıktı, titrek nefesi yüzünden zar zor duyulabiliyordu.

"Burada tutulacak durumda değilsin." Onu hücresinin açık kapısına doğru götürmeye başladı. "Seni dinlenebileceğin bir odaya götürüyorum."

Aisling rahatlayarak adamın koluna yaslandı ve çift yukarı çıkarken ağırlığının çoğunu adamın taşımasına izin verdi. Merdivenler zorluydu ama tepedeki hava temiz ve tatlıydı ve Aisling minnetle ciğerlerine çekti. Hava temiz olmaktan çok uzaktı ama en azından zindanın bayat havası kadar küf ve nemle yüklü değildi.

Başrahip uzun boyluydu, neredeyse Kael'den bile uzundu. Kolları ince ama güçlüydü; omuzlarından sarkan siyah cübbenin altında saklı olan kasları sıırım gibiydi. Onun sıkı rehberliği, Yeraltı Kalesi'nin koridorlarında ilerlemesini sağladı. Bir keresinde, onu, diğerlerinin duyamayacağı bir yere götürmüştü.

Kırmızı şapkalılar hâlâ nöbet tutarken, başını eğerek kızın kulağına sessizce konuşabildi.

"Ben púca'nın bir arkadaşıyım," dedi.

Aisling tökezledi ve şaşkınlıkla kendi ayağına takıldı. "Rodney mi? O burada mı?"

Erkek kıkırdadı. "*Rodney*," diye tekrarladı. "Ne kadar da insani bir isim. Hayır, o burada değil."

"Oh." Hayal kırıklığı eziciydi. Aisling arkadaşının o sinsî gülümsemesini ve turuncu saçlarını görmek için her şeyini verebilirdi. Aisling acı dolu zihninin gerisinde belli belirsiz, Rodney'nin bulmaya niyetlendiği tanıdığı bu olup olmadığını merak etti - ama ona verdiği ismi hatırlayamıyordu. Ama Başrahip, arkadaşıyla olan ilişkileri hakkında daha fazla bilgi vermedi. Ayakta durmak için harcadığı çaba yüzünden, başka soru sormak şöyle dursun, net bir düşünce bile üretemiyordu. Şimdilik, sadece hapisanesinden uzaklaştırılmaktan ve erkeğin ona doğruyu söylediğine güvenmekten memnundu.

Onu yavaşça, Aisling'in Kael'le yattığı sade taş odaya benzeyen küçük ve basit bir odaya götürdü. Yatak hoş bir manzaraydı ve Prelate'in desteğiyle yumuşak şiltenin üzerine uzandı. Bedeni yorgunluk ve acıyla titriyordu. Erkek cüppesinin cebinden küçük bir şişe çıkardı ve Aisling'in dudaklarına götürdü.

"İç," diye talimat verdi. Kafatasının dibindeki bir başka ateş parıltısı tüm mantıklı düşünceleri geçersiz kılmaya yetti ve söyleneni yaptı. İçtiği sıvı yoğun ve iğrençti ve neredeyse anında göz kapaklarının kapanmasına neden oldu. Aisling'in vücudundaki her ağrıyan, düğümlenmiş kas gevşedi, gerginlik ılık bir rahatlama dalgasına dönüşerek çözüldü.

Yine de sakinlik uzun sürmedi ve Aisling yalnız kaldığında ateşi çıktı ve endişelendi. Cereyanın acısının bir kısmını dindirmesiyle, bunun kaçmak için bir fırsat olduğundan emin oldu. Hızla doğrulmaya çalıştı ama vücudunun buna gücü yetmediğini fark edince küfretti. Yan dönerek tekrar denedi, bu sefer daha bilinçli bir şekilde, ağırlığını taşımak için ellerini ve dirseklerini kullandı. Tamamen dik durabilmek için yarı yolda durup dinlenmek zorunda kaldı. Bir eli hâlâ yatağın üzerinde sabit dururken, ağır battaniyeleri bacaklarından itti ve yatağın kenarına savurdu. Ayağa kalkmaya çalışırken oda sallanıp duruyordu ama gözleri yatağın en ucundaki ağır ahşap kapıya odaklanmıştı.

Son. Tam dizlerinin bağı çözölüp yatağın üzerine yığıldığı sırada açıldı.

O sırada ince kollarını kendi boyunun yarısı kadar büyük bir hasır sepetin sapına dolamış olan hafif bir kadın içeri daldı. Perinin boyu kapı tokmağından biraz daha uzundu ve neredeyse Gölgeormanı Annesi kadar yaşlı görünüyordu. Aisling bir ocak olduğunu tahmin etti. İnce burnu, kesinlikle Aisling'in kendi kokusuyla kırıştı: ter, kir ve bayat kan. Aisling, odanın içinde mumları yakarken izlediği yolu takip etti ama görüşü başının hareketlerine tam olarak ayak uyduramadı ve etrafı bulanıklaştı.

"Methild Nym," dedi peri. Adının tamamını Aisling'e bu kadar rahatça vermesi, zaten başka birinin, muhtemelen bir saray mensubunun ya da belki de Unseelie Kralı'nın hizmetinde olduğu anlamına geliyordu. "Sana göz kulak olmam için gönderildim. İzin verir misiniz?" İnce dudakları acıyan bir gülümsemeyle kıvrıldı ve yaklaşmadan önce Aisling'in iznini bekledi.

Ondan rıza istenmesi hoş bir sürprizdi. Daha önce öğürdüğü için boğazı hâlâ acıyan Aisling sadece zayıf bir baş sallama hareketi yapabildi.

"Başın seni rahatsız ediyor," diye gözlemledi. Aisling'in başı sanki sadece ağrıdan bahsedilmesine tepki verircesine zonkluyordu. Kadın Aisling'in alnına nemli bir bez koyarken temkinli bir dokunuş yaptı. Aisling titredi ve battaniyeyi omuzlarına kadar çekti. Methild dal gibi parmaklarıyla Aisling'in keçeleşmiş saçlarını ayırdı ve oradaki yaranın üzerine kalın bir merhem sürdü. Aisling biraz rahatsızlık duyacağını düşünerek irkildi ama bitki kokulu merhem rahatlamadan başka bir şey getirmedi.

Methild ilacı Aisling'in kafa derisine sürerken, "Sizin diyarınızdan gelen ziyaretçilere alışık değiliz," dedi biraz da hüznü bir ifadeyle. "Siz gerçekten de nadir bulunan bir şeysiniz."

Odada geçirdiği zamanın geri kalanını Aisling'i ıslak bezlerle silmek için sessizce çalışarak geçirdi, bacaklarını kaldırıp bir o yana bir bu yana çevirerek derisinin üzerinde kabuk bağlamış kurumuş çamuru kabaca temizledi. Eğer biraz enerjisi kalmış olsaydı, Aisling bu davetsiz misafirden utanabilir ya da en azından bu ilgiden rahatsız olabilirdi. Kendisiyle bu şekilde ilgilenilmesine en son ne zaman izin verdiğini hatırlayamıyordu. Şimdi ise fazla seçeneği yoktu. Şu anki haliyle, kendi kollarının ağırlığını taşıyarak ocağa yardım etmesi bile zordu.

Methild, Aisling'in suyunu tazelemek ya da merhemi yeniden sürmek için birkaç kez odaya girip çıktı ama Aisling bunu fark etmedi bile. O

zihninin ateşli girintilerinde, evi ile uhrevi Nocturne eğlencelerinin kaleydoskopik anıları arasında bir yerlerde sürükleniyordu. Kafasında her şey çok daha karanlık görünüyordu: Fae'lerin sivri, alaycı yüzleri çift zamanlı olarak etrafında dönerken, görünmeyen bir yerde Gölgeağacı Ana onun çılginca dansına gülüyor ve gülüyordu.

Aisling bir sonraki sefer bilinçli olarak gözlerini açtığında kendini daha iyi hissetti. Hâlâ halsizdi ama midesi artık ağrımıyor ve cildi artık ateşle yanmıyordu. Migreni de büyük ölçüde azalmıştı. Zihni bir savaş alanı gibi değil, daha çok kendisininmiş gibi hissediyordu.

Serin bir el alnına bastırıldığında kalbi boğazına kaçtı. Methild'in kaba terliklerinin yerdeki sürtünme sesini duymamıştı; odada yalnız olduğunu sanıyordu.

Kael yakınlarda bir yerde oturuyordu, formu bir sandalyenin kenarına sabit bir şekilde tünemişti. Aisling kıpırdandığında sayfayı işaretlemek için çevirdiği bir kitap dizinin üzerinde kırılarak açılmıştı. Loş ışıktaki yüz ifadesi anlaşılmıyordu.

"Ateşin düştü." Kael'in sesi nazik olmaktan uzak olsa da beklenmedik derecede yumuşaktı. Aisling'in, Unseelie Kralı'nın başucunda oturduğunu ve kendisine kötü niyet içermeyen bir tonda hitap ettiğini görünce yaşadığı şaşkınlık yüzünden okunuyordu. Dudakları hafif, neredeyse alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ayağa kalkmaya başlarken duruşu değişti.

Kralın hareketi onu ürküttü ve Aisling titrek bir acelecilikle çalıştı. Bu sefer çabasında daha başarılıydı ama Kael'in eli omzuna inip onu nazikçe ama sıkıca yastıklara doğru itmeden önce ancak bir kısmını yapabilmişti.

"Elini göreyim," diye rica ederek kendi ellerinden birini ona uzattı. Bu onu hazırlıksız yakaladı ve refleks olarak elini battaniyenin altından çekip onunkine yerleştirdi. Aisling onun nasırlı avuçlarının ne kadar sert olduğunu daha önce fark etmemişti. Kael'in elini kendi elinin üzerinde hissetmek dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, Kael tek bir hareketle bileğine bir kelepçe geçirdiğinde tepki verecek zamanı olmamıştı. Diğer ucunu da yatağın direğine sabitlemek için eğildi.

Aisling'in nabızı hızlandı, şok ve ihanetin karışımı içini düğümledi. Ona baktı, gözleri bir açıklama için yüzünü aradı. Bakışlarında, pragmatizm ve sempati olabilecek bir şeyin garip bir karışımını buldu. Ama eğer öyleyse, kesinlikle hayal görüyordu. O zaman hâlâ onun tutsağı olduğunu anladı. Daha rahat bir hapishanede olsa da, yine de aynı şekilde kapana kısılmıştı.

"Artık daha güçlüsün." Sert ve inatçı açıklaması soğuk bir rüzgâr gibi geldi. "Kaçmaya çalışmanı riske atmayacağım."

Hayal kırıklığı ve çaresizlik hıçkırıkları omuzlarını şiddetle sarsarken, Aisling'in gözlerinden yaşlar süzülerek Kael'i ve arkasındaki odayı dağıttı.

"Lütfen," diye boğuldu. "Lütfen, hayır, yemin ederim yapmayacağım." Kelimeler kuru boğazının kiskacına takılmış, ıstırapla daralmıştı. Panik yüzünden. Yalvarmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Kael elini tekrar yatağın üzerine bıraktı. Bu ani bir kovmaydı, yalvarışlarının duyulduğunun ama cevapsız kalacağının açık bir göstergesiydi. Giderken, kapının dışından gelen kilit sesi zalimliğinin son yankısıydı.

AISLING

T Zaman geçip gücü yerine gelse de Aisling'in bileğindeki kelepçenin ağırlığı hiç azalmadı. Beş gündür odadaydı ve Kael onu savaş alanından geri getirdikten sonra iki gün boyunca zindan hücresinde kalmıştı. Bu bilgiyi Methild'den öğrenmişti, o da şimdi odaya girdiğinde ilk iş olarak ona şu bilgiyi veriyordu

Sabah, ğlen, akşam ya da gece yarısı fark etmez.

Aisling, Unseelie Sarayı'nda Fae'lerin çoğunun işlerine gitmek için akşamları kalktığını öğrendi. Undercastle'da güneş işığının yokluğunda, vücudu da yavaş yavaş bu zaman çizelgesine alışmaya başladı. Dördüncü gün, Methild akşam bakımları için geldiğinde, Aisling sabah gözlerini kapadığından beri deliksiz uyuduktan sonra daha yeni kalkmıştı.

Bilge peri yine ıslak bezlerle dolu bir sepet getirmişti ama Aisling bu kez kendini temizlemekte ısrar etti. Hareketleri sert ve yavaştı. Methild sabırsız bir ifadeyle bekledi, belli ki bu işi daha etkili bir şekilde kendisi yapmak istiyordu. Birkaç dakika boyunca ayak parmağını yere vurduktan sonra, Aisling'in çöp kovasını çıkarılmak üzere koridora srklemekle meşgul oldu. Aisling ufak tefek kadının ses tonunu duymazdan gelmeye çalıştı.

homurdanarak odadan çıkardı. Aisling'in tutunmayı umduğu haysiyet kırıntıları da onunla birlikte yok oldu.

Methild ellerini kirli bir önlüğe silerek, yanında bir Fae askeriyle döndü. Elinde ağzına kadar suyla dolu büyük bir kova vardı ve o yürüdükçe su yere sığıyordu. Methild suyun taşa sığırdığını her duyduğunda omzunun üzerinden ona pis pis bakıyordu. Kovayı gösterdiği yere koyduktan sonra, Aisling'e şöyle bir göz atmadan fazlasını yapmadan oradan ayrıldı. Methild önlüğünün cebinden küçük bir cam şişe çıkardı.

"Gel," dedi, "saçına yardım edeyim." Methild saçlarını örmüştü ama Aisling kafa derisini yokladığında saç telleri kurumuş kan ve merhemın yapışkan kalıntılarıyla kaskatı kesilmişti.

Asker kovayı Aisling' önünde diz çökebileceği kadar yakına yerleştirmişti ama sadece birazcık. Kovaya ulaşmak için kolunu kalın zincirin ucundan dışarıya doğru gerekiyordu. Bu zorlanma omzunun ağrımasına neden oldu.

"Geri alabilir misin?" Aisling, Methild'e yalvardı. "Sen saçımı yıkarken mi? Muhafızdan kapının yanında beklemesini bile isteyebilirsin."

Methild dudaklarını büzerek mırıldandı, sonra başını salladı. "Emirlere uymak zorundayım."

Aisling derin bir iç çekti ve perinin başını suya sokmasına izin verdi. Su soğuktu, neredeyse donmak üzereydi ve keskin bir nefes çekti. Methild, Aisling'in sırlıslıkla saçlarını kaldırdı ve uzanıp kovanın kenarına dokundu ve artık sıcak olan suyun yüzeyinden buhar bulutları yükselmeye başladı. Aisling ona baktığında, bir parmağını dudaklarına götürdü. Bir sır... Muhtemelen ocağın sihrini kullanmasına izin verilmiyordu. En azından bir insan tutsağın hizmetinde. Methild sivri parmak uçlarıyla Aisling'in saçlarını karıştırırken, peri hüzünlü bir melodi mırıldandı kısık sesiyle.

Aisling yatağına yerleştikten, yeni çarşafıara sarındıktan ve temiz pamuklu bir şalvar giydikten sonra ıslak saçlarının uçlarını burnuna götürdü. Gece bahçesinde açan çiçeklerin baş döndürücü ve tatlı kokusunu alıyordu. Kurduğunda ipek gibi yumuşaktı.

Kapı tekrar açıldığında hâlâ dalgın dalgın parmaklarını üzerinde gezdiriyordu. Bu kez Kael kapının pervazına yaslanmıştı. Adamın rahat duruşu Aisling'i tedirgin etmişti; bakışlarının yoğunluğuyla ya da kaşlarının arasındaki çatıklıkla uyuşmuyordu. Aisling yatak başlığına yaslanarak daha dik oturdu, adam onu incelerken içindeki her şey kaçmak için yalvarıyordu. Ama o

yapamadı. O anda slipin ne kadar ince olduğunu, şeffaf kumaşının altındaki vücudunu zar zor gizlediğinin farkındaydı.

Ama Kael bunu fark etmemiş gibiydi. Aisling'in gözleri onun üzerinde gezinirken bile gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı, o puslu dalların ona uzandığına dair herhangi bir işaret aradı. Hiçbir şey bulamadı.

"Uşağımı seni serbest bırakması için ikna etmeye çalışıyordun, öyle mi?" Sesi soğuk ve öfke doluydu. Cevap beklerken kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Ne de olsa Methild'in hizmet ettiği kişi kraldı. Gerginlik Aisling'in omuzlarında beklenmedik bir şekilde dalgalandı. Öyle bir şey yapmamıştı; hem de hiç. Sadece bileğindeki pranganın ağırlığından biraz olsun kurtulmayı ummuştu ki metalin altında artık ham kalmıştı. Ama bu varsayımı, göğsünde yavaş yavaş gücüyle birlikte yeniden inşa edilmekte olan meydan okumayı yeniden alevlendirdi.

"Bir hayvan gibi zincirlenmek istemiyorum," diye karşılık verdi Aisling, sesi sertti.

Kael alay etti. "Fikirlerini paylaşamayacak kadar zayıf olduğun zamanlarda seni tercih ettiğime inanıyorum." Kendini kapı aralığından itti ve yaklaştı. Bariz küçümsemesine rağmen Methild'in Aisling'in banyosu için ittiği tahta sandalyeye uzandı. Sandalyeyi Aisling'in yatağının yanına sürükledi ve kenarına çöktü. Methild'in yakınlığı Aisling'in üzerinde ezici bir duygu karmaşası yarattı; çoğunlukla korku. Ama merak da vardı. Adamın şimdi kucağında katlanmış olan ellerine bakmaktan kaçındı, böylece adam ellerini göz alıcı omurgasında gezdirdiğinde tutuşan kıvılcımları utanç verici bir şekilde hatırlamayacaktı.

"Sadece birkaç dakikalığına, saçımı yıkarken demek istemiştin." Aisling sonunda kabul etti. İki parmağını manşetin altından geçirerek ağrıyan bileğini ovdu.

"Annen Fae miydi?" Kael onu bir süre sessizce izledikten sonra aniden sordu.

Aisling kaşlarını çatarak ona baktı ve başını salladı. "Sana söyledim, ben insanım."

"Sana bizim türümüzden bahsettiğini söylemiştin." Arkasına yaslandı ve sandalyeye yerleşti. Boyuna göre çok küçüktü.

Aisling yavaşça başını salladı, elleri bacaklarını örten battaniyenin kumaşında kıvrılıyordu. "Bana hikâyeler anlatırdı," diye söze başladı, anıları aklına geldikçe yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyordu - çoğu zaman dikkatle anılar. "Senin gibi varlıklar hakkında,

yerler bu gibi. Pek değil bu gibi, yine de. O yaptı Vahşı-Wyldraíocht-ses daha parlak. Daha güzel."

Kael'in kaşı kalktı, yüz ifadesindeki neredeyse fark edilmeyen değişim eğlenceye benzer bir şeye dönüştü. "Krallığının güzel olmadığını mı düşünüyorsun?"

Aisling düşünceli bir şekilde, "Kendi çapında, sanırım," diye itiraf etti. "Hüzünlü bir şeyin bir tür güzelliğe sahip olabilmesi gibi. Ama ziyaret ettiği her yer farklıydı. 'Altın güneş ışığıyla yıkanmış' derdi hep. Onunla birlikte oraya gitmeyi çok isterdim."

"Seni hiç götürmedi mi?" Sesi şimdi daha yumuşaktı, öfkenin yerini Aisling'inkine benzer bir merak almıştı.

"İnce Yerlerin çok tehlikeli olduğunu söyledi," diye yanıtladı Aisling. Sözleri özlem ve pişmanlıkla doluydu.

"O haklıydı." Kael'in dudakları, sanki şöyle demek istermiş gibi, hüzünlü bir yarım gülümsemeye dönüştü

Sana öyle söyledi.

"Methild bana burada nadiren insan gördüğünü söyledi. Sence hiç gelmiş midir?" Kendine rağmen, kalbinde küçük bir umut koru yanıyordu.

Kael cevap vermeden önce bir an düşündü. "Muhtemelen Seelie Sarayı'na götürülmüştür. Onlar insan ziyaretçilere ev sahipliği yapma konusunda bizden çok daha hevesliler. Hâlâ bundan bahsediyor mu?"

Aisling battaniyenin üzerinde desenler çizdi, gözlerinde mesafeli bir bakış vardı. Gülümsemesi soldu ve o küçük kor kadar çabuk söndü. "Geldiğim yerdeki insanlar onun hasta olduğunu düşündüler," dedi duygusuzca. "Onu anakaradaki bir hastaneye gönderdiler. Orada kendini öldürdü."

"Özür dilerim." Kael'in yüzü bir parça daha yumuşadı. Özrünün içinde beklenmedik bir empati duygusu vardı.

"Çok uzun zaman ." Aisling omuz silkti. "Sanırım burada ondan bir iz bulabileceğimi umuyordum." Bu düşünce ağzından çıkarken, bunun ne kadar doğru olduğunu fark etti. Kehanetin ortaya attığı bilmecelelere cevap aramak için gelmiş olsa da, temkinli doğasının izin verdiğinden çok daha kolay ikna olmuştu. İşte bu nedenle

-Annesiyle bir bağ kurmak ve belki de en başta onun götürülmesine izin verdiği için kendini bir yolunu aramak

-Rodney'nin planına bu kadar isteyerek uyduğu için.

"Onun hikâyelerini doğruladın, bu bir işaret değil mi?" diye düşündü. Kael'in gümüş gözlerinde neredeyse yersiz görünen bir anlayış vardı ama donup kaldılar

Aisling'in bileğine doğru yollarını bulduklarında tekrar. "Yine de, ne pahasına?"

İçgüdüsel olarak zinciri çekiştirdi. Ne kadar kısa olursa olsun paylaştıkları bağ, o bundan yararlanmayı umamadan ellerinden kayıp gidiyordu. Sanki Kael bir asma köprü çekmiş ve onu bir kez daha dışarıda bırakmıştı. "Bu bedel yapay. Beni burada tutan sensin; gitmeme izin verebilirsin."

"Ah, kafesteki bir kuşun cesur sözleri. Methild'in sempatisini kazanmış olabilirsin ama bende aynı şeyi bulamayacaksın."

Aisling boğazındaki yumruyu yuttu, Kael'in tavrı değişse bile kendini tutmaya kararlıydı. "Senden sempati istemiyorum," diye karşı çıktı öfkeyle. "Özgürlüğümü istiyorum."

"Hiçbir şey isteyecek durumda değilsin." Ayağa kalktı ve sandalyeyi ayağıyla duvara doğru itti. Sonra pelerinine uzandı ve deri ciltli bir kitap çıkarıp Aisling'in yanındaki yatağa fırlattı. "İşte," dedi kabaca. "Seni eğlendirmek için. İnsanların Wyldraíocht'a neden öylece girmemeleri gerektiğini öğrenmek sana iyi gelecektir."

Fae ve İnsan İlişkilerinin Tarihi Bir Kaydı. Aisling'in burun delikleri alevlendi, parmakları kitabı alıp onun geri çekilen sırtına fırlatmak için kaşınıyordu. "Beni sonsuza kadar kilit altında tutamazsın."

Omzunun üzerinden sordu: "Yapamaz mıyım?"

Soru örtülü bir tehdit olarak arkasında havada asılı kaldı, yokluğunda bile varlığını sürdürdü.

Aisling acı içinde kucağındaki kitabı çevirerek açtı ve ilk birkaç sayfayı taradı. Kitap bir tarih ders kitabı gibiydi, Unseelie Sarayı'nın emriyle İnce Yerler'in kuruluşunu kuru bir şekilde anlatıyordu. Baskı küçük, konu yoğun ve Aisling'in Fae diploması üzerine sıkıcı bir ders için çok az sabrı vardı. Gece boyunca kendi düşüncelerinden uzaklaşmak için birkaç kez daha denedi. Her deneme, içeriğine bir ya da iki sayfadan fazla odaklanamadığında sinirli bir iç çekişle son buldu.

Odasına cüppeli bir erkek girince çabaları yarıda kesildi - Rodney'nin tanıdığı, onu zindandan çıkaran Küçük Başrahip. *Lyre*, Aisling sonunda hatırladı. O geceden beri geri dönmemişti ve Aisling bir sonraki buluşmalarını hem korkuyla hem de sabırsızlıkla bekliyordu.

"Gördüğüm kadarıyla daha iyi hissediyorsun," dedi. Elinde yatağın ayak ucuna bıraktığı bir tepsi yemek vardı. Saçları -bazen rıhtımın yakınındaki suyu kaplayan petrol tabakaları gibi siyah- köşeli yüzünden geriye doğru o kadar sert bir şekilde taranmıştı ki, hareket ettikçe yer değiştirmiyordu.

Aisling endişeyle baktı, burada kendisine sunulan her şeye karşı hâlâ temkinliydi. "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Yardımanız için minnettarım."

Başını salladı, Kael'in sandalyesini çekip karşısına oturmadan önce odaya göz gezdirdi. "Kaldığınız yeri nasıl buldunuz?"

"Zindandan daha iyi," dedi temkinli bir şekilde, ne düşündüğünü anlamak için adamın ince yüzünü inceleyerek. Dikey yarıklı gözbebekleri düşük ışıktaki genişti. "Yine de biraz daha özgür olmayı tercih ederdim." Etkili olması için zinciri yatak direğine vurdu.

Küçük Piskopos'un ifadesi nötr kaldı. "Korkarım bu benim kontrolümde değil, Aisling. Şimdilik burada kalmanın senin için en iyisi olduğuna inanıyorum."

"Kimin için en iyisi, *Lyre*?" Aisling de onunki gibi ismin altını çizdi. Bu perinin Rodney'nin tarif ettiği kişi olup olmadığını tahmin etmeye çalışıyordu ama Rodney'nin varsayımını doğrulayacağını umuyordu. Rodney tepki vermese de, onu düzeltmemiş olması yeterli bir kanıttı.

Hafifçe öne doğru eğildi ve bornozunu bacaklarının etrafında düzeltti. "Bazen biri için en iyi olan hepimiz için en iyisidir."

Aisling'in kalbi, onun verdiği bağlayıcı olmayan cevap karşısında sıkıştı. Paylaşmak istemediği bilgilere sahip olduğu açıktı ve ondan herhangi bir bilgi edinme çabası başarısız olacaktı.

"Senin ve púca'nın burada ne işiniz var?" diye sordu kadın cevap vermeyince.

"Eminim bunu size kendisi açıklamıştır." Eğer Rodney onun sorularını yanıtlamaya niyetli değilse, o da onunkileri yanıtlamayacaktı. Rodney'nin Lyre'ye onun amacını açıkladığından emin değildi. Şimdilik, o daha fazlasını açıklayana kadar, elinden geldiğince bu konunun etrafında dans edecekti. "Benim bir mahkûm olduğumu biliyor mu?"

"Ona durumunuzu anlattım."

Aisling'in yanakları sıcacık kızardı. Tutunabileceği son umut kırıntısıydı bu: Rodney öğrendiğinde kaçmasına yardım etmenin bir yolunu bulacaktı. Eğer Lyre doğruyu söylüyorsa ve Rodney onun neler yaşadığını biliyorsa, belki de onun için düşündüğünden daha az dosttu. "Senden beni çıkarmanı istemedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Ona borçlu olduğum iyilik bundan çok daha az. Bunu sormaması gerektiğini çok iyi biliyor."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Aisling sordu: "Durumum hakkında benden daha çok şey biliyor gibisin. Burada olmanızın bir sebebi var mı?"

"Çünkü sen canlı." o dedi Basitçe. Onunifade "Ve olmamalısın." diye eklediğinde de kayıtsız kaldı.

"Bitirdin mi?" Kael başını sallayarak yatağın başucunda kapalı duran kitabına baktı. Ertesi akşam saat gibi işlemiş ve her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde Methild yerine Aisling'in kahvaltısını ve merhemini getirmek için geri dönmüştü. Onu tepsiyi taşıırken görmek ona tuhaf gelmişti; ona hizmet eden kişi Unseelie Kralı olmamalıydı.

"Bitirmek mi?" Aisling neredeyse gülecekti. "İlk bölümü zar zor bitirebildim. Bunun beni eğlendirmek için olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Tarih değerli olduğu kadar eğlencelidir de," dedi hiç ironi yapmadan.

Aisling gözlerini devirdi. "Eğlencenin çok farklı tanımları var."

"O zaman bir çocuk kitabı mı tercih edersin?" Kael karşılık verdi. Biraz sinirlenmiş olsa da, yanıtı pek de kaba değildi.

"Kendim için bir kitap seçmeyi tercih ederim, eğer beni bir kitap bulmaya götürürseniz?" denedi. Denemeye değerdı. Herhangi bir yere yürümek, sadece koridorun aşağısına gidip gelmek bile olsa, kulağa her şeyden daha iyi geliyordu. Bacakları kullanmamaktan ağrıyordu ve sırtı çok yumuşak yastıklara oturmaktan düğümlenmişti.

Bunu yemedi. "Bir dahaki sefere seçenekler getireceğim." "Bir dahaki sefere mi? Neden bir mahkûmu ziyaret ederek zaman kaybediyorsun ki?"

Kael gözlerini kıstı. Uzun bir süre hareketsiz ve sessiz durdu. Bir yanıt vermeyi düşünüyor ya da belki de verip vermemeye karar veriyordu. Sonunda konuştu: "Başkaları kendi sonuçlarını çıkarmadan önce öğrenmek istediğim şeyler var."

Aisling ona daha iyi bakabilmek için yana kaydı. "Ne tür şeyler?" "Seni ilgilendirmeyen şeyler," dedi soğukkanlılıkla.

"O zaman neden bana cevapları biliyormuşum gibi bakıyorsun?" diye meydan okudu. Adamın gözlerindeki o bakışı birkaç kez yakalamıştı -sadece kısa, göz kırpıp kaçırın merak parıltıları- ve nedenini bilmek istiyordu.

"Çünkü muhtemelen biliyorsun, ama sana soru sormak istemiyorum." Kael kapıya doğru ilerlemeye başladı. Bu şekilde, Aisling tutsağı olarak yatağa zincirlenmişken, konuşmalarının kontrolünü elinde tutuyordu. Bu sinir bozucuydu.

"Hepinizin konuşma şeklinden nefret ediyorum," diye tersledi Aisling. "Neden her şey bu kadar gizemli olmak zorunda?"

Cevap vermedi. "Yarın seçmeniz için daha fazla kitapla döneceğim."

Öfke, Aisling'in korumak için büyük çaba sarf ettiği temkinliliğin önüne geçti ve tekrar konuştuğunda sesi ısırgandı. "Neden hâlâ hayatta olduğumla mı ilgili?" Kael sırtı ona dönük, omurgası ve omuzları kaskatı kesilmiş bir halde donakaldı. Odanın öbür ucundan dişlerinin gıcırdatağını duyabiliyordu. Ama henüz gitmemişti, o yüzden devam etti: "Sylph diğer mahkûmların seni beslemek için öldüğünü söyledi. Sanırım o gece ormanda benim de ölmem gerekiyordu."

Lyre'in gizli ziyareti sırasında da aynı şeyi doğruladığından bahsetmedi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Kael cevap vermeden çıktı ve kapıyı komodinin üzerindeki su bardağını şingırdatacak kadar sert çarptı. Başka bir şey değilse bile, onu nasıl kızdıracağını biliyordu.

Ama bir şeyler öğrenmeyi uman tek kişi o değildi. Hayal kırıklığına uğramıştı ve zaman kaybediyordu - kehaneti çözme yolunda ilerleme kaydetmesi gerekiyordu. Kızıl Kadın olarak bir savaşı nasıl sona erdirmesi gerektiğini anlamaya doğru. Artık çatışmayı ilk elden görmüştü; Gölgeormanı Ana'nın aciliyetini anlıyordu. Unseelie savaşçılarının karşı orduyu böylesine hızlı ve kararlı bir güçle katletmesi korkutucu bir etki bırakmıştı. Kael'in gölgelerinin onların bedenlerini bir hiçmiş gibi parçalaması daha da korkutucuydu.

14

MIRRORED

KAEL

Kael loş koridorda pusuya yatmış, Methild'in Aisling'in odasından çıkmasını bekliyordu. Bu geceden önce iki kez daha geri dönmüştü, her seferinde elinde bir yığın

kitaplardan oluşan bir liste hazırlamıştı, ama o seçimlerle hiç ilgilenmemişti. Kendi zevklerinin onunkilerden farklı olduğunu düşündü: Eski tarihlerin ayrıntılarını anlatan yoğun kitapları tercih ediyordu. Savaş ve strateji üzerine kitaplar. Böyle şeylerin onu eğlendirmesi pek olası değildi.

"O daha iyi," dedi Methild'in cırlak sesi, daha kapıyı tam olarak kapatmadan. Arkasında nemli bezlerle dolu bir sepet sürüklüyordu. "Daha güçlü."

Kral kendini yaslandığı duvardan itti. "Senden yine zincirlerini çözmeni mi istedi?"

Methild başını salladı. "Yine de inatçı. Artık onun için bir şey yapmama pek izin vermiyor."

Kael mırıldandı. Onun inatçı olduğunu tahmin edebilirdi. İlk tanıştıkları andan beri öyle görünüyordu, ağır cazibesinin altında bile.

"Onunla daha ne kadar ilgilenmemi istersiniz, Majesteleri?" Yaşlı peri kollarını kemikli dirseklerinin üzerine doğru itti ve ağır sepeti yeniden kavradı.

"Ben sana buna bir son vermeni söyleyene kadar." Kael kibirle onu izledi ve ses tonundaki sabırsızlıktan belli belirsiz rahatsız oldu. Aisling'in Methild'in gözetimine emrettiğinde, Aisling bunu şikâyet etmeden yapmayı kabul etmişti. Yapması gerektiği gibi. Şimdi ise devam eden görevden hoşnut değilmiş gibi görünüyordu.

Methild başını eğdi. "Emredersiniz Majesteleri." Karanlığın içine sıçradı, sepeti kaba taş zeminde yüksek sesle gıcırdıyordu.

"Kendi hizmetkârınızdan böyle bir küstahlık." Yüksek Piskopos görüş alanına girdi. Savaş sırasında aldığı yaradan sonra hâlâ kamburdu ve ağırlığını bir bastonla taşıyordu ve bu yüzden daha da huysuzdu. Üç gündür yatalaktı. Kael'in öfkesini dindirmesine yetecek kadar mesafe bırakan üç merhametli gün. Şimdi sadece bıçağını erkeğin çökmüş göğsüne saplamayı düşünüyordu. Eğer onu daha önce ayağa kalkmış görseydi, bunu tereddüt etmeden yapardı.

"Bana küstahlıktan bahsetmeye hakkınız yok, Başrahip," diye tersledi Kael. Werryn'in savaş meydanında kralın emirlerine kasıtlı olarak karşı gelmesi, onun yerine Yüksek Prelat olarak geçmeye hazır başka biri olsaydı, idam için gerekçe . Halbuki Küçük Piskoposlardan hiçbiri çalışmalarında bu göreve gelebilecek kadar ilerlemiş değildi. Kael bunun planlı olduğundan emindi. Werryn aptal değildi.

"Yine güzel evcil hayvanını mı kontrol ediyoruz?" diye alay etti.

Kael bu ima karşısında irkildi. Büyüsünün kontrolsüz bir şekilde patlamasından ve kendi savaşçılarından dokuzunun ölümünden bu yana, sinsi fısıltılar Yeraltı Kalesi'nde orman yangını gibi yayılmaya başlamıştı - hiç şüphesiz Yüce Prelate'in kendisi tarafından körüklenmişti. Kendi tebaası hayatta kalamazken, ip bir kez daha hayatta kalmıştı. İş başa düştüğünde hiç kullanmak ama yine de gölgelerini ele geçiren bir ip.

"Bu mahkemedeki yerini unutuyorsun." Kael'in eli yanına düşerken kelimeler alçak bir hırıltıyla söyleniyordu. Hançerini orada taşııyordu ama kabzasının durması gereken yerde parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Bir nefes kadar kısa bir sürede, Werryn'in karnını desteklerinde başladıkları işi bitirmeleri için gölgelerini serbest bırakabilirdi. Şu anda hiçbir şey Kael'e daha büyük bir zevk veremezdi.

"Benim yerim Alçak Olan'ın ayakları altındadır. Sana hizmet etmeden önce ona hizmet ederim." "Senin yerin O'nun ayaklarının altıysa, benim yerim de O'nun sol elidir." Kael ayağa kalktı.

Başpiskopos'un önünde boyunun ölçüsünü aldı, geniş omuzlarını dikleştirdi ve tısladı: "*Bana* hizmet ediyorsun."

Werryn'in verdiği tek onay, cübbesinin kapüşonunun omuzlarına geri kaymasına neden olan sıkı bir baş sallamaydı. "Eğer katılmak isterseniz, kız hakkında konuşmak üzere meclisin birkaç üyesini çalışma odanızda topladım."

"*Tutsağımı* tartışmak sana düşmez." Werryn'den bile böylesine açık bir küstahlık görmeye alışık olmayan Kael öfkeden neredeyse titriyordu.

"Her ne olursa olsun," dedi Başrahip koridorda ilerlemek dönerken omzunun üzerinden, "Nyctara cephesindeki gösteriniz hepimizi endişelendiriyor. Nocturne ayinini tamamladıktan sonra bir bağa ihtiyaç duymadığınıza dair inancınız açıkça yanlıştı. Her zamankinden daha zayıfsın."

Werryn topallayarak uzaklaşırken konuşmaya devam etti ve Kael'e onun peşinden gitmekten başka bir seğıenek bırakmadı. Zihninde yine küçük bir çocuktı, çok daha genç bir Werryn'in peşinden gidiyor ve aynı konuşmayı dinliyordu. *Ben seğıildim*, diye tekrarladı o anıları unutmak için. *Alçak Olan beni seğıti*.

Dört Küçük Prelate, Kael'in çalışma odasının kapısının hemen önünde Yüksek Prelate ve krallarının gelişini bekliyordu. Zaten kötü bir ruh haline bürünmüş olan Kael'in dişleri, onları kendi mekânında davetsiz olarak görünce birbirine çarptı. Masasının arkasına oturmak için onların arasına daldı. Bunlar çalışmalarında en ileride olan ve tesadüfen Werryn'in en yakınında tuttuğu dört kişiydi. Sade siyah cüppeleriyle Yeraltı Kalesi'nin koridorlarında bir kuzgun sürüsü gibi dolaşırlardı. Onlar da kuşlar kadar keskin ve kurnazdı. Özellikle Lyre her zaman Başrahip'in kulağını çekmiş gibi görünüyordu. Werryn döndüğünde onu Aisling'in zindandaki durumundan haberdar eden de Lyre'di. İkisi birlikte, Werryn'in hasta yatağında komplo kurarak, onun şu anda bulunduğu odaya taşınmasını ayarlamışlardı.

Methild'i refakatçisi olarak görevlendirmek Kael'in durumu kontrol etmek için düşünebileceği en basit yoldu. Methild onu birkaç kez ölümün eşiğinden döndürmüştü, elbette şimdi kıza gösterdiği kadar şefkatle değil ama bakıcılık konusunda yetenekliydi.

Kael çenesini avucunun içine dayayarak ve parmaklarını kafa derisinde boş daireler çizdirerek onların uğultulu seslerini duymazdan geldi. Parmaklarından biri lobunu sıyırdığında hafif bir ürperti teninde dans etti. Kız ona orada dokunan son kişiydi. Bu küçük bir nezaketti -aslında pek de sayılmazdı- ama de aklından çıkmamıştı: kızın iki parmağını

Başını yana çevirmek için çenesini. Ellerinin sıcak kulağına değen serin fırçası. Ona karşı ne kadar nazikti.

Hiç kimse ona karşı bu kadar nazik olmamıştı.

Gözleri masasının üzerindeki kavanoza kaydı; kavanozun dibinde Luna güvesi cansız ve solgun bir şekilde yatıyordu. Nyctara'dan döndüğünde ölmüştü ama onu atmaya bir türlü cesaret edememişti. Ölüken bile çok güzeldi.

"Kontrolünüzü kaybettiniz." Küçük Prelatlardan birinin krala küstahça yönelttiği suçlama Kael'in aklını başından .

Koltuğunda doğruldu. "Kontrolümü kaybetmedim." Alışık olduğu vurdumduymaz ses tonu şimdi keskin bir öfkeyi zar zor gizliyordu.

"Hayır, kontrol etmedi, zaten hiçbir zaman kontrolü yoktu. Pek sayılmaz." Başrahip sanki Kael odada hiç yokmuş gibi konuşuyordu. Kael tam itiraz edecekken sözü kesildi.

"Onu bulmasının anahtarı kız olabilir mi?" Lyre, pelüş kadife koltuğun arkalıgına rahatça yaslandığı yerden bir öneride bulundu. "İsteyebilir."

"Ben yokmuşum gibi benden bahsetmeyeceksin ve bir daha bir insanın benim Tanrı vergisi büyüm üzerinde herhangi bir etkisi olduğunu ima etmeyeceksin!" Kael hızlı bir hareketle ayağa kalktı ve kolunu öfkeyle masasının üzerine savurdu. Cam kavanoz odanın diğer ucuna uçtu ve bir kitap rafına çarparak parçalandı. Ani gürültü meclisi bir anda susturdu. "Bu büyüyü kullanmanın nasıl bir bedel gerektirdiğini bilmiyorsunuz. Yine de burada oturmuş, sanki basit bir meseleymiş gibi *kontrolden* bahsediyorsunuz." Sesi, kendini asla tam olarak kurtaramadığı bir acılıkla doluydu.

Kael'in yumruğundan kâğıt inceliğinde bir karanlık iplikçiği kıvrılırken odadakiler dikkatle izledi. Titreyerek, daha fazla büyüyemeden onu geri çekti.

"Onu diğerlerinden ayıran bir şey olduğunu inkâr edemezsin, zira kendi askerlerin etrafına düşerken seni iki kez bağlayıp hayatta kalmanı sağladı." Werryn ellerini kaldırarak sandalyeye geri oturan Kael'i yatıştırmaya çalıştı. "Sadece emin olmak için tekrar deneyebiliriz. Bunun ne zararı olur ki?"

"Ya da belki," diye önerdi bir başka Başrahip, "ihtiyacınız olan kontrol değil, serbest bırakılmadır."

Kael'in dudaklarından alaycı, mizahtan yoksun bir kahkaha döküldü. "Serbest bırakılmak mı? Ne Nyctara'daydın ne de ondan önce başka bir *saliverme* için hazır bulundun. Bu büyü doyumsuz. İstediyini alır ve sen de bana

Kendimden geriye kalan tek şey bu." Gümüş gözleri Werryn'e kaydı. "Tacımı bu şekilde mi almaya niyetlisin?"

"Majesteleri, beni affedin." Werryn'in sesi yatıştırıcı olmaktan çıkıp yalvarmaya dönüşmüştü. "Hiçbirimiz tahtı kaybettiğinizi görmek istemiyoruz. Sadece gücünüzün potansiyeline tam olarak ulaşmanızı istiyoruz. Senin de istediğin bu değil mi? Bunu ne kadar çok kovaladığını ve bu kovalamacanın sana neye mal olduğunu biliyorum."

Kael hafifçe irkildi. Neredeyse her feda ettiği doğrudu ama bu hiçbir zaman tamamen kendi isteğiyle olmamıştı; hele ki Piskoposların teşviki zorlama sınırına dayandığında. Bu yolda kendi başına yürümüş olabilirdi ama onu yolun başına onlar itmişti.

Bir insan kızının varlığının Kael'in sürdürdüğü dikkatli kaos dengesini bu kadar kolay bozması mümkün olmamalıydı. Savaş alanında niyetlendiği gibi buna da son verebilirdi: ya kızın ölümüyle ya da kendi başarısıyla. Gölgeleleriyle iki kez karşılaştıktan sonra bedeninin ödediği bedel göz önüne alındığında, muhtemelen ilki olacaktı. Bu düşünce Kael'in midesindeki ulaşılmaz bir şeyi bükte, öyle ki ellerinden biri bilinçsizce onu kavramak için hareket etti.

Lyre, "Bu savaşta elde edebileceğimiz her türlü avantaja ihtiyacımız var," dedi.

Kael'in çenesinde bir kas kasıldı. Erkek haklıydı ve tekrar deneyecekti. Ama onların huzurunda değil. Bu sadece onun çözmesi gereken bir bilmeceydi. "Ben hâlâ iyileşme sürecindeyim, o da öyle. Bu daha sonraki bir tarih için bir tartışma," dedi soğukkanlılıkla.

Werryn yavaşça başını salladı ve Küçük Prelatlara dağılmalarını işaret etti. "Pekâlâ, Majesteleri."

Tıpkı savaştan sonra kızın bir ayna gibi karşısına çıkması gibi, o gece odasına girdiğinde onu tekrar gördü. Kael, kızın yatağın direğine zincirlenmiş küçük formunda kendi gençliğini gördü: güç uğruna kontrol edilen bir figür. Ve aynı yansımada, kendisini benzer bir kadere maruz bırakan Prelates'ten farklı olmadığını gördü.

"Bugün kar , değil mi?" diye sordu.

Kael gözlerini kırptı ve ayna kaybolmuştu. Kız sadece bir kızdı. "Pardon?"

"Kokusunu alabiliyorum."

Gerçekten de önceki öğleden sonra kar yağmıştı. Kael de uyandığında kokusunu almıştı, keskin ve temiz. Akşam yürüyüşünde gece bahçesini kaplayan ince bir tabaka bulmuştu. Ama bir insanın bunu yerin bu kadar derinlerinden hissedebilmesi şaşırtıcıydı.

"Görmeyi çok isterdim," dedi hüznle ve onu tekrar düşüncelerinden sıyırdı.

"Sen daha önce de kar gördün," dedi sertçe. "Burası da sizin diyarınızdan farklı değil."

Omuz silkti ve zincir şingırdadı. "Sadece dışarıyı özlüyorum."

"Bunu tutsağım olmadan önce düşünmeliydin." Kael, Methild'in şimdi Aisling'in yatağının yanında onun için bıraktığı sandalyesine doğru ilerledi.

Aisling burnundan kısa bir nefes çekti. "Sanki bu benim seçimimmiş gibi konuşuyorsun."

"Ortaya çıktığında bunun sonuçları olacağını bilerek beni kasıtlı olarak aldatmayı seçtin." *Ne zaman, eğer değil.* Kael'in daha ilk gece onun sahteliğine karar vermesi gerekirdi ama sarhoştı ve The Cut'taki başarısızlığı zihnini bulandırmıştı. Ama bu sadece bir zaman meselesiydi.

Sonra bakışlarını karşı duvara sabitlemek için ondan uzaklaştı. Dikkatle onu inceledi. Gece bahçesinde olduğundan daha solgun ve zayıf olsa da daha güçlü görünüyordu. Kollarını çevreleyen sıyrıklar neredeyse iyileşmişti ve kafasını yararak açtığı yerdeki kan artık saçlarına bulaşmamıştı. Yine de kelepçeyi çekiştirdiği yerden yayılan bir çürüğün, altındaki deriyi kırmızı ve çiğ bir şekilde ovuşturduğunu fark etti.

Kael iç çekti. Öne doğru eğildi ve becerikli elleriyle kelepçenin kilidini yanındaki yatağa düşmesine izin verdi. Kael'in dokunuşu nabzında olması gerekenden bir vuruş daha uzun süre kaldığında, hâlâ uzak duvara bakarak donakaldı. Tahriş olmuş teni sıcaktı ve bileği adamın elinde küçük hissediyordu. Küçüktü ama zayıf değildi. Onu tekrar hafife alacak kadar aptal olamazdı.

Aisling ona döndüğünde gözleri şaşkınlık ve belirsizlikle doluydu. Ela, mavi ve kahverengiden oluşan büyüleyici bir mozaik gibiydiler, her bir renk tonu bir diğerine kusursuzca karışıyordu. Onların rengini daha önce fark etmemişti. Kolunu göğsüne götürdü ve orada hissetmeye alıştığı ağırlık olmadan nasıl hareket emin değilmiş gibi bileğini nazıkçe tuttu. "Neden?"

Onun sorusunu duymazdan geldi. "Methild'e bunun için bir şeyler getirmesini söyleyeceğim."

Aisling bileğine baktı ve ocağın ördüğü gevşek örgüden bir tutam saçı düştü. Neredeyse içgüdüsel olarak tepki veren Kael uzandı ve saç tutamını kenara itti. Temas hafifti; hatta şefkatliydi. Odanın sessizliğinde bir fısıltı gibi hissettiren bir dokunuş. Hiçbir açıklama getiremediği bir dokunuş.

Kızın sessiz nefes alışı ikisinin de içinde bulunduğu büyüyü bozdu ve bir anda odaya normallik hissi geri geldi. Kael sanki bağlantı görünmez bir bıçak tarafından kesilmiş gibi elini geri çekti.

Boğazını temizledi ve ifadesi her zamanki hesaplı soğukkanlılığını yeniden kazandı. Az önce onları saran yakınlıktan uzaklaşması gerekiyordu. Hızla sandalyeden kalktı. "Dinlen," dedi. Sesi, içinde kaynayan belirsizliğin hiçbirini ele vermiyordu. Kendini göstermesine izin verdiği yumuşaklık nadir görülen bir durumdu ve oda kapısını arkasından kapatırken bu hareket onu huzursuz etti.

"Bu şekilde, o karanlık odada çürüyerek iyileşmeyecek." Lyre'in sesi tündüğü oyuktan şarkı söyler gibi geliyordu, Kael'in geçmesini bekliyordu, cübbesi kaba mağara duvarından aşağı sarkıyordu. "Sahip olabileceğini düşündüğün tüm güçleriyle birlikte körelecek."

"Onun herhangi bir güce sahip olduğuna inanmıyorum," diye tersledi Kael. Yalnız kalmak istiyordu; zihnini dolduran düşünce kasırgasını yavaşlatmaya ihtiyacı vardı.

"Belki de değil, ama böyle şeyler keşfedilmeden bilinemez," dedi Lyre, fazla kayıtsızca. "En azından deneyebilirsin."

Aisling'in yanından ayrıldıktan sonra da bu huzursuzluk hissi devam etmişti; bu, onun hoşuna gitmeyecek kadar güçlü hissettiren bir bağın unutulmaz bir hatırlatıcısıydı. Kael huzursuzdu; bir şekilde özenle çizdiği sınırların dışına çıkmasına izin vermişti ve bu durum kendisini alışık olmadığı bir şekilde savunmasız hissetmesine neden olmuştu. Bu, Aisling'in bir peri olarak Nocturne'deki karşılaşmalarının ardından onu terk etmesinden sonra onu rahatsız eden duyguyla hemen hemen aynıydı. Parmakları yine kulağını buldu, kulağına dokunuşunun hayaleti hâlâ oradaydı. Boş boş, onun da dokunuşunu hâlâ hissedip hissetmediğini merak etti.

PLAYING THE GAME

AISLING

H onu özgür bırakacaktı.

Unseelie Sarayı'nın gaddar kralı Kael, Aisling'i o lanet kelepçeden kurtarmış ve odasından çıkmak için acele ederken kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Aisling bileğini hâlâ göğsüne bastırıyordu. Bileği ağrıyordu; metalin altında oluşan morluk karanlık ve çirkindi. Ama oradaki yumuşak yanma kelepçeden kaynaklanmıyordu. Kael'in saçlarını tararken parmağının ucunun yanağını sıyırdığı yerden yayılan ince ateş iziyle eşleşiyordu. Kael'i bunu yapmaya iten şeyin ne olduğundan emin değildi ama o an onu o kadar büyülemişti ki sürgünün yerine kayarken çıkardığı sesi duymadığında neredeyse fark etmemişti.

Neredeyse.

Bileğine bakmak için Methild'i getirmeye gittiyse, ocak gelmeden önce çok fazla zamanı olmayacaktı. Koridora çıkıp saklanacak bir yer bulabilirse, gün ağarana kadar bekleyebilir ve Unseelie Sarayı uyurken Peçe'ye kaçabilirdi. Kalbi küt küt atan Aisling yataktan kalktı. Odada tutulduğu günler boyunca sadece çöp kovasına ulaşmak ya da diz çöküp leğenin üzerinde saçlarını yıkamak için birkaç adım atmıştı. Zemin çıplak ayaklarının altında soğuktu ve bir elini yan tarafındaki şilteye bastırmak zorunda kalmıştı

denmesini sağlamak için. Yatağın uzunluğunun sonuna ulaştığında bocaladı. Kapaıya sadece beş ya da altı adım kalmıştı. Koridora ulaştığında denge için duvarı kullanabilecekti. Aisling saklanacak bir yer bulmak için çok uzağa gitmesine gerek kalmaması için dua etti; henüz koşamayacak kadar gúçsúzdü.

Kararsızca odanın geri kalanını geçti ve kapaıya çarpıp düştü. Eli kapının kolunda tereddüt etti. Bu bir tuzak olabilirdi -Kael onu yakalamak için diğer tarafta bekliyor olabilirdi. Ama artık boş boş oturamazdı. Kendini çaresiz hissetmekten, kendisine bakılmasından ve bilgi toplaması gerekirken yatakta yatmaktan bıkmıştı. O odanın dışında onu ne bekliyor olursa olsun, en azından denemek zorundaydı. *Kızıl Kadın deneyecekti.*

Aisling ağır kapaıyı çekip açmadan önce fısıltıyla beşten geriye doğru saydı. Koridorun ötesi sessiz ve loştu. Kimsenin geçtiğine dair bir işaret yoktu ama dışarı süzölüp kapaıyı arkasından hafifçe kapatırken yine de nefesini tutmak zorunda hissetti.

"Demek sonunda özgürlüğüne kavuştun." Gölgesi bir oyuktan gelen yumuşak bir ses Aisling'in sıçramasına ve taş duvara yaslanmasına neden oldu. Lyre karanlıktan çıktı ve cúbbesini dramatik bir şekilde arkasına süpürdü. Aisling onun gereksiz girişi karşısında gözlerini devirdi. Onu zindandan çıkarmış olmasına rağmen, hâlâ onun kendi tarafında olup olmadığından emin değildi.

Omuzlarını dikleştirdi ve bileğindeki çürüğü gizlemek için kollarını kavuşturdu. "Bana yarısı verildi; kalanını geri alıyorum."

Lyre başını hafifçe bir yana eğdi, onu incelerken bir parça eğlenceyi ele veren ince bir hareketti bu. Yağdan kayganlaşmış saçlarından bir tutam, arkaya doğru sıvanmış olduğu yerden düştü. "Tekrar yakalanmadan önce fazla uzağa gidemezsin."

"Olabilir," diye cevap verdi sertçe.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordu, ona doğru bir adım atarak. Aisling ona sadece ihtiyatla bakınca devam etti. "Sabırlı ol. Odanızda kalın. Majesteleri sana güvenilebileceğini görsün."

"Beni neden burada tutmak istiyorsunuz?" diye meydan okudu. Görünüşe göre herkes onun Yeraltı Kalesi'nde mahsur kalmasını sağlamaya bağlı ve kararlıydı.

Mırıldandı. "Senin ve benim karşılıklı olarak birbirimize faydalı olabileceğimize inanıyorum."

"Dinliyorum." Aisling duvara yaslanmış, sahip olduğu azıcık gücün de hızla azalmakta olduğu gerçeğini Lyre'dan saklamaya çalışıyordu. Yine de Lyre, Aisling'in yanaklarındaki renk kaybından bunu anlayabilirdi.

"Kral üzerinde açık bir etkiniz var - eğer onun istediği şeylere göz atmasına izin verirseniz, aradığınız bilgiyi elde etmek sandığınızdan daha kolay olabilir." Dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi ama ses tonu düşünceli kalmaya devam etti.

"Peki ne istiyor?"

Cevap vermedi, bunun yerine ince bir gülümsemeyle, "Şimdilik kal. Sana daha fazla özgürlük tanınması için onu cesaretlendireceğim; çok geçmeden, sanki başından beri kendi fikriymiş gibi hissedeceksin."

İkili koridorun ilerisinde uzaktan gelen bir ses duyunca Lyre başıyla odayı işaret etti. Aisling geriye dönüp baktı: hapisane hücrelerine. Kaçmaya o kadar yakındı ki Brook Adası'nın tuzlu havasını neredeyse dilinde hissediyor, martıların çığlıklarını ve kayalık kıyıya vuran dalgaların sesini neredeyse duyabiliyordu. Dışarı çıkabilmesi mümkündü; hatta kahvaltı için eve bile yetişebilirdi. Ama Lyre'nin sözleri onu duraksattı, tıpkı Gölgeağacı Ana'yla tanıştığından beri omuzlarında taşıdığı ısrarcı, görünmez ağırlık gibi. Elleri boş dönemezdi, hele ki bu savaş Yaban'dan çıkıp kendi diyarına sıçramışken. Savaş alanında tanık olduğu yıkım evini, arkadaşlarını tehdit ederken değil.

Aisling Lyre'ın uzattığı kolu tuttu ve odaya dönmesine yardım etmesine izin verdi. Yatağa tırmanmak yerine kendini Kael'in sandalyesine bıraktı. Rahatsızdı ama yine de hoş bir değişiklikti.

"Kilidi açık bırak," dedi Lyre gitmek için dönerken, "böylece kaçmak için elime geçen ilk fırsatı değerlendirmediyimi düşünür."

Memnuniyetle başını salladı ve onu bir kez daha yalnız bıraktı.

Ancak kralı tekrar görene kadar birkaç gece geçecekti. Methild'in ziyaretleri de Aisling'in artık ona çok az ihtiyaç duyması nedeniyle kısalmış ve seyrekleşmişti. Aisling zamanını, odanın kısa boyunu bir ileri bir geri volta atarak gücünü yeniden toplamakla geçiriyordu. Gün boyunca, koridordan ayrılan odalardan birinde işe yarar bir şey bulma umuduyla, parmak uçlarında koridorda ilerlemeye çalışıyordu.

Unseelie Sarayı'nın gizlilik ve öngörülemezlikle geliştiği yerde, Undercastle bu değerleri aynı şekilde yansıtıyordu. Bir labirent gibi dolambaçlı olan koridorları sık sık çıkmaz sokaklara açılıyor ya da birbirlerine şaşırtıcı şekillerde bağlanıyordu. Aisling çok uzağa gitmiş olsaydı kolayca kaybolabilirdi.

Kendini sonsuz labirentin içinde buldu, çıkış yolunu asla bulamadı. Bazı günler bunun hayalini kuruyordu: geri döndürülmek ve kararmış koridorlarda dolaşmak, bacakları pes edene ve vücudu susuzluktan kırılanda kadar bir sonraki köşede havlayan Briar'ın sesini kovalamak.

Kael sonunda geri döndüğünde, kapısının hâlâ kilitli olmadığını görünce hiç de şaşırması gibi görünmedi. Aisling o zaman bunu belki de bilerek yaptığını düşündü. "Kalemi her gün keşfetmen sana iyi gelmiş; yanaklarına renk gelmiş."

Sertleşti. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"İlginç bir şey buldun mu?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Odamdan çıkmadım," diye yalan söyledi.

"İşte." Kael yere bir çift koyu kadife terlik bıraktı. "Methild bedeninizi tahmin etmek zorunda kaldı."

Aisling'in ağrıyan ayaklarına tam oturdular ve rahat ettiler; tabanlarıyla sert zemin arasında çok ihtiyaç duyduğu bir bariyer oluşturdular. "Teşekkür ," dedi içtenlikle. Kael onu görmezden geldi, bir eliyle kapıyı açmaya çalışıyordu.

"Gel." Bir teklif değil, bir emir. Döndü ve kapıyı aralık bırakarak koridorda ilerledi. Aisling tereddüt etti, kararsızdı. Adamın onu nereye götüreceğine dair hiçbir belirti olmadan, bir kez daha onu bir zindan hücresine bıraktığını hayal etti. Karanlıkta durmadan damlayan suyun unutulmaz ritmini hâlâ duyabiliyordu. Cesaretini toplayarak, Kael'in izinden gidene kadar adım üstüne adım attı.

O ilk akşam boyunca fazla uzağa gitmediler. Birbirlerinin yanında yürüdüler; Kael okunamayan bakışlarını ileriye dikmiş, Aisling ise gözlerini kaçırmış, adımlarının ritmine odaklanmıştı. Aralarındaki sessizlik dile getirilmemiş bir anlaşmaydı. Aisling yürüyüşlerinin tek seferlik bir olay olacağını düşünmüştü. Belki de Kael'i kelepçesini çıkarmaya iten suçluluk duygusu ya da başka her neyse hâlâ devam ediyordu.

Ama ertesi gece ve ondan sonraki gece tekrar döndü. İkili her seferinde biraz daha ileriye, Yeraltı Dünyası'nın derinliklerine gitti. Kael onu, Aisling'in günlük keşifleri sırasında henüz kendisinin gitmediği yollara götürüyordu ve bu nedenle Aisling onun kendisini izlediğinden şüpheleniyordu. Yine de kimse onu durdurmamıştı. Yavaş yavaş, ikisi arasındaki sessizlik bozuldu. Kael bitişik koridordaki bir şeyi işaret ettiğinde ya da Aisling kilitli bir kapıyı sorduğunda ilk başta sadece bir iki cümleyle. Sohbetleri samimi ve genellikle kısa süreliydi ama Aisling ilerleme kaydedebildiği kadarını kabul ediyordu.

Kael'in Aisling'le yürümeye geldiği dördüncü gece, soğuk havası biraz dağılmıştı. Ona bir seçenek sundu, Aisling'in beklemediği bir jestti bu. Gece bahçesi ya da kütüphane, diye teklif etti. Sarmal merdivenler ürkütücü olsa da, temiz hava ve açık alan beklentisi Aisling'in kalbini hızlandırdı. Sanki onun kararını tahmin etmiş gibi, ona daha sıcak tutan kıyafetler ve soğuğa karşı bir kalkan gibi saran yosun yeşili ağır bir pelerin getirmişti.

Gece bahçesi hatırladığı kadar göz alıcıydı; şimdi hafif bir kar serpintisiyle belki daha da büyüleyiciydi. Her bir dal, taç yaprağı ve çim bıçağı sihirle parlıyor, tüylü beyaz örtülerini parlayan bir maviye dönüştürüyordu. Aynı ışığın fraktalları, damlayan keskin buz sarkıtlarından yansıyarak yerde uçuşuyordu. Dona rağmen gelişmeye kararlı görünen çiçeklerin tatlı kokusu daha da güçlü bir şekilde etrafa yayılıyordu. Çift, Aisling hapsedilmeden önce yürüdükleri patikadan aşağıya doğru adımlarını takip ederken, o gecenin anısına dönmekten dikkatle kaçınmaya çalıştı.

Aisling hiç düşünmeden, Kael'in daha önce dokunmasına engel olduğu çiçeğe uzandı. *Meleğin trompeti*. Ama çiçeğin ısıltısı parmaklarının yumuşak yapraklarını okşamasını istiyordu. Karı ve buzu fırçalayıp uzaklaştırmasını, böylece onun da gece havasını soluyabilmesini istiyordu.

Kael yine onu bunu yapamadan yakaladı. "Buraya son gelişinde sana ne söylediğimi hatırlamıyor musun?" diye sordu. Yüzü sertti ama gözlerinde Aisling'in sarayının büyüüne bu kadar çabuk kapılabilmesine dair bir eğlence vardı.

"Bu zehirli," diye mırıldandı.

Ona bakarken dilini ağzının çatısına vurdu. "Naiflik sana yakışıyor, insan. Bu âlemdeki savunmasızlığın neredeyse sevimli." Sözleri sıcak balmumu gibi teninden aşağı damlıyor, eriyor ve santimini kaplıyordu. Yanıyordu ama kendini daha fazlasını isterken buldu. Adam uzandı ve kızın omzundan bir yaprak kopardı.

Bu ışıpta gerçekten çok güzeldi, unutulmaz, affetmez bir şekilde. Tüm keskin açılar ve sert çizgiler, gümüş gözlerinde parlayan yoğunluk, orada barındırdığını bildiği zalimlikten korktuğu için kalbinin bir ritmi atmasına yetecek kadar. Ama yine de inkar edilemeyecek kadar güzeldi. Onu bir pervane gibi kendine çekti. Örümceğin ağına düşen bir sinek gibi. Onun tarafından kolayca tuzağa düşürülebilirdi.

Ama belki aynısını ona da yapabilirdi. Ne de olsa daha önce bir kez yapmıştı, farklı bir biçimde de olsa. Aisling burada dönüştüğü kişiden hoşlanmıyordu ama görünüşe göre çok az seçeneği vardı. İhtiyacı olan şeyi elde etmek istiyorsa, oyunu diğerleriyle birlikte oynamak zorundaydı.

Bakışlarını kaçırarak döndü ve patikada ilerlemeye devam etti. Kael bu kez ona kolunu uzatmadı ama yakınında kaldı.

"Kehanetler hakkında ne biliyorsun?" Aisling, kalbinin hızla çarpmasına ve pelerininin ceplerinde yumruk haline getirdiği ellerinin titremesine rağmen tarafsız bir ton tutturdu.

"Kehanetler mi?" Kael ona yan gözle baktı. "Neden?"

"Kitaplarınızdan birinde onlarla ilgili bir satır gördüm." Omuz silkti. Bu bir yalandı.

-ve iyi bir tane değil- ama kesinlikle hepsini ezberlememişti. "Bu fikri ilginç buluyorum."

"Demek onları okudun." Adamın sırtıttığını bakmasına bile gerek kalmadan anlayabiliyordu.

"Göz gezdirdim." Aisling odağını ayaklarının önündeki zeminde tuttu; doğrudan ona bakmadığı zaman yalan söyleme becerisine güvenmek daha kolaydı.

"On tane var," dedi. "Onları en sevdiğim kitaplar kadar iyi tanıyorum. Bunlar bize küçükken masal gibi anlatılır."

Aisling kaşlarını çatı. "Sadece on mu?" Birinin hakkında daha fazla şey bilme ihtimalini artırsa da, bu durum kendisini daha da tehlikeli hissetmesine neden oldu. Briar'la sprite tarafından çok kolay tanınmıştı; dikkatini dağıtacak bu kadar az kehanet varken, kimliğini burada uzun süre saklı tutma şansı çok azdı.

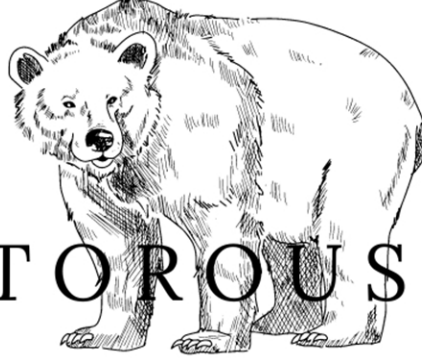
"Biri sona erdiğinde, yerini bir başkası alır. Bazıları yüzyıllarca ayakta kaldı; diğerleri ise sadece on yıllarca," diye düşündü Kael. Yollarını bahçenin girişine doğru yönlendirdi. Zamanı tükenmek üzereydi.

"Ve hep öyle mi yaparlar?" Aisling sordu. "Geçer, yani."

"İyi günde de kötü günde de," diye ciddiyetle onayladı. Aisling onun kehanetini, sarayının düşüşünün nasıl taşa yazılmış gibi görüldüğünü düşünüp düşünmediğini merak etti. Yenilgisinin kader tarafından önceden belirlenmiş olma ihtimali, kral olarak verdiği kararlarda muhtemelen önemli bir etkiye sahipti.

"Onları kim yazıyor?" Soğukkanlı görünmek için elinden geleni yapsa da, adamın onun içini görebileceğinden endişeleniyordu. Bu, yürüyüşleri sırasında şimdiye kadar eğlendiğinden daha fazla konuşma, daha fazla sorgulamaydı. Ama bu gece cevap bulma zamanının yaklaştığını hissedebiliyordu.

Kael başını salladı. "Bunu kimse bilmiyor. Yarın akşam sana kütüphaneyi gezdireceğim; kehanetlerle ya da ilgini çeken başka şeylerle ilgili kendi kitaplarını seçebilirsin, anlaşılan tarih pek hoşuna gitmiyor." Kolunu sallayarak Aisling'e spiral merdivenlerden aşağıya doğru yürümesini işaret etti. Adamın arkasında belirmesinin omurgasında yarattığı his hiç hoşuna gitmemişti.

A TRAITOROUS HEART

AISLING

"Fireflies?" Aisling merakla sordu.

O akşam Kael kapısına geldiğinde, onu kütüphaneye götürmek yerine, üstü kapalı bir şekilde söylemek istediği başka bir şey olduğunu söyledi.

ona gösterdi. Onu aşağıya, nemli bir mağaraya açılan dar ve dolambaçlı bir geçide götürdü. Likenler zemini kaplamış ve dikitlerden yukarı, tavandan damlayan su akıntılarına doğru süzülüyordu. , parlayan küçük ışık topları tembelce sürükleniyordu. Bazıları su birikintilerinin yanına konarken, diğerleri mağaranın durgun havasında dans ediyordu.

Tek kaşını hafifçe kaldırarak ona baktı. "Bunlar ."

Aisling yüzen kürelere daha yakından baktı. Parıltılarının altında herhangi bir şekil göremedi. "Onlar periler mi?"

"Onlar perilerin yankılarıdır, yollarına devam ettiklerinde geride bıraktıkları parçalarıdır." Bir tanesi çifte doğru yaklaşırken, Kael hafifçe öne doğru adım attı ve onu avucunun içine aldı. Aisling yüzünü buruşturdu, onu ezdiğinden emindi. Kael geri döndüğünde Aisling'in bileğini kavrayıp kendine doğru çekti ve elini Aisling'in elinin üzerine koydu. Aisling, Kael'in avucundan kendi avucuna geçerken parmaklarının arasında belli belirsiz bir parıltının hareket ettiğini gördü.

"İstersen Methild sana bir kavanoz getirecek. Odanı aydınlatmak için kullanabilirsin." Eli bir süre orada kaldı, teni onunkine karşı serindi, sonra

parmaklarını kürenin etrafına kapadı ve bıraktı. Tüm bu alışverişin ne kadar nazik olduğu dikkatini çekti; adamın ellerinin bu kadar dikkatli olacağını ya da bu kadar hassas bir şey yapabileceğini hayal bile edemezdi. Göğsünde bir şeylerin çırpınmasına neden olmasına aldırmadı.

Aisling yumruğunu göz hizasına kadar kaldırdı ve içeri baktı. Avucunun üzerinde duruyordu ama onu orada hiç hissetmiyordu. Ürettiği ışık sıcak ve altın rengindeydi. Kolunu uzattı ve parmaklarını teker teker çözdü, ta ki iplik avucundan süzülüp diğerlerine doğru sürüklenene kadar.

"Aradaki farkı anlayamazlar, biliyorsun. Tamamen bilinçli değiller," dedi Kael arkasından, duvara yaslandığı yerden. "Onlar büyü kalıntılarından biraz daha fazlası."

Aisling Kael'e dönmeden önce bir süre daha onları izledi. "Eskiden oldukları perilerden geriye bir şey kalmadığını nereden biliyorsun?"

Kael başını hafifçe yana eğdi, gözleri Aisling ve yosunlar arasında gidip geliyordu. "Sanırım bunu bilmenin bir yolu yok."

"O zaman onları tutmamalısın. Canlılar tutsak edilmemeli," dedi sert bir ifadeyle.

Eğlenerek sırttı. "Hâlâ wisp'leri mi tartışıyoruz?"

"Kısmen."

"Gerçekten de sonuçlarına katlanmadan beni kandırabileceğini mi sandın?" Kael omzuyla duvarı itti ve gevşek taşların üzerinden dikkatle geçen Aisling'i yakından izledi.

Adamın sorusunu duymazdan geldi; buna verecek iyi bir cevabı yoktu. Bunun yerine konuşmayı nasıl daha verimli bir şeye yönlendirebileceğini düşündü. Kael'in gözlerinde buzdan başka bir şey gördüğü ilk an, kısa bir süreliğine de olsa, ona annesinden bahsettiği zamandı. Kız içini , Kael de gardını biraz düşürmüştü. Şimdi yalnızken ve onun dikkatini çekmişken bunu tekrar yapabilirdi.

"Eskiden kendimi adamda tutsak gibi hissederdim," dedi. "Gençken, annemin güzel bir yere kaçabildiğini düşünürdüm. Geri döndüğünde bana anlattığı hikayeler, karşılaştığı Fae'lerle ilgili yaptığı sayfalar dolusu çizimler... Onu kıskanırdım. Sonra inanmayı bıraktığımda ve o öldüğünde, daha da büyük bir hapishane gibi hissettim."

"Bıraktın mı?" diye sordu düşünceli bir şekilde.

Aisling başını salladı. "Bir süre için. Kızgın ve kırgındım ama şehirde daha da yalnızdım. Her ne kadar büyüye inanmak istemesem de

onu arıyordum. Orada hiç bulamadım."

Kael mırıldandı. "Bu yüzden mi döndün?"

"Hayır. Babam hastalandı; ölene kadar ona bakmak için geri döndüm. Geri döndüğümde en başta gitmem gerekip gerekmediğini düşündüm." Aisling bir kez daha mağarayı aydınlatan ışıklara baktı. Evini umutsuzca özlüyordu; şimdi bundan bahsetmek kalbini sızlatıyordu.

"Konforlu olanı geride bırakmadan büyüyemezsiniz." Sözlerinde bir nezaket, sesinde bir yumuşaklık vardı. Bunu duymak tatmin edici, neredeyse rahatlatıcıydı. Bu onu Kael'e ısındırdı. Bir süre sonra Kael tekrar yürümeye başladı. Aisling ona yetişene kadar hızını yavaş tuttu.

"Buradan hiç ayrılıyor musun?" diye sordu. Kael bir kez başını salladı. "Ara sıra." "Nereye gidiyorsun?"

"Çoğunlukla savaş cephelerine. Sınırlarımıza." Konuşurken sanki bunu hayal ediyormuş gibi, Kael'in parmakları kalçasında kılıfında taşıdığı hançerle oynadı.

Kestirmeden verdiği cevaplar Aisling'i hayal kırıklığına uğrattı. Ondan daha fazlasını istiyordu. Şimdi biraz daha güçlü bir şekilde sordu, "Böyle mi büyüyorsun? Savaşla mı?"

Verdiği tek yanıt karanlık ve acımasız bir gülümseme idi. Aisling gözlerine ulaşip ulaşmadığını görmek için bakmadı. Bu oyunda daha iyi olmayı diledi. -Rodney gibi. Konuşmayı istediği yöne çekmek için on farklı yol bulabilirdi ve muhtemelen bunlardan en az dokuzu işe yarardı. Ama Kael ona karşı henüz sertleşmemişti, bu yüzden devam etti.

"Neden bana bu özgürlüğü veriyorsun?" diye sordu sonunda.

Kael ona bir göz attıktan sonra bakışlarını tekrar önüne çevirdi. "Özgür olmaktan çok uzaksın."

"Zindanda değilim, bir yatağa zincirlenmedim ya da bir odaya kilitlenmedim." Yine de haklıydı. Aisling bir tutsaktı - Kael'in, Undercastle'ın. Onu en başta buraya gönderen kehanetin.

"Gerçekten de değilsin. Yine de kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadınız," diye gözlemledi Kael.

Aisling onun sözlerindeki dile getirilmemiş meydan okumaya sinirlendi. Onun kayıtsız, hatta zayıf olduğunu düşünüyordu. Ama onu Undercastle'da tutan şey zayıflık değil, kararlılıktı. Eğer onun sandığı kadar zayıf olsaydı, kapıyı açık bıraktığı o ilk gece kaçardı. Yaşadığı onca şeyden sonra ve evine yönelik tehdit her geçen gün artarken buradan eli boş ayrılamazdı.

Yine de, onu zindanında gördüğü zayıf insan olarak düşünmesine izin vermenin kendi yararına olabileceğini düşündü. Bir meydan okumadan ziyade bir merak olarak. Naif, gece bahçede ona dediği gibi.

"Oradan çıkabileceğimi ve yakalanmadan İnce Yer'i bulabileceğimi düşünecek kadar aptal değilim," diye yalan söyledi. "Soruma hiç cevap vermedin."

"Öyle değil mi?" dedi .

O anda hem isteksiz hem de oyuna devam edemeyecek şekilde kendini kaybetti. Bir belirsiz, alaycı yanıtı daha katlanamazdı. "Aslında sorularımın çok azına cevap veriyorsun, ama seninkilerin hepsine cevap vermemi bekliyorsun. Arkadaşlığım ve sohbetim bu kadar tahammül edilemezse, neden benimle zaman harcama zahmetine giriyorsun? Neden bana ne istediğini söyleyip bu işi bitirmiyorsun?"

Çift yürümeyi bıraktı ve yüzlerini birbirlerine döndüler. Kael'in çenesi Aisling'e bakarken gerildi, gözleri bir kez daha buz gibi ve aşılmazdı. "Eğer cevaplarımdan bu kadar memnun değilsen, neden ısrar ediyorsun?" Sesi havayı bir bıçak gibi kesti.

"Çünkü denemeye devam edersem, daha belirsiz, şifreli saçmalıklar yerine senden gerçek, düzgün bir cevap alabileceğimi düşündüm!"

Kael'in hançerinin kabzasını bilinçsizce kavrayışı sıkılaştı. "Peki tam olarak hangi cevapları arıyorsun Aisling? Ruhumu sana açmamı, her sırrımı paylaşmamı mı bekliyorsun?"

"Kararını vermeni bekliyorum," diye karşılık verdi. "Ya bana bir insan olarak davranırsın ya da tutsağın olarak. Bunu iki şekilde de yapamazsın."

Durakladı, sonra soğukkanlılıkla, "Odanız şu tarafta," dedi. Koridordan ayrılan daha küçük bir koridora doğru başıyla işaret etti. Saniyeler önce yüzünü renklendiren öfke belirtisini şimdi sık sık taktığı nötr maskenin altına saklamıştı. "Dönüş yolunu kendin bulabilirsin. Ya da gidebilirsin. Ne isterseniz onu yapın."

Aisling ona cevap veremedi. Adam dönüp ters yöne doğru ilerledi ve geri çekilirken karanlığa gömüldü. Aisling bir süre orada öylece durup adamın ardından baktı. Keşke hayal kırıklığının kendisini ele geçirmesine izin vermeseydi. İlerleme kaydettiklerinden o kadar emindi ki, şimdi bunu mahvetmiş olabileceğini düşünüyordu.

Tartışmalarının ardından ertesi akşam Kael yine aynı soğukkanlı ifadeyle kapısına dayandığında Aisling şaşırdı. "Sana kütüphaneyi göstereceğimi söylemiştim," dedi Kael, Aisling sormaya fırsat bulamadan. "Ben sözümü tutarım."

Kütüphanenin rafları, tıpkı taht odası gibi kuvars damarlarıyla parıldayan bir mağaranın duvarlarına oyulmuştu. Yine de küçüktü ve Aisling orada bulduğu seçki karşısında dehşete kapıldı. Kitapların çoğu Kael'in tercih ettiklerine benziyordu: tarih dersleri, savaş ve strateji hikâyeleri. Orada burada kehanetten bahsediliyordu ama sadece yüzyıllar önce gerçekleşmiş olanlardan. *Daha fazlası olmalıydı.*

Aisling, Kael'e şatonun başka bir başka ciltler olup olmadığını sormak için döndüğünde, onu tek omzuyla ağırlığını bir rafa yaslamış, önünde açık tuttuğu bir kitaba dalmış halde buldu. Okumak için çenesini eğmiş, ay gibi parlayan saçları yüzünün etrafında bir perde gibi sallanıyordu.

"İyi bir şey buldun mu?" Neredeyse sözünü kestiği için kendini suçlu hissedecekti ama adam başını kaldırıp bakmadı bile. Cevap vermek yerine sadece mırıldandı. Onu bu kadar *normal* görünen bir aktiviteyle meşgul görmek Aisling'in dudaklarına bir gülümseme getirdi. Adam bu şekilde soğuk, öfkeli ya da alaycı değildi; hatta Aisling onun için savunmasız diyecek kadar ileri gidebilirdi.

Başrahip kütüphaneye girip boğazını temizlediğinde bu durum bir anda ortadan kalktı. Sessiz mağarada çok gürültüydü. Kael daha erkek konuşmadan sinirlenmiş bir halde kitabını kapadı ve raftaki yerine geri koydu.

Kael onu koridora kadar takip etmeden önce Aisling'e, "Burada kal," diye emretti.

Bir an için öyle yaptı. İlerideki köşeyi dönmelerine ve kısık sesle konuşmaya başlamalarına izin verecek kadar uzun bir süre. Ayak seslerini bastırmak için terliklerini çıkararak cesaret edebildiği kadar yaklaştı. O kısa süre içinde sesleri sert fısıltılardan daha yüksek, ısıracı tonlara yükselmişti bile.

"İyileştiğinde onunla tekrar deneyeceğinizi söylemiştiniz. Bana yeterince iyi görünüyor." Piskopos sabırsızlığını gizlemeye çalışmadı.

Kael'in yanıtı kesik ve inatçıydı. "Yanlıştırıyorsun, Werryn. Ben sadece bunu düşüneceğimi söyledim." *Werryn*, diye telaffuz etti Aisling sessizce. Methild dışındakilerin tam adlarını henüz öğrenmemiş olsa da, orada karşılaştığı her Fae'nin adını zihninde katalogluyordu.

"Onunla daha ne kadar oynayacaksın? Sanki evcil hayvanınızmış gibi onu yürüyüşe çıkaracaksınız." Adam bu kelimeyi tükürdü ve Aisling bu kelimenin gerçekliği karşısında irkildi. "Kaçınılmaz olanı erteliyorsun."

"Tutsağıma ne yaptığım seni ilgilendirmez." Kael şu anda savunmacı bir şekilde ayakta duruyor, yaşlı erkeğin üzerinde yükseliyordu ama Başrahip'in sesi hiç de korkmuş benzemiyordu.

Werryn'in bir sonraki sözleri Aisling'in nefesini ve zihninde uyumsuz bir melodi gibi yankılandı: "O senin sihrini kullanma şeklini temelden değiştirebilir. Onunla olan tüm ilişkini. Bunu istemiyor musun?"

"Elbette bunu istiyorum ama bunu kendi yolumla ve kendi zamanımda keşfedeceğim." Kael'in cevabında bir miktar hayal kırıklığı olsa da, altındaki özlem çok daha yüksek sesle yankılanıyordu. Aisling parmaklarının uçlarını sırtındaki sert kayalara geçirdi.

"Kendi potansiyelinize karşı körsünüz; hep ."

"Görmezden geldiğim bir şey varsa, o da senin güç arzun olmuştur." İkilinin bu sert konuşması Aisling'in kavrayamayacağı alt metin katmanlarını gizliyordu ama yine de midesini bulandırıyordu.

"Aynı açlığı hissetmiyormuş gibi davranma," diye meydan okudu Werryn.

"Yine de bunun sonuçlarına katlanan tek kişi benim. Kızı kullanacağım Uygun gördüğümde ve işim bittikten sonra sizi bilgilendireceğim." Sonra botların altında gıcırdayan taşların sesi geldi ve ayak sesleri Aisling'in yönüne doğru geri döndü. Kael'in sesi, sanki omzunun üzerinden Werryn'le konuşuyormuş gibi daha yakından geliyordu: "Gidebilirsin."

Lyre'in sözleri aklına geldiğinde Aisling'in ayaklarının altındaki zemin şiddetle kaydı: *Hayattasın ama olmamalısın*. Kael'in onu odasında ziyaret etmesinin, ona bu sınırlı özgürlüğü tanımasının amacı buydu. Ona sormayı reddettiği soruya aradığı cevap buydu. Aisling'in kendi motivasyonları, aralarındaki etkileşimin karmaşık ağındaki tek bir iplikti. Aisling'in ona yaklaştığı o da Aisling'e yakınlaşmaya çalışıyordu. Birbirlerini manipüle ediyorlardı.

Ama kendi duygularının manipülasyondan daha derin olduğunu fark etmesi onu derinden etkiledi. Göğsü sıkıştı; bu kabul edilmemiş duygular okyanusunda boğuluyordu, kafasına başka bir dalga çarpmadan hava çıkamıyordu. Başından beri sadece birbirlerini kullanıyorlardı ve bir kez daha kendini aptal gibi hissetti.

üstünlüğü elinde tutabilirdi. Sadece Kael'e karşı değil, kendi hain kalbine karşı da kaybetmişti.

Kaçmalıydı; kaçması gerekiyordu. Yakalanmadan önce kütüphaneye dönmeyi başarabilirdi. Ama o boğucu duygu seli içinde bir yerlerden, öfke, yasaklanmadan yükseldi. Aisling kaçmak için dönmek yerine gölgelerin arasından kralın yoluna doğru adım attı.

17

R E L E A S E

KAEL

"Y Senin kütüphanede kalman ," diye homurdandı Kael koridorda karşısında duran, ayakları çıplak ve gözleri alev alev yanan kıza. Şimdiden kanı büyüyle kavrulmuştu, o kadar kışkırtılmıştı ki kendini zor zapt ediyordu ve şimdi başka bir meydan okuyucuyla daha yüzleşmek zorundaydı. Dişlerini birbirine öyle sert geçirdi ki çenesi ağrıdı ama bunun yanında soluk kaldı Vücudunun geri kalanında dolaşan acıya.

", " dedi. Sonra, "Öğrenmeye çalıştığın şey bu muydu yani? Ayın sırasında yaptığın gibi beni nasıl kullanacaksın?"

Kael başını salladı; yalan söyleyemezdi. Çok azını anlamış olsa da artık gerçeğe karşı kör değildi. Başrahipler onun hayatta kalmasını kendi saraylarında bir saplantı haline getirmişlerdi. Her ne kadar inkâr etmek istese de, Werryn'in önerdiği şeyin cazibesi tamamen görmezden gelemeyeceği bir siren çağrısıydı. Ve tıpkı Piskoposlar gibi Aisling de omuzlarındaki sorumluluğun ağırlığını kavrayamıyordu. Yüzyıllardır orada duruyordu.

Adam cevap vermeyince ona doğru ilerledi. "Beni öldüreceksin -Ne için? Kendini daha da büyük bir silaha dönüştürmek için mi? Zaten kendi başına yeterince yıkım yapamıyor musun ki beni de içine çekmek zorundasın?"

Birbirleriyle yüzleşirken ikisi arasında çatırdayan gerginlik hissediliyordu. Aisling'in sözleri Kael'in kuşatılmış duvarlarına tekrar tekrar çarpan oklar gibiydi. İçinden güç dalgaları geçerken yumruklarını iki yanında sıktı.

"Benim sihrimi bildiğini sanıyorsun." Cevabının acılığı dilinde keskin bir his uyandırdı. "Saf küçük bir kızdan başka bir şey değilsin."

Mizahtan yoksun kahkahası soğuk, acı bir melodiydi. "Ben de bunu sevimli bulduğumu sanıyordum."

Öyle yaptı. Kael'in gözleri inatçı bir meydan okuma ifadesiyle büzülmüş dudaklarına kaydı ve kendini bir an için boynuna bastırıldığında nasıl hissedeceklerini merak ederken buldu. Bu düşünce onu hem yatıştırdı hem de korkuttu, bu da onu daha da öfkeliendirdi.

"Sarayımın kaderini değiştirecek, dengeleri lehimize çevirecek yeteneğe sahip olabilirsiniz. Böyle bir fırsatı neden heba edeyim?" Kael talep etti. Soru kıza yöneltilmiş olsa da, kendi zihni bir cevap verdi: harcamamalıydın.

Bu ısrarlı mırıltı ona çocukluğundan beri aşılınmış olan amansız hırsı hatırlatıyordu. Bu, isteyerek giydiği dikenli bir taçtı ama acı veren delikleri de yok değildi. Aisling'in varlığı ve büyüğü üzerinde sahip olduğu güç, karanlıkta bir fener gibi görünüyordu.

Yine de niyetinin pratikliğini rasyonalize ederken bile, içinde başka bir ses kıpırdandı - çok uzun zamandır bastırıldığı bir ses. Stratejinin ötesindeki arzuları, hesaplamalara ve taktiklere meydan okuyan bir şeyin özlemini fısıldıyordu. Kael sarayını ve sakinlerini büyük bir savaş masasının parçaları olarak görmeye alışmıştı. Ama Aisling tüm bunların ötesindeydi; kendini onun içindeki keşfedilmemiş bölgeye sokmayı başarmıştı. Ondan beklenen rol ile ham, evcilleşmemiş ve tamamen belirsiz bir şeye duyduğu acı arasındaki uyumsuzluk çok keskindi.

Aisling irkilmedi, geri atmadı. Bunun yerine, sarsılmaz bir kararlılıkla onun bakışlarını tutmaya devam etti. "Öldürmek için kullanılmayacağım," diye ilan etti. "Beni kontrol edemezsin."

"Sarayım için en iyisinin ne olduğunu düşünmeliyim," dedi Kael, sesinde gizleyemediği bir pişmanlık vardı. Sözleri ona olduğu kadar kendisine de bir bildiriydi. "Ama kontrol edilecek olan sen değilsin."

Aisling'in bakışları yumuşadı, sadece, gözlerini kırpmadan önce bu yumuşaklık hızla kayboldu. "Daha iyi olabilirsin."

Meydan okuma aralarında havada asılı kalmış, Kael'in görmezden gelemeyeceği bir eldiven fırlatılmıştı. Bu bir kışkırtmaydı. Ya da belki de bir davetti. Bu onun kırılma noktasıydı. Ve kendini tutması sonunda kırıldı.

Kael vücutları arasında bir nefeslik havadan başka bir şey kalmayana dek ileri doğru adım atarken düşünmedi. Ona doğru uzanıp yanağını kavradığında ya da dudaklarını şiddetli ve ateşli bir çarpışmayla onunkilerin üzerine indirdiğinde de düşünmedi.

Bu, hayal kırıklığından, öfkeden ve uzun zamandır yüzeyin altında kaynayan bir tutkudan doğan bir öpücüktü. Aisling'e olan hisleri her geçen gece, her inatçı değiş tokuşta ve Undercastle'daki sessiz yürüyüşte daha da güçlenmişti. Onları dizginlemek için yaptığı tüm girişimlere meydan okumuşlardı. Aisling de aynı şevkle karşılık verdi, parmakları tüneliğin kumaşına dolanırken onu daha da kendine çekti ve meydan okuma ile arzu arasındaki mesafeyi kapattı. Yakıcı öpücük ciğerlerini hava ile doldurdu; nefes aldığı anda, adam öyle de oldu. Ve etraflarındaki dünya mutlak bir önemsizliğe dönüştü.

Bu seferki öpüşme, Kael büyülenmişken onunla paylaştığı şehvet dolu, bal şarabıyla beslenen öpüşmelerden farklıydı. Bu öpücük Kael'in içindeki daha derin bir şeye, ulaşılamaz olduğunu düşündüğü bir şeye uzanıyordu. Kız sıcaktı, çok sıcaktı, ona bastırıldığı noktalarda ve bu sıcaklık derisinden sızarak kemiklerine yerleşti. Onun bedenini kendisine bu kadar yakın hissettiğinde içinde yükselen arzu ateşini bastırdı ve söylemek istediği kelimeleri yuttu.

Ama Kael, kızın ağırlaşmış gözlerle ona bakmasından onun da bunu hissettiğini anlayabiliyordu.

"Ayakkabıların nerede?" diye mırıldandı yumuşak dudaklarına karşı, sonra onları kendi dudaklarıyla tekrar yakaladı. Belindeki elleri hareket etmek, vücudunu keşfetmek için kaşınıyordu ama onları sabit tuttu.

Temaslarını kesmeden kütüphaneye doğru eliyle işaret etti.

Bunu ancak büyük bir çabayla kendisi yaptı, onu kol mesafesinde tutmak için geri çekildi. Bunu yaptığı anda, koridorda duyduğu ayak sesleri onu tekrar gerçekliğe döndürdü. "Git getir onları, seni bir yere götürmek istiyorum."

"Nerede?" Sözcük sadece bir nefesti; ayakları üzerinde dengesiz görünüyordu. "Buradan uzağa."

Sersemleyen Kael onu bekledi. Kendini duvara yasladı, avucunun altındaki dokuya odaklandı ve öpücüğün onu götürdüğü yerden geri gelmeye çalıştı.

Aisling hızla geri döndü, bir ayağının üzerinde zıplayarak diğer terliğini giydi. Tekrar onun yanına döndüğünde duraksadı. Kütüphaneye koşup geri dönmesi için geçen sürede, şüphe ve beraberinde tereddüt içeri girdi.

Ta ki o gülümseyene kadar.

"Benimle gel," dedi Kael. Neredeyse onun elini tutmak için uzanacaktı ama kendini durdurdu ve elini iki yana açtı.

Kael, Aisling'i hızla kıvrılan koridorlardan, tek sıra halinde yürümek zorunda kalacakları kadar dar yan geçitlerden ve etraflarında açılan geniş mağaralardan geçirdi. Undercastle'ın derinliklerine indikçe, Aisling'in düşüncelerini daha fazla endişe kaplamaya başladı. Ne o konuşuyordu ne de kız. Etraflarındaki tek ses, mağaraların içinde dolaşan sessiz hava akımındı.

Bazı kısımlar karanlık olsa da, sadece alevleri sönmeye yüz tutmuş eski meşaleler aydınlatırsa da, Kael yolu ezbere biliyordu. Ayaklarının yüz binlerce kez gidip gelerek oyduğu patika boyunca molozların üzerinden ve dikitlerin etrafından emin adımlarla ilerledi. Yine de arkasında Aisling'in çıkardığı sesler ona hızını tek başına olduğundan daha yavaş tutması gerektiğini hatırlattı.

Sonunda çift uzaktaki bir mağaraya girdi. Küçüktü ve ay ışığıyla aydınlanıyordu. Undercastle'a giriş ve çıkış için az bilinen bir yol. Önce Kael gitti, iki büyük adımda açıklığın altındaki bir kayanın tepesine tırmandı. Sonra döndü ve elini Aisling'e uzattı. Aisling elini tutup sıkıca kavradığında, Kael'in ciğerleri sanki Aisling onu da kavramış gibi sıkıştı. Bu sefer bırakmadı.

"Çok uzakta değil," diye söz verdi dışarı çıktıklarında. Ormanın en karanlık kısmındaydılar ama yine de korkmamış görünüyordu. Sadece birkaç dakika daha çalılar arasında ilerledikten sonra durdular. "Buraya senden önce başka birini getirmediğim." Kael' kalbi boğazında düğümlendi. Aisling elini bırakıp küçük orman bölgesini keşfetmek için ileri doğru adım attığında birkaç adım geride kaldı. Sessizce onun etrafı seyretmesini izledi: boğumlu köklerin arasında kıvrılıp giden ve yukarıdaki ağaçları yansıtan gürül gürül akan dere.

Kıyısı boyunca filizlenen eğrelti otları ve yumuşak bir turkuaz renginde parlayan zemini halı gibi kaplayan yosunlar

Gece bahçesindeki bitkilerle aynı büyüye sahip. Nemli toprağın zengin, karanlık kokusu.

"Diğeri peri kız arkadaşlarından hiçbirini mi?" diye alay etti, omzunun üzerinden onun durduğı yere bakarak. "Senin bir şöhretin var, biliyorsun. Tanıştığımız geceye kadar yaşadığın bir n."

Kael yanıt olarak burnundan kısa bir nefes çekti; onun mizahının gerginliğı azaltmasından memnundu. "Sanırım pca sana tehlikeli, çekici Unseelie Kralı ve onun eşleri hakkında bir sürü hikâye anlatmıştır."

"Yanılıyor muydu?" Dudaklarının kenarı yukarı doğıru seğıirdi. Kael cevap vermeyince, bir zamanlar büyük bir ay kapısı olması gereken yerin kalıntıları olan taş kalıntılara döndü. şimdi o kadar bile değıldi ama hâlâ garip bir şekilde sarmaşıklardan, yosunlardan ya da likenlerden yoksundu. "Neydi burası?"

Kael onun yanında durmak için hareket etti ve sanki ilk kez görüyormuş gibi yukarıya baktı. Yüzyıllardır ziyaret ediyor olmasına rağımen her zaman ilk kez görüyormuş gibi hissediyordu. "Kaynağını hiçbir zaman belirleyemedim. Ben onu bulmadan çok önce buradaydı."

"zel bir his," diye fısıldadı.

"Beni rahatlatıyor," diye itiraf etti. "Buraya sık sık gelirim."

"Sadece oturmak için mi?" Aisling kendini kemerin önündeki en alttaki kırık taş basamağı bıraktı. Kael de aynısını yaptı.

"Düşünmek, dua etmek için. Sessiz; bazen Alçak Olan'ı burada sunağın önünde hissettiğimden daha güçlü hissedebiliyorum." Tanrısı hakkında düşünmeden konuşmuştu ama Aisling'in yanında titrediğini hissettiğinde, Kesik'teki deneyiminden sonra tanrı hakkında pek de olumlu bir görüşe sahip olmadığını fark etti. "Uzun zamandır Kral'ım. Burası bundan kaabileceğim çok az yerden biri."

Mırıldanarak kollarını beline doladı. "Baban iyi bir kral mıydı?"

Kael dizleri neredeyse birbirine değıcek şekilde eğıldi ve başını salladı. "Babam bir lorddu. Bizim tacımız kan bağıyla değıl, büyüyle geçer. Tanrımızın kendisi tarafından bana verilen gölgeleri kullanma yeteneğıyle doğıdum. Bir armağan."

"Bu şekilde düşünüyor gibi görünmüyorsun," diye meydan okudu Aisling.

Onun gözlerini kısarak kendisini incelediğini hissedebiliyordu, bu yüzden kendi gözlerini derenin hareketine odakladı. "Bunun için minnettarım." *Bazen.*

"Peki ya annen?" şimdi daha da yaklaşmıştı, Kael'in uzun zamandır konuşmadığı, hatta aklına bile getirmediğı bir geçmişi merak ediyordu.

Bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. "O benim için bir araçtı, tıpkı benim bunun için bir araç olduğum gibi." Onu doğurmak için hayatını veren dişiyi hiç tanımamıştı.

Aisling bir an sessiz kaldı ve sözleri aklına yerleşti. "Seni kim büyüttü? Methild mi?"

"Annem daha mezarında soğumadan beni Piskoposlara teslim ettiler," dedi sesindeki acıyı bastırmak için mücadele ederek. "Büyüm keşfedildiği andan itibaren, onların yetiştirdiği biriydim."

Sonra sessizce oturdular, ormanın ve kendi düzenli nefes alıp verişlerinin sesleriyle yıkandılar. Durgun bir geceydi. Soğuktu ama kış rüzgârının ısırtığı olmadığından katlanılabilirdi. Kael arkasına yaslandı ve dirseklerini arkasındaki basamağa dayadı.

Bu pozisyondan Aisling onun her parçasını, her ayrıntısını, tuniğinin kollarının yukarı kalktığı yerde derisinin altındaki soluk mavi damarlara kadar görebiliyordu. Kollarını, gölgeleri çok güçlendiğinde parmak uçlarından yukarıya doğru mürekkep siyahı bir örümcek ağına dönüşen damarları, atardamarları ve kılcal damarları inceledi. Kael yarım saniyeliğine parmağını bileğinin iç tarafındaki bir damarın üzerinde gezdirmesine izin verdikten sonra geri çekildi.

"Büyün hissettiriyor?" diye sordu usulca. "Acı," dedi adam. "Ecstasy."

"Göster bana," diye ısrar etti, hâlâ aynı yumuşak ses tonuyla. Kael doğruldu ve ona sertçe baktı. "Hayır."

"Üzerindeki etkiyi anlamak istiyorsun, biliyorum. O yüzden dene." Aisling ısrarla ona bakıyordu. Ciddiyetle. Kendini ona sunuyordu. Karşı çıktığı şeyi şimdi istiyordu. *Daha iyi olabilirsin*. Bir silah olarak kullanılmak istemediğini söylemişti ama bu öyle bir şey değildi. Bu tamamen başka bir şeydi; büyüsünü Prelatlardan ve savaş alanından uzakta test etmesi için bir fırsat. Alçak Olan'ın ya da kendisinden başka kimsenin hizmetinde değil. Ve bunu ona vermek istiyordu.

Yine de tereddüt etti, kararsızlık göğsünde savaşıyordu.

"Yapmayacağım-" Aisling onun sözünü kesti. "Bana zarar vermeyeceksin."

"Bunu bilmiyorsun," diye ısrar etti Kael. Daha önce biliyordu ve yine bilecekti.

Önemli olmamalıydı; umursamamalıydı. Ama önemliydi ve o da önemsedti.

"Evet biliyorum. Bana bağlanma. Sadece burada seninle olmama izin ver." Kızın sesinde hiç korku, gözlerinde de hiç endişe yoktu. Kael kızın ona duyduğu güveni nereden aldığından emin değildi ama bu yersizdi.

Yüreği burkalsa da sıkıca başını salladı. Kael yumuşak yosunların üzerine diz çöktü ve birkaç derin, titrek nefes aldı. Aisling basamağı terk ederek önünde bağdaş kurup oturdu. Muhtemelen olması gerekenden daha yakın olmasına rağmen, daha fazla yer isteyecek gücü kendinde bulamadı. Onu orada istiyordu.

Etraflarındaki orman, olacakları bekleyerek sessizleşti. Çenesini sıkın Kael başını eğip gözlerini kapattı ve Werryn'le karşılaşmasından beri ortaya çıkmak için savaşıan gölgeleri çağırdı. O vahşı akıntılar, ulaşabildikleri her şeyi parçalamak için şiddetle yüzeye çıktılar.

Tanıdık acılarını hissettiğinde bir elini toprağa bıraktı, ama parmaklarını yosunların içine sokamadan Aisling kendi elini onun içine soktu. Sonra diğeri elini yanağında hissetti. Parmakları saç çizgisini sıyrırken avucu yumuşak ve serindi. Kael başını eğerek ona doğru eğildi. Kadının dokunuşu sakinleştiriciydi; tüm gücüyle ona odaklandı.

Aisling'in eli Kael'in elindeyken, Kael kendini büyüsünü sıkı sıkı tutmaktan vazgeçerken buldu. Bir zamanlar çılgın ve vahşı olan gölgeler kaotik danslarını yavaşlattı. Saldırmak yerine, sıkı sarmalları tembelce çözöldü. Obsidyen dallar sudan yükselen buhar gibi Kael'den uzaklaştı, esintiyle taşındı ve ormanın enerjisinin gelgitlerinde dönüp durdu. Büyüyü bozmaktan korktuğu için gözlerini açmaya cesaret edemedi.

Gölgelerinin Aisling'e doğru çekildiğini bir kez bile hissetmedi, bu yüzden onların keşfetmesine izin verdi. Onların aracılığıyla sert ağaç kabuklarını ve derenin buz gibi suyunu hissetti. Çam iğnelerinin ve yapışkan özsuyn dikenini ve geçirimsiz taş kalıntılarını. Gölgeleri daha önce hiç bu kadar kendisinin bir uzantısı gibi hissetmemişti. Kendini en huzurlu hissettiğı savaşta bile, onlar sadece öfkesinin bir yansımasıydı. Bu tamamen farklı bir şeydi.

Dikkatle, yavaşça onları geri çağırdı. Derisine doğru kıvrıldıklarında yüzünü buruşturdu. O kadar acı verici olmasa da hâlâ rahatsızdı. Kael gözlerini açtığında Aisling'inkileri gördü ve nefesi kesildi. Onun büyüsünü evcilleştirmişti, onu evcilleştirmişti.

Hissettiğı sakinlik karşı konulmazdı. Öne düştüğünde Aisling onu yakaladı, başını omzuna doğru yönlendirdi ve ağırlığını destekledi. Kollarını onun beline doladı ve bir elini sırtında nazik daireler çizmek için yukarı kaydırđı.

Kollarında sıkıca tutulan ve gecenin tatlı, bunaltıcı sessizliğine sarılan Kael bir çocuk gibi ağladı.

UNTETHERED

AISLING

S Ne de Unseelie Kralı'nın bir kalbi vardı. Kat kat dikenlerle sarılmış ve Yeraltı Kalesi kadar derine gömülmüş bir kalp, ama oradaydı. Parçalanmış, kararmış, solmuş bir şeydi. Atıyordu ama belki de sadece İnadına.

Ona sıkıca sarıldığında Aisling, The Cut'ta ve ardından savaş alanında, gölgeleri uzuvlarına dolanırken hissettiği korku ve karanlığın sadece ona ait olmadığını fark etti. Bu şeyler onun içinde de vardı. Bu yüzden bu kez kendini sakin olmaya zorladı ve aynı sakinliği Kael'e de aşılardı. Biri kontroldeyse diğeri de öyleydi. Bu büyü değildi, tam olarak değil, ama son derece yakın görünen bir şeydi.

Lyre haklıydı.

Aranızda *bir bağ var*, demişti ona en son ziyareti sırasında, Kael onunla ilk kez yürümeye gelmeden birkaç saat önce. *Bunu keşfedin; bu sizi daha da yakınlaştıracaktır.* Bu yakınlığın gelişmesine izin vermeye devam etti ve bunun kesinlikle kehanet hakkında bilgi edinmek için olduğuna dair kendine söz verdi. Bu saf ve basit bir manipölasyon oyunuydu.

Sana karşı bir şeyler hissediyormuş gibi davranıyor, diye fısıldamıştı Lyre. Buna kanma. Gerçi gerçekten hissediyorsa, bu sadece senin yararına olur.

Aisling, zalim tutsağına karşı yumuşayarak kendini aptal yerine koyduğunu düşündü; ta ki onu kollarına alıp, dünyasının eksenini kaydıran ve dikkatle hazırladığı planları rayından çıkaran bir öpücüğe boğana kadar. Elbette cevaplar istiyordu. Ama bundan daha fazlasını, *onu* istiyordu. Bu yüzden tereddüt etmeden teslim oldu. Ve onun elini tutup kendisini kullanmasına izin verdiğinde, bunun ne kadarının manipölasyon olduğundan artık emin değildi. Aradaki çizgi o kadar çabuk bulanıklaşmıştı ki, Kael'in nefes alış veriş vücutunu saran hıçkırıklardan yavaş yavaş kesilirken kendini ham ve şaşkın hissetmeye başladı.

Sonunda başını omzuna yasladığı yerden kaldırdığında gözleri hâlâ cam gibiydi. Şimdi gözlerinde yeni bir şey parlıyordu; belki de umut. Aisling gözlerin yüzünde oynayarak dudaklarında durmasını izledi. Kael elini kaldırıp saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru taradı, bir süre durakladıktan sonra elini ensesinden aşağıya doğru kaydırды.

Adamın sert ama inanılmaz derecede nazik dokunuşları karşısında nefessiz kalmıştı. Adamın nasırlı eli tenini yumuşakça sıyrıyordu ama hareketlerinin aciliyetinden adamın daha fazlasını istediğini anlayabiliyordu. Daha fazlasına *ihtiyacı vardı*. Onun da vardı.

Yavaşça, Aisling'i pelüş yosun yatağına uzanması için yönlendirdi. Vücutu yosunun üzerine yerleştğinde, sanki gölete düşmüş bir çakıl taşıymış gibi parıldayan turkuazın üzerinde dalgalanmalar oluştu. Eğer dikkati Kael'in yüzünün hemen üzerinde gezinen yüzünde olmasaydı, bu durum onu büyüleyebilirdi. Bir sonraki nefeste Kael'in dudakları onun dudaklarındaydı ve elleri Kael'in saçlarına dolanmıştı. Sırtındaki kavis vücutlarını birbirine o kadar yaklaştırmıştı ki göğsündeki vahşi çarpıntının kendi kalbi mi yoksa onunki mi olduğunu ayırt edemedi. Belki de her ikisiydi.

Aisling bir bacağını onun etrafına sararak topuğunu kalçasının arkasına gömdü ve Kael onun ağzına doğru alçak bir inilti çıkardı. Bu ses öpüşmelerinde yankılandı ve dişlerinin titremesine neden oldu. Kael tek bir hamleyle ayağa kalktı ve Aisling'i kolayca kalçalarının üzerine oturttu. Aisling onun tuniğinin eteklerini karıştırdı, her ikisi de gömleklerini çıkaracak kadar uzun süre bile teması kesmeye isteksizdi. Çıplak tenine değen soğuk hava her bir sinir ucunu canlandırdı. Adamın ellerinin Aisling'in sırtında, göğsünde ve kollarında bıraktığı her iz çiğ, nabız gibi atan bir elektrik gibi hissettiriyordu.

"Seni istiyorum." Boynuna doğru fısıldadığı kelimelerdeki ateşli ihtiyaç, Aisling'in çekirdeğinde bir gerginlik yarattı. Onu tekrar öptü, bu sefer dişlerini hafifçe alt dudağında gezdirdikten sonra dudağını arasına aldı.

ve ısırıldı. Kael'in kalçaları karşılık olarak yukarı doğru kalktı ve ona doğru hararetle süründü.

Adam onu tekrar sırt üstü yatırdığında, Aisling adamın gözlerindeki açlığın vücudunda gezindiğini hissetti. Nocturne'den beri ilk kez, Aisling'in düşünceleri ileriye doğru koşmuyordu. Strateji kurmuyor, manipülasyon yapmıyor ya da artı ve eksileri, iyi ve kötüyü tartmıyordu. Odak noktası, dudaklarının göğüslerinde tutuşturduğu alevlerin izine, vücudunun onu toprağa bastıran ağırlığına, kalçalarının arasında çiçek açan yakıcı sıcaklığa sabitlenmişti.

"Seni istiyorum," diye tekrarladı, bu kez itiraftan öfkelenmiş gibi hırlayarak. "Her gece senin tarafından tüketiliyorum. Her saat." Kael, sözlerini noktalamak için ateşli öpücükler peşinde koşarak acımasızca davranıyordu. Parmaklarının kalçasına battığı yerin moraracağından emindi.

Ama parmakları pantolonunun kemerine doğru kayarken, Aisling avucunu onun göğsüne bastırdı. Adam kendini hafifçe onun üzerinden kaldırdı.

"Kael," diye fısıldadı kadın. Bir kez daha eğildi, gözleri kapalıydı ve alnını onunkine bastırdı.

"Haklısın," dedi. Sonra ikinci kez, daha da yumuşak bir sesle: "Haklısın."

Bu çok fazlaydı, çok erkendi. O çok savunmasızdı; kendisi de öyle. Aisling şu anda hissettiği onca şeyle ne yapacağını bilmiyordu: onlara ne isim vereceğini, onları içinde nerede tutacağını. Birdenbire ortaya çıkmışlardı.

-Daha doğrusu, onları birdenbire fark etmişti. Kendine karşı dürüst olsaydı, göğsünün derinliklerinde büyüyorlardı, en küçük tohum, parmaklarını ilk kez yanağında gezdirdiğinde kök salmıştı. Onun yumuşaklığına her bakışında, ona gösterdiği her küçük nezaketle daha da büyümüşü. Şimdiye kadar asla kabul edebileceği kadar büyük değildi.

Kael onun üzerinden yuvarlandı ve yosunların üzerinde yan yana uzanarak, gece havasında kalın bir sis gibi ağızlarından dökülen nefesleri içlerine çektiler. Aisling'in dişleri takırdamaya başlayana kadar orada sessizlik içinde kaldılar; sıcaklık etraflarında düşmeye devam ederken tenini kaplayan ter ona hiçbir iyilik yapmadı. Kael onu neredeyse saygıyla giydirdi, sonra kendisi giyindi ve onu ayağa kaldırdı.

Aisling'in odasına dönüş yolu sözsüz bir gerilimle doluydu. Kael parmakları birbirine sıkıca kenetlenmiş halde onu geri götürdü ama kapısına vardıklarında onu karanlıkta yalnız bırakmadan önce sadece başının tepesine içten bir öpücük kondurdu.

Aisling'in annesi sadece bir kez ona Fae'lerin cazibesinden bahsetmişti. Yüzünde aptal, hülyalı bir gülümseme ve gözlerinde yıldızlarla eve gelmiş ve saçlarına çiçekler takan bir periden bahsetmişti. Öpüştüklerinde adamın tadının olgunlaşmış çilek gibi olduğunu söylemişti. Onu da çizmişti ama bu çizimi Aisling'le hiç paylaşmamıştı. Kulağa ne kadar güzel gelse de, sözleri Aisling'e bir vaatten çok bir uyarı gibi yapışmıştı. Ailesinden, kocasından uzaklaştırılmıştı. Şüphesiz bu sadece sadistçe bir kandırmacanın sonucu olabilirdi.

Ama şimdi Aisling aynı aptal sırtışı takınıyor ve aynı yıldızları görüyordu. Yatağında uzanıp uyumak için kendini zorlarken, parmak uçlarını dudaklarında gezdirmekten kendini alamıyordu. Parmaklarını kalçasında oluşan morlukların üzerinde gezdiriyordu. Onları bastırdı ve yüzünü buruşturmasına neden olan hafif acıdan zevk aldı. Zihni, tembelce dönüp duran, hepsi de kavrayamayacağı kadar uzakta olan duygulardan oluşan bulanık bir pus gibiydi. Gözleri kapandığında onların oynamasına izin verdi, ancak birinin diğerlerinin arasından süzülmesi uzun sürmedi: endişe, boğucu ve yoğun.

Uyku bir türlü gelmiyordu ve daha fazla dayanamayana kadar günü yatakta dönüp durarak geçirdi. Akşamın erken saatlerinde Aisling pelerinine sarındı, terliklerini giydi ve Yeraltı Kalesi'nin koridorlarında amaçsızca dolaşmak için odasından çıktı.

Sarayın geri kalanının uyanması için hazırlık yapan hizmetkârlar, koridorlarda ele geçirilmesi zor gölgeler gibi süzülüyordu. Ocaklar, cılız bacakları ve sürekli sabırsızlık ifadeleriyle, yazılı mesajlar, çarşaf sepetleri ve sıcak su dolu küvetler taşıyordu. Derileri çiğ yumurta sarısı renginde olan iri gözlü impsler ellerinde süpürgeler ve küçük el aletleriyle bir gizli köşeden diğerine koşuşturuyordu. Aisling duvara yakın durdu ve onlar hızla geçerken yollarından çekilmek için elinden geleni yaptı. Hiçbiri ona aldırış etmedi - onu orada fark etmiş gibi bile görünmüyorlardı. Ya da fark etseler bile fark etmemiş gibi davranıyorlardı.

Pelerinin altında Aisling'in bedeni titriyordu. Bu titreme öğleden sonra, yüzüncü kez uyandıktan sonra başlamıştı ve henüz onları bastıramamıştı.

Artık kendisine tam bir özgürlük verildiğini biliyordu. . O yıpranmış, dolambaçlı merdivenleri çıkabilir ve doğruca İnce Yer'e gidebilirdi. Artık onu izleyen kimse yokmuş gibi görüldüğü için kaçmasına bile gerek kalmayacaktı. Aisling'in, Kael onu terk etmeye başladığından beri nöbetçi olarak görev yapmasını istediğinden şüphelendiği Methild bile

kapı kilitli değildi. Ama şimdi orada iki şey tarafından tutuluyordu: amacı ve kral. Çok daha farklı bir şekilde de olsa, hâlâ onun esiriydi.

Yürürken, önceki geceden sahneleri zihninde yeniden canlandırdı. Kendisini ona öylesine çığ ve acı verici bir şekilde açmıştı ki. Bu yönünü kat kat acımasızlık ve zalimliğin ardına saklamaya çalışmasına rağmen, tamamen savunmasız olmasına izin vermişti. Boyun eğmez ve yenilmez bir hükümdar olarak giydiği zırh, ona ne kadar iyi uyarsa uysun, yıllarca kontrolden çıkmış hissetmenin kırılğan hale getirdiği birini gizliyordu.

Anlayabiliyordu. Aisling kehanetin içine çekildiği andan beri bir nebze olsun kontrol sahibi olduğunu hissetmemişti ama Kael'in teslimiyeti onu kontrolünü geri almaya daha da kararlı hale getirmişti. Onun olabileceği kadar Kızıl Kadın da olabilirdi.

Odasından çıktığından beri kendini neredeyse görünmez hisseden Aisling, bir ocağın onu köşeye sıkıştırıp sıkıca rulo yapılmış bir parşömen uzatmasıyla irkildi. *Çalışma odamda bana katılın, yazıyordu* ince, kıvrımlı bir yazıyla. Altında yolu gösteren kabataslak bir harita çizilmişti. Odanın ve kütüphanenin etrafını gösterdiği için minnettardı, yoksa neredeyse mesajın kendisi kadar işe yaramaz olurdu. Yine de mesajın Kael'den geldiğine kuşku yoktu ve onu tekrar göreceği, onunla tekrar yalnız kalacağı düşüncesi midesinde kelebeklerin kanatlanmasına neden oldu.

Ama bileğini kavrayan güçlü bir el tarafından yarı yolda durduruldu. Aisling sıçradı ve Lyre'ı bulmak için döndü. Ona solgun bir gülümseme verdi ve elini dirseğinin kıvrımında dinlenmesi için çekti.

"Seninle biraz yürüyelim," dedi. Adamın güler yüzlü ses tonundaki bir şey Aisling'in tüylerini diken diken etti. Aisling'in kolunu yanında tutma şekli, aşırı arkadaş canlısı tavrıyla uyumsuz hissettirdi.

"Kael'le buluşmaya gidiyordum," diye karşı çıktı adam onu çalışma odasının aksi yönüne doğru götürmeye başladığında. "Beni bekliyordu."

"O bekleyebilir." İtiraz etmek için ona baktığında, ilk kez onun gözlerinin meşalelerin alçak ışığını ayna gibi yansıttığını fark etti. Bir kedinin gözleri gibi.

Lyre onu köşeyi dönmeye ve gölgeli bir oyuğun derinliklerindeki bir kapıdan geçmeye yönlendirdi. Aisling tek başına geçseydi, orada olduğunu asla bilemezdi. Bu oda koridordan daha soğuktu. The Cut filminde orman zeminine oyulmuş olanlara benzer semboller ve rünler taş duvarlara kazınmıştı. Karanlık bir varlığın en ucunda büyük bir resim vardı.

Kael'inkine benzer gölgeler yükseliyordu. Sormasına gerek tanıdı: *Alçak Olan*. Aisling ürperdi. Kael'in tanrıyla olan bağlantısına çok değer verdiğini biliyordu ama bu önsezili figür midesinin çukurunda bir batma hissi bıraktı.

İçeri girdikten sonra Lyre onun kolunu bıraktı ve yüksek arkalıklı bir sandalyeye oturdu. Bir başkasını işaret etti ve bir anlık tereddütten sonra Aisling onun kenarına oturdu. Pelerinini vücuduna daha sıkı sardı, sanki rahatsızlığını onun parlayan, araştıran gözlerinden saklayabilecekmiş gibi.

"Fısıltılar duydum," diye başladı, sesi alçak ve ölçülüydü. "İlginç bulduğum fısıltılar..."

Aisling pelerinin altından tırnaklarını avuçlarına geçirdi. "Fısıltılar mı?" diye sordu. Artık o kadar sırlarla doluydu ki, Aisling bunlardan herhangi birini öğrenebilirdi.

Ayrıntıya girmek yerine mırıldandı. "Sadece bu sarayda değil, oldukça iyi bağlantılarım olduğunu biliyor olmalısınız. Sanırım erişim alanımı oldukça etkileyici bulursunuz."

"Bilmeceler için zamanım yok, Lyre." Ayağa kalkmaya çalıştı ama hastalıklı bir merak onu yerinde tuttu. Onun ne bildiğini öğrenmek istiyordu.

"Zaman içinde buradaki yerimi sağlamlaştırmak için kullandığım bağlantılarımdan çok şey öğrendim. Örneğin, Kael'in babasının sadece bir lord, annesinin ise soylu olduğunu biliyor muydunuz?"

Kael'in bir gece önce ona söylediklerini tekrarladı: "Taç büyüyle geçer, kanla değil."

Lyre başıyla onayladı. "Peki o zamandan beri Seelie Sarayı tarafından sahiplenilen bir egemenlikte, topraklarımızın en uzak noktalarında doğan bu bebek nasıl keşfedildi sanıyorsun?"

Artık böbürleniyordu ve Aisling'in sabrı hızla tükeniyordu. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bağlantılarımdan bazı şeyleri aydınlatmak gibi bir eğilimi var." Sonra ayağa kalktı, sandalyesinin arkasında dönerek yavaşça yürüdü. "Gerçek kimliğiniz gibi şeyler."

Aisling'in damarlarına buz doldu ve ciğerleri acıyla daraldı. Sırrının umduğu kadar gizli olmadığını bildiği için bu andan uzun zamandır korkuyor olsa da, hiçbir şey onu suçlamayı yüksek sesle duymanın keskin dehşetine hazırlayamazdı.

Lyre hareketini durdurdu ve belini iki büklüm ederek özenli bir selam verdi. "Kızıl Kadın'la tanışmak benim için gerçek bir onurdur.

et."

Aisling sertçe yutkundu, boğazında oluşan yumruyu engelleyemedi. Zihni yalanını örtbas edecek bir hikâye bulma çabasıyla dolup taşı. Ama tüm mantıklı düşünceler, tutarlı bir cümleyi bir araya getirme yeteneğiyle birlikte aklından çıkmıştı. "Nasıl?"

"Luna güvelerinin yumurtadan çıkması burada nadir görülen bir şeydir. Her yıl bir ya da iki taneyle kutsanırız. Ama bu yıl gece bahçesini doldurdular. Her yaprak, her taş, her ağaç onlarla kaplıydı." Volta atmaya devam etti, her geçişinde bir elini sandalyesinin parmaklıklarında gezdirdi. "Ve sonra, Perde'nin sizin tarafınızdaki değişiklikler. Gölgeormanı Anası sayısız yıldır kirli işlerini yaptırmak için sprite'lar gönderiyor; onları yakından izlersem, bir tanesinin sonunda beni ilgi çekici bir şeye yönlendirebileceğini fark etmek zor olmadı."

"avcılar mı gönderiyorsunuz?"

Lyre gözlerini kıstı. "Bazen, bir devriye diyarlar arasında geçiş yapan birini görürse, peşinden gitmeyi görev edinebilir. Bana değerli bilgiler getirenleri ne kadar cömertçe ödüllendirdiğim bir sır değil. Bu olayların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu anlamam biraz zaman aldı ama zamanla her şey netleşiyor."

"Başka kim biliyor?" Aisling her kelimeyi dikkatle telaffuz etti ama tonlamasını sabit tutma çabaları boşunaydı.

Lyre'ın sinsi sırtışı genişledi. "Sırların değerini herkesten çok ben anlıyorum. Kimseye söylemedim ve söylemeyi de düşünmüyorum."

"O zaman neden bu konuşmayı yapıyoruz?" diye sordu, paniğini yavaşça bastırarak. "Ne istiyorsun?"

Tekrar yerine oturdu ve bir bacağını diğerinin üzerine çaprazladı. Artık Aisling üzerinde sahip olduğu gücün rahatlığı içindeydi. "Koruma, sevgili kızım. Bu hain sarayda asla çok fazla müttefikin olamaz. Fırtına geldiğinde güvenliğimi sağlayacağına dair garanti istiyorum."

Aisling sessizce seçeneklerini tarttı. Lyre'a güvenmek bir kumardı ama bu konuda çok az seçeneği varmış gibi görünüyordu. Dediği gibi, Unseelie Sarayı tehlikeli bir yerdi; Lyre kadar kaypak da olsa bir müttefike sahip olmak, bu yolda ilerlemek için en iyi şansı olabilirdi. Hemen cevap vermek yerine konuyu değiştirdi: "Rodney senin bana yardım edebileceğini düşünüyor gibiydi. Kehanet hakkında ne biliyorsun?"

"Kehanetler de dahil olmak üzere pek çok şeyi inceliyorum. Buna kaderin bir adım önünde olma çabam da diyebilirsiniz." Durakladı ve göz kırptı. "Ama seninki -benden daha az

Doğruyu söylemek gerekirse. Çok çok uzun zamandır var olduğunu biliyorum. Kael'in kitaplarımızdan bu konudaki tüm ifadelerin çıkarılmasını emrettiğini de biliyorum. O sayfalar yüzyıllar önce yırtıldı ve yakıldı."

Kaşları çatıldı. "Ama sen biliyorsun; bir şeyler biliyor olmalısın. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bu savaşı sona erdirmekten ve yıkılmış krallığımızı yeniden kurmaktan sorumlu olması gereken kişi sensin, muhtemelen sadece sarayımızın sonunu görerek. Yine de," diye ekledi, "burada olduğunuza göre, bu kadarını zaten bir araya getirdiğinizi tahmin ediyorum."

Kael'in yüzü, yosunlu zeminde birlikte diz çöktüklerinde gözlerinde titreşen güven, Aisling'in zihninde parladı. *Unseelie Sarayı'nın sonu kralını nerede bırakacaktı?* Bu düşünceden kurtulmak için başını sertçe salladı.

Kıkırdadı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ama sonra, kehanetler nadiren göründükleri kadar açık olurlar. Bir yorum bir diğeri doğru ya da yanlıştır."

Sonunda Aisling ayağa kalkacak gücü kendinde buldu. Hâlâ titriyordu ama en azından ayakları üzerinde sabit durabiliyordu. Omurgasını dikleştirdi ve gözlerini Lyre'a dikti. "Eğer sırrımı saklarsan güvenliğini sağlayacağıma söz veriyorum. *Ve* eğer kehanetin ardındaki anlam hakkında daha fazla şey öğrenmek için bu bağlantılarını kullanmaya devam edersen." İsteği bir itiraf gibiydi: rolünü nasıl yerine getireceği hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyordu. Başından beri olduğu gibi şimdi de hiçbir şeyden haberi yoktu.

Lyre da ayağa kalktı ve Aisling'in odadan çıkması için ağır kapıyı açtı. "Sana söz veriyorum."

A SMALL MERCY

AISLING

Aisling koridorda hızla ilerledi, Lyrela ve her baktığında ensesindeki tüyleri diken diken eden o kötücül tabloyla arasına olabildiğince mesafe hevesliydi.

Konuşmanın çözülme şekline rağmen elleri hâlâ titriyordu. daha iyi geçmişti ama yine de Lyre'in gerçek niyetinden ve güvenilirliğinden emin değildi. Yüz ifadesindeki bir şey onu huzursuz hissettiriyordu; kurnaz sırıtışı onu bir düş.

Yine de Kael'in çalışma odasına yaklaştıkça bunun üzerinde duracak zamanı yoktu. Kael'in çalışma odası görüldüğünde Aisling adımlarını yavaşlattı ve sakinleştirici bir nefes aldı. Bunun yerine, bir gece önce ormanda saklanırken Kael'in dudaklarını ağızla dudaklarına bastırmasıyla içini dolduran duygulara odaklanmaya çalıştı. Ciğerlerindeki nefesine ve kulaklarındaki zevk seslerine. Bu düşünce onu adamın yarı açık kapısına ve eşiğe götürdü.

"Aisling," dedi, masasının üzerine yayılmış eski bir haritadan başını kaldırarak. Adını söyleyiş şekli damarlarını milyonlarca küçük doldurdu ve beklenmedik bir şekilde yüzünü ısıtan sinsi bir gülümseme omuzlarında taşıdığı gerginliği hafifletti. "Haritamın yeterince açık olmadığını düşünmeye başlamıştım."

"Bu pek de harita sayılmaz." Parşömen parçasını etkili olması için salladı, sonra tekrar yuvarlayıp dikkatlice cebine soktu. Adam bunu sadece onun için yazmıştı; o da saklamak istiyordu.

Aisling, Kael'in çalışma odasının çevresinde volta atıyordu. Orada tanımlayamadığı bir sistemde düzgünce düzenlenmiş daha fazla kitap vardı. Daha eski, belki de kütüphanedekilerden daha değerli görünüyorlardı. Hepsi deri ciltliydi ve sırtlarında yaldızlı baskılar vardı. Bazıları İngilizce, bazıları da Gölgeormanı Anası'nın çalılıklarını dolduran sayfalarda gördüğü Fae dilinde yazılmıştı. Kısa bir süre Kael'in bu dili konuştuğunu duymanın kulağa nasıl geleceğini merak etti. Çok güzel, hoş kelimelerle ve hafif tonlarla dolu olacağını hayal etti.

"Daha fazla tarih kitabı," diye cevap verdi. Oturduğu yerden onun odanın içinde dolaşmasını izliyordu.

Aisling mırıldandı. "Benim favorim." Masasına ulaştığında haritaya baktı. O da aynı yabancı dilde etiketlenmişti. Sık ormanların arasında sert, sivri dağ sıraları yükseliyordu. Zirvelerden nehirler akıyordu ve batıda bir yerlerde birkaçının birleştiği bir göl vardı. Noktalı sınırlar araziye boydan boya geçiyordu. Tüm isimler ve yerler Kael'inkine çok benzeyen bir yazıyla el yazısıyla yazılmıştı. Bir parmağını en yakın işaretlerin üzerinde gezdirdi.

Kael sandalyesinden kalkıp onun yanında durdu. O gözlerini haritadan ayırmadı. "Dün gece..." Sözüünü bitirdiğinde, Aisling kendini pişmanlığını ifade edecek bir cümleye hazırladı. Tekrar başladı: "Dün gece-"

"Büyü mü?" Kendi kötü mizah girişiminden dolayı yüzünü buruşturdu. Kael onu düzeltmek yerine elini sessizce haritanın üzerinden kaydırdı ve onunkinin üzerine koydu. Kadın karşılık olarak parmaklarını açtığında, Kael de kendi parmaklarını aradaki boşluklardan geçirdi. Ne kadar ince olursa olsun, bu yakınlaşma Aisling'in göğsünde büyümekte olan ağrının acı verici bir şekilde alevlenmesine neden oldu. Adamın elini kavradı, gözlerini sıkıca kapattı ve sonra geri çekti.

Kael kaşları çatılmış bir halde ona baktı. "Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istememiştim."

Aisling başını iki yana salladı ve gözlerinin kenarlarından süzülen yaşları saklamak için hızla kitaplara döndü. Ona güvenmişti; kendisini bu kadar çok görmesine izin vermişti. Sırrını saklamanın suçluluğu içini açıklıkla kemiriyordu. Acımasızca.

Kızıl Kadın olabilirim ve onun olabilirim, diye düşündü yine kendi kendine. Sonra tekrar ve üçüncü kez daha. Olamasa bile bunu ondan duymaya ihtiyacı vardı. Eğer Lyre anlaşmalarını bozarsa, şüphesiz ilk söyleyeceği kişi Kael olacaktı. Başrahip hikâyeyi kendi kendine çarpıtmadan önce hikâyenin kontrolünü eline alması gerekiyordu.

"Bir sorun mu var?" Kael'in sesindeki aleni endişe sadece acıyı derinleştirdi. Aisling etrafında dönerek masasının önünde durdu ve farkında olmadan aralarındaki mesafeyi arttırmak için masayı kullandı. Kadının yüzündeki solgunluğu görünce bir an duraksadı, sonra o da masanın etrafından dolaştı.

Durgun, kaygısız bir zarafetle hareket ediyordu ki, gergin kaslarının tehditkâr bükülüğü olmasaydı bu büyüleyici olabilirdi. Kendini sadece Fae olduğu için değil, Aisling'in de çok iyi bildiği gibi savaş tecrübesi olan bir savaşçı olduğu için bu şekilde taşıyordu. Korku boğazını sıktı ve orada söylenmeyi bekleyen kelimelerin altında dilini tuttu. Adam onu göz açıp kapayıncaya kadar öldürebilirdi. Ama ona bakışı onu öldürmeyeceğini gösteriyordu. *Öldürmezdi.*

Aisling iki adım geri çekildi ve "Sana neden burada olduğumu söylemem gerek" dedi. Kael konuşmak istedi ama Aisling onu durdurmak için elini kaldırdı. Eğer şimdi söylemezse, kalan cesaretini de kaybedecekti. "Gerçek nedeni. Sana annem hakkında anlattıklarımın hepsi doğru. Ama beni buraya getiren onun hikâyeleri değil." Ona baktı ama yüz ifadesi okunamıyordu.

Kael soğukkanlılıkla, "Devam et," dedi.

"Size daha önce kehanetler hakkında soru sorduğumda..." Durdu. Boğazını temizledi. Tekrar başladı: "Buraya bir kehanet hakkında bilgi almaya geldim."

"Hangi." Bir ifade, soru değil. Sanki ona hâlâ ormanda olduğu kadar bağlıymış gibi, vücudunun gerginleştiğini, kalbinin göğüs kafesine çarpışını hissedebiliyordu. Gölgelerinin derisinin altında yanışını.

Aisling, Rodney'e anlatması gerektiği gibi, Gölgeağacı Annesi'yle tanışmasının hikâyesini anlattı. Artık ezbere biliyordu ve bu da zihninde ona durması, çenesini kapalı tutması ve geri alması için yalvaran sese rağmen anlatmasına yardımcı oluyordu.

Sonunda hikâyesi sona erdi. İkilinin arasına kalın, taş gibi bir sessizlik yerleşti. Dakikalar geçti. Aisling başını kaldırıp baktığında, Kael'in önceki geceden beri ona karşı sessiz bir yumuşaklık taşıyan gözleri sertleşmişti. Kendisine vaat edilen boyun eğmez kral gibi dimdik ve sert durmaya başlamıştı.

"Demek Unseelie Fae'lerin çöküşünü görecek olan sensin. Krallığımın yıkılışını."

Daha azını beklememeliydi. Onu kandırmış ve sahte bahanelerle güvenini kazanmıştı. O bir düşmandı. Yine de verdiği cevap içinde küçük bir öfke koru yaktı. Savaşın devam etmesini sağlayan Kael ve onun bastırılmaz kana susamışlığıydı. Barışı engelleyen, diyarın tamamı üzerindeki doymak bilmez güç arayışydı.

"Görünüşe göre bunu benim yardımım olmadan da gayet iyi yapabiliyorsunuz." Kael onun bu yorumuna karşılık vermeyince, bir an için bakışlarını Kael'in üzerinde tuttu ve ekledi: "Bunun yanı sıra, savaşınızın çözümü pek de *yıkım* sayılmaz."

"Kızıl Kadın benim sarayımda hoş karşılanmaz. Seni olduğun yerde öldürmeliyim." Kelimeleri ölümcül bir sakinlikle yavaşça telaffuz etti.

Aisling emin bir şekilde başını salladı. "Yapmayacaksın."

"Bana ikinci kez ihanet ettin. Sana üçüncü bir fırsat verilmeyecek." Parmaklarının kalçasında kınında duran hançerin kabzasında gezinmesi dikkatlerden kaçmadı. Aisling'in kendine güveni azaldı.

"Beni öldürmeyeceksin." Tereddüt etti, bu sefer daha az emindi.

Aisling'in anlayabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde çalışma odasına doğru hamle yaptı. Aisling'in sırtı rafa çarptığında birkaç kitap başının üstündeki raftan aşağı düştü ve başı büyük bir gürültüyle taşa çarptı. Kael'in yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı, dişleri tehditkâr bir hırıltıyla açılmıştı. Parmakları Aisling'in boğazına dolanmıştı. Elini tekrar hançerine götürmeden ve gözlerini kısmadan önce bir kez seğirdiler, sonra tekrar.

"Koş."

Bu kelime -o tek hece- iliklerine kadar soğuk bir korku saldı.

Aisling koştu.

Yeraltı Kalesi'nin koridorlarında körlemesine koşarken, terliklerinin taş zemine vurduğu her yüksek ses ölüm çanı gibi yankılanıyordu. İlerlerken pelerini çıkardı; pelerin olmadan daha hızlı koşabilirdi. Spiral merdivenlere giden yolu artık o kadar iyi biliyordu ki ayaklarının onu nereye götürdüğünü sorgulamasına gerek kalmamıştı ve çok geçmeden merdivenlerin dibine ulaşmıştı. Ama yavaşlayamazdı.

Basamakları ikiye ikiye çıktı, yukarı çıkarken iki kez ayağı takıldı ve dizini keskin bir kenara çarptı. Sıcak kan pantolonundan sızdı ve ayak bileğinin etrafında toplandı. Ama yavaşlayamadı.

Dışarıdaki soğuk hava ciğerlerini daha da sıkıyordu. Eğer Kael peşine muhafızlar taktıysa bile, nefes almaktan çok hıçkırık gibi gelen düzensiz soluk sesleri yüzünden onları duyamıyordu. Ama yavaşlayamazdı.

Aisling ağaç sınırına doğru yöneldi ve ormanın içine girdiğinde İnce Yer'i bulabilmesi için dua etti. Hava karanlıktı, kar yağıyordu ve ne tarafa dönerse dönsün her şey aynı görünüyordu. Başı dönmüş ve yönünü şaşırılmış bir halde sendeleyerek ilerledi. Hareketi, Aisling'in dikkatsizce yolundan çektiği alçak dallarda mışıl mışıl dinlendikleri yerden parlayan beyaz kürelerin fırlamasına neden oldu.

Etrafında dönüyorlar, minik parmakları gömleğinin eteklerini yakalayıp saç tellerini kopardığında kıkırdıyorlardı. Bir tanesi, Aisling'in buzlu cam gibi bir cilde sahip bir kadın figürünü seçebileceği kadar yakınına uçtu. Yayıkları ışık küçük bedenlerinin içinden geliyor gibiydi ve kanatları onları havada tutmak için o kadar hızlı çırpınıyordu ki Aisling onları hiç göremedi. Yine de kulaklarının yanından vızıldayarak geçerken onları duyabiliyordu. Varlıklara dengesizce vurarak birini omzundan, ikisini de saçlarına dolandıkları yerden düşürdü. Çığlık attılar - çirkin, hırıltılı bir ses - ama sonunda o koşmaya devam ederken geride kaldılar.

Yaşlı dev bir çamın gövdesindeki bir deliğin içinde belli belirsiz parıldayan Peçe'yi bulması istediğinden çok daha uzun sürdü. Yaklaşıp kendini o yapışkan büyü parıltısının içine attığında, budaklı kökleri ayak bileklerini acımasızca kavradı.

Ve sonra eski madene, karanlıkta da aydınlıkta olduğu kadar iyi bildiği ormana geri döndü. Brook Adası'na henüz kar yağmamış olmasına rağmen orada da gece olmuştu. Aisling tökezleyerek mağaradan çıktı, bu sırada birkaç yara daha aldı ve mağaranın ağzından çıktıktan yenilenmiş bir hızla koşmaya başladı.

Burası onun dünyasıydı, onun ormanıydı. Ev kokuyordu: toprak, deniz ve belli belirsiz araba egzozu ve baca dumanı. Ama şimdi, kalbi hızla çarpıyor ve bacakları yanıyordu, yükselen çamların gölgeleri bunaltıcı geliyordu. Kuşların ötüşü ve cıvıltısı tehditkârdı. "*Burada!*" diye sesleniyor gibiydiler o çalılıkların arasından ilerlerken, "*O burada!*" Her birkaç adımda bir durup kendine nefes almasını hatırlatmak zorunda kaldı.

Aisling yolunu yola doğru çevirdi. Ayakları çakıllara değdiğinde sonunda durdu. İki büküm oldu, ellerini dizlerine koydu ve yere kustu. Midesi, Lyre ile karşılaştığından beri bastırmaya çalıştığı safrayı şiddetle dışarı attı. Tekrar ayağa kalkabildiğinde,

gözlerini kapadı ve herhangi bir kovalamaca izi duymak için gerindi: dalların kırılması, dalların çatlaması, dörtnala koşan toynakların toprağa çarpması. Sınır bölgesinin dışına çıktığını biliyordu ama kralının emriyle hareket eden bir asker için bu pek bir şey fark ettirmezdi. Karanlıkta beklerken sadece ormanın sessiz uğultusunu duydu. Kuş sesleri yumuşamıştı; ağaçlar artık uğursuz görünmüyordu.

Onun sesinde duyduğu nefretten sonra, idam edilmesini emretmediğini düşünecek kadar aptal olamazdı. *Kaçmak*. Bu soğuk ses tonu onu rahatsız ediyordu. Birkaç dakika önceki nezaketten çok farklıydı. Ama bunu hak etmişti. Adamın kalbinde onun için bulabildiği her nefret zerresini hak etmişti.

Topallayan Aisling sonunda ağaçlardan uzaklaştı ve kasabaya doğru yöneldi. Her santimi acıyordu. İçten içe, bir nöbetçinin ormandan fırlayıp onu mızrakla delik deşik etmesinin o kadar da kötü bir şey olmayacağını Belki o zaman bir başkası Kızıl Kadın ilan edilir ve göğsünde artık kalıcı olabilecekmiş gibi görünen ağrıdan kurtulurdu.

Bu küçük bir merhamet olurdu: ölüm.

20

A COLOSSAL, DAMNED MISTAKE

KAEL

H kıpırdamadan duruyordu, olduğu yere çakılıp kalmıştı. Kael o kadar uzun zamandır nefes almamıştı ki vücutu onu refleks olarak nefes almaya zorladı. Ne zaman

titrek bir nefes çekti, hava hâlâ onun kokuyordu. *Kızıl Kadın*. Kehanetleri kendi başına okuyabilecek yaşa geldiğinden beri hakkında uyarıldığı varlık tam karşısında duruyordu. Daha da kötüsü, onun en savunmasız yerlerini görmesine izin vermişti. Onun kendisine dokunmasına, varlığından bile habersiz olduğu derin şeylere dokunmasına izin vermişti. Ve bundan hoşlanmıştı.

Aisling'in empatisi Kael için hem bir merhem hem de bir azap olmuştu. Kendini onun önünde çırılçıplak bırakmak onu tedirgin etmişti. Bu yüzden ona direnmiş, içinde tutuşmakla tehdit eden umut titreşimine karşı geldiğince savaşmıştı. Yine de, derinlerde bir yerde, kabul edilmemiş bir parçasında, onun vaat ettiğı yumuşaklığı özlüyordu, bunun onu mahvedebileceğinden korksa bile.

Vardı.

Methild o günkü görevlerini almak için sessizce içeri girdi ve Kael onun ince dudaklarının kıpırdadığını görebilmesine rağmen sözlerini duyamadı. Gitmesi için ona bağıırken bile kulaklarına hücum eden kanın sesi diğerk her şeyi bastırıyordu. Kadın aceleyle dışarı fırladı ve kapıyı arkasından kapatmaya çalıştı ama Kael çoktan eşiğı yarılanmıştı bile.

Göğsünde önceki geceden kalan sükûnet duygusu, kör edici bir öfkeyle anında alev aldı. Kızın onu kovalayabileceğini düşünmekle aptallık etmişti; sadece karanlık bir köşeye süpürmüştü. Tam da bunun için orada bekliyordu.

Kızıl Kadın. O alçakgönüllü mavi fesleğen gözleri onu iki kez rehavete sürüklemişti ve bunun için kendisinden başka kimseyi suçlayamazdı. Onu tam orada, gece bahçesinde, kolu boğazına dayandığı anda öldürmeliydi. Nefes borusunu kolayca ezebilir ya da boynunu kırabilirdi. O zaman değilse bile, Kesik'te. Gölgeleli isteksiz olsa da, onları daha önce diğer tüm bağları aldıkları gibi ondan da almaya zorlamak için daha çok çabalamalıydı. Onu savaş alanında kullanmalıydı, niyetlendiği gibi. *Kullanmalıydı, kullanmalıydı, kullanmalıydı.*

Bunlardan herhangi birini yapmak yerine, ona aşık olmuştu.

Bu sefer onu boğazından duvara yapıştırdığında, onu öldürmeyeceğini en az onun kadar iyi biliyordu. Ama o anda hissettiği şeyler, onun sıcak bedeni altında , onu zıt yönlelere çekti ve gerdi. Ona tapmak istediği kadar onu parçalara ayırmak da istiyordu. Ondan kopan her parçayı yakıp küllerini savuracak ve kalıntıların yerleştiği yer yeni sunağı olacaktı.

Kael koridorda hışımla ilerledi, önünden sıçrayarak kaçan küçük perilerden kaçmaya zahmet etmedi. Birkaçı yeterince hızlı değildi ve botunun burnunu bir kaval kemiğine ya da bir dizin arkasına kaptırdı. Bir köşeyi döndüğünde, aniden başka bir mide bulandırıcı farkındalıkla sarsıldı. Onu görmüştü: Beyaz Ayı'yı. Hırıltılı ağzından sadece birkaç metre uzaktaydı ve onu tanımamıştı bile. Yaratığın púca'ya ait olduğunu düşünmüştü.

Ve sarayına ilk kez sızmadan birkaç gece önce gece bahçesinde yumurtadan çıkan Luna güveleri... Hepsi mantıklı gelmeye başlamıştı. Çarpık, iğrenç bir anlam.

Raif tam da Kael'in bu saatte olmasını beklediği yerdeydi: Üçüncü Bölük'le akşam tatbikatından sonra cephanelikteki silahları değiştiriyordu. Yüzbaşı Kael'in yüzündeki ifadeye bir kez baktı ve kendini kötü haberlere hazırladı.

"Bölüğü hazırlayın," diye emretti Kael, sesi kısılmıştı. "Ilindor Hükümdarlığı'na doğru yola çıkacağız."

Raif kaşlarını çatı. "Ilindor'da hiçbir şey yok; orada savaşılacak bir düşman yok."

"Ilindor'da sahipsiz bir toprak var ve ben onu istiyorum." Kael parmaklarını masanın üzerinde duran bir bıçağın ucunda gezdirdi. Bıçak yeni bilenmişti ve sadece hafif bir bastırmayla başparmağının üzerinde ince bir kan çizgisi oluşturdu.

"Askerler son savaşımızdan sonra hâlâ iyileşme sürecinde, Majesteleri." Raif protestosunu dikkatlice yaptı ama duruşu sağladı. Son kalkanları da duvara yerleştirdi ve eğitim derilerini düzeltti. "İhtiyaçları var
-."

Kael onun sözünü sertçe kesti. "Eğer ben hazırsam, onlar da hazır olmalı. O savaş alanında kimse benden daha fazla acı çekmedi," diye tısladı. "Tekrar savaşamayacak kadar zayıf olanların yeri doldurulabilir. Buna kaptanları da dâhil."

Raif üstü örtülü tehdit karşısında kaskatı kesildi. "Hazırlıklara başlayacağız. Birkaç saat içinde onları hazırlayabilirim."

"İki olsun," dedi Kael çıkarken omzunun üzerinden. "Ben iki yapacağım," diye mırıldandı Raif nefesinin altından.

Kael odasından çıktığında Undercastle'da hummalı bir faaliyet vardı. Zırhı parlatılmış ve paketlenmişti; derileri meşale ışığında parlıyordu. Saçları Methild'in istediği gibi örülmemiş olsa da yüzünden uzakta sıkıca bağlanmıştı. Methild biliyordu; Methild onun kayışlarını bağlamasına yardım ederken gözlerinde gördüğü acıma duygusundan bunu anlıyordu ama Methild bu konuda tek kelime etmemesi gerektiğini de biliyordu.

Periler aceleyle ileri geri koşuşturuyor, erzak hazırlıyor ve atları hazırlıyorlardı. Saray'ın en uzak sınırlarından birinin ötesinde bir egemenlik alanı seçmiş olması hata değildi. Yolculuk tek başına üç, belki de dört gün sürecekti. Döndüğünde, havada asılı duran kızın iğrenç kokusu salonlarından gitmiş olacaktı.

Kael'in ellerinde kana ihtiyacı vardı. Kemikten kopan etin ıslak sesini ve kendisiyle yüzleşmeye cüret edenlerin zifiri karanlık gölgeleriyle sarmalandıklarında attıkları korku ve acı çığlıklarını arzuluyordu. Bunların zihninde yankılandığını duyabiliyordu ve bu öfkesini biraz olsun dindiriyordu.

Ama Werryn, her zaman işkencesine çekilmiş, bir elinde Kael'in kısırağının dizginleriyle bekliyordu. Lyre ise Kael'in uzun kılıcıyla Başrahip'in yanındaydı. Onlar yaklaşırken Kael'in sinirleri gerildi. Eyerlenmiş, dizginlenmiş ve efendisinin enerjisiyle beslenmeye başlamış olan Furax tırısıla ilerliyordu. Kael kendini hayvanın sırtına atıp Prelatlara baktı.

"Kılıcınız kralım," dedi Lyre başını gösterişli bir şekilde eğerek. Kael silahı onun elinden kabaca kaptı ve kılıcının üzerinden geçirdi.

omzundan sırtındaki kınına soktu.

"Bir bağa ihtiyacınız yok mu Majesteleri?" Werryn yaklaşımında kurnaz değildi; Kael'in büyüsunü Aisling'e karşı kullanmayı deneyip denemediğini öğrenmek istiyordu.

"Hayır." Furax bir toynağını Başrahip'in ayağına tehlikeli bir şekilde yaklaştırarak yere vurdu ama o hiç irkilmedi.

"Getirebilirim."

"Kız gitti." Kael'in yüz ifadesi, boğazının kelimeler karşısında düğümlenme tehdidine rağmen çelik gibiydi. "Ve bu konuda daha fazla bir şey duymayacağım."

Werryn bir adım geriye düştü, gözleri irileşti ve çenesi gevşedi. Tutarsızca tükürdü.

"Beklendiği gibi çalışmadı o zaman?" Lyre yardımsever bir şekilde cevap verdi. Kael ona dikkatle baktı; erkeğin eğlenen yarı gülümsemesi eyerde rahatsız bir şekilde kaymasına neden oldu.

"Diğer bağlayıcılar kadar işe yaramazdı, ben de onu gönderdim. Ya kendi diyarına dönmeyi başardı ya da ormanda bir şey tarafından kaçırıldı." Dizginleri sıkıca kavradığı için eklemleri ağrıyordu. Eldivenleri kanının nasıl akıp gittiğini gizlediği için minnettardı. "Her iki durumda da, o artık bizi ilgilendirmiyor."

Werryn'in şaşkın sessizliğini bozmayan Lyre başını bir kez daha eğdi. "Gerçekten özür dilerim. Belki de görüldüğünden daha fazlası olabileceğini ummuştum."

Kael gözlerini kıstı. Lyre'da bir gariplik vardı, onu her zaman huzursuz eden bir şey. Bilmece ve alt metinlerle konuşuyordu, hatta çoğu Fae'nin doğal olarak eğilim gösterdiğinden daha fazla. Yine de bu konuyu daha fazla araştıramadan, Raif'in havlayarak verdiği emirlerin sesi dikkatini çekti. Arkasını döndüğünde, Lyre Werryn'in koluna girmiş ve onu Yeraltı Kalesi'ne doğru götürüyordu.

İkinci gece kampı soğuk, ıslak ve perişandı. Kael, mola vermeden önce en azından dağların eteklerine ulaşmaları konusunda ısrar ederek Şirket'i zorlamıştı. Yılın bu zamanında dağın zirvesine çıkmak imkânsızdı, bu yüzden etraftan dolaşmaları gerekecekti. Ama eyerde ne kadar çok zaman geçirirse, önündeki görevden başka bir şey düşünmek için o kadar az fırsatı oluyordu.

Karşılarında düşman cephesi olmaması umurunda değildi; evlerini korumak için savaşıacak Solitary Fae'ler olduğuna şüphe yoktu. Başka bir yerde bir cephe açılana kadar çabaları yeterince tatmin edici olacaktı. Kael'e kalsa, bahara kadar Yeraltı Kalesi'ne dönmekten kaçınacaktı.

Kamp kurulduktan sonra Raif, Kael'i çadırında buldu. Bir şişe bal şarabını yarılamış, kılıcını boş boş bileyliyordu. Raif boğazını temizlediğinde, Kael ona bir bardak sunmak için ayağa kalktı. Raif elini kaldırdı.

"Bu gece olmaz," dedi. Kael yine de ağzına kadar dolu bir kadeh doldurdu ve katlanır harita masasının üzerine bıraktı.

Kael tekrar yerine oturduğunda Raif sertçe ayağa kalktı, ellerini arkasında kavuşturdu. "Sana karşı açık sözlü olacağım Kael, çünkü sana başka türlü davranamayacak kadar saygı duyuyorum. Bu aptalca bir iş. Zaman ve enerji kaybı. Ilindor çorak; onu değerli bir iddia haline getirecek hiçbir kaynak yok."

Kael fincanına doğru, "Dürüst, gerçekten," diye mırıldandı.

Raif çekti ve bir sandalye çekti. "Bu neyle ilgili?" "Sarayım için daha fazla araziye güvence altına almak."

"Neden buradayız, Kael?" Israrcıydı; azarlanmadan bu işin peşini bırakmayacaktı.

Kael kadehini boşaltıp bir tane daha doldurdu, yüz ifadesi her yudumda daha da kararıyordu. "Çünkü bir hata yaptım. Devasa, lanet olası bir hata."

Raif güven verici bir sesle, "Onarılamayacak bir şey değil," dedi. Öne doğru eğildi ve Kael'in gözlerini yakalamaya çalıştı. "Bunun ormana doğru kaçarken gördüğüm mahkûmla bir ilgisi var mı? Hatırladığım kadarıyla siz ayrılma emrini vereli bir saatten olmamıştı."

"Aisling," Kael onun adını bir lanet gibi yavaşça telaffuz etti. Bir dilek gibi. "Kızıl Kadın."

Raif keskin bir nefes vererek sandalyesinde geriye düştü. "Emin misin?"

Kael başını salladı ve dalgınca fincanının kenarını yokladı. Derisi büyüsunü tutabilmek için gerildikçe geriliyor, kendini çok sıkı hissediyordu. Büyü, şu anda üzerinde tutmak için savaştığı son kontrol kırıntısına karşı içinde öfkeleniyordu. Dışarıdan bakıldığında ilgisiz bir maske takmaya çalışıyordu ama ellerinin hafifçe titremesi ona ihanet ediyordu. Raif fark ettiyse de görmezden gelmeyi tercih etti.

"Ve sen de gitmesine izin verdin." Raif şimdi hatayı daha net görmeye başlamıştı: Kael, krallığına yönelik en büyük tehdidi serbest bırakmıştı.

"Neden?" Kael hemen cevap vermedi, bunun yerine düşüncelerinin kısa bir süreliğine karşılaşmalarına, aralarındaki bağın yoğunluğuna geri dönmesine izin verdi. "O

başka hiçbir şeye benzemiyordu. Beni sakinleştirdi. Bunca yıldır sihrimi hiç onun bana izin verdiği şekilde kontrol edememiştim."

"Ve sen korktun?" Raif tahmin etti.

"Olduğumdan başka bir şey olabileceğimi düşündü." Kael bir nefes aldı ve çenesini sıktı. "Olamam."

Bir süre sessizlik içinde oturdular, sadece Kael'in kadehine daha fazla şarap akarken çıkan sesle bozuldu. Raif kralı inceledi; omuzları hafifçe içe çökmüştü, artık kendinden emin ve gururlu değildi. Kıza kendinden bir şeyler vermişti ve kız onu alıp kaçmıştı. "Neden yaşamasına izin verdin?"

Sonunda Kael arkadaşının bakışlarıyla karşılaştı. Bakışlarında yargılama yoktu, sadece endişe vardı. "Çünkü aksini yapsaydım kendimle yaşayamazdım."

Kael için bu bir itiraftan farksızdı. Daha fazlasını, daha derin bir şeyi itiraf etmek, Aisling'le geçirdiği o geceye kadar büyüğü üzerinde hiçbir zaman gerçek bir kontrole sahip olmadığını sarayına itiraf etmeye benzerdi. Sahip değildi - sahip olmadığını biliyordu - ama bu, dünyevi mezarının çok ötesine götüreceği bir sırdı. Bu sırra şimdi başka bir sır daha eşlik edecekti: Unseelie Kralı'nın Kızıl Kadın'a aşık olduğu sırrı.

Raif tekrar konuşmadan, çadırın dışındaki bir kargaşa tarafından bölündü. Böğürtüler ve bir kılıcın sağlam bir kalkana çarpması. İkili aynı anda ayağa kalktı ve her ikisi de silahlarını bir saldırı beklentisiyle kaldırmış halde gecenin içine doğru fırladı.

Üçüncü Bölük'ün erkekleri sönmekte olan bir ateşin etrafında daire şeklinde durmuş, içlerinden ikisi ateşin ortasında karşı karşıya gelmişti. Bölük'ün en yaşlı erkeklerinden biri olan Bran, en yenilerinden biri olan Cadoc'un üzerinde yükseliyordu. Bran kılıcını çekmemişti ama Cadoc'un her vuruşunu kalkarıyla kolayca savuşturuyordu. Yüzü geniş, hınzır bir sırıtışa bürünmüştü. Etraftaki askerler Kael ve komutanlarının yaklaştığını fark eder etmez sessizleşip hızla dağıldılar. Cadoc kendini onlara karşı savunmak için döndüğünde Bran kalkarının kenarıyla sırtına bir darbe indirdi ve onu yere yuvarladı.

"Nedir bu?" Raif talep etti. Cadoc'u kabaca yakasından tutup ayağa kaldırdı ve olduğu yerde tuttu. "Tanrı aşkına, ne yapıyorsun sen?"

Cadoc bir dizi özür mırıldandı ama Bran kendini tuttu. Raif'in yanından geçip bakışlarını Kael'e dikti.

"Cesur Kralımız," diye tükürdü. Sarhoştı ve kelimeleri geveliyordu ama inancı . "Böylesine *değerli* bir şey için hayatlarımızı riske atmaya bu kadar hevesli

Ilindor olarak iddia ediyorum. Nyctara'da bizi yeterince katletmediniz mi ki, bunu tekrar yapmak için bizi topraklarınızın uçlarına sürükleme ihtiyacı hissettiniz?"

Raif Cadoc'u kenara fırlattı ve Bran'ın önüne geçti. "Biraz yürü asker."

Diğerleri Bran'i kendi haline bırakmış olsalar da Kael uzaktan onu dikkatle izlediklerini hissedebiliyordu. Tepkisini ölçüyorlardı. Kılıcını kınına soktu ve yumruklarını iki yanında sıktı.

"Gücün artık senin emrin altında değil, değil mi? Değerli gölge büyüünüzün kendine ait bir iradesi var gibi görünüyor." Bran'ın kelimeleri dudak bükerek söylemesi -gölge *büyüsü*- Kael'in derisinin altındaki gölgeleri *harekete* geçirdi. Tırnaklarının avuçlarının içine battığı yere baktığında, damarlarından ilk siyah dallar kıvrılmaya başlamıştı.

Gözlerini kapatan Kael kendini kilitledi. Vahşi akımları içinde tutma çabasıyla tüm vücudu titriyordu. Bran'le başka bir şekilde başa çıkabilir ya da Raif'in onunla başa çıkmasına izin verebilirdi. Yeraltı Kalesi'ne geri gönderilecek, belki de Ilindor kadar uzak ve soğuk bir yerde sınırda devriye gezmek zorunda kalacaktı. Ama bu tür düşünceler Kael'i içindeki o intikam dolu denizin derinliklerine doğru çeken dalgaları bastırmaya yetmedi. Çünkü Kael en nihayetinde Bran'in haklı olduğunu biliyordu.

Aisling. Onun sakinliğinin sadece küçük bir kısmını hissedebilseydi, kendini ayırabilir ve Bran'ın yanıldığını tüm Şirket'in önünde kanıtlayabilirdi. Ama hiç kalmamıştı.

Kael'in düşünceleri parçalandı. Şu anda bedenini saran acı, bir yüzyıldan uzun süredir hissettiklerine hiç benzemiyordu: onu iliklerine kadar tüketen, kıvrımlı, dayanılmaz bir ateş. Vücudunun sol yanından aşağıya, kafa derisinden beline doğru kıvrıla kıvrıla iniyor, derisini soyuyor ve dokularını kaslarından ayırıyordu. Acı, ağır büyüünü bir anda paramparça etti; esintiyle dağıldığını hissetti ve açıkta kalan tenindeki hava keskin ve ısıracıydı.

Duyduğu son şey, Bran'in uzuvları kalın gölge ipleriyle bedeninden koparılırken kampta dalgalanan dehşet dolu solukların korosuydu ve hissettiği son şey, dizleri altında bükülürken Raif'in kolunun ağırlığını yakalamasıydı.

H O M E C O M I N G

AISLING

D topuklarından bacaklarına ve omurgasının kıvrımından kafatasının tabanına yayılan uyuşukluğa rağmen, Rodney'nin parlak turuncu saçlarının Aisling'i bir anda yeryüzüne geri getirdi. Briar onun geldiğini haber vermiş olmalıydı-Rodney

Ayağı alttaki merdivene basmadan önce verandaya çıktı.

Gözleri kocaman açılmıştı ama korkudan mı yoksa rahatlamadan mı bilemiyordu.

Bunun korku olduğunu umuyordu. "Ash-" diye başladı.

Gürültülü çatlama sesi ve avucundaki keskin sızı, yüzüne vurduğunda Aisling'in göğsündeki sıcak öfke kabarmasını yatıştırmaya yetmedi. Bunu tekrar ve tekrar yapabilirdi ama kaçındı. Parmaklarını yanağında çoktan çiçek açmış olan kırmızı ize dokundurdu.

"Beni terk ettin," diye suçladı Aisling. "Beni orada ölüme terk ettin."

"Ölmene asla izin vermezdim Ash," diye ısrar etti. Bu bir itiraf kadar iyiydi.

"Neredeyse yapıyordum! İki kez!" Ona ulaşmak isteyen Briar, Rodney'nin kaçamadan kapattığı kapıyı pençeledi. İkisi de açmak için bir hamle yapmadı.

Rodney ellerini kaldırdı, vahşi bir hayvanı yatıştırmaya çalışır gibi avuçlarını ona doğru uzattı. Kendini hissetti. "Senin orada olman bizim için en iyi şanstı.

ihtiyacımız olan şey."

"Biz mi?" diye hırladı. "Sakın bunca zamandır bir ekipmişiz gibi davranmaya kalkma. Beni orada yalnız bıraktın; bunların hiçbirinde rolün yok."

"Eğer gerçekten tehlikede olsaydın Lyre bana söylerdi."

Kulağa hiç de öyle gelmeyen sert bir kahkaha attı. Lyre, kuzu postuna bürünmüş tatlı dilli kurt. Rodney'yle iyi geçinmelerine pek şaşırılmamıştı, Lyre'in içinde bulunduğu durumu küçümsemesine de. Aslında, muhtemelen en başından beri, onu en iyi nasıl kullanacağını bulana kadar orada, parmağının altında kalmasını sağlamak için böyle yapmıştı. Önce bir silah, sonra da bir kalkan olarak. Kabul etmeliydi ki rolünü iyi oynamıştı.

Prelate'i anlayabiliyordu. Alışkanlıkları olan biri olarak, Unseelie Sarayı'nın o jilet gibi ince ipinde nasıl yürüyeceğini çok iyi biliyordu. Makamını kendi entrikalarıyla mükemmel bir şekilde dengeliyordu; bir eli bir elinde, bir eli diğerinde, kendini ortada sabit tutmak için.

Ama Rodney'nin onun hapsedilmesinde, ona işkence edilmesinde, tüm bunlarda suç ortaklığı yapması, sadece ne kadar yavan olduğu için çok daha acımasızdı. Onun tek amacı oyunu oynamaktı. Aisling o zaman en iyi arkadaşının kendisini hâlâ bu maçta satranç ustası olarak gördüğünü ve kendisinin de başından beri onun gönüllü piyonu olduğunu fark etti.

"Lütfen içeri gelin. Açıklamama izin verin." Adam ona doğru uzandı ama kadın geri çekildi.

"Hayır." Aisling kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

"İlk başta hapsedildiğini bilmiyordum. Lyre ile Nocturne'de kısa bir süre konuşmuştum ve senin geri döneceğini biliyordu ama onu tekrar bulmam zaman aldı." Rodney bir elini kır saçlarının arasından geçirdi. "Bulunmak isteyene kadar onu bulmak kolay değil."

Briar şimdi sızlanıyordu ve Aisling onun yanına gitmekten başka bir şey istemiyordu. Kendini durdurdu; onu yanına aldığı anda yumuşayacağını biliyordu. Rodney'nin bu kadar kolay kurtulmasına izin veremezdi.

Aisling'in aklına onu tekrar tokatlamak önce söylemek için acele ettiği kelimeler üzerinde tökezleyerek devam etti: "Bana senin kralla olan bağlantından bahsetti. Onu bir sonraki görüşümde bana seni zindandan çıkarmanın bir yolunu bulduğunu söyledi. Bana dedi ki..." diye devam etti ve garip bir şekilde ensesini ovuşturdu.

"Sana ne demiştim?" Aisling dişlerini sıkarak konuştu.

"Bana Kael'e yaklařma hedefine doęru ilerleme kaydettięini dūřundūęunu sūyledi." Bir řeyler anlatıyordu, bunu anlayabiliyordu ama Lyre'in ne dedięini ayrıntılı olarak bilmek istemiyordu. Sadece bu  zet bile göęsünde pembe bir kızarıklık yaratmaya yetmiřti.

"Sana kim olduğumu bildiğini de söyledi mi? Benimle pazarlık yapmayı planladığını, sessizliği karşılığında benim korumamı istediğini?"

O zaman Rodney'nin yüzü kızardı. "Hayır, yapmadı."

"O anladı. Sırrı saklaması için ona g venmedim, ben de..." Sesi kesildi, gözyaşlarıyla doldu ve hızla boğuldu. Gözyaşları onu şaşırtmıştı; hiç kalmadığını sanıyordu. "Krala söyledim, o da beni gönderdi."

Rodney tekrar, "Lütfen içeri gelin," dedi. Bu kez Aisling'in omuzlarına uzandığında, Aisling onun kendisini kapıya kadar götürmesine izin verdi. Artık öfkelenecek enerjisi kalmamıştı.

Briar içeride bekliyordu, şimdi daha sakindi. Sanki Aisling'in onun kararlılığına ihtiya ı olduğunu biliyordu. Aisling'in  zerindeki Fae kokusunu alınca kısa bir an için irkildi ve kuyruğunu sallamayı bıraktı. Dizlerinin  zerine çöktü ve yüzünü onun yumuşak kürküne gömüp parmaklarını içine soktu. Fae'nin nefesi kızın boynuna sıcak bir şekilde vuruyordu ve kızın kolları Fae'nin boynuna sarıldığı anda kuyruğu yeniden hızlıca ileri geri hareket etmeye başladı.

Rodney usulca, "Senin için ona iyi baktım," dedi. "Muhtemelen ona çok fazla ikramda bulundum."

Gülmek istemiyordu -gerçekten istemiyordu- ama kendini tutamadı. Daha çok hıçkırık gibiydi ama Rodney buna ilerleme diyecek kadar tatmin olmuştu.

Yaban'da zaman farklı akıyordu; Aisling, bal şarabı ve Kael'in kokusuyla sarhoş bir halde Nocturne şenliğinden döndüğünde bunu fark etmemişti. Ama Rodney'nin bir aya yakın olduğunu tahmin ettiği, Unseelie Sarayı'nda geçirdiği zamanın tamamının Brook Adası'nda sadece dört gün olarak geçtiğini öğrenmişti.

Kuru bir parça tost u zorla mideye indirmeye çalışırken, seferinde bir ya da iki günlüğüne ortadan kaybolan annesi için bunun ne anlama geldiğini düşündü. Fae aleminin neresinde olursa olsun, bu süre ona çok çok daha uzun gelirdi. Aisling, annesinin bu yokluk dönemlerinde evi hiç  zleyip  zlemediğini merak etti. Onu hiç  zleyip  zlemediğini.

Ekmek yumuşak olsa da Aisling'in dilinde ekşi bir tat bıraktı. Kendini hasta hissediyordu; kafası, midesi. Kalbi. Kehaneti hakkında öğrendiği tek şey, bunun Kilise'de tartışılması yasak olan bir konu olduğuydu.

Unseelie Sarayı. Kızıl Kadın hakkında öğrendiği tek şey, onun lanet olası bir aptal olduğuydu.

Ne kadar yorgun olursa olsun, Aisling yerinde duramıyordu. Haftalar önce Rodney'nin çamaşırhanesinde bıraktığı bir takım giysiyi buldu ve Kael'in ona verdiği giysileri banyo lavabosunun altındaki çöp kutusunun dibine doldurdu. Üzerindeki Kael kokusunu temizlemek istedi ama duş başlığından sıcak su fişkırmaya başlayınca altına girmeye cesaret edemedi. Bunun yerine, örgüsünün ucunu burnuna kadar çekti ve derin derin içine çekti. Çam, yosunlu toprak, gölgeler, büyü. Yakında kaybolacaktı ama şimdilik ondan kalan son izlerin tadını çıkarabilirdi.

Sabah Rodney onu ve Briar'ı eski Subaru'suyla şehre götürdü ama Aisling apartman kapısının önündeki koridorda oyalandı. Hayatına geri dönmek, dolabın arkasından çok küçük bir kazağı çekistirmek gibiydi: bir zamanlar mükemmel bir uyum sağlarken, şimdi rahatsız edici ve daraltıcıydı. Cildi kaşınıyor ve zemin kattaki hırdavatçıdan her zaman yükselen hafif yağ ve boya kokusu burnunu yakıyordu. Daha önce buna hiç aldırmamıştı. Vahşi Doğa'nın kokusunu özlemişti.

Kapısına bir not yapıştırılmıştı, Seb'in dağınık el yazısıyla karalanmış bir mesaj. *Depremden sonra kontrol etmek için uğradım - Li bana yedek anahtarını verdi. Birkaç kırık bardağı temizledim ama diğer her şey iyi görünüyor. Döndüğünde yemek yiyelim - Seb.*

Başka bir deprem. Başka bir yankı. Aisling notu avucunun içine aldı ve göğsünde yükselen suçluluk duygusunu bastırarak derin bir nefes aldı. Kapısını içeri uzanıp daha kalın bir palto ve bir çift eldiven alacak kadar açtı, sonra Briar'ın onu aşağıya ve sokağa çekmesine izin verdi. Soğuk onun en sevdiği havaydı; kız istediği sürece dışarıda kalmaktan çok mutluydu. Aisling onun önden gitmesine izin verdi ve o da limana doğru ilerledi.

"Aisling! Dönmüşsün!" Lida'nın yüksek sesle selamlaması Aisling'in kalbinin küt küt atmasına neden oldu. Bir an için kelimeleri bulmakta zorlandı, sonra Rodney'nin arkadaşları onu sorduğunda yaptığı zayıf açıklamayı hatırladı. *Şehirden. Şehirden dönmüştü.*

Lida sokağın diğer tarafından heyecanla el sallıyordu. Aisling karşılık olarak bir el kaldırdı. Dudaklarına yerleştirdiği sıkı gülümseme gözlerine ulaşmaya yaklaşmadı. "Hey, Li."

Lida, Aisling'i köşede karşılamak için aceleyle kavşağı geçti. Briar, Aisling'in en sevdiği arkadaşıydı ve tasmaını zorlayarak başını

elinin içine aldı. Kulaklarının arkasını kaşıdı. "Rodney işten ayrılmaya gittiğini söyledi. Nasıl gitti?"

"Peki." Aisling içten içe öfkelen-di; bu kısmı atlamıştı. Elbette, muhtemelen şimdiye kadar gidip onu kovmuşlardı bile. Yaşadığı onca şeyden sonra, takım elbise giyip yüksek topuklu ayakkabılarla ofise girip masanın arkasına oturma fikri neredeyse gülünçtü.

Lida konuşurken Aisling dinlemek için elinden geleni yaptı. Ama nefeslerinin soğuk havada kıvrılma şekli, esintide tembelce dönen hayalet dallar, Kael'in dans eden gölgelerine çok benziyordu. Aisling onun yerine eldivenli ellerinin içine nefes aldı.

"Şu anda ne yapıyorsun?" Lida sordu. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Aisling isteksizce başını salladı. "Sadece yürüyüşe çıkıyorum."

"Harika!" Lida onun elini tuttu ve ters yöne doğru götürmeye başladı. "Savers'a gidiyorum; Jackson ve ben hafta sonu Anacortes'a gidiyoruz ve yeni bir randevu gecesi kıyafeti istiyorum."

Savers, şimdiki adıyla Dogwood Boutique, adadaki çok az sayıdaki giyim mağazasından biriydi. Birkaç yıl önce konsinye satış mağazası olarak yeniden markalaştırılmıştı, ancak yeni sahibinin tüm çabalarına rağmen kimse değişikliklere hevesli görünmüyordu. Savers kasabada ikinci elin vazgeçilmeziydi; Dogwood Boutique ise Brook Isle için fazla iddialı geliyordu. Konsinye bölümü küçüldükçe küçüldü, ta ki arka köşeye çekilene kadar ve mağazanın büyük bir kısmı yeniden ucuzluk raflarına dönüştü.

Briar'ın girişi tezgâhtaki kızın yan gözle bakmasına neden oldu ama çoğu kişi onu ve Aisling'i bir paket anlaşma olarak kabul etmeye başlamıştı. Cüssesine rağmen sessiz ve dikkatliydi ve adadaki bazı küçük köpeklerden -ve çocukların çoğundan- çok daha iyi davranıyordu. Aisling'in yanından ayrılmıyordu.

Lida'nın neşeli konuşmaları kısa süre içinde Aisling'in kulaklarında monoton bir uğultuya dönüşürken, o raflar arasında amaçsızca dolaş-ıyor, parmakları farklı malzemelere boş boş bakıyordu. Kendini yerinde hissetmiyordu ve kalbinin en uç noktalarını tırmalayan yakıcı bir yalnızlık vardı. O kadar silikti ki sadece dikkatini verdiğinde fark ediyordu ama oradaydı. Ve tutarlıydı.

Sonra sarı bir güneş elbisesi ile bir çift solmuş kot pantolonun arasında asılı duran eski beyaz bir geceliğe doğru sürüklendi. Uzun ve sade bir elbiseydi, yakasında ve kollarında az miktarda dantel vardı. Kaygan kumaşı baş ve işaret parmakları arasında birkaç saniye dalgınca ovuşturduktan sonra

mağazanın öbür ucundan neden ona doğru çekildiğini anladı. Ayinden önce ilk kez hapsedildiğinde giymeye zorlandığı beyaz elbiseye çarpıcı bir şekilde benziyordu. Sanki elektrik çarpmış gibi elbisenin eteklerini bıraktı.

"İğrenç, Ash." Lida elbiseye baktı, burnu kıışmıştı. "Bu çuval sana hiç iyi gelmez."

Hayır, hayal bile edemezdi. O gece giydiği de öyle. Arkasını döndüğünde, gözleri duvardaki aynada kendi suretine takıldı. Midesi bulandı. O yüzü tanıyordu: uzak, dalgın. Perili. Bu annesinin yüzüydü. Nefesinin altında küfretti ve görüntüyü göz kırparak uzaklaştırdı.

Onun yerine, bir etek rafının üstünden arkadaşına baktı. Lida'yı ilkokuldan beri tanıyordu; o ve Seb, ailesinin tüm iniş çıkışlarında Aisling'e koşulsuz destek olan birkaç çocuktan biriydi. Aisling'in oyun parkında, annesinin anlattığı hikâyeleri, onlara inandığı zamanlarda, kısık sesle anlattığı kişiler Lida ve Seb'di. Lida annesinin cenazesinde Aisling'in elini tutmuştu, babası törene katılamayacak kadar öfkeli ve acılıyken. Lida'nın ailesi daha sonra onları aylarca beslemişti.

Aisling, Lida'nın küçük üç beden büyük gelen bir bluz üzerinde düşünmesini izlerken, şimdi kendi hikâyelerini anlatacak olsa ne diyeceğini merak . Anlatmazdı - anlatamazdı - *ama* bu güzel bir düşünceydi. Aisling'in Kael hakkında söylemek istediği her şey için Lida'nın daha iyi bir dinleyici olacağı kesindi. Rodney'e henüz Unseelie Sarayında geçirdiği zamanın o kısmından bahsetmemişti ama muhtemelen Lyre'in ona anlattıklarına dayanarak bir fikri vardı.

Ama artık bunların hiçbir önemi yoktu. Kael'in onunla işi bitmişti. Eğer ikisi de şanslıysa, birbirlerini bir daha asla göremeyeceklerdi.

Aldıklarından memnun Lida, Jackson ve Seb ile öğle yemeğinde buluşmayı önerdi. Aisling dikkatini dağıtmak için can atıyordu ama yorgunluk onu eve doğru çekiyordu.

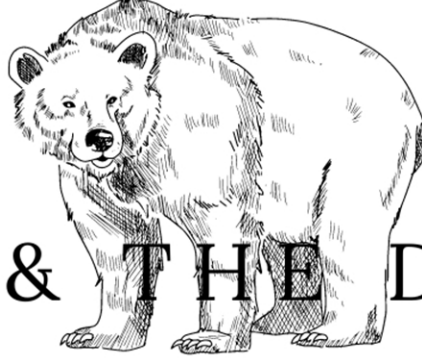
"Raincheck?" Aisling eldivenli elini tekrar ağzına götürerek buharı ona hatalarını çok fazla hatırlatmadan yakalamaya çalıştı. "Briar'ı bağlı bırakmak istemiyorum."

"Elbette; Jackson ve ben döndüğümüzde gelecek hafta için bir şeyler planlayacağım." Lida elindeki alışveriş çantasını aniden kaldırıma bıraktı ve Aisling'e sıkıca sarıldı. Ona sıkıca sarıldı ve sabırla

Aisling de karşılık verdi. Aisling yavaşça onun içinde eridi ve kollarını Lida'nın sırtına doladı. Arkadaşının sıcaklığını içine çekti ve kendisini saran o acı soğğun çözölmesine izin verdi.

"Bu kalacağın anlamına mı geliyor?" Aisling başını sallayınca, Lida kollarını indirip geri çekilmeden önce birkaç saniye daha sıkıca kavradı.

"Teşekkürler, Li." Bunu tüm kalbiyle söylemişti. Ve dairesine yürürken, kalbi bunun için daha hafif hissediyordu.

IVRAN & THE DRYADS

AISLING

"İ tanışmanı istediğim biri var." Rodney, Aisling'in dairesinin önünde durmuş, bir ayağını endişeyle yere vuruyordu. Eldivenlerini yakması muhtemel, dumanı tüten iki to-go bardağını nazıkçe kavradı. Aisling bir an için gözleriyle ona baktı.

gözetleme deliği. Onu henüz affetmemişti.

"Senin sözde *arkadaşlarından* biriyle daha tanışmak istemiyorum, Rodney," diye tısladı kapıdan.

"O Lyre gibi değil Ash. O Solitary, benim gibi." Ellerindeki sıcaklığı teker teker silkeleyebilmek için fincanları üst üste koydu.

Aisling alay etti. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Şu anda ben de *senden* pek hoşlanmıyorum."

", " diye ısrar etti. " aç. Çayın soğuyor."

Aisling kapıyı ancak zincir kilidinin izin verdiği kadar araladı. "Onları buraya sen getirmedin, değil mi?" Şimdiye kadar nerede yaşadığını bilen tek peri Rodney'di ve böyle kalmasını umuyordu. Rodney başını sallayınca kapıyı kapattı, kilidi kaydırды, sonra da sonuna kadar açtı.

"Teşekkürler," dedi sırtarak. Rodney, Aisling'e bir fincan uzattı ve Briar'ın halının üzerine yayılmış olduğu oturma odasına kadar onu takip etti. O da

Rodney'e bu pozisyonundan tembelce baktı, kuyruğu yere çarpıyordu. Rodney kuru bir sesle, "Sana da merhaba," dedi.

Rodney, Aisling'in koltuğuna uzanıp uzun bacaklarını uzatırken, Aisling odanın yarısına kadar hareketsiz durdu. "Ee?"

"Öyleyse," diye vurguladı, "gel otur ve çayını iç, ben de sana ne üzerinde çalıştığımı anlatayım."

Bunu isteksizce yaptı, bir tür Fae'nin kapısından içeri dalmak üzere olmadığına ya da ayakkabılarının yanında minderin üzerine bıraktığı sırt çantasından çıkmadığına ikna olmamıştı. Briar ayaklarının üzerine koymak için yuvarlandı. Yaban'dan döndüğünden beri ona tutkal gibi yapışmış, son iki günü onunla yatakta geçirmekten son derece memnun olmuştu.

Normal bir uyku düzenine dönmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen, Aisling'in kafası bulanık ve bulutlu hissediyordu. Dönen, kısır düşünceler ve midesindeki sürekli çalkantı arasında henüz bunu başaramamıştı. Gecenin büyük bir bölümünde uyanık yatıyor, dönüp duruyor, sonra da günün büyük bir kısmını uyuyarak geçiriyordu. Öğleden sonralarını, sadece Briar'la birlikte sahile inip denizi dinlemek için bile olsa geri kazanabiliyordu. Bir keresinde kafasını boşaltmak için ormana gitmişti. Şimdi ağaçlara doğru bakmaya bile cesaret edemiyordu.

Rodney'nin gözleri heyecanla parlıyordu. Şimdilik onunla dalga geçecekti. "Peki, ısıracağım. Ne üzerinde çalışıyordun?"

"Yarın seni Seelie Sarayı'na sokabileceğimi söylesem ne dersin?" Fincanından bir yudum aldı. Takındığı kendini beğenmiş ifade, Aisling'in neredeyse onu tekrar tokatlamak istemesine neden oluyordu.

"Diyeceğim o ki, neden şimdi gidip bu işi ?" İstedikinden daha sert çıkmıştı ama sözlerinin altında yatan duyguyu saklayamazdı. Bu işi bitirmek istiyordu böylece hayatına geri dönebilir ve bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmaya çalışabilirdi. Kehanetin öznesi olarak kendisinden istenen her şeyi yerine getirebilir ve yoluna devam edebilirdi.

Rodney gözlerini devirdi. "Sen yokken benim ne yaptığımı hiç mi merak etmiyorsun?"

"Beni çıkarmaya çalışmamanın dışında mı?" diye karşılık verdi. Rodney yüzünü buruşturdu ve gözlerindeki acı onun kararlılığını zayıflattı. Suçlu hissediyordu; bunu biliyordu. Aisling bir iyi niyet jestiyle koltuğa geri oturdu ve çayından bir yudum aldı. "Anlat bana."

"Giriş yolunu buldum. Birini bana İnce Yer'i nerede bulacağımı söylemesi için ikna etmem biraz zaman aldı ve gurur duymadığım bazı pazarlıklar yapmak zorunda kaldım." Boynunu ovuşturdu. Aisling'in uyarı dolu bakışlarını yakalayınca hemen ekledi: "Hiçbiri sana geri dönmeyecek. Yemin ederim. Ama Ivran'a giden yolda ilerlemeyi başardım."

"Ivran?"

"Ivran, İnce Yer'lerine göz kulak olan dryadları tanıyor. İddia ettiği kadar yakın olduklarından şüpheliyim, ama tanışmalarına aracılık etmesi için yüklü bir bedel ödedim." Aisling, çayırlarda ve korularda dans eden yapraklı, ağaçsı kadınların resmedildiği hikâye kitaplarını hayal etti. Onların da burada, Brook Adası'nda olabilecekleri daha birkaç hafta öncesine kadar inanılmaz görünürdü.

"Seelie İnce Yeri nerede?" Bu kez soruyu olabildiğince açık bir şekilde sormayı unutmamıştı. Rodney onaylayarak gülümsedi.

"Lida'nın birkaç yıl önce bizi sürükleyerek adanın kuzey tarafındaki tepenin üstündeki manzara noktasına götürdüğü yürüyüşü hatırlıyor musun? Hani sürekli yağmur yağıyordu?"

"Ve çamurda tepenin yarısına kadar kaymıştın? Hatırlıyorum." Bu, onu kendisine ve arkadaşlarına katılmaya ikna edebildiği son yürüyüşü. "Tepede bir bank vardı sanırım."

Gözlerini devirdi. "Anının o bölümünü tekrar ziyaret etmemeyi tercih ederim. Ama bakış açısının ötesinde, tepenin biraz gerisinde, şu iki yaşlı alıç ağacı vardı."

Aisling kaşlarını çatı, onları orada hayal etmeye çalıştı. Onları aklına getiremiyordu, sadece uçurumun kenarındaki banktan okyanusun nasıl görüldüğünü hatırlıyordu. Su o gün dalgalı, beyaz dalgalı ve köpüklüydü. "Onları fark ettiğimi sanmıyorum."

"Tam orada, ikisinin arasında. Sanırım insanların manzara karşısında dikkatlerinin dağılacağını ve oraya fazla gitmeyeceklerini düşünüyorlar." Omuz silkti, sonra boş fincanını yere koydu. "Her halükarda Ivran yarın sabah bizimle tepede buluşacağını ve seni oraya götüreceğini söyledi."

Buna çok sinirlendi. Vahşi Doğa'ya tek başına gitmeyecekti; bir daha asla. "Bizi içinden geçir," diye düzeltti sertçe. "Oradan çıkamayacağın kesin. Benimle geliyorsun."

"Bunu söyleyebileceğini tahmin etmiştim." Rodney gerindi, sonra minderlerin daha derinlerine yerleşti. Aisling'in bekleyişini sinir bozucu bir dereceye kadar uzattı. "İşten izin istedim bile."

Çift patikayı tırmanırken rüzgâr ısıırıyordu. Basamaklar vardı ama dik ve kaygandılar ve Rodney yol boyunca doğru ayakkabıları giymediğinden yakındı. Aisling o sabah erken saatlerde onu almaya geldiğinde iş botlarının bile düz spor ayakkabılarından daha akıllıca bir seçim olacağı konusunda onu uyarmıştı ama o karavana dönüp ayakkabısını değiştirmeyi reddetmişti. Belli ki yokuş yukarı yaptığı yorucu yürüyüş hafızasından silinmişti.

Briar patikanın eğiminden olduğu kadar soğuktan da rahatsız değildi, bu yüzden Aisling onun tasmaını beline doladı ve kendisini çekmesine izin verdi. Gecenin büyük bir bölümünde onu yanında getirip getirmeme konusunda düşünmüştü ama sonunda onu geride bırakamamıştı. Onun kendisine dayanak noktası olmasına ihtiyacı vardı. Gergindi; Nocturne'de Yeraltı Kalesi'ne ilk kez girerken olduğundan bile daha gergindi. O zamanlar çok saftı. Şimdi ise Peçe'nin ardında onu ne tür belaların beklediğini biliyordu.

"Bir şeyi merak ediyorum," diye nefes nefese kaldı Aisling. Rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu ve onu geriye uzanıp atkuyruğunun ucunu ceketinin yakasının altına sıkıştırmaya itti. "Lyre neden en başta sana bir iyilik borçluydu?"

Rodney patikanın ortasında durdu. Eğilmiş, ellerini dizlerine koymuş, onuncu kez nefesini tutmaya çalışıyordu. Aisling'e baktı, bu kadar yüksekte olmalarına rağmen her nasılsa hâlâ yakıcı olan deniz tuzuna karşı gözlerini kısmıştı. "Ne?"

"Ona beni çıkarmaya çalışıp çalışmadığını sordum ve sana o kadar da büyük bir iyilik borcu olmadığını söyledi."

Hâlâ nefessizdi, elini umursamaz bir şekilde salladı. "Sadece Nocturne gibi etkinliklerde kulağımı dört açmamı istiyor. Fark etmediysen diye söylüyorum, ben ondan ve diğer cüppeli bağnazlardan biraz daha az dikkat çekiyorum."

Lyre'ın sarı gözlerinin loş ışıktaki nasıl parladığını hatırlayınca Aisling'in teni rahatsız edici bir şekilde karıncalandı. "Lyre'den hoşlandığımdan emin değilim."

Rodney sonunda yeniden dik durmayı başarak güldü. "Kimse Lyre'ı gerçekten sevmiyor Ash, ama işe yaradığını inkâr edemezsin. Köşende tutmak için iyi bir müttefik."

"Bana şantaj yapana kadar ben de aynı şeyi düşünüyordum. Başından beri beni kullanıyordu." İkili tırmanışlarına yavaşça, yan yana devam etti.

"Bu onun doğasında var," diye açıkladı basitçe. "Aslında hepimizin doğasında var. Ve senin de buna oldukça alıştığını söyleyebilirim."

Aisling dişlerini sıktı ama sessiz kaldı. Lyre şüphesiz ona Kael'le olan yakınlığından bahsetmiş olsa da Rodney hâlâ onun kendisini başından beri manipüle ettiğine inanıyordu. İlk geceden beri onun için hazırladıkları rolü oynuyordu. Şimdilik buna inanmasına izin vermekten memnundu. Onu adadaki hiçbir kadın ya da erkeğe görmediği için bunu anlayacağını düşünemiyordu. Anlasa bile, yine de bunun mantıksız olduğunu düşünecekti. O da kesinlikle öyle düşünüyordu.

Manzaraya vardıklarında Rodney bankın üzerine düştü. Yıpranmış ahşap onun ağırlığı altında gıcırdadı. Aisling manzarayı seyretmek için kenara yaklaştı. Hava doğudaki Waldron Adası'na kadar göremeyecek kadar sisliydi ve uzun süre kalamayacak kadar soğuktu ama bir an için tadını çıkardı: uçurumun kenarından bakarken kalbinin hızlanışını, aşağıdaki kayalara çarpan çalkantılı denizi. İçinde hissettiği gibi görünüyordu.

Arkasına döndüğünde bakışları alıç ağaçlarına takıldı. Patikadan güvenli bir mesafede, sert rüzgârlara karşı birlikte durmuşlardı. Kışın soğuğuna rağmen dalları hâlâ salkım salkım meyvelerle doluydu; altın sarısı yaprakların arasında minik yakutlar. Çok uzun süre dayanamayacaklardı, özellikle de sabah ayazı geldiğinde, ama şimdilik hayata sımsıkı tutunmuşlardı. Bunun için onlara hayranlık duyuyordu: dirençleri.

"Ash," dedi Rodney, onun dikkatini ağaçlardan başka yöne çekerek. "Seni İvran'la tanıştırmak istiyorum."

Peri'nin yaklaştığını neden duymadığını hemen anladı: Adam küçüktü, belki de sadece bir somun ekmek kadar büyüktü. Rodney'nin omzundan çok uzakta olmayan bankın arkasına tünemişti ve uzun, yarı saydam kanatlarıyla her rüzgâra karşı kendini dengeliyordu. Onları incelikte saran zarlar, tepesindeki bulutların arasından sızan azıcık güneş ışığını yakalayıp parıltıyordu. Bir tutam altın bukle, sivri yüz hatlarına sahip kırmızı, çocuksu bir yüzü çevreliyordu.

Ancak erkeğin Fae olduğunu en açık şekilde gösteren şey vücudunun alt kısmıydı. Belden aşağısı bir çekirge şeklini almıştı. İnce ve dikenli iki arka bacağı, her biri tepeye yakın keskin bir açıyla bükülen böceklerinkini yansıtıyordu.

Aisling yavaşça yaklaştı. Bakmamak için elinden geleni yaptı ama adamın alışılmadık formu büyüleyiciydi. Şimdiye kadar gördüğü en dikkat çekici şeydi. Hırslı bir böcek avcısı olmasına rağmen Briar etkilenmemişti.

"Ivran, Aisling. Aisling, Ivran." Rodney ikisinin arasında eliyle işaret etti. Ivran tünediği yerde biraz bocalayarak üst tarafını bir tür eğimle eğdi.

"Memnun oldum hanımefendi," diye cıvıladı. Sesi tam da kadının beklediği gibiydi, böceğin akşam şarkısından çok da farklı değildi. Tatlı, hafif bir tonlama.

Aisling gülümsedi, günlerdir ilk kez gerçek anlamda sırıtıyordu. Periden yayılıyor gibi görünen neşe bulaşıcıydı. "O zevk bana ait, Ivran. Yardımın için minnettarız."

"Bana teşekkür etmek için acele etme; seni henüz içeri almadım." Göz kırptı ve yukarı kalkık siyah gözleri muzipçe parladı. "Bir insan ve bir Dönüşen'in Seelie Sarayı'yla ne işi olabilir ki?"

Aisling bir bahane bulamadan Rodney yumuşak bir sesle, "Bu iş seni ilgilendirmez," dedi.

Ivran ellerini kaldırdı. "Anlaşıldı dostum. Hadi başlayalım o zaman." Banktan yere fırladı, ince omzunun üzerinden işaret etti ve Rodney ile Aisling onu ağaçlara doğru takip ettiler. Zıplarken yanardöner yeşil dış iskeleti mavi ve mor renklerde parılıyordu. Yarı yolda durakladı ve grubu durma noktasına getirdi. Briar onun uzuvlarından birine basmadan hemen önce durdu. "Burada bekleyin."

Ivran hızla ilerledi ve ağaçlardan birine tırmandı. Aisling gözlerini kısarsa, onun ağacın gövdesine doğru fısıldadığını görebiliyordu. Gözlerini kırptırdı ve sanki ağaç kabuğundan sıyrılmış gibi iki dişi ortaya çıktı. Gerçekten de derileri ağaç kabuğunun dokusuna benziyordu ama daha yumuşaktı. Üzerlerinde ahşabın girdaplı damarlarını taklit eden karmaşık desenler vardı. Arkalarından yeni dönmüş toprağı andıran topraksı bir koku geliyordu.

Ivran'la konuşurlarken, sarmaşık saçlarının her bir şeridi kendi hayatıyla sallanıyor gibiydi, yukarıdaki yapraklar da okyanus esintisiyle aynı şeyi yapıyordu. Kolları da dalları gibi akıcı bir şekilde hareket ediyordu. Onlar alıc ağaçlarının canlanmış haliydi. Aisling bu kez büyülenmiş gibi bakmaktan kendini alamadı.

Ivran onlara doğru başını salladığında Rodney Aisling'i dürttü ve yaklaşmaya devam ettiler. Aisling Briar'ı kısa bir tasma ile yanında tutuyordu. Kurbağalar onları sessizce selamladı ve her biri sırtını kendi ağacına yaslamak üzere geri çekildi. Ivran onların kıvrak, salınan formlarına baktı, aşık olmuştu.

"Bunun için ödediğiniz bedel tam olarak neydi?" Aisling nefesinin altında sordu.

Rodney sıırttı. "Bir cazibe. Bir geceliğine erkek olmak, onlardan biriyle yatmak istiyordu. Ya da belki ikisiyle birden. Açıklamasını istemedim."

Aisling kaşlarını kaldırarak tekrar Ivran'a baktı. "Öyle mi yaptı?"

"Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim; onun yerine getirip getirmediğini bilmek umurumda değil."

Sahip olamadığı şeylerin özlemini çeken küçük peri için bir parça üzüntü hissetti. Eğer dileğine kavuşmuş olsaydı, bunun için kendini daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissedeceğini merak etti. Eğer yapabilseydi, ona mutluluk içinde cahil kalmanın, bir daha asla sahip olamayacağı bir şeyi özlemekten çok daha az acı verici olduğunu söylerdi.

Kurbağalar birbirlerine doğru eğilip ellerini başlarının üzerinde kavuşturdular. Yaprakların hışırtısından baldıran ağaçlarının da onları takip ettiği anlaşılıyordu. Aralarında, uzun kollarının altında, Peçe parıldayarak göründü. Aisling nefesini içine çekti ve Briar'ı daha sıkı kendine çekti. Rodney onun serbest elini tutarak onu sabitledi.

"Ziyaretinizin tadını çıkarın," diye seslendi Ivran.

THE SEELIE COURT

AISLING

T Seelie'nin İnce Yeri'ndeki Peçe, yapışkan, kavrayıcı bir örümcek ağından çok, Aisling'in teninin üzerinde kayan pürüzsüz bir saten tabakaya benziyordu.

İki alıç ağacının arasından çıktılar, yaprakları dışında az önce çıktıkları ağaçlarla aynıydılar, burada yapraklar sık ve yeşildi. Hemen gözlerini tepesinde asılı duran parlak güneşten korumak zorunda kaldı. İnsan diyarında olduğu gibi aynı kızgın kırmızı renkteydi. Brook Adası'nda ise, değişen sonbahar rüzgârlarının dumanı gökyüzünden çekmesiyle hava normale dönmüştü. Burada duman yoktu ama ışınlar

her şey tozlu pembenin hafif bir tonuyla.

Gözleri tam olarak alışmadan, Aisling Rodney'nin elini sıkıca kavradığını hissetti.

"Ash-" diye boğuldu, sesi kısıktı.

Soğuk ve sert bir şey boynunun yan tarafına bastırdı. Bir bıçak; bunu hissetmek için uzanmadan anlayabiliyordu. Kendisini esir alan kişiyi göremese de Rodney'ninkini görebiliyordu. O da bir hançerin ucuyla hareketsiz tutuluyordu. Boynuna dayalı olan, sivri ucu karşı yanağına saplanacak şekilde kıvrılmıştı. Sert bir el Aisling'in ceketinin arkasını kavradı ve Briar hırlayarak yakasına uzanan diğerine dişlerini geçirdi.

Onları bulan muhafızlar uzun boylu ve zayıftı; bronz tenleri ve gökyüzü kadar berrak mavi gözleri vardı. Soluk zırhları bu ışıktaki pembe altın renginde parlıyordu; vücutlarına uyum sağlama şekli onu metalden çok ikinci bir deri gibi gösteriyordu, narin ama güçlü. Dört kişiydiler, yakaladıkları şeyi kavrarken yüz ifadeleri sertleşmişti.

İlk konuşan Aisling'i tutan kadın oldu. "Bir kız, bir canavar ve bir..." Burnunu çekti ve sesi küçümseyen bir tona büründü. "Bir Dönüşen. Bizim diyarımıza girmek için ne gibi bir sebebin var?"

"Biz Dryad'ların tanıdıklarıyız; sarayınızı ziyaret etmemiz için bize geçiş izni verdiler." Rodney başını eğdi ve Aisling'e sözsüz bir bakış atarak onu da aynısını yapmaya teşvik etti.

Bunun yerine Aisling, muhafızın sıkı kavrayışının izin verdiği ölçüde duruşunu düzeltti. "Adım Aisling ve ben Kızıl Kadın'ım. Kraliçenizle görüşmek için Beyaz Ayı'yla birlikte geldim. *Páca* bana eşlik ediyor."

Bu sözleri bir gece önce yüksek sesle söylemeye çalışmış, sonra Rodney'yle birlikte tepeye tırmanırken kafasının içinde tekrar tekrar söylemişti. Ama onları doğrudan söylemeyi planlamamıştı; doğru zamana, doğru dinleyiciye saklamayı ummuştu. Sözcükler dudaklarında kendi iradeleriyle şekillenip, prova ettiğinden daha güçlü ve emin bir şekilde çıkınca, hem o hem de Rodney hazırlıksız yakalandılar. Rodney gözlerini kocaman açmış, ağzı bir karış açık ona bakıyordu.

Muhafızların üzerine kısa bir süre için gergin bir sessizlik çöktü, ardından birbirleriyle hem yabancı hem de garip bir şekilde büyüleyici olan lirik bir ritme sahip bir dilde hızla konuşmaya başladılar. Sözleri kuş cıvıltıları gibi melodik bir şekilde birbirine akıyordu. Seslerin ardındaki anlamı anlayamasa da, dilin güzelliği yadsınamazdı. Rodney pek etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Diğer üçünün saygılı ses tonundan, Aisling hâlâ boğazında bir hançer tutan perinin grubun sorumlusu olduğunu tahmin etti. Sessizleştiklerinde hançeri indirdi. Rodney'nin arkasındaki erkek de aynı şeyi yaptı ve sanki az önce boğulmuş gibi hırıltılı bir nefes çekti. Aisling bir sırtışı ısırmak zorunda kaldı; Unseelie Sarayı'nda çok daha kötülerini yaşamıştı ve o zaman yalnızdı. Birdenbire o kadar da korkmadığını hissetti.

Çenesini yukarı doğru eğerek gökyüzüne baktı. Perilerden ikisi onun görüş alanını takip etti. "Aethar kızıl güneşi işaretlerinizden biri olarak gönderdi.

Yakınsama çoktan geldi ve geçti. Şimdi buradayım ve kraliçenizle konuşmak istiyorum."

Diğer üçü geri çekildi ve geniş omuzlu kadın gruptan uzaklaşmaya başladı. Omzunun üzerinden "Devam edin," diye seslendi.

Önlerindeki yemyeşil vadi, tıpkı Aisling'in annesinin tarif ettiği gibi altın renginde parlıyordu. Yumuşak pastel renklere bürünmüş kır çiçekleri neredeyse çimen kadar kalın bir alanı kaplıyor, havayı tatlı parfümleriyle kokulandırıyor. Ilık bir esinti yanaklarına fısıldadı ve onu Seelie Sarayı'nın derinliklerine davet etti. Uzaklarda bir yerlerde çalınan bir melodinin yumuşak tınılarını da beraberinde getiriyordu. Sessiz şarkı, Aisling'in kaburgaları arasına örülmüş görünmez bir ipi çekerek onu koşmaya çağırıyordu. Çalmaya. Dans etmeye. Bu onun ruhunu canlandırdı ve Peçe boyunca yanında taşıdığı tüm acıyı ıslak bir pelerin gibi üzerinden attı. Onu yere bıraktı ve daha hafif bir şekilde oradan uzaklaştı.

Rodney onun gözlerindeki uzak bakışı fark etti ve sertçe dirsekledi. "Kendine dikkat et," diye uyardı. Aisling onun uyarısına omuz silkti ve sakinleşmiş olan ve şimdi en az kendisi kadar büyülenmiş görünen Briar'a baktı. Onun yanında tasmalı olmasaydı, muhtemelen onlar geçerken uçan minik perilerden birinin peşinden uzun otların arasına dalacaktı.

Aisling'in saçlarının altında boncuk boncuk terler oluşmaya başlamıştı; hem o hem de Rodney yürürken üzerlerindeki birkaç katı çıkarmak zorunda kaldılar. Önlerindeki peri, kendisi gibi zırhla kaplı olsa bile sıcaktan hiç etkilenmemişti. Miğferi boğucu olmalıydı. Aisling Seelie ve Unseelie Sarayları arasındaki mesafeyi merak etti. Kael'in çalışma odasındaki haritada çok uzak görünüyordu ama iklimlerin bu kadar çarpıcı bir şekilde çeşitlilik göstermesi için düşündüğünden daha da uzak olmalıydı.

Muhafızın yolu alçak bir tepeden küçük bir göle doğru iniyordu. Gökyüzünden sadece birkaç ton daha derin olan suyun kristal mavisi, yüzeyinin altında görünmeyen şeylerden yayılan dalgalanmaların olduğu güneş ışığında parlıyordu. Kıyı şeridini uzun, sallanan kedi kuyrukları çevreliyordu. Aisling'in haftalar önce kurtardığına benzeyen Sprite'lar farklı yükseklikteki saplara tutunmuşlardı. Tünekleri ileri geri dans ederken kıkırdıyorlardı. Bu manzara, annesinin yaptığı gibi onu çizemeyi, boyayabilmeyi ya da başka bir şekilde yakalayabilmeyi dilemesine neden oldu. Hafızası bunu hakkıyla yapamazdı.

Gölde, başının tepesi dışında suya batmış bir figür vardı. Simsiyah saçlarının uzun dalları etraflarında bir hale oluşturmuş, sudaki hareketlerinin yarattığı akıntıyla tembelce sürükleniyordu. Bu

Gardiyan, Aisling ve Rodney'den önce göl kenarına varmak için hızını artırdı. Rodney, Aisling'in bileğini tuttu ve onu beklemeye çağırdı. Sabırsızdı; doğruca kraliçeye götürüleceklerini ummuştu.

Muhafız miğferini çıkardığında, uzun kumral bir saç örgüsü açılarak sırtından aşağıya düştü. Suyun içindeki figüre kendi şarkı dillerinde seslendi. Aisling adını duyduğunu sandı ve daha dikkatli dinledi. Figür onun sözlerine pek aldırış etmedi, bir elini sudan çıkararak umursamazca işaret etti. Muhafız başını , sonra örgüsünü kıvırdı ve miğferini yeniden yerleştirdi. Döndü ve grubun geldiği yöne doğru geri çekilmeden önce keskin bir baş selamı verdi. Aisling kafası karışmış bir halde onu izledi.

"Yapmalı mıyız-" diye söze başladı, Rodney'ye baktı ve muhafızı takip etmek için döndü. Onun yüzünü fark edince durdu. Rodney çenesi düşük bir şekilde suya bakıyordu, gözleri iri ve cam gibiydi, yanaklarında canlı bir kızarıklık vardı.

Göldeki figür ayağa kalkmıştı, su çizgisi şimdi çıplak karnına ulaşıyordu. Koyu renk saçlarını, Aisling'in Fae'lerden beklediği tüm keskin açılara ve kalkık yüz hatlarına sahip olan yüzünden geriye doğru itti. Kıyıya doğru ağır ağır ilerledi, her adımda vücudunun daha fazla kısmı ortaya çıkıyordu. İki ipek kanat, bir elbisenin gibi arkasından geliyordu. Su damlacıkları tertemiz porselen teninin her kıvrımından aşağı kayıyordu. Hareket ettikçe güneş ışığını yakalıyorlardı: minik, ısıltılı elmaslar onun parlak tenini daha da ısıltılı hale getiriyordu.

"Burada kal." Aisling parmaklarıyla Rodney'nin çenesinin altına dokunarak ağzını kapattı ve Briar'ı gölün kenarına kadar götürdü. Çıplak vücudundan hiç utanmayan peri son birkaç metreyi tamamen açıkta geçti. Aisling onun ruhani özelliklerinin büyüüne kapıldı: boynunun zarif kıvrımı, uzuvlarının ince hatları, sıvı ipek gibi formuna yapışan koyu renk saçlarının parıldayan telleri. En saf haliyle mutlak, rakipsiz bir güzellik; şarkı yazarlarına ve sanatçılara ilham veren, zanaatlarına ilham perisi olan türden bir güzellik.

"Kızıl Kadın," diye hayret etti kadın. "Seni çok uzun zamandır bekliyorduk."

"Geleceğimi biliyor muydun?" Peri önünde çırılçıplak dururken Aisling gözlerini aşağıya dikti. Kael gibi bir savaşçının değil, bir kraliyet mensubunun yüz ifadesine sahipti. Bu kraliçeydi -Aisling bunu hissedebiliyordu. Kısa bir süre reverans mı yapsa yoksa eğilse mi diye düşündü.

Peri neredeyse burun buruna geldiklerinde durdu, sonra nemli eliyle Aisling'in yanağını kavrayarak yüzünü yukarı doğru eğdi. Aisling ona izin verdi ve kraliçenin gözleriyle buluşmak için bakışlarını da onunla birlikte kaldırdı. İki kusursuz ametist gibi derin bir mor tonundaydılar. Doğruca Aisling'in içine, zihnine, ruhuna bakıyorlardı. Eğer kraliçe onun en derin, en içsel sırlarını görebilseydi, hiç şaşırmazdı. Ama kraliçenin menekşe rengi gözleri de en az onunkiler kadar hayranlık uyandırıyor.

"Tatlı kızım, güneşimiz kızıla boyandığı andan itibaren tanışmamızın an meselesi olduğunu biliyordum. Aisling, değil mi?" Aisling başını salladığında, hâlâ o gözlerin esiri olan kadın gülümsedi. "Ben Laure. Sarayıma hoş geldiniz."

Aisling, Laure'un ses tonundaki yardımseverlik karşısında duygulanmadan edemedi. Neredeyse bir anne şefkati taşıyordu, sanki yaralı bir geyik yavrusunu yatıştırıyormuş gibi. Bu, onu Unseelie Sarayı'na adım attığı için pişman etmeye yetmişti. Burada hoş karşılanıyordu. Hatta seviliyordu. Orada... Kael'in şu anda kendisi hakkında ne düşündüğünü boğazında safra düğümlenmeden hayal bile edemiyordu.

"Benim için bir onurdur, Majesteleri." Aisling başını eğerek kraliçenin bedeninden başka bir yere bakmaya özen gösterdi.

Laure sanki hâlâ çıplak olduğunu ilk kez fark ediyormuş gibi kendine baktı.

Güldü ve bir kedi kuyruğunun ucundan sarkan hafif, sırtı açık pamuklu bir elbiseye uzandı. "Sanırım beklediğiniz karşılama bu değildi. Korkarım burada istediğimi yapmaya oldukça alıştım; hepimiz alıştık. Ziyaretçilerimiz bile şoku atlattıktan sonra bunu benimseme eğiliminde oluyorlar." Elbisesini kanatlarının etrafına dikkatlice yerleştirirken Aisling'e göz kırptı.

Kendi giysilerinin tenini ne kadar sıktığını ilk kez fark ettiğinde Aisling'in omurgasında kısa süreli bir elektriklenme oldu.

"Burası çok güzel," dedi Aisling içtenlikle.

Laure gülümsedi ve ellerini korsajının üzerinde gezdirdi. "Öyle, değil mi?" Sonra aşağıya, Briar'a baktı. "Peki bunun Beyaz Ayı olduğunu varsaymakta haklı mıyım?"

Aisling başıyla onayladı ve oturması için onu dürttü. "Briar. Beyaz, ama tam olarak bir ayı değil."

Laure'un dudaklarından yine sıcak bir kahkaha döküldü ve Aisling bu müzikal sesi çıkaranın kendisi olduğunu bilmekten derin bir memnuniyet duydu.

"Fae kehanetleri kadar katı değildir; yoruma oldukça açıktırlar. Aslında, buraya yanında bir ayıyla gelmediğin için oldukça memnunum. Gel bakalım."

Laure uzanarak Aisling'in elini kendi elinin içine aldı. Avucu serin ve yumuşaktı; hiçbir şekilde emek görmemiş bir eldi bu. "Git Rodney'i bul," dedi Aisling Briar'a. Tasmağını bıraktı ve Rodney'nin rahatsız bir şekilde beklediği tepeye doğru sıçradı. Aisling ona orada beklemesini işaret etti, sonra da Laure'nin ona önderlik etmesine izin verdi.

gölün kenarında.

"Peki, seni kim buldu?" Laure sordu. Adımları yavaştı. Zarıftı. Aisling arkalarındaki çimenleri süpüren kanatlarına gizlice baktı.

Aisling yüzüncü kezmiş gibi hissettiren bir şekilde Gölgeormanı Anası'yla karşılaşmasını anlattı.

Laure mırıldandı, ses tonunun altında belli belirsiz bir kızgınlık vardı. "Son ziyaretimizde bunu bizimle paylaşmamayı tercih etti. Ve siz de cevapları aramaya Unseelie Sarayı'nda başladınız, değil mi?"

Aisling'in adımları bir an için duraksadıktan sonra kendini toparladı. "Orada casuslarınız var mı?"

"Öyle bir şey yok." Laure ona gülümsedi, sonra dikkatini tekrar ileride uzanan kır çiçekleriyle dolu çayıra çevirdi. "Ama kralın bir insanı esir aldığına dair söylentiler duymuştum. Senin sahip olabileceğin bir tür... etki hakkında. Bu doğru mu?"

Aisling sessiz kaldı ve Laure'un sorusuna cevap vermemeyi tercih etti. Kael'in büyüyle olan bağlantısının, her ne olursa olsun, onun Kızıl Kadın olmasıyla pek bir ilgisi yoktu.

Aisling'in sessizliğini anlamış gibi görünen Laure bilerek başını salladı. "Kael Ardhen son derece güçlü bir yaratık. Hayatım boyunca başka bir yerde karşılaşmadığım türden gerçek bir canavar. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Kael Ardhen. Laure her heceyi yavaşça telaffuz etmişti. Kasıtlı olarak. Aisling'in ona verdiği hediyenin ağırlığını anlamasını istiyordu.

-Kael'in tam adının hediyesi. Kontrol yeteneği. Gerçi Laure bunu uzun zamandır biliyorsa, Aisling neden henüz kendi yararına kullanmadığını merak ediyordu.

"Ve umarım," diye ekledi Laure, "kehanet doğru çıkar. Onun çöküşünün anahtarı sizsiniz. Onun tebaası da benimkiler gibi barışı hak ediyor."

Aisling, Nyctara'daki savaşta gördüğü, çok büyük zırhlar giymiş ve bir asırdır bileş taşı görmemiş kılıçları olan Yalnız Fae'leri düşündü. Seelie Sarayı'nda onlar için de kesinlikle huzur yoktu. Bu düşüncesini kendine sakladı, bunun yerine gözlerini güneşten korumak için bir elini kaldırdı ve bakışlarını dağlara doğru çevirdi.

"Bu yer de ne?" Aisling dağın yamacında, sivri tepelerin arasına sıkışmış, kızıl güneş ışınlarının altında bile beyaz olan büyük bir yapı fark etti. Bir tür taştan oyulmuş gibi görünüyordu; uzun kuleleri öğleden sonra ışığında parlıyordu.

"Bu Solanthis, ibadet tapınağımız." Laure uzaktaki tapınağın görüntüsüne gülümsedi, belki de kendisini kutsal duvarlarının içinde hayal ediyordu.

"Aethar senin tanrın mı?" Aisling sordu. Laure de durup yukarıya baktı. Şimdi alçak bir tepenin üzerindeydiler ve göl hemen aşağıdaydı. "Kızıl güneş gönderdiği söylenen tanrı mı?"

"Öyle. Sarayımızın doğumundan beri bize iyi davranıyor. Eğer ilgilenirseniz sizi tapınağı görmeye götürmek isterim; çok az insan içeriye adım atmıştır."

Aisling şiddetle başını salladı. Laure'de Aisling'i onu memnun etmek için umutsuzca isteklendiren bir şey vardı. Belki de üzerinde taşıdığı hava ya da ışığın bir tür yerçekimine kapılmış gibi ona doğru çekilmesi.

"Mükemmel. Sen ve ben yarın şafakta tapınağa doğru yola çıkacağız. Görüldüğü kadar uzak bir yolculuk değil, söz veriyorum." Laure onun elini sıktı. "Ve sanırım yarın akşam onurunuza bir ziyafet düzenleyeceğim." Bunu düşünceli bir şekilde söyledi, zihninde şimdiden planlar yapıyor ve hazırlıklara başlıyordu.

Aisling kraliçenin vaatlerine kendini kaptırmadan önce bir an için tereddüt etti. Orada bir süre kalabileceğini biliyordu ama Rodney o sabah onu evinden aldığında bunu tam olarak düşünmemişti. Gece için bir çanta bile hazırlamamıştı.

Laure, Aisling'i keşfetmesi için bıraktı ve doşduğunda onu saraya götürmesi için bir haberci göndereceğine söz verdi. Hiç doşacağını sanmıyordu; o uçsuz bucaksız vadiye saatlerce bakabilir ve bundan asla .

Çiçeklere ya da başka herhangi bir basmamak için sadece yürünen patikada yürümeye dikkat eden Aisling, Rodney ve

Briar çimlerin üzerinde oturuyordu. Rodney siyah yırtık kot pantolonu ve yağ lekeli tişörtüyle manzaraya karşı sert bir kontrast oluşturunuyordu. Etraflarındaki güzelliğe rağmen yüzünde çatık bir ifade vardı. Briar'ın ifadesi saf bir mutluluktı, iki gök mavisi su perisi çevik parmaklarıyla kürküne çiçekler dokurken dili ağzından sarkıyordu. Parmak uçlarında dursalar bile ancak sırtının ortasına ulaşabildiler.

"Yani?" diye sordu.

"Yani, kalıyorum. En azından birkaç gece için." Aisling kendini onun yanındaki çimenlere bıraktı ve parmaklarına dolamak için bir parça kopardı. Su perileri birbirlerine cıvıldaşarak kaçıştılar.

"Biz," diye düzeltti, tıpkı bir gün önce yaptığı gibi. İtiraz edeceğini tahmin ederek ekledi: "Bunu kendi başına halledebileceğini biliyorum. Ama bu sefer seni bırakmayacağım."

O anda ona ne kadar minnettar olduğunu bencilce hissedenden Aisling, sözsüz bir şekilde başını arkadaşının omzuna yasladı. Bir süre orada kaldılar ve sonunda sırt üstü uzanıp bulutların süzülüşünü izlediler.

Öğleden sonra ışığı akşama dönerken, muhafız onları almak için geri döndü. Onları takip etmeye çağırırken yüzündeki ifade eskisi kadar inatçıydı, ancak artık ne miğferini takıyor ne de hançerini kınından çıkarmış halde taşıyordu.

"Şu gölün aşağısında bir şey var." Rodney yanlarından geçerken duraklayıp dikkatle baktı.

Aisling yüzeyini inceledi, artık Laure suda yürümüyordu. "Ne, balık gibi mi?"

"Hiç sanmıyorum. Daha büyük." Başını salladı ve bir ürpertiye zorlukla bastırdı. "Bundan hoşlanmadım."

"Kimse seni içinde yüzmeye zorlamıyor. Gel hadi." Aisling onun koluna girdi ve onu kıyıdan uzaklaştırdı.

Saraya vardıklarında, alacakaranlık gökyüzüne karşı silüet halindeki genel şeklinin ötesinde pek çok özelliğini seçemeyecek kadar karanlıktı. Parlak meşaleler, nöbetçi olarak büyük kapıyı çevreleyen iki büyük taş yarattığı aydınlatıyordu. Hareketsiz olmalarına rağmen, yanlarından geçerken gözlerinin onları takip ettiğinden neredeyse emindi.

"*Mantikorlar,*" diye tısladı Rodney. "Onlarla konuşma." Rodney'nin sesindeki korku Aisling'in kollarını ürpertti ve tüylerini diken diken etti. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu ve yaratıkların hareketsiz formları arasında yürürken onlardan uzak durmaya çalıştı.

"Kraliçe bu gece müsait değil ama akşam yemeği odanıza gönderilecek." Muhafız bu sözleri üçlüye dönüp bakmadan soğukkanlılıkla söyledi. "Geceleri sarayı aydınlatmıyoruz, bu yüzden dolaşmayın."

Gerçekten de sarayın içi sessiz ve karanlıktı. Muhafız yollarını aydınlatmak için tek bir mum taşıyordu ve onu da Aisling, Rodney ve Briar'ı yalnız bırakmadan önce, dumanı tüten iki tabak yemeğin arasındaki bir masanın üzerindeki şamdana bıraktı.

Küçük odada birlikte sessizce yemek yediler. Rodney, Aisling'in yemeğini kokluyor, her açıdan bakıyor ve herhangi bir büyü belirtisi arıyordu. Rodney güvenli olduğuna karar verdiğinde bile Aisling tabağındakileri itmekten başka bir şey yapamadı. Briar çoğunu yedi.

Aisling korkuyordu, o kadar ustaca yansıttığı sahte kabadayılık, öğleden sonrasının sıcaklığı ve güneş ışığıyla birlikte kaybolmuştu.

Bu yüzden Rodney daha sonra kolunun altına sıkıştırdığı bir yastıkla bitişik odalarının arasındaki kapıdan içeri süzüldüğünde tartışmaya zahmet etmedi. Briar'ı dürttüğünde ve yatağın uzak tarafına, başı Aisling'in ayaklarının yanına yerleştğinde ona gitmesini söylemedi. Kalmaya karar verdiğinde onu Peçe'den geri dönmeye zorlaması gerektiğini bilmesine rağmen, onun yavaş nefes alışını ve Briar'ın yumuşak horlamalarını dinlerken, Aisling bununla tek başına yüzleşmeyi hayal bile edemiyordu.

THE BREATH OF LIFE

AISLING

A isling şafak başlarken uyandı, beklediğinden çok daha derin uyumuştı. Briar ve Rodney hâlâ yanı başındaki yatakta yayılmış uyuyorlardı, bu yüzden kendini dikkatlice şilteden kaldırdı ve ayakkabılarını çekmek için koridorda duraklamadan önce odadan çıktı. Etrafındaki saray uyanmaya başlamıştı ve tıpkı Undercastle'daki akşamlar gibi koridorlar daha az uyuyan insanların sesleriyle doluydu.

Periler hizmet ettikleri kişileri hazırlamak için ileri geri koşuşturuyorlardı.

Işıktaki Aisling Seelie sarayını daha iyi görebiliyordu. Bir gece önce karanlığın gizlediği detaylar şimdi etrafında dans ediyordu. Saray hayal edebileceğinden çok daha zengindi, zarafeti ve ölçeği neredeyse Barok tarzındaydı. Her bir mekânı çerçeveleyen taç pervazları el oyması telkari desenlerle işlenmiş, parlak altın varaklarla kaplanmıştı. Kristallerin damladığı avizeler, damask duvar kâğıdı boyunca gökkuşağı desenleriyle güneşi kırıyordu.

Tavanları süsleyen, doğa ve büyü'nün iç içe geçtiği sahneleri tasvir eden yumuşak, soluk pastel tonlardaki fresklere hayranlıkla bakmak için boynunu eğmek zorunda kaldı. Zaman içinde donmuş ruhani varlıkların mermer heykelleri koridorları doldurmuş, köşelere ve oyuklara sıkışmıştı. Çoğunun çeşitli vücut parçaları eksik olsa da, dingin güzellikleri bundan daha az değildi.

Aisling, bakışlarıyla buluşmak için döneceklerinden korktuğu için gözlerinin hiçbirinde çok uzun süre kalmasına izin vermedi.

Muhafızlar Aisling ve Rodney'nin kalması için sarayın çok derin olmayan bir kanadını seçmişlerdi. Aisling ön kapıdan döndükleri yolları ezberlemişti ve bu yolu hatasız takip edebiliyordu. Yeraltı Kalesi'nde tutulduğu farklı mekânlara giriş ve çıkış yollarını ezberlemekle geçirdiği zamandan kalma bir alışkanlık olduğunu fark etti. Bir daha asla o kaybolmuş, çaresiz mahkûm olmayacaktı.

Laure ön patikada, büyük beyaz bir ata binmiş bekliyordu. Atın yelesi çiçeklerle örülmüştü, tıpkı bu sabah kendi uzun siyah saçları gibi. İkinci bir atın dizginlerini tutuyordu, bu yumuşak benekli gri bir attı.

"Günaydın," diyerek Aisling'i nazik bir gülümsemeyle karşıladı. "Umarım kaldığınız yeri rahat bulmuşsunuzdur. Size bizzat gösteremediğim için özür dilerim."

Aisling mantikorların arasından geçerken adımlarını hızlandırdı, sonra atlara yaklaşırken yavaşladı. Ona pek aldırış etmediler. Sonra sarayın dışını görmek için döndü. En az içi kadar görkemliydi, süslü parşömenler ve yontulmuş kabartmalarla dokunulmamış neredeyse tek bir santim bile kalmamıştı. "Çok güzel," dedi Aisling. Bir bakıma öyleydi, ancak tüm parçalarının toplamını da biraz bunaltıcı buluyordu.

Laure eğilerek ona gri atın dizginlerini uzattı. "Ata binmeyi biliyor musun?"

Aisling'in zihni kısa bir süreliğine at sırtında geçirdiği iki zamanı hatırladı: Bir keresinde isimsiz bir askerle birlikte Nyctara cephesine doğru yola çıkmış ve öleceğinden emin olmuştu. İkincisinde ise, solmakta olan Kael'in elinden tutmuş, gecenin karanlığından sonra hayatta kalacağına hâlâ ikna olmamış bir halde Undercastle'a geri dönüyordu. Başını iki yana salladı. "Hayır ama konsepti anlıyorum."

Yürüyüş botunun burnunu üzengiye sıkıştırmak için bir bacağını yukarı kaldırdı, sonra Laure atı sabit tutarken kendini eyere çekti. Atın sırtı bacaklarının arasında genişti, Kael'in iskelet kırsağından çok daha genişti.

"Yavaş gideceğiz; acelemiz yok." Laure atına dönmesi için rehberlik etti ve rahat bir tempoda ilerledi. Aisling'in dik durmak dışında pek bir şey yapması gerekmedi; atı Laure'unkini takip etti ve onun yanında adım attı.

Bir süre sessizlik içinde yol aldılar, vadinin sessizliği kuş cıvıltıları ve uzaktan gelen kahkahalarla noktalanıyordu. Aisling müziğin ne zaman

başlayıp başlamayacağını, bunun günlük bir olay olup olmadığını merak ediyordu. Sabah sisi dağın yamacında tembelce sürüklenirken, Solanthis kaba taşa demir atmaktan ziyade neredeyse beyaz sisin üzerinde yüzüyormuş gibi görünüyordu.

Laure'nin vücudu atıyla bir bütün gibi, zarif ve sabit bir şekilde hareket ediyordu. Göğüs kemiğinden tutturulmuş adaçayı yeşili kadife bir pelerin giymişti ve bu pelerin kanatlarını gizleyerek hayvanın arka ayakları üzerinde dalgalanıyordu. Eyerinde dönen Aisling, Laure'un parıldayan ametist gözleriyle karşılaştı.

"İnce Yeriniz neden bu kadar sıkı korunuyor?" Orada görevli nöbetçilerin sayısını merak ediyordu; görece güçleri için dört kişi çok fazla görünüyordu. Özellikle de kendisi ve Rodney gibi silahsız ve çatışmaya tamamen hazırlıksız ziyaretçiler için.

"Unseelie Sarayı, girişlerini insanları kendi başlarına dışarıda tutacak yerlere gizleme eğilimindedir. Biz kendi girişlerimiz için daha hoş yerler seçtikçe, farklı korunma yöntemleri kullanmalıyız."

"Yerleri senin seçtiğini bilmiyordum." Aisling'in atı, küçük bir derenin içinden tırısra geçerken denge sağlamak için kalçalarını ata doğru sıktığında Aisling sinirlenerek ofladı. "Bu onları da hareket ettirebileceğin anlamına mı geliyor?"

Laure başını salladı. "Yapabiliriz ama nadiren buna ihtiyaç duyarız. Kapatmak için yeterince basitler, ancak yeni bir açılış yapmak zor bir iş."

"O zaman içinden geçtiğim, bir süredir orada olan mı?" Aisling yanağının içini çiğnedi. Annesinin o yürüyüşü yaptığını, kurbağaları selamladığını ve o ince sihir sarmalından geçtiğini hayal etti.

"Sanırım öyle; bir yüzyıldan fazla bir süredir yer değiştirdiğimizi sanmıyorum." Laure, Aisling'in sormak için beklediği şeyi zaten biliyormuş gibi cevap verdi.

"Sanırım annem buraya gelmişti. Tam olarak tarif ettiği gibi." Uçsuz bucaksız çayıra baktığında dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. *Altın güneş ışığıyla yıkanıyor.*

"Annenin adı neydi?" Laure sordu.

"Maeve," dedi Aisling. "Maeve Morrow. Sanırım biraz bana benziyordu, daha doğrusu ben ona benziyordum. Ama onun saçları benimkilerden daha kırmızıydı." Büyürken hep bal rengi saçlarını annesinin kumral dalgalarıyla değiştirebilmeyi dilemişti.

Laure bir an düşündü, sonra başını salladı. "İnsan ziyaretçiler burada sandığınızdan daha yaygın. Özür dilerim tatlım, gerçekten."

Bunu takip eden sessizlik, Laure'nin atların arasındaki boşluğa uzanıp onu fırçalamasına neden olacak kadar hissedilir bir hayal kırıklığıyla doluydu.

parmak uçlarını Aisling'in kolunda gezdirdi.

Söz verildiği gibi, dağın zirvesine olan yolculuk görüldüğü kadar uzun değildi. Aksine, onlar dağın yönünde ilerlerken, dağ da onlara doğru yaklaşıyor gibiydi. Tapınağa tırmanış ise farklı bir hikâyeydi.

Merdivenler -yüzlercesi- dağın yamacına oyulmuştu ve her iki tarafta da gümüş gibi parlayan esnek bir metalden örülmüş halatlarla korunuyordu. Aisling'in umutsuzca kavrayışının altında dokunulamayacak kadar soğuktu. Adım adım tırmanırken bacakları itiraz ediyor, yükseklik ciğerlerini zorladıkça nefes alış veriş güçleşiyordu. Laure bu durumdan hiç etkilenmedi ve Aisling'e tırmanması için biraz zaman tanımak amacıyla nezaketle kısa bir mesafe ilerledi.

Manzara da en az tırmanış kadar nefes kesiciydi.

Tek tek çiçekleri seçemeyecek kadar yüksekte, Seelie topraklarının vadisi yeşiller, pembeler, morlar ve mavilerden oluşan bir suluboya gibiydi. Tüm bunlara tepeden bakan Solanthis'in beyaz mermer sütunları güçlü ve kuvvetli bir şekilde yükseliyordu. Onların üzerinde, her biri bir daha büyük üç üçgen tepe yükseliyordu. En tepedeki çan kulesi o kadar baş döndürücü yüksekliklere yükseliyordu ki parlak güneşin altında kayboluyordu.

Laure uçuşunun kenarından, "Burası bir amaç için inşa edildi," diye seslendi. Saçları ve elbisesi ılık esintiyle arkasında dalgalanıyordu.

Aisling merdivenlerin kenarındaki iplere sıkıca tutunmaya devam etti. Yükseklikler onu daha önce hiç rahatsız etmemişti ama bu çok yaklaşmıştı. "Arazinize göz kulak olmak için mi?" diye tahmin etti.

Laure geri döndü ve Aisling'in elini tutarak onu tapınağın girişine doğru çekti. "Sarayımız doğduğunda Aethar bize geldi. Büyük bir karanlığın hüküm bir zamanda bize ışık getirdi. Bize umut etmeyi öğretti; yüzleşmek zorunda olduğumuz şey ne olursa olsun bu umudu canlı tutmamız için bize rehberlik ediyor."

Sözleri, pürüzsüz bir yiv şeklinde oyulmuş olan antre duvarlarında yankılandı. Aisling, parmaklarının ucunu her bir dalganın üzerinde gezdirirken, hayal meyal, açık bir ağız andırdığını düşündü. Ve Laure onu canavarın karnına doğru götürüyordu.

"O havadır; her bir canlıyı ayakta tutan Yaşam Nefesidir. Onun için tapınağımızı burada, dağın yamacında, yüksek bir yerde inşa ettik.

hava en ince olduğu zaman." Laure, Aisling'in elini bırakarak nefin ortasına, tertemiz zeminde bir ışıık çemberinin biriktiği yere doğru ilerledi. Tepedeki devasa kubbenin ortası açık bırakılarak güneş ışığının içeri girmesi sağlanmıştı. "Dualarımızı en kolay duyabileceği yer."

Kıvrımlı sarmaşıklar her yüzeyde tatlı kokulu çiçeklerle doluydu. Büyük kaymaktaşı vazolardan dökölüyorlar ve ilerideki geniş bir merdivenin korkuluklarından aşağı damlıyorlardı. Laure yanlarından geçerken onlara dokundu ve bu sayede çiçekler daha da parlaklaştı.

"Burası huzurlu bir yer," dedi Aisling. Bir tütsü çubuğu yakmak için küçük bir oyukta duraklamış olan Laure'un arkasından gitti. Tütsünün kokusu güzel ve baş döndürücüydü.

"O sadece orada, onun benzeri. Tacı aldığımda yaptırmıştım." Laure başıyla saf ışııktan bir varlığı tasvir eden duvar resmini işaret etti, resim durağan olmasına rağmen neredeyse akışkandı. Tonlar altınlar, gümüşler ve Aisling'in adını bilmediği opalesan bir renk arasında sorunsuzca akıyordu. Ortadaki form, sırtından yükselen büyük tüylü kanatları ve dışarıya doğru uzanan ve uzanan kolları ile sadece belli belirsiz bir insan şeklikti. Sakin ama inkar edilemez derecede güçlüydü. "Bu resmi yapan satır, onun kendisine bir rüyada geldiğine yemin etti."

Aisling mırıldanarak neredeyse şekilsiz figürü inceledi. "Bakması Alçak Olan'dan kesinlikle daha hoş."

Laure, Unseelie tanrısının unvanına içgüdüsel bir tepki vererek tısladı. "Unseelie Sarayı'nın *dini*, yozlaşmış bir pileştirmeden biraz daha fazlasıdır. Onların tanrısı tanrı değil, bağnazlarının uzun zaman önce karşılaştığı ve asla ölmesine izin vermedikleri karanlık bir varlık." Ne ürpertisini bastırdı ne de ses tonundaki tiksintiyi gizlemeye çalıştı.

Yine de Aisling merak ediyordu. Bu yüzden ısrar etti: "Bu her neyse, kralın büyüyle bağlantılı gibi görünüyor." Kendi kafasının içinde bile onun adını söylememeye dikkat ediyordu.

"Bu sapkın puta tapmak, ahlaksızlara saygı duymak için bir bahaneden başka bir şey değildir. Yaptıkları tüm kötölüklerin ve başarısızlıklarının suçunu bilinmeyenin kaotik doğasına yüklemek." Laure başını çevirerek Aethar'ın duvar resmine baktı ve içine dolan öfkeyi yumuşatmak için birkaç nefes aldı.

Aisling Laure'ye yer açmak için uzaklaştı, onun bu kadar sert tepki vermesine biraz şaşırmıştı. Dinler arasındaki bir çatışma son derece insani geliyordu;

Fae'lerin bu kadar önemsiz bir şey için endişeleneceklerini düşünmemiştir.

Laure'nin ellerinin boynunun derisine tüy kadar hafifçe dokundu unu hissetti inde s ıradı.

"Senin için," dedi, artık tüm öfke izleri kaybolmuştu. Aisling g  s ne k  k bir a ırlı ın yerle ti i yere baktı. Dairesel altın bir kolye ucu ince bir zincirle oraya asılmı tı. Hediye i daha yakından incelemek için kaldırdı ve avucunun üzerine koydu. Kolyenin üzerinde okuyamadı ı harfler vardı ve altında durdukları duvar resminin k  k, basitle tirilmi  bir benzeri oyulmu tu. Arkasında ise bir tür ha  kabartması vardı.

"Bunu kabul edemem." Yine de Aisling, g mle inin yakasının hemen altında durması için geri d  mesine izin verdi. Metal, teninde sıcak bir his uyandırdı. Başını kaldırıp Laure'ye baktı. "Ne yazıyor?"

Sözcükleri önce o melodik, tatlı dilde söyledi, sonra da "Yaşam Nefesi. Aethar sana bereket getirsin; her birini hak ediyorsun. Önünüzde zorlu bir yol olduğundan   phem yok ve umarım tüm yol boyunca yanınızda olaca ımı biliyorsunuzdur."

Aisling kollarını Seelie Kraliçesi'ne dolama isteğini bastırmak zorunda kaldı. Gölgeormanı Anası'nın  alılı ından ayrıldığı andan beri bulmayı arzuladığı destek buydu. Bunun yerine, sadece sessiz bir teşekkür sundu.

 iftin konuşması, merdivenlerden s z lerek inen, parıldayan kollarında bir tomar kitap tutan, wraith benzeri bir sidhe tarafından kesildi. Aisling sahanlı a doğru baktı ama orada sadece soluk yeşil bir kapı vardı.

"Kehanetim hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum, eğer bilinmesi gereken başka bir şey varsa," diye ba ladı ve sidhe'nin geri çekilen figürüne doğru başını salladı. "Burada ar ivleriniz var mı? Ya da sarayınızda?"

Laure ba ıyla onayladı. "Elbette; tüm metinlerimiz burada, kulenin tepesindeki okuma odasında tutuluyor. İstediğiniz zaman ziyaret edebilirsiniz. Sizinle tanışması ve el yazmalarının nasıl kataloglandı ını göstermesi için bir bekçi ayarlayaca ım. Takip etmesi kolay bir sistem değil," diyerek hafifçe güldü.

" ok memnun olurum, te ekk rl r." Aisling Rodney'le birlikte d nebilece ini düşündü. Yolculuktan  ik yet edecekti ama ikinci bir çift g z n olması faydalı olabilirdi.

Solanthis'in huzurunun dışında, tehlikeli ini lerini gerçekleştirirken, Aisling'in ba ı keskin bir şekilde a rımaya ba ladı. Havayı içine  ekti inde, bir gün önce çok hoş olduğunu d   nd   tatlılık şimdi yoğun ve

iğrenç. Bir film tabakası dilini, boğazını, ciğerlerinin zarlarını kapladı. Bu çiçeksi parfümün içinde boğulabilirdi.

Saraya yaklaştıkça ince, titrek bir ses Aisling'in tanımadığı bir şarkı söylüyordu. Aisling'den çok daha yaşlı olmayan ve insan olduğu şüphesiz olan bir kadın, bir periler çemberinin ortasında durana kadar at sürdükçe ses daha da yükseldi. Küçük grup yere oturmuş, onun performansını izliyordu. Bir diğeri, bir sylph, onun yanında çırpınıyordu. Uzun parmaklarını şarkıya uygun olarak saçlarında gezdiriyorlardı. Kız her vuruşta sallanıyor, ikisi de sabit, sürükleyici ritmi koruyordu. Gözleri donuktu. Ölü gibiydi. Kadının yüzündeki ifade Aisling'in ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Laure komplocu bir fısıltıyla, "Sadece hafif bir büyü," dedi, kendisi de üzengisine ayak parmağını vurarak şarkının tadını çıkarıyordu. "Biraz zararsız bir eğlence."

Aisling şaşkınlık ve rahatsızlık arasında gidip geliyordu. Nedenini tam olarak kestiremese de, buradaki büyü'nün ağırlığından dolayı kendini huzursuz hissediyordu. Nemliliği ve sürekli soğuğuyla Unseelie Sarayı'nın hissettirdiği gibi karanlık ya da acımasız değildi ama tercih ettiğinden tam olarak emin olmadığı farklı bir şey vardı.

25

S H A T T E R E D

KAEL

Hu anda sükûnetle tanışmış, kontrolün kendisinde olmasının ne demek olduğunu öğrenmiş olan Kael'in gölgeleri her zamankinden daha huzursuzdu. Çok uzun zamandır bu şekilde kontrolünü -merkezini- kaybetmemişti ve saray bunun için minnettardı. Şimdi, saklandığı yerde Odasının zifiri karanlığında çektiği acı hayal bile edilemezdi.

Yemek yiyemedi, dinlenemedi. Düşünemiyordu. Her nefes acı verici bir çabaydı.

Raif onu ikna etmeye çalıştı. Methild onunla ilgilenmeye çalıştı. Werryn onu sunağın önüne getirmeye, mücadelesini hafifletmesi için Alçak Olan'a dua etmeye çalıştı. Hiçbiri başarılı olamadı.

Onların kısık sesleri kalın kapılarından içeri giriyor, dualar mırıldanıyor ve kralları duymuyormuş gibi neler yapılabileceğine dair fısıltıyla konuşuyorlardı. Ama o her şeyi duyuyor, her şeyi hissediyordu. Ve yapılacak hiçbir şey olmadığını biliyordu.

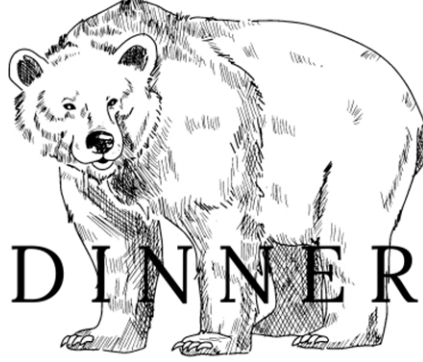
Yalnızlığında, Kael'in zihni paramparça olmuş bir dizi parçadan oluşan düşüncelerle dolup taşıyordu. Aisling'i, onun demir gibi sağlam kontrolünü gevşeten Kızıl Kadın'ı düşündü. Onu sadece lanetlemek için nasıl kurtardığını. Bu onun suçuydu.

Görüşü bulanıklaştıkça, bir kez daha geçmişiyile, onu bu noktaya getiren amansız güç açlığıyla yüzleşti. Bu onun hatasıydı.

Kıyafetlerinin harap olmuş tenine sürtünmesi dayanılmazdı. Nemli havanın fırçası daha da fazla. Artık çektiği acıya dayanmak mümkün değildi. Azaptan kıvrılırken dizlerinin üzerine çöküp yere kıvrılmamak için elinden gelen tek şey buydu.

Her zamanki savaşçı haliyle, onu yutmakla tehdit eden karanlığa karşı varlığının her zerresiyle savaştı. Ama bu kez, bu tanıdık uçurumdan geri çekilemeyeceğini düşündü. Şanslıysa, düşmesine izin verirlerdi. Büyüsü ondan geriye kalanları alabilirdi.

Belki de bunun için hepsi daha iyi olur.

AISLING

Rodney sarayın ön bahçesine kadar gelebilmiş, her zamanki kaşlarını çatmış sabırsızlıkla bekliyor, Briar'ın uzun kuyruğundaki bir dizi küçük örgüyü boş boş çözüyordu. Aisling nazıkçe atından indi ve dizginleri bekleyen bir ocağa devretti.

"Bir ay boyunca çiçek kokacağım," diye yakındı selam verirken.

Önce Briar'ın, sonra Rodney'nin başını kaşdı. Rodney onun elini itti. "Kalmayı sen teklif ettin," diye hatırlattı ona.

"Saha gezin nasıldı?" Rodney üzerinde çalıştığı örgüden vazgeçti ve dirseklerinin üzerine yaslandı.

Oturamayacak kadar ağrıyan Aisling, baldırlarını dans eden bir peri heykelciğinin kaidesine yasladı. "İlginç. Dinin Fae'ler için ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim." Annesinin tüm düşüncelerine, Brook Isle kütüphanesinde kitap karıştırarak ve internette yavaş yüklenen sayfalarda gezinerek geçirdiği onca zamana rağmen, Aisling bir kez olsun Alçak Olan'dan, Aethar'dan ya da diğer Fae tanrılarından bahsedildiğini görmemişti.

"Hepimiz dinsiz değiliz. Oraya kadar nasıl geldin?" Ellerini gözlerine götürdü ve vadinin karşı tarafına baktı.

Solanthis. Bu mesafeden bakıldığında, Aisling ve Laure girişinde dururken hissettiklerinden bile daha yüksek görünüyordu.

"Basamaklar," dedi Aisling. "Hem de sürü. Sana daha iyi ayakkabılar giymeni söylemiştim." "Neden?" Sesindeki endişe çok açıktı.

"Arşivlerini orada tutuyorlar. Laure ziyaret edebileceğimizi söyledi."

Rodney inledi. "Ne için?"

"Araştırma için." Aisling baldırlarından vazgeçti ve ağrıyan kalçalarını ovmak için onun yanına doğru eğildi. "Kızıl Kadın'ın yüzyıllardır süren bir savaşı nasıl durduracağını öğrenmediysen, alabileceğimiz her türlü bilgiye ihtiyacımız var."

Tekrar inledi, bu kez sese dramatik bir göz devirmeyle eşlik etti. "*Majestelerinin* bu konuda size yardımcı olabileceğini umuyordum."

"Pek bir biliyor gibi görünmüyordu," dedi Aisling sessizce.

Rodney onun ses tonunu yakaladı. "Annen mi?" Aisling sadece başını sallayınca içini çekti. "Özür dilerim Ash."

Omuz silkti. "Fazla bir şey beklemiyordum."

O sırada kısa bir mesafe ötedeki narenciye ağaçlarının arasında bir hareket dikkatini çekti; şeffaf beyaz elbiseler giymiş, inanılmaz derecede zayıf iki kadın, altın rengi bukleleri olan tombul bir çocuğu baş döndürücü bir dansa yönlendiriyordu. Biri onu bileğinden tutmuş, kendi etrafında döndürürken çocuk kıkırdıyor ve tombul elini diğerine uzatıyordu. Yanakları zevkten kızarmıştı ve kahkahaları baş döndürücüydü ama gözleri şarkı söyleyen kadınınkine benziyordu: düz ve cansız. Ara sıra rıhtım yakınlarında kıyıya vuran, solungaçları yağla tıkanmış balıklardan biri gibi.

Rodney, "Bir Dönüşen," diye ekledi. "Buralarda beklediğimden daha az sayıda var; muhtemelen çoğu Yalnızlar tarafından kaçırıldı."

"Ne için?" Aisling gözlerini çocuğun beceriksizce yürümesinden alamıyordu.

"Akşam yemeği," dedi müstehcen bir şekilde, sonra Aisling'in yüzü solunca geri adım attı. "Şaka yapıyorum sayılır. Genellikle onların arasında yaşarlar. Periler insanları oldukça eğlenceli bulur."

Aisling sırtını üçlüye döndü ve onun yerine Briar'ın göğsünün hafifçe inip kalkmasına odaklandı. O ölü gözleri görmeden sadece çocuğun kahkahalarını duyabildiğinde, onu arkadaşlarıyla eğlenen normal bir çocuk olarak hayal edebiliyordu. "Sence buralarda bir yerde midir? Gerçek Rodney?"

"Ben ondan daha Rodney'im," dedi arkadaşı, neredeyse savunmaya geçercesine. "Ama hayır, muhtemelen değilim. Yerini aldığım bebek zayıf ve hastaydı; çok erken doğmuştu. Ailesi için bir mucizeden başka bir şey değildim."

Aisling o zaman gülümsedi, taşıdığı gerginliğin bir kısmı omuzlarından düştü. "Senin iyilerden biri olduğumu biliyordum."

"Çay?" Yanı başlarındaki heykelden sadece biraz daha büyük bir peri, arkalarındaki saraydan çıkagelmmişti. Maviye çalan ellerinin üzerinde narin bir çay seti ve meyve yığınlarıyla dolu bir tepsiyi dengede tutuyordu. Yanardöner kanatları güneş ışığını yakaladıkça etraflarındaki çimenlerin üzerinde titrek gökkuşaklarını kırıyordu.

Aisling başını sallarken Rodney başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Kraliçe gün batımına kadar ikinizin de yıkanmasını ve akşam yemeği için hazırlanmanızı istiyor." Aisling daha fazla bir şey söyleyemeden uçup gitti.

Rodney, "Yıkandığınızı belirtmesine gerek yoktu," diye mırıldandı. Ama Seelie Sarayı'na geldiklerinden beri ikisi de duş almamış ya da üstlerini değiştirmemişti ve bu belli oluyordu. Aisling, çayırın çiçek kokusunun saçlarına sinmesine rağmen at gibi kokması gerektiğini düşündü. İkisine de birer fincan çay doldurdu. Rodney birkaç kaşık balı kendi çayına karıştırdı ve metali gürültüyle porselene vurdu. Aisling irkildi; fincan elinde o kadar kırılgan duruyordu ki, Rodney'nin onu parçalayacağından emindi.

Rodney sadece bir yudum aldıktan sonra çayı bir kenara bıraktı ve bir kâse çileğe uzandı. Aisling arkasına yaslandı ve güneşi yanaklarında hissetmek için çenesini yukarı kaldırdı. Çay zihnine bir bulanıklık ve bacaklarından aşağıya yayılan bir sıcaklık getirdi. Bilmediği, belki de hiç bilmediği bir şey için duyduğu bir tür nostalji kalbinin üzerine yerleşti. Önceden hissettiği rahatsız edici duygular kayboldu. Burada kalabilirdi.

Birisi Aisling'in yatağının ayak ucundaki bankın üzerine katlanmış bir elbise bırakmıştı. Duş alıp cildini pembeleştirene kadar ince ipeğe dokunmaya korkmuştu. Küvetin yanındaki sepete dizilmiş farklı sabun ve losyonların hepsi aynı kokuyordu: kır çiçekleri, bal, güneş ışığı. Gece bahçesinin çiçekleri arasında bile, Unseelie Sarayı'nın baş döndürücü kokusundan çok daha parlaktı.

Sonunda temizlenen Aisling parmaklarının ipek kumaş üzerinde oynamasına izin verdi. Kumaş serindi ve ellerinin arasından su gibi kayıyordu. Gök mavisinin yumuşak bir tonu olan etek, minik gümüş yapraklar ve boncuklu inci çiçeklerle işlenmişti.

Aynı desenle dikilmiş bir korse vardı ve onu bağlamak için mücadele etti. Korseyi göğsünün üzerinde sıkıca kapattığında, hafif kumaş vücuduna uyum sağladı. Biraz uzun olsa da neredeyse tam oturuyordu.

Rodney soluk lavanta rengi bir takım elbise ve ona uygun çiçek desenli dar bir yelek içinde son derece rahatsız görünüyordu. Briar bile Aisling'in elbisesinin döküntü kumaşından yapılmış gibi görünen yeni bir yaka takmıştı.

"Kendimi gülünç hissediyorum," dedi yeleğinin eteklerini çekiştirerek. Saçlarını düzeltmek için hiç çaba sarf etmemişti; sanki yataktan yeni kalkmış gibi garip açılarla dikilmişti.

"Gülünç *görünüyorsun*," diye alay etti Aisling. Saçlarının altından uzanıp kolyesinin narin altın zincirini tutturdu ve kolyeyi göğsünün ortasına asılacak şekilde ayarladı. Mum ışığında parlıyordu, bir işaret fişeği gibi. Rodney fark etti. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Fae'lerden gelen hediyeleri kabul etmemelisin Ash," diye azarladı. "Sana teklif edilen şeylerin iplerini çekilene kadar asla göremezsin."

Aisling el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Ben kimim ki kraliçeye hayır diyeyim?"

"Sen Kızıl Kadın'sın; kraliçeye ne istersen söyleyebilirsin." Rodney alnındaki bir tutam saçı savurduktan sonra Aisling'e kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

"Briar, yaklaş." Rodney onun yanına doğru ilerledi ve o da kolunu Rodney'ninkine doladı.

Çaylarını getiren akuamarin peri, yemek salonuna kadar eşlik etmek üzere üçlüyü odaları arasındaki koridorda karşıladı. Yolları düzinelerce mumla aydınlatılmıştı. Titreyen altın rengi ışık, yukarıdaki fresklere ürkütücü bir parlaklık veriyor ve mermer heykellerin gölgeleri oyuklarında dans ediyor gibiydi. Uzaktan, bir arp unutulmaz, melankolik bir nakarat çalıyordu. Aisling bunun dingin ve yatıştırıcı bir ses olduğunu düşündü ama yüksek tavanlarda ve soğuk taşlarda yankılanma şekli hiç de öyle değildi. Rodney'nin kolunu sıkıca kavradı ve diğer elini Briar'ın başının üstüne koydu. Rodney onun dokunuşuna doğru eğildi.

Sarayın koridorları sanki hiç bitmeyecekmiş gibi uzadıkça uzuyor, rüya gibi görünüyordu. Pelüş halı ayak seslerini azaltıyor olsa da, Aisling her hareketinin, her nefesinin inanılmaz derecede gürültülü olduğunu hissediyordu. Buna karşın peri sessizce süzülerek ilerledi.

Rodney nefesinin altından küfrederek Aisling'in dikkatini ayaklarının altında dönen desenlerden çekti. Onun bakışlarını takip ederek ileride, koridorun en ucunda, bir kadın heykelinin durduğu oyuğa gitti. Kadın poz vermişti

Her iki omzunda da mumlar vardı, taze ve sertleşmiş balmumu göğsünden kalçasına kadar vücudunu kaplıyordu. Teni ile aynı tonda kusursuz bir şekilde yontulmuş kumaş vücudunu gevşek bir şekilde sarıyordu ve saçları -hepsi aynı soluk, soluk gri- başının üzerinde alevlerin yolundan uzakta sarılmıştı. Bir göz bağı gözlerini saklıyordu ama yüzü huzurlu ve nötr bir ifadeye bürünmüştü. Kafa derisindeki her bir saç telinden çıplak ayaklarının kıvrımlarına kadar yontudaki detaylar Aisling'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Ve sonra hareket etti.

Aisling'in kanı damarlarında dondu. Kısa bir süre durdu, Rodney geriye doğru sarsıldı. Vücudu figüre daha fazla yaklaşmayı reddetti. Briar da durdu, tüyleri diken diken oldu ve göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseldi.

Rodney onun kulağına sessizce, "Başını aşağıda tut," dedi.

"Bu da ne böyle?" Aisling tısladı. Heykel-kadın-ağırlığını bir ayağından diğerine vererek tekrar yer değiştirdi. İfadesi aynı vurdumduymaz maske olarak kaldı.

"Yürümeye devam et." Rodney Aisling'in elini çekiştirdi ve Aisling onun yanında tökezleyerek yürümeye başladı. Omurgasının ortasında soğuk bir ter boncuk boncuk dökülüyordu ve kalbi boğazında sıkışmış, hızla atıyordu. Onlar geçerken kadın yine hareketsizdi. Peri ona doğru bakmadı bile ama Aisling bakışlarını ayıramadı. Derisi taşa benzeyen ince bir tabakayla kaplıydı ama eklem yerlerinde kılcal çatlaklar oluşmuş, vücudunun yer değiştirdiği her bir parçasını vurguluyordu. Sadece bir santim kadar hareket etmişti ama bu kaplama affetmiyordu. Aisling en azından damlayan erimiş balmumunun yakıcılığından bir nebze de olsa korunmasını sağladığını umuyordu.

Köşeyi döndüklerinde Aisling'in keskin nefes alışları yüksek tavanda yankılandı. Büyük ve gösterişli bir yemek odasının kapısına ulaşmışlardı ve açıklığın iki yanında iki taş kaplı insan daha vardı. Bu kez erkeklerdi; ikisinin de gözleri bağlıydı. Soğuk mermer zeminde elleri ve dizleri üzerindeydiler, başları eğikti, her birinin sırtında düzinelerce mum vardı. Böyle bir muameleye ilk kez maruz kalmıyorlardı, kısa bir süre için de orada bulunmamışlardı: mumlar sertleşmiş balmumu dağlarıyla yerlerine sabitlenmişti. Bu ikisi, bir çift taş rengi iç çamaşırı dışında neredeyse çıplaktı. Sağdaki adamın kalçasının arkasından erimiş bir balmumu damlıyordu. Aisling sanki kendi bacağına ısındığını hissetmiş gibi irkildi.

"Saygıdeğer konuklarımız geldi." Laure uzun bir masanın başında durmuş, altın bir kadehi Aisling, Rodney ve Briar'a doğru uzatıyordu. Masanın iki yanında yüksek arkalıklı sandalyelerde oturan bir avuç soylu daha vardı. Hepsi de Aisling'in beklediği yumuşak, sessiz pastel renklerden biraz daha gösterişli kıyafetler giymiş ve bu durum için makyaj yapmıştı. *Kostümler*, diye düşündü. Kostüm giymiş gibi görünüyorlardı. Kadınların yanakları pürüzlüydü ve renkli saçlarına tüyler ve çiçekler iliştirilmişti. Erkekler kuyruklu ceketler giyiyordu. Bir tanesi çıplak kollarından çıkan kirpi benzeri tüyleri göstermek için sadece saten bir yelek giymişti.

Rodney Aisling'in kaburgalarını dürttü ve onu belinden kavisli bir şekilde aşağı çekti.

"Böyle formalitelere gerek yok, canlarım." Laure'nin kahkahası zengin ve sıcaktı. "Hepinizi Kırmızı Kadın, Beyaz Ayı ve onların püca arkadaşlarıyla tanıştırmak istiyorum: Aisling, Briar ve Rodney. Lütfen gelin oturun."

Yemeğin diğer konukları takdirle mırıldandılar ve kibarca gülümsediler. Üçlü yaklaşırken birkaçı kendi kadehlerini kaldırdı. Laure'un sağındaki ve solundaki koltuklar doluydu, bu yüzden Aisling ve Rodney birbirlerinin karşısındaki iki boş sandalyeye oturdular. Briar yere yerleşti, çenesini Aisling'in ayaklarına dayadı.

İnce Yer'deki nöbetçilere komuta eden kadın muhafız Laure ile Rodney'nin arasında oturuyordu. Hâlâ zırhlıydı ama bu gece daha resmi bir kıyafet giymişti ve her nasılsa bir öncekinden daha ince ve esnek görünüyordu. Aisling'in yanında, muhafızın ikizi olabilecek gibi görünen uzun saçlı bir erkek vardı: aynı çimen yeşili gözlere, aynı yarı saydam, çilli tene ve aynı gür kumral saçlara sahipti.

Laure, o sabah Solanthis'e giderken giydiği kadife pelerine benzer adaçayı yeşilindeki hacimli eteğini savurarak tekrar yerine oturdu. Masanın uzak ucundaki konuklar sessiz sohbetlerine devam ettiler ama Aisling onların kendisine yönelttikleri hevesli bakışları hissedebiliyordu. Gözlerinin onun üzerinde olduğunu, onu içlerine çektiklerini hissettiğinde teni diken diken oldu. Hayal kırıklığına uğrayıp merak etti; Kızıl Kadınlarının bir savaşçı ya da asker olmasını umuyorlardı. Sadece sıradan bir insan değil.

"İkiniz de muhafızlarımın kaptanıyla tanıştınız, Niamh." Laure elini uzattı ve Niamh bu jesti hemen kabul ederek Aisling'e başını sallamaktan başka bir şey yapmadan dikkatini tekrar kraliçesine çevirdi. "Bu da kardeşi Tadhg, ressamım. Harika resimler yapıyor; benim portremi birden fazla kez yaptı."

Erkek Aisling'e gülümsemek için döndü. Yüz hatları daha yumuşak, daha narindi. Gözlerindeki bakış, kız kardeşinin gözlerindeki araştırmacı, suçlayıcı sertlikten çok daha nazikti. "Şarap?" diye sordu, koyu bordo renkli bir alkol şişesini sallayarak. Sesi bile yumuşaktı. "Buranın hemen güneyindeki yaz meyvelerinden yapıyoruz."

Aisling ve Rodney doldurması için kadehlerini ona uzattılar. Kadehi doldururken kolunu yukarı kaldırdığında, Aisling henüz temizlemediği birkaç boya lekesini fark etti.

"Solanthis'teki sanat eserlerinden herhangi birini sen mi yaptın?" Aisling sordu.

Tadhg başını salladı, saçları omuzlarının üzerinde dalgalanıyordu. "Hayır, benim sanatımın tapınakta yeri yok. Belki bir gün."

"Mütevazı olma," diye azarladı Laure nazikçe. Solgun yanakları pembeleşti.

Dut şarabı tatlıydı, neredeyse mide bulandırıcıydı ve Aisling'in dilinin arkasında ancak bir yudum daha alınca hafifleyen bir acılık bıraktı. Kadehini bu şekilde hızla boşalttı ve midesinde çok az şey olduğu için hemen kafasına gitti. Yine de beynindeki hoş uğultu ve etrafındaki sohbet dikkatini dağıtmaya yetmedi.

Aisling'in gözleri kapıdaki adamlara takıldı. Yüzleri, vücutlarının maruz kalmış olması gereken gerginliğe rağmen son derece sakindi. Koridordaki kadının aksine, ikisinin de kıpırdadığını görmemişti. Nefes alıp almadıklarını anlamak için bile yakından bakması gerekiyordu.

"Burada değiller, biliyorsun," diye yorum yaptı Tadhg. Aisling sormadan önce açıkladı: "Fiziksel olarak buradalar elbette. Ama zihinleri başka bir yerde; huzurlu ve güzel bir yerde. Bir tür trans gibi."

"Neden?" Aisling temkinli bir şekilde sordu. "Neden olmasın?"

Niamh meydan okudu.

Aisling onun ses tonundaki savunmacı tavır karşısında sinirlendi. "Bir şey için cezalandırılıyorlar mı?"

"Tabii ki hayır. Zihinleri güneşli tarlalarda dans ediyor ya da kristal berraklığındaki sulara yüzüyor." Tadhg neredeyse özlemle onlara bakıyordu. "Bu nasıl ceza olarak kabul edilebilir?"

"Seni rahatsız ediyorlar," diye gözlemledi Laure. "Onları çıkarttıracağım." Adamlardan öyle gelişigüzel söz ediyordu ki, bir eşya gibi. Mobilyadan başka bir şey değillerdi. Aisling cevap vermek yerine kadehini daha fazla şarapla doldurmayı tercih etti. Sessizce çağrılan mavi peri salondan içeri girdi. Her bir adamın omzuna hafifçe vurdu, sonra döndü ve dışarı çıktı. Yavaşça, tek bir mum bile söndürmeden, adamlar onun peşinden sürünerek dışarı çıktılar.

Arkalarında balmumundan bir iz ve hareket ettikçe derilerinden dökülen gri taş parçaları bıraktılar.

"Sevgilim," diye seslendi masanın uzak ucundan, Aisling'le konuşmak için Fae dilinden kopan erkek. "Çok tanıdık geliyorsun. Bizi daha önce ziyaret ettin mi?"

"Annesi," diye araya girdi Laure, Aisling cevap veremedi. "Maeve'di, değil mi?"

Aisling başını salladı. Erkek, toprak piposundan derin bir çekerken bir an düşündü. Burun deliklerinden çıkardığı bitki kokulu duman dalları, vücuduna yapışmış gibi görünen bir sis girdabıyla karışmak için ağır bir şekilde düştü. Sonra gözlerinde bir tanıma kıvılcımı çıktı.

"Onu hatırlıyorum." Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü ve minik, sivri dişleri ortaya çıktı. "Bizim için çok güzel şarkı söylerdi."

Aisling'i aniden bir düşme hissi yakaladı, ciğerlerini sıktı ve midesini bulandırdı. Şimdi ona mantıklı geliyordu: günlerce uzak kaldıktan sonra döndüğünde annesinin sesinin kısıklığı. Aisling'i selamladığında sesinin boğazında nasıl düğümlendiğini; acısını dindirmek için fincan fincan ballı çay içişini. Annesinin hikâye anlatıcılığının büyük şeması içinde küçük bir ayrıntıydı, hatırlamaya değmezdi ama şimdi yüksek sesle ve beklenmedik bir şekilde anılarından fırladı.

"Buraya gelmeyi bıraktı, değil mi?" Yanında oturan dişiye seslendi. Derin altın rengi teni ve özenle örülmüş yapraklarıyla bir su perisi olan yoldaşı, cılız parmaklarıyla boş boş tüylerini okşuyordu. Yüz hatları camı kesebilecek kadar keskindi.

"Bir süre önce," dedi kadın.

"Nedenmiş o?" Aisling sessiz kalıp yüz ifadesinin dağılmasını engellemeye odaklandığında, erkeğin gülümsemesi uğursuz bir hal aldı. "Ah," diye iç geçirdi. "İnsanlar, insanların en iyi yaptığı şeyi yaptı, öyle mi?"

Rodney sert bir sesle, "Yeter," dedi.

"Sizin halkınız bizimkilerden çok daha acımasız; bunu hatırlasanız iyi edersiniz. Burada sana çok daha iyi bakarız." Erkeğin sesi kadife gibiydi, sözlerindeki tüyler ürpertici imalara rağmen büyüleyiciydi. Puposundan bir nefes daha çekti ve Aisling'in bakışları altında kıvrınmasını izlemekten açıkça zevk aldı. Rodney sandalyesini masadan geriye iterek ayağa fırladığında yüksek bir gıcırta sesi hepsini irkiltti.

Olayları yarım bir gülümsemeye izleyen Laure elini salladı. "Darragh, gidebilirsin."

Darragh başını eğdi, sonra periyle birlikte ayağa kalktı ve tartışmadan yemek odasından çıktılar. Aisling, Darragh'ın gölgesinin olmadığını fark edince ürperdi.

Hâlâ ayakta duran Rodney, Aisling'e işaret etti. "Biz de gitmeliyiz."

"Saçmalama," dedi Laure. "Oturun lütfen. Daha yemek bile yemedik; birazdan

başka kesinti olmayacak. Artık sadece hoş sohbetler olacak, tamam mı?" Her saray mensubu başıyla onaylayana kadar masadakilere beklenti içinde baktı.

Aisling Rodney'e, " yok," diye fısıldayınca Rodney sandalyesine geri çöktü. Olmadı; ayağa fırlayıp saraydan kaçmamak için masanın altında bacak bacak üstüne atmak zorunda kaldı ama o acı şaraptan bir yudum daha içerek rahatsızlığını bastırdı.

Yemek güzel kokulu ve nefis baharatlı olmasına rağmen, Aisling sadece birkaç ısırık alabildi. Geri kalanını çatalıyla tabağın etrafından itti. Ocak Briar için bir kase sade haşlanmış et getirdiğinde minnettar oldu; en azından biri yatağa tok bir mideyle girecekti.

Bitkin düşmüştü ve duyuları bastırılmıştı. Ancak Laureun gözlerinin üzerinde olduğunu fark eden Aisling gülümsüyormuş gibi yaptı ve saray mensuplarıyla birlikte seyahatleri ve karşılaşmalarıyla ilgili hikâyeler anlatırken güldü. Laure çok az konuşuyor, sadece gözlemliyor ve tebaasının kendisini eğlendirmesine izin veriyordu. Niamh da büyük ölçüde sessizdi. Masanın üzerinde el ele tutuştular, Laure'un başparmağı Niamh'ın parmak eklemleri üzerinde daireler çiziyordu.

Ziyafet gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürdü ve ancak şarap şişeleri bittikten sonra konuklar sendeleyerek odadan çıkmaya başladı.

"İkinizle tanıştığıma memnun oldum," dedi Tadhg ve masadan kalktı. önce eğildi, Laure'nin yanağını hafifçe avuçladı ve ona iyi geceler öpücüğü verdi.

Aisling bakışlarını bu şefkatli andan kaçırdı ama Niamh'ın elinin Laure'nin elini hafifçe sıkıldığını da gözden kaçırmadı. Geriye sadece dördü kaldığında

Laure içini çekti. "Darragh adına özür dilerim; bu şekilde davranmak onun doğasında var. Olay çıkaracağını bilseydim onu bu gece buraya getirmezdim.

Umarım bir şey yapmamıştır.

bizi daha az düşünüyorsun."

Rodney, Aisling'in yerine, "Sabah arşivlerinizi ziyaret etmek istiyoruz," diye konuştu ve Aisling ona minnettar bir gülümseme gönderdi.

"Elbette, ayarlandığından emin olacağım. Bir bekçi sizi merdivenlerde karşılayacak." O ve Niamh birlikte ayağa kalktılar, Aisling ve Rodney de onları takip ederek Briar'ı masanın altında uyuyakaldığı yerden kaldırdılar.

"Ben de

yarın öğleden sonra seninle oturup planları konuşmak istiyorum, Aisling. Bu savaş yeterince uzun sürdü. Döndüğünde beni çağırır mısın?"

Aisling sadece başını salladı. Yemek odasının kapısında yollarını ayırdılar ve Laure ile Niamh karanlık bir koridorda gözden kayboldular.

Aisling, Rodney ve Briar yatağa yığılmak üzere odasına dönerken insan heykelleri gitmiş, koridorlar zar zor . Aisling odaya girer girmez rahatsız edici korsesini çıkarmış olsa da, ikisinin de üzerini değiştirecek enerjisi yoktu.

Yerleştiklerinde "Darragh nedir?" diye sordu.

"*Gancanagh*," diye telaffuz etti Rodney. "Onlara Aşk Konuşmacıları diyorlar."

"Ondan hoşlanmadım. Hiçbirinden hoşlanmadım." Aisling çarşafı omuzlarına daha sıkı doladı. Neyse ki, akşamın kemiklerinde bıraktığı soğuğa rağmen, kan dolaşımında ılık ılık dolaşan şarap onu rahatlatmıştı. Uzaktan, Kael'in ona verdiği ilk kitabı hatırladı: *Fae ve İnsan İlişkilerinin Tarihsel Kaydı*. O zamanlar, Unseelie Sarayı'nın kendi diyarlarını ayırmak için İnce Yerler'i kurma ve koruma talebinin propagandasını yaptığını düşünmüştü. Belki de hiç de öyle değildi.

THE ARCHIVES

AISLING

T Kemiklere kadar işleyen soğuk ertesi sabah da devam etti; pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı bile bu soğuğu yetmedi. Aisling hâlâ , karanlık köşelerin arkasından kendisine uzanan canlı heykellerle dolu rüyalarla geçen bir gecenin ardından şimdi daha da rahatsızdı. Sarayın ön tarafından gelen sesler ve kahkahalar, odasının kapalı pencerelerinden duyulabilecek yüksekti. Müzik de öyle. Hafif ve coşkulu hissettiren cesur bir melodi. Aisling omuzlarına bir battaniye sardı ve tül perdelerin arasından dışarıya bakmak için geçti. Fae'lerden oluşan bir kalabalık çimenleri kaplamıştı. Yayılmış uzanıyorlardı

Çimlerin üzerinde, çoğu çıplak, güneşleniyorlardı.

Artık insan heykelleri yoktu ama farklı yaşlarda birkaç çocuk daha bir çemberin içinde dans ediyordu. Birbirlerinin ellerini tutmuşlar, ayaklarını zar zor altlarında tutabiliyorlardı. Bir gün önce gördüğü kadın, aynı şaşkın bakışlarla küçük bir dinleyici kitlesine şarkı . Kadına, aynı derecede büyülenmiş görünen bir adam eşlik ediyordu. Adamın bariton tınısı kadının sesiyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu ama Aisling her ikisinin de diğerinin varlığının farkında olup olmadığını merak etti.

Seelie Sarayı savurganlığıyla sirk gibiydi; baş döndürücü, acımasız zevklerin gürültülü bir bacchanal'ı. O parlayan bahar güneşinin altında

saklamak için. Ve bunun yerine, bu tür eğilimler kucaklandı. Hoş karşılandı. Cesaretlendirildi. Eğer Unseelie Sarayı bir kâbus gibi göründüyse, bu Aisling'e daha çok ateşli bir rüyaya benziyordu: güzel, ama tedirgin edici. Aynı anda hem baştan çıkarıcı hem de korkutucuydu. Bakmak istemiyordu ama yine de bakışlarını ayıramıyordu.

Bu sahnenin ağzında bıraktığı kötü tat, dilini kaplayan ve dudaklarını mora boyayan şarap kalıntılarından bile daha kötüydü.

Rodney, "Ash," diye seslenerek onu aklından çıkardı. Yıkanmış, katlanmış ve onlar yemekten geri getirilmiş olan giysilerini kaldırdı. "Üstünü değiştir de gidelim."

Aisling, Briar'ı bir kase su ve kahvaltı tepsisiyle birlikte gelen bir tabak haşlanmış etle birlikte büyük banyoda kilitli bıraktı. Yemeğin geri kalanına dokunmadı ama günün ilerleyen saatlerinde iştahının açılması ihtimaline karşı bir parça ekmek ve bir elmayı peçeteye sararak yanında götürdü. Geldiklerinden beri çok az yemişti.

Seyis iki atla birlikte Fae topluluğunun hemen ötesinde bekliyordu. Aisling Rodney'nin arkasından şenlik alanına doğru ilerledi. Gözlerini Rodney'nin topuklarından ayırmamaya o kadar odaklanmıştı ki neredeyse çocuklardan birine takılıp düşüyordu. Siyah saçlı ve daha siyah gözlü küçük kız Aisling'e donuk donuk baktı.

"Merhaba," dedi Aisling. Kız yanıt vermedi, onun yerine ağzını sonuna kadar açtı. İçinden büyük bir kelebek çıktı ve uçmadan önce ıslak bir şekilde yere düştü. Aisling iğrenerek geri döndü. Kız yüksek perdeden bir kıkırdama çıkardı ve çembere geri döndü. Rodney tam zamanında dönüp böceğin ağzından çıktığını görmüştü; onun da yüzünde saf bir tiksinti ifadesi vardı.

Aisling şimdi grupta arasına olabildiğince mesafe koymaya hevesliydi. Benekli atının dizginlerini kavradı ve ata binmek için üzengeye doğru sıralandı. Rodney şaşırtıcı bir zarafetle kahverengi kısrağın eyerine atladı.

Aisling'in kuşkulu bakışlarını yakalayınca, "Hayatım Brook Adası'nda başlamadı, biliyorsun," diye takıldı. "Bir ya da iki kez ata bindim."

Ocağın atları serbest bırakmadan önce her birine fısıldadığını gören Aisling, binicilerinin çok az yönlendirmesiyle Solanthis'e gidebileceklerinden emindi. Rodney yolculuktan keyif alıyor gibiydi. Yine esas olarak eyerdeki dengesini korumaya odaklanmıştı.

Çimenlikteki toplantıdan uzaklaştıkça, şarkı ve kahkaha sesleri hafifledikçe Aisling'in rahatsızlığı azaldı. Ancak Rodney, tapınağın merdivenleri ufukta parıldadıkça daha da umutsuzluğa kapıldı. İlk basamaktan son basamağa kadar yüzü buruş buruştu ve ancak Aisling'in sürekli ısrarları sayesinde en tepeye çıkabildi. Aisling'in durumu daha iyi değildi; Laure ile aynı tırmanışı yapmaktan bacakları hâlâ yanıyordu.

Zirvede yere yığıldılar, manzarayı ne takdir edebildiler ne de takdir etmek istediler. Bugün hava daha sıcaktı ve daha yolun yarısına bile gelmeden esinti kesilmişti. Ama tam nefeslerini tutmuş gibi görünürken, tapınağın ağzından gelen yumuşak bir ses onları çağırdı.

Bekçi -Aisling'in bir önceki ziyaretinde fark ettiği sidhe- onların dikkatini çeker çekmez döndü ve içeri süzüldü. santimi nefes akan ışıktaki parıldıyordu; kubbenin altındaki ışık havuzundan geçtiğinde kalın bir parıltı bulutundan biraz daha fazlası gibi görünüyordu.

"Arşivler kulede tutuluyor," dedi omzunun üzerinden, onu geniş merdivenlerden yukarı doğru takip ederlerken. Sesi ancak bir fısıltıdan daha güçlüydü. "İçerideki her şeye erişiminiz var. Okuduğunuz şeyleri değiştirmenize gerek yok; işiniz bittiğinde bununla ben ilgileneceğim. Ama çantalarınızın dışarıda kalmasını istemek zorundayım. Bedenleriniz ve zihinleriniz dışında hiçbir şey o odaya girip çıkmayacak." Uzun ve dar, yaldızlı bir kapıyı işaret etti. Aisling çantasını silkti ve duvara dayadı.

"Ne kadar kalabiliriz?" diye sordu.

"Süreniz dolduğunda sizi geri alacağım. Eller?" Çift ellerini uzattı. Sidhe onları yakından inceledi, avuç içlerinde ve tırnaklarının altında herhangi bir kir izi olup olmadığını kontrol etti. Temiz olduklarından emin olduktan sonra bir adım öne çıktı. Her iki avucunu da düz bir şekilde kapıya dayadı ve sanki mırıldanıyormuş gibi başını eğdi. Telkari bir an için o kadar parlak bir şekilde parladı ki Rodney gözlerini kaçırdı ve Aisling parıltıya karşı gözlerini sıkıca kapattı.

Solanthis'in nefte hissettiği sessizlik kadar, arşivlerde sesin yokluğu daha da keskindi. Bir şekilde farklı hissettiriyordu. Rahatlattıcı. Kapı aralığında arkalarında kalmış olan sidhe saygılı bir nefes aldı. Aisling de aynısını yaptı. Tütsü, deri ve kırılğan sayfalar kokuyordu. Bilginin, tarihin. Kaburgalarında keskin bir sızı hissederken

Kael'in kendi eski kitaplarının üzerine eğilmiş başını, bir perde gibi aşağıya sarkan gümüş saçlarını düşündü.

"Ash?" Rodney çoktan meşe raflardan birinin önünde duruyordu, kitaplarla o kadar doluydu ki ortası sarkıyordu. Ulaşabildiği ilk kitabı çıkardı ve karıştırdı. "Tam olarak ne arıyoruz?"

Karşı sıradaki kitapları incelemek için sırtını ona dayayarak ilerledi. Başlıklara yakından baktı, beklediğinden daha fazla İngilizce yazılmış olduğunu görünce memnun oldu. "Gördüğüm zaman anlayacağım."

Homurdandı. "Bu bana yardımcı olmuyor."

Aisling, "Bir çıkış yolu," demeden önce sidhe'nin artık orada oyalanmadığından emin olmak için kapıya doğru baktı.

"Ne?" Rodney gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Bir çıkış yolu, farklı bir yorum, bir şey." Aisling saçlarını geriye tarayarak kaba bir topuz yaptı ve alt raftaki başlıkları okumak için eğildi.

"Aisling, neden bahsediyorsun?" Kız hemen cevap vermeyince Rodney onun dirseğinden tutup yüzüne doğru çekti, sonra da sertçe adını tekrar söyledi.

"Bu doğru değil Rodney. Unseelie Sarayı'nın tüm kontrolü ele geçirmesini istememeni anlıyorum ama bu? *Laure*?" Kelimeleri yüksek sesle söyleyene kadar inancının gücünü fark etmemişti ama gerçek olduklarını hissetmişti. Laure büyüğü şarkıcıyı zararsız bir eğlence olarak görüp reddettiği andan itibaren bu sözler zihninde gürültülü bir nakarat haline gelmişti. Onların şerefine planladığı ziyafet, insan bedenlerine tutturulmuş mumlarla aydınlatıldığında, bundan emin olmuştu.

Laure, Kraliçe olarak sarayında olup biten her şeyin farkında ve hoşgörülüydü. Dönüşen çocukları biliyor olmalıydı. Maeve Morrow'u da bilirdi - belki ismen değil ama Aisling bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan tam olarak emin değildi. Başını salladı ve tekrarladı, "Bu doğru değil."

Rodney'nin kaşları hafifçe çatıldı. "Bu bir kehanet."

"Öyle mi?" diye meydan okudu. "Çünkü herhangi bir sarayın adını açıkça zikrettiğini hatırlamıyorum. Laure bile Fae kehanetlerinin katı olmadığını kendisi söyledi."

"Belki, ama Ash..." Rodney boynunun arkasını ovuşturdu ve mahremiyetlerinden emin olmak için bir kez daha etrafına bakındı.

"Bu sabah çimlerdeki manzarayı gördünüz; gerçekten tüm diyarın böyle görünmesini istiyor musunuz? Bu normal hale gelirse insanlara ne olacağını düşünüyorsun? Ya Perde'yi kendi başlarına geçmelerini beklemekten vazgeçerlerse?" Yaban'da Laure'un saray mensuplarından daha kötü varlıklar vardı ve onları dürtülerini tatmin etmekten alıkoyan tek şeyin modası geçmiş bir sonuç duygusu olduğundan şüphe duymuyordu. Eğer Seelie Sarayı'nda kabul edilebilir olan bu tür muameleler, en karanlık köşeler de dahil olmak üzere tüm diyarda normalleşirse, bu küçük koruma kısıntısı da ortadan kalkacaktı.

"Ama bir Unseelie kuralı-" diye itiraz etmeye başladı Rodney ama Aisling onun sözünü kesti.

"Bu da bir çözüm değil; çözüm olduğunu söylemiyorum. Başka bir seçenek olması gerektiğini söylüyorum."

Bir an düşündü ve Aisling'in yüzünü inceledi. Meydan okumayı takdir etmeye başladığında dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Üç numaralı kapı."

"Aynen öyle." Aisling sırtıttı, sonra içini çekti ve bir kez daha etrafına bakındı. "Sadece onu bulmamız gerekiyor."

Sidhe onları almak için geri döndüğünde Rodney ve Aisling alandaki rafların ancak yarısını tarayabilmişlerdi. Rodney'nin Fae dilinden anladığı şeyler kullanışlıydı ama hatırlayamadığı kelimeler üzerinde kafa yorarken ilkel ve yavaştı. Aisling İngilizce kitapların çoğunu ve ikisinin de tanımadığı belirsiz dillerde yazılmış olanların bazılarını gözden geçirdi. Onlarda da resimlere odaklandı.

"Dağınıklık için özür dilerim," dedi Aisling sidhe'ye, kapıyı açıp Rodney'nin karmaşık cümlelerinden birini daha kurarken sözünü keserek. Ağır kitaplar ve parşömenler odanın ortasındaki masanın üzerine yığılmıştı.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Aradığınız şeyi buldunuz mu?"

Aisling çantasını yerden aldı ve bir askısını omzuna astı. "Yarın tekrar gelmemiz mümkün mü?" Rodney'nin dramatik oflamasını duymazdan geldi.

"Elbette; geri dönmenizden mutluluk duyarım." Sidhe kapıyı açtığı gibi kilitledi: avuç içleri düz bir şekilde bastırıldı ve tahtaya karşı alçak fısıltı. Aisling bu kez yüzünü ortaya çıkan parıltıdan uzak tutması gerektiğini biliyordu.

"hoş geldiniz." Tadhg saray merdivenlerinin yanında bekliyor, omzunu kapıyı koruyan mantikor heykellerinden birine rahatça yaslıyordu. Seyis yakınlarda geziniyordu ve Aisling ile Rodney attan iner inmez dizginleri alıp atları yönlendirmek için öne atıldı. Her ikisi de ayakları yere değdiğinde bacaklarında oluşan ağrıdan dolayı yüzlerini buruşturdular. "Arşivlere yaptığınız ziyaret hoşunuza gitti mi?"

"Evet, teşekkürler. Sanırım yarın geri döneceğiz." Aisling denge için bir elini Rodney'nin omzuna koydu ve sert ayak bileklerini döndürdü.

"Kitaplar okunmak için vardır," dedi Tadhg gülümseyerek. Kendini heykelin üzerinden itti ve çimenlerin üzerinde ikiliyle buluştu. Saçları öğleden sonra güneşinin altında sonbahar yapraklarının renginde parlıyordu; ensesinde yeşil bir kurdeleyle bağlamıştı.

"Laure'yi nerede bulabileceğimi biliyor musun? Döndüğümde konuşmak istedi." Aisling etrafına bakındı, sabahki partinin onların yokluğunda devam etmiş olmasına şükretti.

"Laure'nin maalesef ilgilenmesi gereken başka işleri var; bu akşam sizi ağırlamam için onun yerine beni gönderdi." Tadhg beline kadar eğildi ve gözleri iyi huylu bir şekilde parladı. Buraya geldiklerinde Laure'nin kabulü için ne kadar çaresiz olsa da, Tadhg o zamandan beri Aisling'in yanında kendini rahat hissettiği tek Seelie Sarayı üyesi olmuştu.

Rodney, "Eğlenmeye ihtiyacımız olduğundan emin değilim," diye çekindi.

Tadhg sırtıttığında, utangaç bir çocuk gibi görünüyordu. "Gerçekten, bu benim tamamen bencilce. Senin portreni yapmayı çok isterdim, Aisling. Beyaz Ayı'yla birlikte."

"Oh, hiç sanmıyorum. Hareketsiz oturmakta pek iyi değilimdir." Aisling yanaklarının ısındığını hissetti, çünkü ressam sanki zihninde bir parça besteliyormuş gibi onu inceliyordu.

Tadhg onun itirazlarına güldü. "Saçmalama; mükemmel olacaksın. Çay içip kek yiyeceğiz ve güzel vakit geçireceğiz."

Elini bilinçsizce başının arkasındaki dağınık topuza, sonra da beline bağladığı kazağa götürdü. Pantolonunda yolculuktan kalma toz vardı. "En azından yıkanmalıyım. Eğer daha iyi olacaksa akşam yemeğinde giydiğim elbiseyi giyebilirim."

"Kesinlikle olmaz," dedi Tadhg kesin bir ifadeyle. "İstersen saçlarını açabilirim ama Kızıl Kadın'ı Seelie soyluları gibi giyinmiş olarak resmetmek gibi bir niyetim yok. Seni olduğun gibi istiyorum."

Tadhg sarayın fuayesinde beklerken, Aisling istifa etmiş bir halde Briar'ı almak için aceleyle odasına gitti. Üzerinde uyumak için havlusunu küvetin kenarına asılı olduğu yerden çekip almıştı. Aisling kapıyı açıp Briar'a seslendiğinde kuyruğu fayansa sertçe çarptı.

"Çok güzel." Tadhg gülümsedi ve döndüklerinde Briar'ın koklaması için elini uzattı. Briar önce endişelendi, sonra rahatladı. "Gel, stüdyom üst katta. Çay istedim bile."

Tadhg'ın stüdyosu, hem sabah hem de öğleden sonra güneş ışığını yakalamak için iki duvar boyunca uzanan pencerelerle köşe bir odaya kurulmuştu. Üç bardak çay doldurdu, kendi çayını kremayla hazırladı. Aisling onunkini sade aldı.

Tadhg, Aisling'i pencerelerden birinin altındaki basit bir tahta sandalyeye oturturken Rodney etrafta dolaştı. Briar'ı da yanına oturması için yönlendirdi. Briar da sanki poz vermesi gerektiğini biliyormuş gibi kulaklarını dikerek oturdu.

"Sanatını neden örtüyorsun?" Rodney bir örtünün köşesinden alttaki tuvale bakıyordu. Gerçekten de stüdyonun etrafındaki tüm çalışmalar beyaz örtülerle örtülmüştü.

Tadhg Aisling'e muzipçe gülümsedi. "Bir süredir resmettiğim ilk giyinik konu sensin. Diğer çalışmalarımı görüp senden bunun beklendiğini düşünmeni istemedim."

"Buna minnettarım," dedi soluk soluğa gülerek.

"Yine de kumaşlarla pratik yapmak işime yarayabilir. Hareketi ve gölgelendirmeyi doğru yapmak çok zor." Şövaletini düzeltti ve bir palette renkleri karıştırmaya başladı. "Lütfen, istediğin kadar ye ve iç. Heykel olmanıza gerek yok."

Bir gün önce çimenlikte içtiği çayın aynısı Aisling'in ağrıyan kaslarını ve sıkıntılı düşüncelerini yatıştırdı. Tadhg hızlı ve kaba vuruşlarla resim yapmaya başladığında minnetle yudumladı. Rodney örtülü sanat eserlerini incelemeye devam etti, her bir sayfayı bir sonrakine geçmeden önce gizli konuyu inceleyecek kadar uzun süre geri çekti.

"Hepsi Laure'den," diye gözlemledi.

"Ne de o benim ilham perim." Tadhg'ın gülümsemesi hüzünlüydü. Gizemli.

"Sen ve Laure..." Rodney sözünü yarıda kesmiş olsa da, yarım kalan sorusunun iması sanki kelimeleri söylemiş gibi yüksek sesle dile getiriliyordu. Aisling onu azarlamak istedi ama Tadhg hiç vakit kaybetmeden araya girdi.

"Laure çok uzun zaman önce büyük bir aşk yaşamıştı. O öldüğünden beri, mallarının tadına bakmaktan oldukça keyif alıyor." Tadhg göz kırptı ve Aisling kıpkırmızı oldu. "Güzel şeyler toplamayı seviyor. Hepimiz severiz. Ben, sanatım aracılığıyla." Tadhg fırçasını savurdu ve boya damlacıkları ayaklarının yanındaki tuvalin üzerine sıçradı.

"Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?" Rodney sordu.

Yine o gizemli gülümseme vardı. "Uzun süre göreceli bir şey sanırım. Niamh onu benden daha uzun süredir tanıyor; kaptan olduktan sonra beni buraya o getirdi. Laure onun odasında benim bir resmimi görmüş."

"Neyin resmiydi o?" Aisling çayını bitirdi ve yerine oturmadan önce bir bardak daha doldurdu.

"Evimiz. Çene aşığı, lütfen." Fırçasıyla eliyle işaret etti. "Taliesin, güneyde. Dut şarabımızı yaptığımız yer."

"Sanırım bir keresinde oradan geçmiştim. Yanlış hatırlamıyorsam çok sıcaktı." Rodney her bir örtülü tuvali incelemeyi bitirdi ve yakındaki bir pencere pervazına tünedi.

Tadhg kıkırdadı. "Büyük ihtimalle. İnsan diyarında çok uzun zamandır mı yaşıyorsun?"

"Uzun görecelidir." Tadhg'ın sözlerini papağan gibi tekrarladı ve Tadhg homurdandı. "Daha önce nerede yaşıyordun?"

"Burada ve orada." Rodney pervazdan odanın içinde bir tur daha attı.

Tadhg vuruşunun ortasında durup omzunun üzerinden Rodney'ye baktı, kaşları kalkmıştı. "Bir Veilwalker mı? Onlardan giderek daha az var."

Rodney mırıldandı. "İnsan dünyasında Fae'ler için gittikçe daha az yer var."

"Dürüst olmak gerekirse, Solitary'i hiçbir zaman tam olarak anlayamadım." İşine geri döndü, her vuruşta daha fazla hassasiyet kazanıyordu. "Bu şekilde bağısız yaşamak. Bağlılık yok, koruma yok."

Rodney, "Kural yok," diye ekledi.

"Sanırım bu kanunsuzluk bile cazibesini yitirmeye başladı. Laure birkaç yıldır ve hatta son zamanlarda daha da fazla sayıda Solitary grubuna yardım elini uzattı. Hepsi de kabul etmeye hevesli görünüyordu." Tadhg dikkatini paletine çevirmiş, dikkatle karıştırmaya odaklanmıştı

Rodney'nin gözleri Aisling'inkilere kayarken birkaç parlak rengi daha sessiz bir tona dönüştürdü. Devam etmesi için hafifçe başını salladı.

"Ne tür bir yardım?" Sesini soğuk ve ilgisiz tuttu.

"Neden?" Tadhg sırttı ama hâlâ renklerine konsantre olmuştu. "Bir anlaşma yapmak ister misin?"

Rodney burnunu çekti. "İkna olabilirim. Ne teklif edildiğine bağlı." "Teklif edilecek çok şey var." Tadhg paleti kaldırdı ve fırçasıyla tekrar saldırmadan önce yarattığı renk ile Aisling'in kıyafetleri arasında gidip geldi.

"Peki Seelie Sarayı bunun karşılığında ne kazanıyor?" Rodney şimdi Tadhg'in omzunda duruyordu ve birdenbire onun süreciyle, bu etkinlik ilk önerildiğinde olduğundan çok daha fazla ilgilenmeye başlamıştı.

Tadhg tereddüt etmeden şöyle dedi: "Ben kraliçenin sanatçısıyım, danışmanı değil. Elimden geldiğince siyasetten uzak duruyorum."

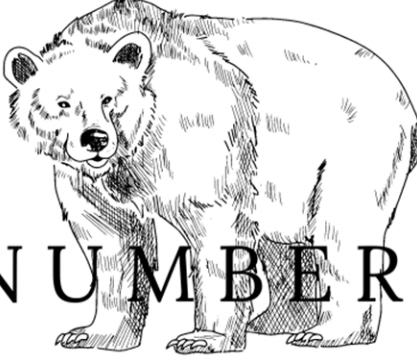
"Katkılarının savaş çabalarıyla bir ilgisi var mı?" Aisling sordu. Çay fincanını bir kenara bıraktı ve Briar'ın başını okşadı, ancak Rodney kadar vurdumduymaz görünme konusunda yetenekli değildi.

"Elbette hayır," diye alay etti Tadhg. "Onlar bizim sarayımızı korumak için bizim onların topraklarını korumamızdan daha çabuk savaşmazlar."

Aisling, Nyctara'da Seelie savaşçıları at sırtında çatışmanın üzerinde kalırken yaya olarak savaşan, kılıçların ucunda ve Kael'in gölgelerinin dallarına sarılmış olarak kendilerine ait olmayan bir amaç uğruna ölen o kötü donanımlı Solitary askerlerini düşündü. Rodney sanki aklından geçenleri okumuş gibi tekrar göz göze geldi. Dönüp ona gördüklerini anlattığında tepkisi şok olmuştu.

Rodney kayıtsızca, "Onların sayısını Seelie saflarına katmanın bu savaşta oldukça faydalı olacağını düşünüyorum," dedi.

Tadhg gerçeği bilse de bilmese de belli etmedi. Hiç duraksamadı; yüz ifadesi ve fırçasının tuval üzerindeki sürekli hareketi, "Seelie Sarayı kendi savaşlarını verir," diye cevap verirken hiçbir şey ele vermedi.

DOOR NUMBER THREE

AISLING

"W D n Fae'ler için insan aleminde daha az yer olduğunu söylerken ne demek istedin?" Ar ivin  zerine   km   olan sessizliği Aisling bozdu. Koltu a ba da  kurmuş oturuyordu.

kitap y  ınlarının arasında.

Rodney çözmeye çalıştığı kırıl an, soluk par  menden başını kaldırdı. "S yledi im gibi. D nyanız artık eskisinden çok daha k    k. Artık b     için fazla yer yok."

"Bu çok      ," diye mırıldandı. Şöyle demek istese de istemese de yaktı ı a ıt y  rek burkucuydu. Aisling'i de bir şekilde suçlu hissettiriyordu. Sanki dünyanın modernle mesinden, sürekli genişleyen şehirlerinden ve ormanların, g  llerin, kayalıkların ve bir zamanlar vahşi ve evcille memi  olan diğer her şeyin yok edilmesinden tek başına sorumluymu  gibi. Annesinin hikâyelerini geride bıraktığını hissetti inde b       kendi hayatından çıkarmak için ne kadar çok  alı tı ını d    nd   nde çenesi istemsizce sıkıldı.

Ama Rodney sadece omuz silkti. "Sadece saklanma konusunda daha iyi olmamız gerektiği anlamına geliyor. Bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır." Aisling bir tutam saçını y  z nden çekti ve başını arkaya e erek rafa yaslandı. "Sen mi?"

"Öğrendiğim tek şey dil konusunda berbat olduğum. Daha fazlasını öğrendiğimi sanıyordum." Parşömeni dikkatlice yuvarladı ve daha önce tarayıp attığı diğerlerinin üzerine koydu.

"29 yıldır konuşmadığınız halde, beklediğimden daha fazla şey hatırlıyorsunuz."

Yanıt olarak burnundan kısa bir nefes çekti. "Bunu daha ne kadar sürdürmek istiyorsun?"

"Zamanımız dolana kadar kalmalıyız. Erken pes edip daha sonra çalışmaya devam etseydik bir şeyler bulabilir miydik diye düşünmek istemiyorum." Aisling gönülsüzce kucağına bir kitap daha aldı. Boynu ağrıyordu, gözleri yorgundu ve beyni tamamen gereksiz bilgilerle doluydu.

Hayal kırıklığıyla başka bir kitabı kenara koymuştu ki, bir dizi hafif vuruş ikisini de irkiltti. Aisling ayağa fırladı ve bu sırada bel yüksekliğindeki bir kitap kulesini devirdi. Ağır kapıyı çekerek açtığında, dağınıklığı gizlemek için vücudunu eğdi.

"Biraz daha zamanımız var mı?" Aisling sidhe'ye sordu. Büyük, kadim bir kitap göğsüne yaslanmıştı. Yıllar boyunca o kadar çok açılıp kapanmıştı ki, sırtındaki siyah deri çatlamış ve boydan boya yarılmıştı. Kitabı sanki sayfalarını bir arada tutan tek şey kollarıymış gibi tutuyordu.

"Daha zamanın var. Al bakalım." Odanın dört bir yanına dağılmış kitap ve kâğıt yığınının rahatsız olduysa da bunu belli etmedi ve kitabı dikkatle Aisling'in bekleyen kollarına bıraktı. Sonra, hâlâ aynı sakin tavrıyla, fısıltıyla çıkan sesini daha da alçalttı. "Bunu yararlı bulabilirsin; sadece ona karşı nazik ol."

Aisling ne demek istediğini sormak için ağzını açtı ama kadın çoktan kapıyı arkasından kapatmıştı. Kilidin tıkırtısı kesin ve nihai bir sestti.

"Nedir o?" Rodney sandalyesinde geriye yaslanarak Aisling'in dikkatle kavradığı kitaba baktı. "Devasa bir şey."

"Emin değilim. İşimize yarayabileceğini söyledi." Kucağındaki kitabı açarak yerdeki koltuğuna geri döndü.

Yüzü düştü. "Ash, bizi duyduğunu , değil mi?"

Aisling sert bir şekilde, "Eğer yaptıysa bunu düşünmek bile istemiyorum," diye karşılık verdi. Düşüncesi bile avuçlarını terletmişti; bu olasılığı yüksek sesle dile getirmesine gerek yoktu. *Laure'un birdenbire bu kadar aciz kalmasının nedeni bu olabilir miydi?*

bir gün önce buluşmak için? Endişesi yatışana kadar yanağının iç kısmını sertçe ısırđı.

Kucağındaki kitap, Fae dilinin yoğun, kıvrımlı yazı tipiyle elle yazılmıştı. Aisling parmağını üzerinde gezdirdiğinde, kâğıttaki her bir harfin girintisini hissedebiliyordu. Anlayabileceğı çizimler bulmak için sayfaları birbiri ardına çevirmeye başladı. Çok fazla resim yoktu ve kesinlikle hiçbirinin işine yarayacağını düşündüğü türden değildi.

Tam kitabı yavaşça kapatmaya başlamıştı ki ağır siyah mürekkep dikkatini çekti. Kitabı tekrar açtı ve gevşek sayfayı ciltten dikkatlice ayırdı. çizildiğı günkü kadar keskin ve siyah olan resim, sayfayı eşit üçte bire bölüyordu. En altta, ayırt edilemeyen biçimler toprağın ve kalın, kıvrımlı köklerin altında ağır gölgeler içinde kıvranıyor ve gizleniyordu. Ortadaki üçte birlik kısımda ise ağaç kabuklarının içinde ve yemyeşil bir orman açıklığında kır çiçekleriyle çevrili figürler yer alıyordu. Sayfanın üst kısmı neredeyse tamamen doluydu: gece gökyüzü, derin ve karanlık. Orada varlıklar süzülüyordu -bir ya da daha fazla olduğunu söyleyemiyordu; birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek zordu. Yıldızlara bürünmüşlerdi, sanki aşağıdaki ormana bakıyorlarmış gibi bir açıları vardı.

"Rodney?"

Önündeki kitaptan başını kaldırmadan mırıldanarak başını salladı. Aisling açık kitabı kucaklayarak ayağı kalktı ve masaya taşıdı. Kitabı Rodney'nin kitabının üzerine koydu ve Rodney ona sinirli bir bakış fırlattı.

"Okumanın ortasındaydım. Bu nedir?" Kaşları çatıldı ve resmin küçük, karmaşık detaylarını görebilmek için daha da yaklaştı.

"Tam olarak emin değilim." Parmağını karanlık, yıldız benekli gökyüzünde gezdirdi. "Bunun Aethar olması mı gerekiyor?"

Rodney başını salladı. "Aethar sadece bir ışık varlığı olarak tasvir edilir. O asla böyle karanlığa çekilmezdi." "Metnin herhangi bir kısmını okuyabiliyor musun?" diye sordu.

"Bana bir dakika ver, elimden geleni yapacağım." Onu başından savdı. Sabırsızlanan Aisling masanın etrafında bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Yapamaz mısın?" Rodney, Aisling birkaç tur attıktan sonra sinirli bir şekilde sordu.

Aisling gözlerini devirdi ve bunun yerine bir yığın kitabı yolundan çekip masanın kenarına oturdu. Ona bir dakika verdi. Sonra iki. Sonra üç. Sonunda, tam ondan bir ilerleme raporu isteyecekken, Rodney nefesinin altında küfretti.

"Ne oldu?" Masadan zıpladı ve adamın omzunda gezinmek için geri döndü.

"Üç mahkeme vardı. Bak." En alttaki üçüncüyü işaret etti. "Bu Unseelie Mahkemesi." Parmağını ortaya doğru hareket ettirdi. "Bu Seelie Mahkemesi. Ve işte en üstteki de üçüncü saray."

"Ne demek istiyorsunuz? Üçüncü bir saray olduğunu hiç duymadım." Aisling kesinlikle bir uzman değildi ama insanlar âleminde bile Seelie ve Unseelie Sarayları'ndan bahsedildiğini duymuştu. Çok az sayıdaydılar ve hep efsane olarak geçitiriliyorlardı ama yine de varlardı.

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti Rodney. "Ama bu," başparmağıyla bir metnin altını çizdi, "oldukça açık görünüyor."

"Adı neydi?" Sanki daraltılmış bir görüş alanı onları bir şekilde anlaşılır kılacakmış gibi gözlerini kısarak harflere baktı.

Bir an düşünerek başını kaşıdı. "İngilizce'de doğrudan tercüme edebileceğim bir kelime yok. Sanırım en yakını 'Gümüş Azizler' olurdu."

"Gümüş Azizler," diye tekrarladı Aisling. "Onlar Fae mi? Onlar hakkında başka ne yazıyor?"

"Onlar Fae, ama yaşlılar. *Eski* eski gibi. Tüm bunlar mahkemelerin kurulduğu ilk günlerden beri görülmediklerini söylüyor." Birkaç sayfa daha çevirip isimlerini tekrar aradı ama bir şey bulamadı.

"Sidhe'nin orada bulmamızı istediği bir şey vardı," dedi Aisling başıyla kitabı göstererek.

"Onlardan sanki bir efsaneymiş gibi bahsediyor." Rodney sayfayı ciltten kaldırıp tekrar inceledi, burnunun ucu neredeyse kâğıda değecekti, sonra tekrar, "Onları daha önce hiç duymadım," dedi.

Aisling içini çekti, hayal kırıklığı omuzlarına çökmüştü. "Yani elimizde sadece güzel bir çizim ve bir Fae masalı var."

"Sen yığınının başına dön Ash. Ben okumaya devam edeceğim. Zamanımız tükenmedi." Rodney neşeli görünmek için elinden geleni yapıyordu ama inancını ve dayanıklılığını aynı hızla kaybediyordu.

Ama zamanları tükenmek üzereydi. Sidhe dönmeden önce ne kadar zaman geçtiğini söylemek zordu; sanki Aisling'i kollarında o kadim metinle kapıda daha yeni bırakmış gibiydi. Bu kez Aisling, sidhe arşivleri arkalarından kilitlerken büyüünün parlamayıp sönmesini izledi. Gözlerini yaktı ama çok güzeldi.

"şeyi buldunuz mu?" Tıpkı bir gün önce olduğu gibi sordu.

"Emin değilim," diye yanıtladı Aisling dürüstçe. Kederli bir şekilde.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum." Şarkı söyleyen ses tonunda derin ve bilgili bir şey gizliydi.

"Ama-" Aisling'in protestosu, Sidhe'nin onları kilise avlusundaki merdivenlerin dibinde bırakmasıyla kısa kesildi.

Yükselmeden önce, "Burada bulabileceğiniz hiçbir şey kalmadı" demek geri döndü.

Bunu söyleme şekli -Aisling'in gözlerinin içine bakan ısıltılı gözler, ses tonundaki kesinlik- bir şekilde göğsündeki huzursuzluğu yatıştırdı.

Rüzgâr sarayın dış cephesini dövüyor, iç çekip duruyordu. Öngörülemeyen fırtına hızla geldi; Rodney ve Aisling bulutları takip eden yağmurdan kaçmak için zar zor zamanında geri dönebildiler. Aisling, Solanthis'ten çıktıkları anda fırtınanın yaklaştığını hissetmişti, ağzında yoğun bir petrichor tadı vardı ama gücü onu bile şaşırtmıştı. Çimenlerin üzerine çıktıklarında kara bulutlar sarayın parlak çiçekleri ve bembeyaz görüntüsüyle uyumsuz görünüyordu.

Rodney, "Bir şey çimenleri yeşil tutmalı," diye yorum yaptı. Aisling titredi ama fırtınanın soğuşundan değil. Aralarından geçtikleri mantikorlardan birinin yumuşak, neredeyse duyulmayan hırıltısı tüylerini diken diken etmişti.

Niamh çifti bu kez fuayede karşıladı ve Laure'un Aisling'i yalnız beklediğini açıkça belirtti. Aisling Rodney'i Briar'la ilgilenmesi için gönderdi ve Niamh'ı ters yönde takip etti.

Laure küçük bir çizim masasının yanındaki pelüş koltuğa oturmuştu. Dantel kolunun eteğiyle boş boş oynuyordu. Oda çiçeklerle doluydu; bazıları taze kesilmiş ve vazolara yerleştirilmiş, bazıları da duvarlardan fişkırıyordu. Aralarında kelekler uçuşuyor, tekrar havalanmadan önce yaprakların üzerine nazikçe konuyorlardı. Aisling dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi; ağzında kelek olan küçük kızı hayal ettiğinde dişleri kaşınıyordu.

Aisling içeri girdiğinde Laure'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Niamh sert bir şekilde kapının yanında duruyordu. "Benimle otur tatlım. Fırtınayı izliyordum. Bu muhtemelen sezonun son fırtınası olacak."

Oturduğunda sandalye Aisling'in ağrıyan kaslarını sardı ve istemsizce dudaklarından memnun bir iç çekiş çıktı. Pencere camlarına çarpan iri yağmur damlalarının sürekli tınısı rahatlatıcıydı; eğer Seelie Kraliçesinin yanında olmasaydı, Aisling gözlerini kapatıp kolayca uykuya dalabilirdi.

"Arşivlerimizi nasıl buldunuz?" Laure sandalyesinde arkasına yaslanarak sordu. Gül goncası dudakları ve yanaklarındaki allık ile aynı yumuşak pembe tonundaydı. Uzun siyah dalgaları gevşekti ve bir omzunun üzerinden sarkıyordu.

"Kitaplar çok güzel muhafaza edilmiş," dedi Aisling. "Bazılarıyla ilgilenmek için kendimi pek yeterli hissetmedim."

"Orada çok eski metinlerimiz var. İtiraf etmeliyim ki istediğim kadarını okuyamadım. Çay alır mısınız?" Laure, Aisling'e ağzına kadar dolu ve uyumlu bir tabağın üzerine oturtulmuş bir fincan uzattı. Aisling kibarca reddetti, Laure'un huzurunda zihninin bulanıklaşmasına izin vermek istemiyordu. Kraliçe zeki biriydi; Aisling'in de öyle olması gerekiyordu.

"Planları konuşmak istediğinizi söylemiştiniz?" diye sordu. Aisling Laure'u izledi, rahatlamış olsa bile duruşu muhteşem ve emrediciydi. Menekşe rengi gözlerinde bir ateş yanıyordu, pervasızlığa varan bir kararlılık. Bu Aisling'i tedirgin etti.

"Seni çok uzun zamandır bekliyorduk, Kızıl Kadın." Gülümsemesi komplocu bir hal aldı. "*Ben* de sizi bekliyordum. Tüm bunlar yeterince uzun sürdü; artık sona ermeli. Unseelie Divanı, Wyldraíocht'u daha fazla yok etmeden önce alaşağı edilmeli."

Aisling Laure'un gülümsemesine karşılık vermek için kendini zorladı ama bu ifade dudaklarında yanlış bir his uyandırdı. "Aklında ne var?"

"Kael'le bağlantınız olduğuna dair söylentiler doğru mu? Onun o berbat büyüü üzerinde bir tür etkiniz mi var?"

Aisling tepkisini gizlemek için öne doğru eğildi, Laure'un bıraktığı çay bardağına bal ve krema karıştırdı ve kendini toparlamak için birkaç saniyesini ayırdı. Maskesini düzeltmek için. Rodney'nin ya da Kael'in soruya nasıl cevap verebileceğini düşündü: hiçbir zaman açık bir cevap vermeden bir cevap etrafında dans edeceklerdi. Aisling onlar gibi cevap vermek için elinden geleni yaptı. "Söylentiler abartılı. Gölgelerinin beni öldürmediği doğru." Doğruldu ve fincanı kucağında tuttu, sonra ekledi, "Ama bağlantı burada bitiyor. Ben onları onun kontrol edebileceğinden daha fazla etkileyemem."

Laure mırıldandı. "En azından savaş sırasında dikkatini dağıtacak kadar güçlü görünüyor."

"Eğer bu bağlantıyla dikkati dağılsaydı, ortadan kaldırılması çok daha kolay olurdu. O düştüğünde, sarayı da onu takip edecektir." Niamh kapının pervazına yaslandığı yerden konuşuyordu, gözleri Laure'unkilerle aynı ateşle doluydu. Aisling içindeki yırtıcı dürtünün dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordu. Bu cinayeti kendisi için istiyordu.

Aisling tereddüt etti. "Zaten yeterince kan dökülmedi mi? Başka bir savaşın sarayınıza da zarar vereceğini tahmin edebiliyorum."

Odaya belli belirsiz bir gerginlik çöktü. Laure'un gülümsemesi duraksadı, dalgalandı ve sonra yok olup gitti. "Aisling, aşkım, bazen yıkım yaratıma giden en emin yoldur. Unseelie Sarayı krallığımız üzerinde bir leke. Yeniyi ancak eskiyi yıktıktan sonra inşa edebiliriz."

"Daha fazla ölüm olmadan barışı sağlamanın bir yolu yok mu?" Aisling şansını zorluyordu. Bunu Niamh'ın gözlerinin ensesine hançer gibi saplanışında hissetti. Bunu Laure'nin yüzünün kararmasından anladı. Kızgınlık ifadesi keskinleşerek öfkeye dönüştü.

"Diplomasi yüzyıllardır bizi başarısızlığa uğrattı. Kael sadece güçten anlar, bu yüzden gücü kullanacak olan biz olmalıyız." Laure uzanmış elini masanın üzerine koydu ve bir parmağını masaya vurmaya başladı. Parmağının ucunun ahşapla buluştuğu yerde tek bir sarmaşık kıvrıldı. Her sabırsız dokunuşta büyüdü, kalınlaştı ve uzadı. Ulaşıyor. "Ya o ya ben, ve bana güven: Wyldraíocht'un tahtta ihtiyacı olan kişi benim. Tıpkı kendi sarayında olduğu gibi burayı da harabeye çevirecek."

Aisling sakinleştirici bir nefes alarak gülümsemesini yüzüne geri getirdi. Çay fincanının sapını sıkıca kavrayan elini gevşetti. Sonra, ikna edici bir kabulleniş ifadesi olduğunu umduğu bir ifadeyle başını salladı. "Bu savaş benden daha iyi biliyorsun. Bitirmene yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim." Laure neredeyse minnettarlıktan parlıyordu. "Bunun içine çekildiğiniz zorlu bir dünya olduğunu biliyorum ama birlikte çok daha iyi bir hale getireceğiz."

"Umarım öyledir," dedi Aisling. Laure uzanıp serin parmaklarının tersiyle yanağına dokunduğunda geri çekilmemek için elinden geleni yaptı.

"Annenize olanlar için gerçekten çok üzgünüm. İnsanlar korktukları zaman çok acımasız olabiliyorlar. Burada, sarayınızda senin için bir yer var."

ve tüm bunlar sona erdiğinde. Burada seninle ilgileneceğiz; günlerinin geri kalanını dostların arasında güvenle geçireceksin."

"Teşekkür , Majesteleri. Bundan daha çok istediğim şey düşünemiyorum." Aisling'in boğazının arkasından acı ve yakıcı bir safra süzüldü. Çabucak, yolculuk sırasında kot pantolonuna yapışmış olan tozu işaret etti. "İzin verirsiniz, gidip temizlenmek istiyorum."

"Elbette. Stratejik planlamayı Niamh ve konseyine bırakacağız. Detaylarla ellerinizi kirletmenize gerek yok." Laure, Aisling'in yanında ayağa kalktı ve bir elini Aisling'in saçlarında gezdirmek için aralarındaki mesafeyi tekrar kapattı. "Sana çok minnettarız."

AISLING

S Yeterince dinlemişti. Yeterince duymuştu. Aisling odasına zorlukla dönebildi, Rodney ve Briar'ın yanından hızla geçerek lavabonun önünde diz çöktü ve midesindeki azıcık şeyi de kustu. Aisling'in Bunun gücü başını döndürdü.

"Bunu yapamam Rodney," diye homurdandı, başı hâlâ leğenin üzerindeydi. Suyun içine acı acı tükürdü. "Bunu yapmak istemiyorum."

Rodney onun yanına diz çöktü, saçlarını dikkatle yüzünden uzaklaştırıp gömleğinin yakasının içine soktu. "Biliyorum. Her şey yoluna girecek."

"Hayır, olmayacak." Doğrulup yüzünü ona döndü. Vücudu sarsılmış ve kararsızdı ama zihni berraktı ve kararlılığı güçlüydü. "Bu savaşın bir parçası olmak istemiyorum. Bu benim savaşım değil. Yapamam..." sesi kesildi ve nefesini içine çekti. "Onu öldürmelerine yardım etmeyeceğim."

"Kael?"

Başını salladı. Unseelie Kralı'na karşı hissettiği her şeyi, paylaştıkları her şeyi ona hâlâ anlatmamıştı ama şimdi bunu yüzünde yazılı olarak görebildiğini biliyordu.

"Gitmeliyiz, Rodney. Beni bu şekilde kullanmalarına izin vermeyeceğim. Kehanet umurumda değil, onu görmezden gelmenin sonuçları da umurumda değil. Çıkmak istiyorum." Aisling'in midesi tekrar bulandı ve öğürdü, ama hiçbir şey

daha fazlası geldi. Efor sarf etmekten titreyerek, dik durmak için Briar'a yaslandı.

Rodney ona bir bardak su doldurmak için bir an yanından ayrıldı, sonra tekrar çömeldi. "Özür dilerim Ash. Elimden gelse bunu senin omuzlarından alırdım, biliyorsun."

"Sadece eve gitmek istiyorum. Bunun bitmesini istiyorum. Bunu yapamam." Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı dökülmeden önce gözlerinin köşelerinde birikti ve birikti. Yorgunluk iliklerine kadar işlemiştii ve kehanetin ağırlığı umutsuzca üzerinden atmak istediğı bir örtü gibiydi.

Aisling'in omzunu sıktı. "Biliyorum. Gideceğiz, tamam mı?" "Bana izin vermeyecekler." Sesi sertti, boğazı ağrıyordu.

"Bir yolunu bulacağız, söz veriyorum. Ama dinle, sana bir şey söylemem gerek." Rodney sesini alçalttı. "Ivran burada."

"Ne?" Aisling doğruldu ve koluyla yüzünü sildi. "O diğer odada; sen kraliçeyle birlikteyken ortaya çıktı."

Aisling kaşlarını çatı. Banyoya doğru uçarken küçük periyi fark etmemişti bile. "O neden burada?"

"Bizi uyarmaya geldi." Rodney'nin sesi daha da alçaldı, öyle ki Aisling bir sonraki söylediğini duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı. "Biz ayrıldığımızdan beri Unseelie Sarayı'ndan birinin birkaç kez karavana uğradığını söyledi."

"Lyre?" Rodney başını salladığında Aisling'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bir an için tekrar kusabileceğini düşündü. Rodney,

"Bir asker," dedi.

"O zaman şehirdeki daireme gideriz." Brook Isle'a geri döndüğünden beri neredeyse boştu ama Aisling sanki bir gün hayatının o kısmına geri dönecekmiş gibi her ay kirayı ödemeye devam ediyordu. "Orada saklanıp bu olayın unutulmasını bekleyebiliriz."

Rodney'nin ona bunun işe yaramayacağını söyleyecek cesareti yoktu; Rodney onun işe yaramayacağını biliyordu. Bu yüzden sadece başını salladı.

"Yardım edebilirim," diye teklif etti Ivran kapı aralığından. Yüz ifadesi nazikti, biraz da acır gibiydi. "Burada bana iyilik borcu olan bir arkadaşım var."

Aisling'i sürükleyip götüren duygu girdabına suçluluk duygusu da katıldı ve yanağının içini çiğnedi. İyilik para demekti; zaten hepsi onun için çok fazla para harcamıştı. "Bir yolunu bulabilirim."

"Sen hiç düşünme," diye güvence verdi Ivran ona. "Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Ivran saçları nemli ve yanakları kızarmış bir halde dönene kadar hava kararmış olacaktı. Tepelerinde asılı duran fırtına bulutları, son yağmur ve rüzgârı da peşlerinden sürükleyerek ilerlemeye devam etti. Güneş batmak için tam zamanında geri geldi.

Ivran'ın arkadaşı genç bir satirdi ve Ivran onu bir keresinde kör kütük sarhoş bir halde tökezleyerek Vahşi Doğa'ya geri götürmüştü. İşte bu yüzden satirin fikri, üçlünün kaçışına yardımcı olmak için yaygın olarak bilinen içki ve insan kadınlarına olan sevgisini kullanmaktı.

Aisling ve Rodney odasının penceresinden satirin kalın, kürklü bacakları üzerinde ağaçlara doğru sendeleyerek ilerleyişini izlediler. Omzuna asılı bir çuvalda sıkıca sarılmış birkaç şişe dut şarabı taşıyordu - alemler arasında geçişine izin verilmeyen çok az şeyden biri. Fae şarabı Fae aleminde kalmalıydı ve insan alkolünün geri taşınması açıkça yasaklanmıştı.

"İnce Yer'e biraz yaklaştığında biz de onu takip edeceğiz. Muhafızlar onun şarap kaçırdığını düşünerek dikkatlerini dağıtacaklardır." Ivran pencerenin yanındaki bir sandalyeye tünemişti, böylece o da dışarıyı görebiliyordu. Arka bacaklarını birbirine sürtüyor, bu hareket yumuşak bir cıvıltı melodisi yaratıyordu. Aisling bunun gergin bir alışkanlık olduğunu tahmin etti.

"Ya ?" Rodney sordu.

Ivran muzip bir sırıtışla göz kırptı. "Olay çıkarmaktan korkmuyor." Satir tepeyi aştıktan sonra diğer tarafta gözden kayboldu, Ivran pencereden fırladı ve ağaçlara doğru geniş bir yol açarak uzun otların arasında kayboldu. Aisling sırt çantasından anahtarlarını ve cüzdanını çıkarıp ceketinin iç cebine sakladı. Yanında taşınması çok şüpheli görünecekti; zaten içinde Laure'un ona verdiği kolye dışında pek bir şey kalmamıştı. Kolyeyi boğazından şiddetle koparmış, narin zincirini kırmış ve çantanın dibine atmıştı.

Rodney ve Aisling, Briar'ı da aralarına alarak sarayda sabit, neredeyse acı verecek kadar yavaş bir tempoda yürüyorlardı. Rodney, Aisling'le birlikte katılmayı dört gözle beklediği, Seelie topraklarında yapılacak bir Fae kutlaması hakkında gevezelik ediyordu. Müzik olacağını söyledi. Dans, kostümler ve bolca şarap. Aisling her ne kadar rahat görünmek istese de, en iyi yapabildiği şey başını sallamak ve adam cevap vermek için durakladığında mırıldanmak oldu.

Dışarıda ıslak toprak kokusu her yere sinmiş, kır çiçeklerinin parfümünü bile bastırmıştı. Aisling bu kokuyu minnetle ciğerlerine çekti. Yağmur kokusu ona her zaman evini hatırlatırdı ve geri dönmesine çok ama çok az kalmıştı. Brook Adası'na da yağmur yağmış olmasını umuyordu.

Düşüncelere dalmış, neredeyse hipnotize olmuş olan Aisling, Rodney kolunu tuttuğunda geriye düştü. Ayaklarının dibinde, gölün bir zamanlar cam gibi olan yüzeyi, derinliklerinde yaşayan her ne varsa hemen altında ileri geri yüzerken şiddetle çalkalanıyordu.

Rodney, "Sana orada bir şey olduğunu söylemiştim," diye mırıldanarak Aisling'i dirseğinden tutup sürükledi. Aisling suyun kenarına doğru ilerlediğini fark etmemişti bile.

"Burayı sevmiyorum," dedi sonunda ve bu sözleri yüksek sesle söylemek onu rahatlatmıştı. Şarkı söylerken büyülenen kadına tanık olduğu andan itibaren, bu manzarada onu tedirgin eden bir şeyler vardı. Soğuk bir ürperti gibi teninin altında dolaşıyor, tanımlayamadığı ama kaçınılmaz hissettiği bir şeyin korkusuyla sürekli beklemesine neden oluyordu.

Rodney, "Ben uzun zamandır Unseelie Sarayı'nı tercih ediyorum," dedi. Sesini alçak tuttu ve bakışlarını ileriye dikerek kollarını kayıtsızca salladı. Onu izleyen herkes

-ve Aisling şu anda üzerlerinde birkaç çift göz olduğundan emindi- sadece Briar'ın son akşam yürüyüşü için dışarıda olduklarını düşüneceklerdi. "Orada niyetlerini saklamıyorlar. Düşmanlarının kim olduğunu biliyorsun. Birinin size tam olarak nasıl zarar vermek istediğini bilmenin garip bir şekilde rahatlatıcı bir yanı olduğunu düşünüyorum."

Rodney, Aisling'i çayırı çaprazlamasına kesmesi için yönlendirdi. Ivran orada, kalınlaşan gölgelerin arasında saklanmıştı, cıvıl cıvıl ötüşü oradaki diğer cırcır böceklerinden daha yüksek ve derindi. Sadece dikkatle dinleyenlerin fark edebileceği küçük bir farktı bu ama Rodney onu seçmekte ve onları sese doğru yönlendirmekte hiç zorlanmadı.

"İşte!" Ivran ince kolunu dalları üzerinde sallamak için kaldırdığında bir çalı hışırdadı. Rodney ve Aisling küçük periyle birlikte çalının arkasına çömeldi. Aisling iki kolunu da Briar'ın boynuna dolamıştı, çünkü onun rahatından çok kendi rahatıydı.

"Yolun açık olduğunu nasıl anlayacağız?" diye fısıldadı. Artık birkaç metre ötesini görebilmek için gözlerini kılması gerekiyordu. Briar'ı daha sıkı kavradı.

"İnce Yer tam şu yönde." Ivran sağ taraflarını işaret etti. "Çok uzak değil. Şişelerden birinin kırıldığını duyduğumuzda gideceğiz; üzerinde anlaştığımız sinyal bu."

Rodney homurdandı. "Klas."

Grup sessizlik ve acı dolu bir bekleyiş içinde bekledi. Aisling'in çömelmiş pozisyonunda durmaktan dizleri ağrıyordu ve ayakları karıncalanmaya başlamıştı ama yer değiştirip etraflarına yerleşmiş olan sessizliği bozmaktan korkuyordu. Ivran ve Rodney sadece Fae'lerin başarabileceği şekilde heykel gibi hareketsizdiler. Rodney ağır büyüünün altında bile saatlerce hareketsiz kalabiliyordu, sadece göğsünün hafifçe inip kalkması onun yaşayan bir şey olduğunu ele veriyordu.

Sükûnet aniden taşa çarpan cam kırıklarıyla bozulunca hepsi . Ardından yükselen sesler saklandıkları yere Aisling'in istediğinden daha yakındı.

"Gidelim," diye tısladı Ivran. Bir elinde Briar'ın tasmaını, diğerinde Rodney'nin gömleğini avuçlayan Aisling, perilerin onu karanlıkta hızla ilerletmesine izin verdi. Peçe önlerinde parılıyordu, gecenin durgunluğuna rağmen dalgalanan ve dönen gümüş mavisi bir büyü parıltısı. Artık uçuyorlardı, Aisling büyüünün okşayışını yanaklarında hissedene kadar mesafeyi daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı kapatıyorlardı ve sonra donmuş otların soğuşunu. Sadece Briar ayakta kalmayı başarmıştı; Ivran ve Rodney de onun yanında yerde yatıyorlardı.

Aisling tam zamanında kafasını kaldırıp baktı ve Dryad'ların kollarını indirip Peçe'yi kapattıklarını ve inişlerini aydınlatan yumuşak ışıltıyı da beraberinde götürdüklerini gördü. Ama tuzun kokusunu aldı ve dalgaların sesini duydu. En sevdiği şarkı gibi geliyorlardı. O artık evindeydi.

Bir dakika daha öyle, çimenlerin üzerinde sırtüstü yattı. Hava soğuktu ve altındaki eriyen ayaz ceketini ıslatıyordu ama nabızı yavaşlayıp nefesi sakinleşirken kendine o huzur anını yaşattı.

Ivran muzaffer bir attığında, bir dirseğinin üzerine kalktı. Heyecandan titriyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve kolları bacakları titriyordu.

"Bu çok eğlenceliydi!" diye haykırdı.

Rodney gözlerini devirdi ama dudaklarını çekiştiren gülümsemeyi gizleyemedi. O da bundan zevk almıştı: acele etmek. "Çok eğlenceli olduğunu söyleyemem."

"Bir dahaki sefere siz ikiniz bensiz gidebilirsiniz. Ben burada kalmaktan son derece mutluyum." Aisling tekrar çimlere uzandı ve gözlerini yıldızlara dikti. Tanıdık yıldızlar; onun yıldızları. Onun gökyüzü. Bu gece gökyüzü berraktı, o küçük, ışıltılı beneklerle bezenmiş koyu mor renkteydi. Şehirde onları asla yeterince göremezdi. Vahşi doğada, hiç ışık kirliliği olmadan

neredeyse çok fazla varmış gibi görünüyordu. Ama burada, Brook Adası'nın üzerinde, gökyüzü tam da olması gerektiği kadardı.

Rodney'nin hâlâ patika başının hemen ötesinde park halinde duran arabasına geri dönüş yolu ıslak ve kaygandı ve yukarı çıktıklarından çok daha uzun sürdü. Her ikisi de iki gündür Solanthis basamaklarını tırmandıkları için hâlâ ağrıyordu. Koltuklarına yerleştikten ve gürültülü ısıtıcıyı açtıktan sonra Rodney cebini karıştırdı ve sözsüz bir şekilde Aisling'in avucuna bir şey sıkıştırdı. Bunun yaşlılıktan sararmış ve yumuşamış, katlanmış küçük bir kâğıt olduğunu görebilmek için baş üstü ışığını açması . Dikkatle açtığında arşivdeki kitapta yer alan üç Fae sarayının resmini gördü.

"Bunu ne zaman aldın?" diye nefes nefese kaldı. Ön panelin üzerine koydu ve düz bir şekilde bastırarak kırışıklıkları düzeltti.

Rodney omuz silkti ve mahcup bir ifadeyle sırtıttı. "Ayrılmadan önce. Elin boş dönmeni istemedim."

Emniyet kemerini çıkaran Aisling kendini orta konsola atarak kollarını Rodney'nin omuzlarına doladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bundan sonra ne yapacağımıza sen karar vereceksin Ash. Eğer gitmek istiyorsan, gideriz." Rodney ona sıkıca sarıldı. Şiddetle. O, fırtınaya atılmış bir cankurtaran salıydı ve Ash, o anda ona duyduğu minnettarlığı sığdırmak için içinde yeterince yer olmadığını düşündü.

"Şu an için sadece eve gidip duş almak istiyorum." Aisling koltuğuna geri döndü ve parmaklarını Briar'ın kürküne sokmak için arkaya uzandı.

Rodney arabayı vitese takıp kasabaya doğru sürerken biraz somurtkan bir ifadeyle, "uzak dursak iyi olur," dedi. "Dairende giysilerim var, değil mi?"

"Sanırım öyle. Yatağı da alabilirsin, çarşafklar temiz." Adamın itiraz etmemesine aldırmadı. Kanepesi yeterince rahat olsa da, Aisling neredeyse her yerde uyuyabilecek kadar yorgun olduğundan emindi.

Ama binanın önüne geldiklerinde omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü ve Solanthis'teki sütunları boğan o sürünge sarmaşıklar gibi her omurgasına dolandı. Yine diken üstündeydi, tetikteydi. Huzursuzluk onu Seelie Sarayı'ndan beri takip etmişti ve şimdi merdivenlerden çıkıp dairesine girene kadar peşini bırakmıyordu. Tüm ışıkları açıp hiçbir şeyin yerli yerinde olmadığından emin olduktan sonra biraz azalmıştı ama uyku vaadi artık eskisinden biraz daha uzak görünüyordu.

Duş alan, üstünü değiştiren ve karnını doyuran Aisling ve Rodney kanepede yan yana yorgunluklarıyla savaştılar. Rodney de aynı huzursuzluğu hissediyordu; Rodney'nin başını her yana sallayışında kendini sarsarak uyanmasından bunu anlayabiliyordu. İlk sabah feribotunun kalkmasına daha saatler vardı ama Aisling kendisi için bir çanta, Briar için de bir çanta hazırlayıp kapının önünde beklemeye başlamıştı bile. şafakta üçü de rıhtıma yürüyecek ve şehre doğru yola koyulacaklardı. Orada güvende olacaklarını düşünöü Aisling. Öyle olmalıydılar. Brook Adası da iyi olacaktı.

Sese ilk tepki veren Briar oldu, hemen ardından Rodney onu takip etti. Aisling'in duyduklarını algılaması birkaç saniye sürdü: ahşap merdivenlerden çıkan yumuşak, sinsi ayak sesleri. Sonra kapı çalındı.

TOO IMPORTANT TO IGNORE

AISLING

"H sen-" Aisling'in sözlerinin geri kalanı boğazında düğümlendi. Briar'ın alçak hırıltısı sessizliğinin bıraktığı boşluğu yırtarak kendini Aisling'in kalçasına bastırdı ama önlerinde duran iki erkek hiç ürkmedi.

Lyre'in dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sarı gözleri parladı. "Sana bir keresinde bağlantılarımdan bahsetmiştim. Bu iddianın yanlış olduğunu mu düşündün?"

Dairesinin dışındaki koridorda duruyordu, tamamen siyah giyinmiş ve özellikle Brook Adası'nda insan kıyafeti olarak zar zor kabul edilebilecek bir pelerin giymişti. Aisling'in Kael'in Muhafız Yüzbaşısı olarak tanıdığı, yumuşak, koyu bukleleri ve sert bir ifadesi olan uzun boylu bir peri onun yanında duruyordu. *Raif'i* hatırladı. O da insan kıyafeti giymek için kötü bir girişimde bulunmuştu. Gecenin köründe ortaya çıktıkları için minnettardı.

"Yeter, Piskopos," diye tısladı Raif, sonra dikkatini Aisling'e çevirdi. "Undercastle'da sana ihtiyaç var."

Raif ve Lyre ilerleyip Aisling'in dairesinin eşiğini geçtiklerinde Rodney onun önüne geçti. "Git buradan," dedi. Tehditkâr tonu, tehditkâr olmayan görüntüsüyle uyumsuzdu. Yorgunluktan deliye dönen Aisling bu tezat karşısında neredeyse kahkaha atacaktı.

"Sessiz ol, Veilwalker. Bu seni ilgilendirmez." Raif'in bakışları Rodney'i terslerken bile Aisling'den hiç .

Hızla atan nabzına ve titreyen uzuvlarına rağmen Aisling elini Rodney'nin koluna koydu. "Briar'ı mutfağa götür ve ona biraz yiyecek getir, olur mu?" Sesi titriyordu ama onu geri adım atmaya ikna edecek kadar güvence vermek için elinden geleni yaptı. Rodney bir süre onun yüzünü inceledikten sonra sertçe başını salladı ve yanında isteksiz bir Briar'la geri çekildi. Rodney'nin onu dinlediğini, konuşmanın tehditkâr bir hal alabileceğini düşündüğü anda geri dönmeye hazır olduğunu biliyordu. Bu bilgi onu biraz sakinleştirdi.

"Sen de," dedi Raif Lyre'ye. "Koridorda bekle."

Çift yalnız kaldığında, Aisling kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve askere dik dik baktı. "Eee? Sen neden buradasın?"

O da ters ters baktı, kararlılığı sarsılmamıştı. "Bizimle geri gelmelisin."

"Kralınıza Kızıl Kadın'ı yakaladığınızı söyleyip övünebilesiniz diye mi? Hayır, teşekkürler." Geldiğinden beri takındığı öfke dışında gözle görülür bir tepki ya da fark edilebilir bir duygu hissetmeyen Kael'in en azından Raif'le ifşaatını paylaştığı açıktı. Bu bilgiye sahip olan diğer kişilerin sayısı belirsizliğini koruyor, Aisling'e de umutsuzca bu bilginin sarayın tamamına yayılmamış olmasını ummak kalıyordu.

"Bu kehanetle ilgili değil." Yüzündeki sertlik o anda eriyip gitmiş gibiydi ve bir elini buklelerinin arasından geçirdi. Kötü niyetli bakışı yerini endişeli bir bakışa bıraktı.

"O zaman ne hakkında?" Aisling sordu.

Raif çenesini sıktı. Sonra çözdü. Sonra derin bir iç çekti ve "Kael. O iyi değil."

Kalbi sıkışmıştı ama yüzünü dikkatle nötr tuttu. "Ölmemi istiyor."

"Ve yine de burada duruyorsun." Raif ona baktı ve eliyle bir işaret yaptı. "Eğer Kael ölmeni isteseydi, emin ol durum böyle olmazdı."

"Beni gönderdi." Sesi kızgın çıkmak istiyordu ama bunun yerine kelimeler, içinde bıçak gibi kıvrılan, zorlukla gizlenmiş bir acıyla vurgulanmıştı. Aisling zihninde Kael'i, Yeraltı Kalesi'nden kaçmadan önce gördüğü son görüntüyü canlandırdı. Saf öfke yüzünün her çizgisine kazınmıştı, saçlarının telleri kısa, öfkeli bir rüzgarla savruluyordu.

Çıplak dişlerinin arasından kesilen nefesler. Parmakları kadının boğazına dolanmıştı.

Raif de duymuş, canı yanmış. "Korkuyordu."

"Bunu tekrar yapacak." Aisling gözlerinin artık yaşlarla parladığını saklamak için başka tarafa baktı.

Raif, "Yapmayacak," diye karşı çıktı.

Gelgitli hüznün dalgası üzerindeki kontrolünü yeniden kazandığında, bir kez daha ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kael'i çok ama çok uzun zamandır tanıyorum. Kararını verdiği anda pişman olduğunu bilecek kadar uzun zamandır." Raif itirafını yapmak için sesini alçalttı ve Aisling o zaman Kael'in onu oraya hiç göndermediğini anladı. Kendi başına onu aramaya gelmişti: kralına hizmet etmek için değil, arkadaşına yardım etmek için.

"Hasta mı?" diye sordu.

Raif yorgun bir şekilde tekrar iç çekti. "Oturabilir miyiz? Bu konuşmanın geri kalanını kapınızın önünde sürdürmek istemiyorum."

Aisling onu küçük mutfak masasına götürmeden önce bir süre süzdü. Rodney'e başıyla işaret etti ve Rodney etraflarından dolanarak ikiliye geniş bir alan bıraktı ve oturma odasında kayboldu. Briar tekrar uzaklaştırılmak istemedi ve geride kaldı. Aisling onu ayaklarının dibine oturttu ve kulaklarından birini dalgınca parmaklarının arasında ovuşturdu.

Raif rahatsız bir şekilde karşısındaki sandalyeye oturdu ve odaya göz gezdirdi. Aisling çıplak duvarlar ve modası geçmiş armatürler karşısında aniden utanarak boğazını temizledi. Sesle yeniden odaklanan Raif tekrar ayağa kalktı ve adımlamaya başladı.

"Kael'in yarası hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Aisling kaşlarını çatı. Adamın bundan bahsetmemiş olmasına şaşırılmamıştı ama vücudunun herhangi bir bölgesini tercih ettiğini hiç fark etmemişti. "Hiç birinden bahsetmedi."

"Hikayenin tamamını anlatmak bana düşmez. Onu iyi saklıyor ve çoğu zaman unutulup gidiyor, tıpkı bir duygunun anısı gibi." Raif konuşmadan önce her kelimenin ağırlığını test ediyormuş gibi durakladı. Söylemeden bıraktığı her şey aralarında havada asılı duruyor, alay ediyordu.

"Ama?" diye sordu.

"Ama bunu gizleyecek gücü olmadığı zamanlar da oluyor. Yaralanma, acı... on kat geri geliyor. Bu olduğunda, kendini kilitliyor. Günlerce uyumuyor, zar zor yemek yiyor. Yapabileceğimiz tek şey

açlıktan ölmesini engellemek için." Kara gözlerinde bir korku kıvılcımı parladı ama sesi titremedi. Adımları sabit bir şekilde devam etti: üç adım odanın bir tarafına, üç adım diğer tarafına.

"Ne sıklıkla oluyor? Buna ne sebep oluyor?" Raif'in Kael'in çektiği acıya dair çizdiği resim kalbini sızlattı.

"Nadiren oluyor ve bunun için minnettarım. Nedenini belirleyemedik ama sadece en kötü olduğu zamanlarda ortaya çıkıyor gibi görünüyor. Kontrolünü kaybettiğinde." İçindeki o keskin hançer bir kez daha saplandı; bu duruma kendisi yol açmıştı. Kael'in kontrolünü kaybetmesinin nedeni oydu.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Bunun paylaşmaktan hoşlanacağı bir şey olduğunu sanmıyorum." *En azından Kızıl Kadın'la.*

Raif adımlarının ortasında durup onunla yüzleşti, omuzları gergin ve ifadesi gergindi. "Öyle değil ve bunun aramızda kalmasını sağlarsan iyi edersin."

"Elbette," diye söz verdi Aisling.

Uzun, ağır bir nefes vererek tekrar sandalyeye çöktü. "Seni dinleyecektir."

"Ne yap-" Rodney hışımla odaya geri döndüğünde sorusunu yarıda kesti. Ne olacağını biliyordu; kapının diğer tarafından kulak misafiri olmuştu ve Raif'in bundan sonra ne söylemeyi planladığını açıkça tahmin ediyordu. Ve büyük olasılıkla Aisling'in cevabının ne olacağını da biliyordu.

"Gitmen gerekiyor," dedi sertçe. "Şimdi. Bu konuşma bitmiştir."

Raif kaskatı kesildi ama kalçasında zar zor gizlediği silaha uzanmak için hiçbir hareket yapmadı. Rodney'e yan gözle baktı, sonra Aisling'e dönerek tekrar, "Seni dinleyecek," dedi.

"Onu geri getirmektense öldüğünü görmeyi yeğleyen *kralına* yardım etmek için onu geri getirmiyorsun." Sesini yükseltirken Rodney'nin yanakları kızardı.

"Rodney, dur. Kimse beni bir yere sürükleyemez," diye azarladı. Sonra Raif'e, "Ne demek beni dinleyecek?" diye sordu.

"Bir merhem var. Kontrolü yeniden kazanmasına yetecek kadar acıyı dindiriyor gibi görünüyor ama o bunu reddediyor." Raif dikkatli gözlerle köşede kaynayan Rodney'i izliyordu. Aniden yorgun görünüyordu, sanki Kael'in rahatsızlığı onun da uyumasına engel olmuştu.

"Ve benden onu bunu kullanmaya ikna etmemi mi istiyorsun?"

Aisling tahmin etti. Raif ciddiyetle başını salladı. "Ya da en azından denemek için."

Bu bir tuzak olabilirdi; onu nazik sözleri ve yardım ricalarıyla kandırıp zindana geri götürmek için orada olabilirdi. Ya da daha kötüsü. Ama Aisling'in göğsündeki bir şey -kemiklerini saran ve damarlarında dolaşan bir şey- onu Unseelie Sarayı'na doğru geri çekiyordu.

Ve bu çekim görmezden gelinemeyecek kadar önemli hissettirdi.

Rodney, "Bu aptalca bir iş, Aisling," diye uyardı.

Rodney ve Briar'ın iki yanında, iki kayanın arasında dengede durmuş, eski madende parıldayan Peçe'ye bakıyordu. Anakaraya götürmek üzere hazırladığı büyük çanta sırtına asılmıştı, Briar için fazladan yiyecek eklediği için şimdi daha da ağırdı. Lyre Perde'den geçmişti ve Raif sabırsızlıkla arkalarında bekliyordu. "Biliyorum," dedi. Muhtemelen ve onu geride kalmaya ikna etmeye çalıştığında da bunu ona söylemişti. Ama onun yanında kalmaya ve Briar'ın panikle havlaması ona onu yanında götürmekten başka seçenek bırakmadı. Gerçek kimliği hakkında süregelen herhangi bir şüphe varsa bile, Beyaz Ayı'nın yanına vardığında bu şüphe çabucak ortadan kalkacaktı.

tow.

"Geri döndüğün için sana kızacak," diye ekledi.

Aisling dişlerini sıktı ve tekrar, "Biliyorum," dedi. Olacaktı; olacağını biliyordu. Çok öfkelenenecekti. Raif, Kael'in onu gönderdiği için pişman olduğunu düşünerek yanılıyordu. Onu gördüğü an, şansı varken onu öldürmediği için pişman olacaktı.

Yine de, diğer tarafta kendisini neyin beklediğini bildiğinden, Rodney ve Briar'ı kendisiyle birlikte Vahşi Doğa'ya geri çekti.

AISLING

T Kael'in odasının kapısının iç tarafında patlayan camın çıkardığı ses Aisling flinch. Raif kaldı Stoic, Taş suratlı; O artık bu tür patlamalara alışkındı. Werryn koridora çıktı ve Aisling'in karanlık odanın derinliklerinden Kael'in ona bağırdığını duymasına yetecek kadar uzun bir süre boyunca bir kapıyı araladı. Werryn'in sinirli ifadesi Aisling'i gördüğünde ölmüştü.

"Tanrı aşkına, *onun* burada ne var?" Sanki ormandan getirdikleri vahşi bir hayvanmış gibi geri çekildi. Aisling'in öfkesi alevlendi ama sessiz kaldı. Ona tepki verme tatminini yaşatmayacaktı. Lyre bir adım öne çıktı ve Werryn'in itirazlarına rağmen onu uzaklaştırdı. Rodney, "Bundan hoşlanmadım Ash," diye mırıldandı. Briar'ın da hoşuna gitmemiştir. Sarmal merdivenlerin tepesinde, sonra da grup Kael'in odalarına giden labirent gibi geçitlerden aşağı inerken birkaç kez karşı çıkmıştır.

O kadar çok ödülle rüşvet vermek zorunda kaldı ki çanta neredeyse boşalmıştı.

Aisling ona el salladı. "Burada olduğumu biliyor mu?" Cevabı biliyordu ama yine de sordu. Zaman kazanmak için oyalanıyordu. O ağır kapıları aşmak ve Unseelie Kralı'yla yüzleşmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Onu bir daha asla göremeyeceğinden emindi, *çok* emindi. Ve eğer görürse, bunun

muhtemelen kılıcının keskin ucundan olacaktı. *Yine de bir olasılık*, diye hatırlattı kendine.

"Hayır." Raif o sırada koridorda beklemekte olan genç bir kadını işaret etti. Yumuşak gri renkte sade bir elbise giymiş olan genç kızın genç yüzü altın rengi saç telleriyle çerçevelenmişti. Burada yeraltına gömülmek için fazla masum, fazla saf görünüyordu. Küçük bir cam kavanoz çıkarıp Aisling'e uzatırken gülümsemesi kibardı.

"Merhem," diye açıkladı.

"Elasha bir eczacı," dedi Raif. "Kael'in hastalığının ikinci başlangıcından sonra formülasyon geliştirdi. O en kötü örneğiydi ama bu da çok uzak değil."

Aisling kemerli kapıların önünde durdu ve diğer tarafta beklediğini hayal ettiği şeye karşı kendini sessizce desteklemek için birkaç saniye aldı. Nefesini tutarak kapılardan birini içeri girebilecek kadar itti ve arkasından usulca kapattı.

Kael'in odası neredeyse zifiri karanlıktı, sadece şifonyerin üzerinde parlayan tek bir mumla aydınlanıyordu. Hava ağır ve bayattı ve masada el değmeden ekşimeye bırakılmış günlerin yemeğinden dolayı hastalıklı bir şekilde tatlı kokuyordu. Aisling kapıya yaslanmış, dağınıklığı inceliyor ve gözlerinin alışması için bir an bekliyordu. Bir tabak sol omzunun birkaç santim yukarısındaki tahtaya çarpıp parçalandığında neredeyse dönüp kaçacaktı ama ayakları onu olduğu yerde sabit tuttu. Kalbi bu sefer kaçmasına izin vermedi.

"Sana dışarı çıkmayı söylemiştim!" Kael uzakta durduğu yerden bağırdı, kamburunu çıkarmış, ağırlığını soğuk şöminenin örtüsüne dayamıştı.

"Benim," dedi temkinli bir şekilde. "Ben Aisling."

Kadın adını söylediğinde tüm vücudu kaskatı kesildi.

"Git," dedi, sesi alçaktı. Bu kez fısıltının biraz üzerinde konuşmasına rağmen, çakıllı tonu tehditkârdı. Aisling ona doğru temkinli adımlar atarken nabızı kulaklarında gök gürültüsü gibi atıyordu.

"Raif beni geri getirdi." Ayaklarının altında çıtırdayan kırık camlar, ikisinin de sesinden daha yüksekti.

"Çık dışarı," diye tekrar homurdandı Kael. "Şimdi."

Yavaşça, yavaşça, onun arkasında durana kadar odanın içinde ilerledi. Sırtını ona dönmüştü, elleri hâlâ örtüyü tutuyordu. Gümüş-beyaz saçları gevşek ve karışıktı, her zamanki ışıltısı donuktu. Ayakta kalmaya çalışırken omuzları yuvarlanmıştı ve yorgunluktan, acıdan ya da öfkeden olsa gerek tuniğinin altında hafifçe titriyorlardı,

anlayamadı. İkili birkaç dakika boyunca bu şekilde kaldı, sessizlik sadece onun düzensiz nefes alış verişleriyle bozuldu.

Aisling dikkatle bir elini kaldırdı ve Kael'in omzuna koydu. Oradaki kaslar gerildi ama Kael geri çekilmedi. Aksine, *neredeyse* -neredeyse- onun dokunuşuna doğru eğilmiş gibi hissetti.

"Bana bakar mısın?" Aisling fısıldadı. Adam hareketsiz ve sessiz kaldı. Bir süre daha bekledi, sonra tekrar denedi: "Kael. Seni görmeme izin ver."

Kendi adının dudaklarından yumuşak bir sesle dökülmesi vücudunda şiddetli bir ürperti yarattı. Sonunda Kael gözlerini onu görmekten kendini korumak istercesine sınıksız kapatarak döndü.

Yüzünün sol tarafı, bazı yerlerde tendonlarına, bazı yerlerde de kemiğine kadar harap olmuştu. Saç çizgisinin etrafındaki deri simsiyah yanmıştı ve boynundan aşağıya doğru kızgın kırmızı yara izleri uzanıyordu. Hiç düşünmeden, neredeyse trans halindeyken uzandı ve adamın yüzüne dokundu. Parmak uçları, taze, iyileşmekte olan ve yara izi arasında eziyetli bir arafta sıkışmış yaralarının tepelerinde ve düzlüklerinde nazikçe oynadı. Adam destek için örtüye yaslandı, kadının dokunuşu hem rahatlatıcı hem de acı vericiydi. Sıkıdığı dişlerinin arasından alçak bir tıslama kayd.

"Bu senin gözlerin için değildi," diye homurdandı.

"Daha kötülerini de gördüm." Aisling boğazında büyüyen yumruya rağmen samimi görünmek için mücadele etti. Başını eğip yanağını avucuna dayadığında, harap olmuş teni elinin altında sıcacıktı. "Sana yardım etmeme izin verecek misin?"

Gözlerini yavaşça açarak önünde duran kadına baktı. Onu inceledi, yüzünü araştırdı. Ezberledi. Sonra başıyla onayladı. Kadın elini çektiğinde, ikisi de birbirleriyle kurdukları teması özlediklerini fark etti.

Aisling Kael'i yatağına götürdü ve Kael ağır ağır yatağın kenarına oturdu. Hızla hareket ederek şifonyerin üzerindeki mumlardan birkaç tane daha yaktı ve yatağının başucuna yerleştirdi. Yine ışığın altında, olabildiğince tarafsız bir ifadeyle ona baktı.

"Geri döndün," diye mırıldandı Kael. Bunu o kadar sessiz söylemişti ki Aisling bunu duyması gerektiğinden emin değildi. Kael'in daha fazla şey söyleyeceğini düşündü: onu lanetleyeceğini ya da tekrar uzaklaşmasını emredeceğini. Ama söylemedi. Sadece boş bakışlarla önüne baktı.

"Geri geldim," dedi ve dizleri birbirine değene kadar ilerledi. Aisling sweatshirt'ünün cebinden bir kavanoz çıkardı.

Kael bunun Elasha'nın merhemi olduğunu hemen anladı ve geri çekildi. Şimdi korkmuş görünüyordu: acıdan korkuyordu, onun dokunuşundan korkuyordu. Teninde apaçık görünen zayıflığını tam olarak görmesine izin vermekten korkuyordu. Aisling onun korkusunu hissedebiliyordu ve yüz ifadesi yumuşadı. Aisling kavanozu mumların yanına koydu ve onun yerine kralın önünde diz çöktü.

"Sorun değil," diye yatıştırdı. "Bana yardımcı olacağını söylediler ama istemiyorsan seni zorlamayacağım." Bekledi, sabırla onu izledi. Kael onunla göz göze gelmekten kaçındı. Elini dizine koyduğunda başını salladı.

Zekice, inleyerek tuniğini başının üzerinden sıyırdı. Aisling'in nefesi boğazında düğümlendi. Bu kez, saç çizgisinden kalçasına kadar vücudunun sol tarafını çirkinleştiren kıvrımlı, dolambaçlı yara izlerine bakarken tepkisini bastıramadı. Bu manzara gözlerini yaşarttı ve gözlerini sertçe kırıştırdı. Tüm konsantrasyonunu kavanozun kapağını açmaya bunu gizlemeye çalıştı.

Merhemden topraksı, bitkisel bir koku yayıldı. Soluk mavi bir rengi vardı ve mum ışığında mor renkte parlıyordu. Aisling bir avuç dolusu aldığı anda dokunulamayacak kadar soğuktu. Ayağa kalkıp Kael'e baktı ve başlamak için endişeyle derisini inceledi. Hasar belini sarmış ve omzunun üzerinden sırtına doğru ilerlemiş, burada belirgin bir şekilde hafiflemişti.

"Sırtından başlayacağım, tamam mı?" Onu onaylamak için hiçbir hareket yapmadı, bunun yerine gözlerini duvardaki sabit bir noktaya dikti.

Aisling yatağa kayarak onun arkasına oturdu. Bir daha asla hissedemeyeceğini düşündüğü yakınlığı, çarpan, ağrıyan kalbini rahatlatan bir sıcaklık yaydı. Bu duyguyu bir kenara itip kendini yeniden odaklamadan önce, sadece bir anlığına buna izin verdi.

Sırtındaki yara izi sadece deri derinliğindeydi. Burada merhem ve onu yayan elleri neredeyse rahatlatıcıydı. Kael gözlerini kapadı ve onun nazik dokunuşları altında gevşedi.

"Çok kötü değil mi?" Aisling ilacı oradaki kızarıklığa sürerken sordu. Karanlıkta emin olamıyordu ama çoktan solmaya başlamış gibi görünüyordu.

Kael, "O kadar da kötü değil," diye karşılık verdi.

"Güzel." Merhemi adamın sırtında yavaşça gezdirdi, ona nefes alış verişini düzene sokması için zaman tanıdı ve her ikisinin de sinirlerinin yatışmasını sağladı.

İkisi de orada gereğinden fazla zaman geçirdiğini biliyordu ama buna en az onun kadar ihtiyacı vardı. Karnında bir çukur vardı.

Vücudunun ön tarafına geçtiğinde katlanmak zorunda kalacağı acıyı hayal etti. Ve daha da kötüsü, bu acıyı çekenin kendisi olacağını düşündü.

Aisling de destekleyerek, "Gerisini benim yapmam gerektiğini biliyorsun," diye uyardı. Elleri adamın sırtında ve omuzlarında nazik daireler çizmeye devam etti. Omurganın her iki yanını saran kordonlu kaslar nefes aldıkça esniyor ve geriliyordu.

"Biliyorum," dedi Kael.

"Şimdi buna hazır mısın?"

"Evet." Sesi hâlâ yumuşak olsa da kararlıydı.

Aisling yataktan kalktı ve geri dönerek onun önünde durdu. "Böyle oturmayı mı tercih edersin yoksa uzanmak mı istersin?"

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha. Sonunda Kael, sanki sorusunu yeni anlamış gibi, kendini yatağa bırakıp yastık yığınının üzerine yaslandı. , yatağın üzerinden ve dört direğin her birinden aşağıya doğru ağır da olsa zarif bir şekilde sarkan koyu renk brokar örtüye baktı.

Aisling onun yanına, yatağın kenarına oturdu ve ilk avuç dolusu merhemi kalçasından başlayan yara izlerinin üzerine dikkatlice sürerek yavaşça yukarıya, karnının dalgalı hatlarına doğru yaydı. Elinin her hareketinde, paylaştığı her nefeste ona duyduğu şefkat daha da derinleşti. Onu en son bu şekilde gördüğü, ona en son bu şekilde dokunduğu anı aklından uzaklaştırdı. Sürünen bir kızarıklık, boynuna ve yanaklarına yayılırken parmaklarındaki ten sıcaklığını taklit etti.

Sonra merhemi daha yukarılara, göğsüne doğru sürmeye başladı. Oradaki yara izleri daha belirgindi, kırmızının daha koyu bir tonuydu ve merhemi neredeyse anında eritecek kadar sıcaktı. Kael rahatsız bir şekilde kıpırdandı, dokunuşunun altında gerildi, acı yüz hatlarına açıkça kazınmıştı. Göğsünde benek benek olan yara izi neredeyse yüzündeki ve boynundaki kadar kötüydü. Aisling ilerleyişini durdurdu. Gergindi.

"Nazik olacağım," diye söz verdi. Kimi rahatlatmaya çalıştığından emin değildi, kendisini mi yoksa şu anda yanında savunmasız bir şekilde yatan heybetli Unseelie Kralı'nı mı?

"Sadece ," diye tısladı dişlerini sıkarak. Aisling saçlarını yolundan çekip eşofmanının yakasına sıkıştırdıktan sonra onun üzerine eğildi ve boştaki eliyle karşı omzunun dışından tutarak kendini yukarı kaldırdı. Adamın gözleri sımsıkı kapalıydı; kendi gözlerindeki endişeyi göremediği için şükrediyordu.

Parmakları daha Kael'in teniyle buluşmadan önce göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu ve yarı yarıya merhemin temas ettiği anda cızırdamasını bekliyordu. Kael'in boğazının derinliklerinden alçak bir hırıltı yayıldı ve sertçe geri çekildiğinde Aisling irkildi. Sadece onun acısını arttırdığını bilmek beklenmedik bir şekilde midelerini bulandırdı. Kendisine bunun her şeyi daha iyi yapacağını tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kaldı.

"Sakin ol," diye mırıldandı. Tek eliyle olabildiğince hızlı çalışarak merhemi adamın yaralarına masaj yaparak sürdü.

Parmakları ustalıkla köprücük kemiğinden geçip boynuna doğru ilerlerken Kael'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve keskin bir nefes aldı. O gümüş gözlerde kapana kısılmış bir hayvanın tüm vahşiliği vardı; acıdan kaçma arzusu ile acıyla yüzleşmek zorunda olduğu bilgisi arasında sıkışıp kalmıştı. Sağ eli Aisling'in omzunun yanındaki bileğini kavramak için yukarı fırladı. Uzun, ince parmakları bileği tamamen çevreledi ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıktı. Sol eliyle, kalçasının yanında duran eşofman üstünün kumaşını buldu ve yumruğuyla sıkıca kavradı. Aisling duraklayarak adamın kendisini yeniden ayarlamasına izin verdi. Bileğindeki baskı onu irkiltmeye yetmişti ama ondan tutuşunu gevşetmesini istemeye cesaret edemedi.

"Neredeyse geldik, biraz soluklan." Birkaç saniye yerinde durdu, ona bir an için soluklanma fırsatı sundu ve devam etmeye hazır olduğuna dair sözsüz işaretini bekledi. O da derin bir nefes aldı ve titreyen elini sakinleştirmeye odaklandı.

Kael onun yaralarına daha iyi erişmesini sağlamak ve acı içinde kıvrılan yüzünü gizlemek için başını yana çevirdi. Elinde kalan azıcık kontrolü de kaybediyordu; dudaklarından gırtlaktan gelen bir hıçkırık dökülürken vücudunu bir titreme sardı.

"Nefes al," diye tekrar yumuşakça ısrar etti. Merhem her çukura, açıktaki her kas lifine, her ham kenara yayıldığından emin olmak için bastırdı. Kael artık kendini ağlamaktan alıkoyamıyordu ve alnında boncuk boncuk ter birikirken nefesleri kısa, düzensiz patlamalar halinde geliyordu. Aisling çalışırken onunla sessizce konuştu, sözleri sürekli bir cesaretlendirme ve sakinlik akışıydı.

Sonunda kavanozu bir kenara koydu. Son merhemi pantolonunun paçasına sildi ve avucunu Kael'in kabaran göğsünün yaralanmamış tarafına hafifçe koydu. Çarpan kalbinin yavaşlamasını diledi ve boğazının arkasına doğru ısrarla süzülen safrayı yuttu. Yüzünü başka tarafa çevirmiş, iki eliyle hâlâ onu kavramaya çalışıyordu.

"Sakin ol," dedi Aisling. "Kendini rahat bırak. Bir şeyin yok." Dakikalar geçtikçe Kael'in nefes alış veriş i derinleşti ve tutuş u gevşedi. Vücudu yavaş yavaş ş iltenin içine gömüldü ve vücudundan yayılan ateş dalgaları hafifledi.

Ş imdiye kadar Kael'in düşüncelerini toparlamış ve onun Yeraltı Kalesi'ne dönüşüne meydan okuyacak kadar soğukkanlılığını geri kazanmış olacağını tahmin ediyordu. Onu bir kez daha sürgün edecek ya da zindana geri kapatılmasını emredecekti. Ve bunu ikinci kez duymak ilkinden bile daha fazla acı verebileceğ i için Aisling, Kael bunu denemeden önce gitmesinin ikisi için de en iyisi olacağına karar verdi.

"Ş imdi dinlen," diye fısıldadı yataktan kalkarken, sesi zaten onun odasından çıktığı anda döküleceğ ini bildiğ i gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. Ama adamın daha yeni gevşemeye başlayan bileğindeki tutuş u aniden yeniden sıkılaştı.

"Gitme," dedi Kael ısrarla, neredeyse yalvarırcasına. Başını çevirip ona baktı, maskesiz çaresizlik gözlerini renklendiriyordu.

Aisling, onun isteğ i ile onun yerine söyleyeceğ ini hayal ettiğ i şey arasındaki keskin fark karşısında ş aşkına dönerek . Adamın paniğ i kalbini hazır olduğundan daha fazla sıkıyordu.

"Tamam," diye fısıldadı. Uzandı ve adamın yüzündeki birkaç nemli saç telini itti. "Ben kalacağım."

Yine de elini bırakmadı. Gözlerinin kapanmasına izin verdi ve Aisling, onu Nocturne'deki kürsüden konuşurken gördüğünden beri ilk kez yüzünün, yaşadığı hayatların ağırlığını açıkça gösterdiğini düşündü - anlayabileceğ inden çok daha uzun.

Adam onu elinden bırakacak kadar sakinleştiğ inde, Aisling masasından bir sandalye çekti ve yatağının başucuna olabildiğ ince yakın oturdu. Hâlâ titriyordu ve nefes alış veriş i yavaşlamış olsa da sert ve sıkıntılıydı. Bir kez daha ona doğru uzandı. Elinin kolunun üzerinde durduğunu hissettiğ inde, elini kendi elinin içine aldı ve kalbinin üzerinde kanyonlar oluşturan yara izlerine karşı sıkıca tuttu.

32

AN OLD INJURY

KAEL

Kael sadece bir kez, Aisling geri dönerse neler söyleyebileceğini hayal etmesine izin vermişti. Onu kandıran, onu *kullanan* bu insan kıza bir değil, iki kez savuracağı öfkeli sözleri. Onun gitmesine çok çabuk, çok kolay izin verdiğini düşündü. Ilindor'a doğru ikinci günkü yolculuğunda bunu düşünmüş, zihninde farklı senaryolar kurgulamıştı ama hiçbirini onu tatmin etmemişti. Hayali hakaretlerinden hiçbirini yeterince ısıracı değildi. onun icat edildi

CEZALAR sert Yeterince. O memnuniyetle ve

ama her versiyon içi boş ve önemsiz hissettirmişti.

Yine de bunun çok az önemi vardı. Onu bir daha asla göremeyecekti ya da görse bile, onu yok etmek için kehanet edilmiş kaderine uygun olarak Seelie Sarayı'nın yanında yürürken savaş alanının öbür ucundan görecekti.

Ama odasının karanlığında arkasında onun sesini duyduğunda, kalbinin içinde bilerek körüklediği öfke beklediği gibi kabarmadı. Sonra, adını yumuşak bir sesle söylediğinde, tamamen dağıldı.

Aisling geri dönmüştü. *Onun için* geri dönmüştü.

Gün ortasına doğru, bunun bir rüya olduğundan emin olarak irkilerek uyandı. Onun bir rüya olduğundan emindi. Başucundaki sessiz nefes alış veriş sesini duyunca, beyni ne yaptığını anlamadan önce vücudu tepki verdi,

Gölgeler harap olmuş derisinden acı verici bir şekilde dışarı sızıyor ve kadının açıkta kalan boğazına doğru yol buluyordu. Ama Aisling irkilmedi, ürkmedi. Sadece yavaşça nefes aldı ve bir anda Kael onun bir şekilde varlığına zorla sokabildiği o ezici sükûnetle doldu. Bu sefer bunu ona dokunmadan bile yapmıştı. Belki de bunu boynundan sessizce kayan gölgeler aracılığıyla göndermişti, neredeyse özür dileyerek geri çekiliyorlardı. Arkalarında bıraktıkları çığ kırmızı daire zifiri karanlıkta bile parlıyordu.

Adamın bir parçası hâlâ kızın bundan sonra tiksintiyle geri çekilmesini bekliyordu; kızın geri çekilmesini ve onu kendi haline bırakmasını arzuluyordu. Ama o öyle yapmadı. Kızmak ya da korkup kaçmak yerine, elini nazikçe göğsüne koydu ve başparmağıyla orada rahatlatıcı daireler çizdi.

Onun dokunuşu, sesi, yanı başındaki varlığı Kael'in kendisini karanlıktan çıkarmak için umutsuzca ihtiyaç duyduğu can simidiydi. Acısı, gelgit gibi yavaş yavaş azalmaya başladı. Kadının avucuna bastırmasıyla yavaş yavaş kendine geldi.

Bir sonraki uyanışında Aisling hâlâ yanındaydı. Derin bir uykuya dalmış olan Aisling'in başı sandalyenin kenarına yaslanmıştı ve kaşlarının arasındaki küçük bir çatıklık dışında yüz hatları rahattı. Ona doğru uzandı. Parmağının ucuyla, teninden sadece bir kıl kadar uzakta, kolunun dış hatlarını çizdi. Omzunun. Köprücük kemiği. Daha da cesurca, alnını. Elmacık kemiği. Burnu. Oda daha aydınlık olsaydı her bir çili sayabilirdi. Sonra dudaklarının kıvrımı. Midesi burkuldu.

Kael sözünü kesmeden yatağından kalktı ve sessizce banyo yapmak ve üstünü değiştirmek için tuvalete gitti; bu uzun zamandır yapamadığı bir şeydi.

Mum ışığında, havada sürekli mırıldanan büyüye uzandı, büyüün vücuduna tekrar yerleşmesine izin vermeden önce onu manipüle etti ve şekillendirdi. Yara izlerinin üzerinde nazikçe durdu, doldurdu, yumuşattı ve gizledi. Kusurluydu ve normalde yapabildiği ve koruyabildiğinden daha inceydi ama önemli bir gelişmeydi. Ne banyodaki su ne de yeni tuniğinin lifleri, çöküşünden beri sahip oldukları aynı sürtünme ve yakıcı acıyı getirmiyordu. Şimdi bunların teniyle teması, erimiş sıcaklıkta yıkanmaktan ziyade parmağını alevde gezdirmeye benziyordu.

Yeniden ortaya çıktığında Aisling hâlâ kıpırdamamıştı, bu yüzden Kael sessizce çürüyen yiyecekleri atmak ve yeteri kadar mum yakmakla meşgul oldu.

odayı sıcak, altın bir ışıltıyla aydınlattı. Yatağını yaptı. Yastıkları kabarttı ve düzeltti. Dikkatini, içinde uğuldayan ve hareketlerini çılgınca ve nezaketsiz hale getiren sinirsel enerjiden uzak tutacak her şeyi yaptı.

Sonunda onu uyandıran, ayaklarının altında gıcırdayan kırık camların sesiydi.

İkili odanın diğer ucundan birbirlerini fark ettiklerinde Aisling sandalyeden savunmaya geçercesine Kael'in öfkesiyle yüzleşmeye en az kadar hazır görünüyordu. Kael ona doğru yürümeye başlamadan önce neredeyse sonsuza kadar birbirlerine bakarak durdular. Aisling sandalyeden kurtulmak için acele ederken tökezledi ve taş duvara çarptı. Gözleri kocaman ve korku doluydu.

Kael, içindeki ısrarlı çekiştirme hissinin onu daha da yaklaştırmaya zorlamasına rağmen bir adım ötede durdu. Kalbi hızla çarpmasına rağmen, "Neden buradasın?" diye sorarken sesi sabit ve emin çıkıyordu.

Aisling gözlerini kaçırdı ve bakışlarını şifonyerin üzerinde en az yanan muma sabitledi. Kael onun cevabını bekledi ve bekledi, bu sırada Aisling her kelimeyi büyük bir dikkatle düşünüp bir araya getiriyor gibiydi. Kendi zihni onun sessizliğini, söyleyebileceği yeni yalanlar ya da bahanelerle doldurdu. Belki de Raif onu geri dönmesi için tehdit etmişti ve bu onun kararı değildi.

Sonunda cevap verdi: "Çünkü sana değer veriyorum." Bunu basitçe ve sessizce söylemişti ve adam bunu duyabiliyor, *hissedebiliyordu*.

"Bu en büyük düşmanımın başına gelmesini istemeyeceğim bir lanet," dedi Kael alaycı bir ifadeyle, ileriye doğru temkinli bir adım daha atarken.

"Beni tekrar gitmeye zorlayamazsın." Aisling şimdi ona bakıyordu. Çenesinin inatçı duruşundan ve çenesinin meydan okuyan eğiminden Kael onun boyun eğmeyeceğini anladı. Elini Kael'in koluna atmak istercesine uzandı ama sonra vazgeçmiş gibi göründü ve elini tekrar yanına bıraktı. "Gitmeyeceğim," diye bir kez daha ısrar etti.

İçindeki bir şey -göğsünden fırlamaya, kemiklerini kırmaya ve derisini yırtmaya her an hazır hissettiği o kıvranan, kıvrılan şey- duruldu. Damarlarında sürekli nabız gibi atan şiddetli sıcaklık biraz olsun azaldı.

"Senden bunu istemezdim." Kuşkusuz verdiği güvence büyük bir beyan değildi ama yapabileceğinin en iyisiydi ve şimdilik yeterli olacağını umuyordu.

Aisling başını salladı, yakınlıklarından aniden rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. Kael bir adım geri çekildi ve Aisling gözlerini Kael'in açıkta kalan

Cilt. "Daha iyi görünüyorsun."

"Senin sayende," diye ekledi Kael. Tuniğinin yakasını aşağı çekti, böylece yara izinin neredeyse tamamen kamufle olduğunu görebildi. Kadın bir kez daha ona dokunmak ister gibi baktı ve bir kez daha kendini geri çekti. Kael, kızın kendisine uzandığını görünce nabzının hızlanmasından, kalbine davetsizce giren sıcaklıktan dolayı bir an için kendini azarladı. Mesafesini koruması gerektiğini kendine hatırlatmak zorundaydı.

"Raif bana bunun eski bir yaradan kaynaklandığını söyledi," dedi Aisling. Gerisini Kael'in tamamlamasına izin vermek için durakladı. Ağır bir iç çekişle masaya doğru işaret etti. Aisling'in oturması için bir sandalye çekti, sonra da karşısına oturdu. Altın rengi ışık Aisling'in yüzünde dans ediyor, yüz hatlarını yumuşatıyor ve gözlerini parlatıyordu. Kael bir an için karşısında oturan kızı takdir etmesine izin verdi. Kızıl Kadın'ın güzel olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Size söyledim," diye söze başladı, "büyülerim sayesinde kral oldum. Alçak Olan'ın bana verdiği armağan sayesinde bu rolü yerine getirmek üzere doğduğumdan beri Prelatlar tarafından yetiştirildim." Konuşurken aklını şimdiki zamanda tutmaya çalıştı. Hayatının o dönemine ait anılarda kaybolmak istemiyordu.

"Bir gemi," diye hatırladı.

Kael başını salladı. "Hayatım boyunca eşsiz bir gücün sembolü olarak saygı gördüm. Piskoposlar benden çok önce neler yapabileceğimi biliyorlardı; talimat kisvesi altında beni tekrar tekrar sınırlarıma kadar zorladılar. Onlar -ve Alçak Olan- tanıdığım tek aileydi. Onların öğretileri sayesinde açgözlülüğü öğrendim."

Aisling eğildi ve dikkatle dinledi. Her kelimeyi alıyor, kafasında Kael'in daha net bir görüntüsünü oluşturuyordu. Tek umudu bunun çok korkunç olmamasıydı.

"Onlar asla tatmin olmadı, ben de öyle. Daha fazlasını istedim: gücümü artırmak, krallığımı genişletmek. Wyldraíocht'u geçmek ve Seelie Sarayı'nın sonunu görmek. Gençtim ve gözü karaydım."

"Ve bu değişti mi?" Aisling tek kaşını kaldırarak nazıkçe alay etti.

"Ne olduğunu bilmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye . Yine de onun hızlı esprilerini özlemişti. Eğer enerjisi olsaydı, gülebilirdi bile.

Ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ, pekâlâ. Daha fazla kesinti yok."

"Kontrol eksikliğim beni, tıpkı Piskoposlar gibi, hayal kırıklığına uğrattı. Kontrol edebiliyordum ama bu tutarsızdı. Eğer sihrimi dizginleyebilirsem, onun üzerinde kalıcı bir hakimiyet kurabilirsem, onların bile tahmin ettiğinden on kat daha güçlü olabileceğimi biliyordum. Yüz kat daha fazla. Bu açgözlülük beni

tehlikeli bir yola girdik." Kael bacağını masanın altında zıplatmaya başladı. Aisling bir ayağını öne kaydırarak ayakkabısının burnunu onun botuna dayadı ve Kael bir nefes aldı.

"Bana bunların hiçbirini anlatmak zorunda değilsin, Kael. Bana bir açıklama borçlu değilsin." Bakışları sempatikti, yargılamadan yoksundu. Bunun onu rahatlatmasına izin verdi.

"Alçak Olan'la konuştum; ondan bir cevap istedim. Verdiği cevabı yanlış yorumladım. Kontrolümü güçlendirmek için bir kan ayinini tamamlamaya çalıştım. Tüm büyülerin bir bedeli vardır, ama en çok da *Sangelas*'ın. Bedeli pahalı ve acı vericidir. Ben de bu şekilde ödedim." Sonra gözlerini ondan kaçırdı ve vücudunun sol tarafını kısaca işaret etti.

"Sihrimi kaldırabileceğim en uç noktaya kadar zorladım ve sonra bunun ötesine geçtim," diye devam etti Kael. "Ve o zaman bile sahip olduğum küçük kontrolüm alındı. Şu anda sahip olduğum şey daha önce sahip olduklarımın en fazla bir kısmı. Bundan pişmanlık duyuyorum." Aslında Kael'in pişman olduğu pek çok şey vardı. Aisling'i gönderdiği için duyduğu pişmanlığı dile getirmesi, yıllar boyunca kendisinden özenle gizlediği diğerlerinin de farkına varmasını sağladı.

"Tüm bunlara tek başına katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diye fısıldadı Aisling.

Sadece başını salladı. "Hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz, sonrasında bu şeylerle yaşamının nasıl bir şey olacağını düşünmüyoruz."

Aisling nihayet uzanıp parmaklarını Kael'in elinin arkasında gezdirdiğinde Kael'in omuzlarındaki gerginlik azaldı. Kael'in gizli bir parçası Aisling'in onu bu şekilde görmesini istemişti; her kırık, zalim, çarpık parçayı gördüğünde bile onu hâlâ önemseyeceğini bilmek istemişti. Onu incitecek ve incitmiş olan keskin kenarları. Zırh gibi giydiği kör öfkeyi. Tüm o acı nefretin içinden, asırlık fırtınanın koptuğu özünü görebileceğini ve orada bekleyen fırtınadan korkmayacağını bilmek.

Ve burada oturuyordu, yılmadan ve korkmadan. Empatisi doğanın bir gücüydü.

Başparmağını adamın parmak eklemleri üzerinde gezdirdi. "Bana söylediğin için teşekkür ederim.

Eminim bunun hakkında konuşmak kolay değildir."

"Hikâyenin tamamını bilen tek kişi sensin," diye itiraf etti Kael. Prelates sadece denediğini ve başarısız olduğunu biliyordu; Raif sadece daha güçlü bir kral olmak için kendisinin bir parçasını feda ettiğini biliyordu. Aisling ve kendisinden başka kimse onu ayine iten kör edici, açgözlülüğü bilmiyordu.

Ve ikisi dışında hiç kimse buna kalkıştığı için duyduğu pişmanlığı bilmeyecekti.

"Ve" diye ekledi, kız tekrar konuşmadan, "başından beri aradığım kontrolü bana veren tek kişi sensin."

Aisling cevap vermek yerine sessizce oturup mum ışığının ellerinin üzerinde oynaşmasını izledi. Kael onun sessizlik içinde düşünmesine izin verdi. Düşünürken yüzü korunaksızdı; zihninde dönen çarkları görebiliyordu. Yüz hatlarında hüznün ve incinmişlik belirdi. Sonra da kararlılık.

Ayağa kalktı ve Kael de onun hareketini yansıttı. Sandalyelerin taşa sürtünme sesi, sessizliklerinden sonra daha gürültülü geliyordu.

"Biraz daha dinlenmene izin vermeliyim," dedi.

Kael yorgun bir yarım gülümseme sundu. "Keşke yapabilseydim. Yokluğumda meseleleri çok uzun süre başıboş bıraktım. Ama," diye duraksadı, bu gülümsemenin kalbini saran paniği maskeleyesine izin vererek, "kalacak mısın?"

Aisling başını salladı. "Eğer izin verirsiniz." "Sorgusuz sualsiz."

Tekrar başını salladı, kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Omzunun üzerinden bir şeyler daha söylemek istedi ama Kael onu çoktan kolundan yakalamış ve göğsüne doğru döndürmüştü.

Verdiği morartıcı öpücük onun daha fazla konuşmasını engelledi, onu gittiği için cezalandırdı. Onu gitmeye zorladığı için kendini cezalandırıyordu. Kadın önce dondu, sonra eridi. Öpücüğü derinleştirirken, dilini onun bekleyen dudaklarının arasına sokarken, parmaklarını çenesinin etrafında kıvrarak onu kendisine karşı sabitledi. Onun için yanıp tutuşuyordu: teninin onunkine değmesi için, pürüzlü kenarlarının sıyrıklarına rağmen ona karşı bu kadar nazik olması için. Kendisi gibi o da sert ya da kaba olabilirdi ama Aisling böyle biri değildi.

Aisling'in vücudundaki değişimi hissetti, ilk şaşkınlığı yerini hızla bir özlem dalgasına bıraktı ve ona kendisinininkini yansıtan bir coşkuyla karşılık verdi. Ağzıları neredeyse çaresiz bir yoğunlukla birlikte hareket ederken kolları onun boynuna dolandı ve bir şekilde aralarında asılı kalan söylenmemiş her kelimeyi dile getirdi. Kendini tam da bu ana sabitlemeye çalışırken Aisling'i kavrayışı hafifçe sıkılaştı. Aisling'in ağzı sıcak ve talepkârdı; Kael'in nefesi onunkine karıştı ve onu öyle bir açlıkla öptü ki bu onu korkuttu. Yine de bu onu korkutmuş gibi görünmüyordu.

Sadece büyük bir isteksizlikle onu tutuşunu gevşetti ve ayaklarının üzerine yerleşmesine izin verdi. Elleri aşağı kayarak adamın kollarında dinlendi.

ama elini kızın beline doladı. Onu bırakmaya hazır değildi. Kael dudaklarını onun dudaklarına bastırarak, "seni çağıracağım," diye söz verdi. bu sefer alnına. Yanakları kızaran ve gözleri parlayan Aisling, ayrılmadan önce sadece başını sallayabildi.

THE WHITE BEAR

AISLING

Briar, Kael'kapısını arkasından kapatmayı başaramadan neredeyse Aisling'in üzerine atılmıştı. Öne doğru hamle yaptı ve ön pençelerini tam göğsüne dikerek, ağırlığıyla dengesini sağlayana kadar onu birkaç adım geriye devirdi. Rodney olduğu yerden ona kaşlarını çatarak baktı Koridorun karşı tarafındaki soğuk zemine oturdu. "Gerçekten mi, Aisling?" diye . "Yıllardır oradaydın."

Aisling Briar'ın patilerini bıraktı ve Rodney'nin yanına geçerek onun ayaklarından birine hafifçe vurdu. "Bunca zamandır burada beklemek zorunda değildin."

Alay etti. "Tek yaptığım bu olduğu için şanslısın; seninle gelmeliydim."

"Ben iyiydim," diye ısrar etti Aisling. Rodney'ye elini uzattı ve da elini tutunca, onu ayağa kaldırdı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Rodney sırtını ovuşturdu ve omuzlarını yuvarladı, oradaki sertlikten irkildi. Bir gece önce girdikleri yöne doğru koridorda yürümeye başladı. Briar da Aisling'in yanında yürüyor, arada sırada başını Aisling'in elinin altına sokup kaşıyordu.

"Uyuyakalmışım." Dudakları karıncalandı ve yanakları sıcaktan kızarmış gibi hissetti. Rodney'nin kendisinden çok yolunu bulmaya odaklanmış görünmesine sevinmişti.

Yalan.

"Onunla değil mi?" diye üsteledi. Adamın ses tonundan ya da Kael'in adını söylemekten kasıtlı olarak kaçınmasından hoşlanmamıştı. Ona resmi unvanıyla hitap etmesi bile kulağa daha nazik gelebilirdi.

"Hayır, *Kael*'le değil." Aisling meramını anlatmak için onun adını vurguladı. "Ama yapmış olsaydım bile bu seni hiç ilgilendirmezdi."

Rodney, Kael'in süit odalarının girişinden çok da uzak olmayan bir yerde, Aisling'e kendileri için hazırlanmış olan bitişik odaları gösterdi. Aisling için ikisinden daha derinde olanı seçme cüretini göstermişti, böylece koridora geri dönmek için hem ortak banyolarından hem de onun odasından geçmesi gerekecekti. Bunu bilerek yaptığından hiç şüphesi yoktu.

Çantası yatağın üzerindeydi, açıktı. Rodney, Briar'ın yemeğini çıkarmış ama kâseye dokunmamıştı. Şimdi Aisling'in yanına döndüğüne göre, günlerdir yemediği kadar yemişti.

"En iyi arkadaşın olarak endişelenmeye hakkım var. Bu yüzden kendini riske attığında, bu kesinlikle beni ilgilendirir." Rodney oymalı kapı aralığına yaslandı ve Aisling'in çantasını karıştırıp yeni giysiler bulmasını izledi.

"Risk altında değildim. Beni göndereceğini düşündüm," dedi Aisling, yatağın ayak ucundaki bankta otururken, "ama bana zarar vermeyeceğini biliyordum."

"Şey," diye başladı, rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve boynunu ovuşturdu. Şimdi yüzü kızarıyordu ve Aisling'den başka bir yere bakmamak için yoğun bir çaba sarf ediyordu. "Eğer herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen... dinleyebilirim. Harika bir tavsiye verebileceğimden şüpheliyim ama-"

Aisling burnunu kırıstırarak onun sözünü çabucak kesti. "İğrenç, hayır. Teşekkürler ama hayır."

Rodney derin bir iç çekti. "Şükürler olsun. Bunu gerçekten duymak istemiyordum."

Aisling gözlerini devirdi ve Rodney'i kendi tarafına geri çağırarak yıkanmasını ve üstünü değiştirmesini söyledi. Sabunu vücudunda gezdirirken parmakları hâlâ titriyordu, döndüğünden beri göğsünde biriken duygular sinirlerini iyice germişti. Ve o öpücük, o öpücük ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Onu özlemişti. Bir zamanlar onun böyle bir duyguya sahip olabileceğini düşünmezdi. Ama Kael herkesin onu sandığı gibi bir canavar değildi. Kendini öyle gösteriyordu.

Rodney dışarı çıktığında yatağına yayılmıştı ve ona katıldı. Köşede duran, meyve ve ekmekle dolu masaya doğru başıyla işaret etti. "Bir dakika önce bir ocak bıraktı bunları. Bir şeyler ye."

Aisling, arkasına yığılmış yastıkların arasında çoktan rahatlamıştı, başını yatak başlığına yasladı. "Birazdan geleceğim."

Rodney sinirli bir iniltiyle yataktan yuvarlandı ve tepsiyi kendisi almaya gitti. Aralarına koydu, sonra bir ruloyu ikiye böldü ve yarısını Aisling'e uzattı.

"Ye," diye emretti. "Hemen. Dairene dndğmzden beri hiç yemek yemedin."

Aisling ekmekten bir ısırık alıyormuş gibi yaptı. Bunu yaptıktan sonra, gerçekten ne kadar a olduğunu fark etti. Bir tabağı meyve ile doldurdu ve sonra tekrar yerine oturdu. Rodney başıyla onayladı.

"Burada olmana sevindim," dedi ona. Seelie Sarayı'na yaptıkları ziyaret sırasında bu duyguyu dile getirmemişti ama keşke dile getirseydi diye düşündü. Bunu çok daha sık söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Rodney gibi bir arkadaşı olduğu için şanslıydı.

Kendi omzuyla onun omzunu dürttü. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok Ash." "Bunun doğru olduğundan emin değilim ama her minnettarım."

Aisling ısırdı

şeftaliye benzeyen ama tadı aşırı tatlı bir karpuzda daha yakın olan bir meyve parçasına. Onu mideye indirdi ve yalnız olsaydı parmaklarının arasından akan suyu yalayabilirdi. ekirdeği küçüktü; onu dilinin üzerinde yuvarladı ve taşıdığı son lezzet parçalarının tadını çıkardı.

"Peki şimdi ne olacak?" Rodney sordu.

"Sanırım Kael'e üç Numaralı Kapı'dan bahsetmem gerekiyor." ekirdeği tabağına bıraktı ve Rodney kendisi için alamadan önce tepsideki şeftaliye benzeyen diğer meyveye açlıkla uzandı.

O anda dimdik oturdu ve birkaç zm tanesini yere yuvarladı. "Cehennem gibi biliyorsun."

Aisling yüzünü buruşturdu; bu tepkiyi bekliyordu. "Bilmesi gerekiyor. Ve birinin yardımına ihtiyacımız var; elimizdeki tek şey o resim. Var olup olmadıklarını bile bilmiyoruz."

"Aynen yle Ash. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Kesin olmayan bir şeyi neden ona söyleyelim ki?" Rodney bastırdı.

"nk belki o daha fazlasını biliyordur. Burada da kitaplar var." Eski kitaplar... Ktphanedekiler değil, daha önce çok dikkatli bir şekilde düzenlenmiş olarak gördükleri.

Kael'in çalışma odasındaki raflarda. Tarihe olan sevgisiyle Gümüş Azizler'i en azından duymuş olmalıydı.

"Dinle." Rodney yatakta Aisling'in yüzüne doğru kaydı ve tekrar konuşmak için onun kendisine dönmesini bekledi. "Onunla aranızda *bir şeyler* olduğunu anlıyorum, ama bu ona bu konuda güvenebileceğin anlamına gelmez."

"Sanırım yapabilirim," savundu. En azından yapabileceğini umuyordu.

"Bunun uygulanabilir bir seçenek olduğunu kabul edeceğini size düşündüren nedir? Bu onun için de uygun bir çözüm değil. Kehanetin vaat ettiği sarayının yıkımı olmayabilir ama yine de iktidardan uzaklaştırıldığını görecektir."

Aisling hayal kırıklığına uğramış bir halde parmaklarını nemli saçlarında gezdirdi. "Bilmiyorum Rodney. Belki öyle, belki de değil. Ama ona söylemek zorundayım. En azından denemek zorundayım."

"Neden?" diye sordu.

Yanağının içini çiğnedi, kaburgalarının arasındaki boşluklarda acı çiçek açıyordu. Pişmanlıkları olan tek kişi Kael değildi; kendisinin de boğuşması gereken pişmanlıkları vardı. Acı bir şekilde, bu manipülasyon oyununa en başından beri ikna edilmemiş olmayı diledi. Kael'i tanısaydı -onun kendisi için ne anlama geleceğini bilseydi- her şeyi farklı yapardı. Onu asla bu şekilde kullanmazdı.

"Çünkü ona bir daha yalan söyleyemem," dedi Aisling sessizce. "Ash-" Rodney başladı ama Rodney onun sözünü kesti.

"Hayır, Rodney. Artık sır yok. Bunu artık benim yöntemimle yapacağız."

Oflayıp puflayarak yastıklara yaslandı. "Senin yöntemin stratejik değil."

"Strateji bizi hiçbir yere götürmedi. Gölgeormanı Annesi'yle tanıştığım o ilk sabah sana geldiğim zamankinden daha yakın değiliz hâlâ." Aisling meyveyi ısırdı, damlayan tatlı nektarı emdi.

etinden.

"Bizi Gümüş Azizler'e ulaştırdı," diye savundu.

"*Araştırma*," diye düzeltti, "bizi tarafsız bir yönetici parti olarak çağrılabilir ya da çağrılmayacak eski bir Fae mahkemesi efsanesine götürdü." Bu şekilde ortaya koyduğunda gerçekten de iç karartıcıydı. Rodney'nin içine kapandığı sessizlikten, onun da şimdi kendi omuzlarına yüklenen aynı hayal kırıklığı duygusunu hissettiğini anladı.

Kael onu çağırıldığında Aisling ve Rodney yatakta uyukluyor, Briar da ayaklarının dibinde uzanıyordu. Aisling'e notu getiren Methild'di ve koridorda koşuşturmadan önce küçük kâğıt parçasını uzatırken yaşlı ocağın gözlerinde nezaket gördüğüne yemin edebilirdi.

Aisling notu okurken Rodney yataktan kalkıp gerindi. Uzun bir mesaj değildi, özellikle sevgi dolu bir şey de yazmıyordu ama adını Kael'in el yazısıyla görmek yine de yüzüne bir gülümseme getirdi. Onun kaba haritası da öyle. Onu da katlayıp diğeriyle birlikte saklayacaktı. Onu atmaya bir türlü cesaret edememişti.

"Ben de geliyorum." Rodney ayakkabılarını çekiyordu. Briar bunu fark etti ve hemen Aisling'in kalçasına yapıştı.

"Hayır, değilsin." Kendininkini de giydi ve ceketini çekiştirdi. "Peki o zaman ne yapmam gerekiyor?" Rodney kollarını kavuşturdu, kederli, somurtan bir çocuğa çok benziyordu.

Aisling gözlerini devirdi ve açık kapıyı işaret etti. "Git yap," diye önerdi.

Rodney bir kaşını kaldırdı. "Tam olarak ne?"

"Bilmiyorum, Rodney, git kaynaş. Bağlantılar kur. Lyre'ın buradaki tek müttefikimiz olmamasını tercih ederim. Bize daha iyi arkadaşlar bul." Aisling Rodney'nin ağır iç çekişlerini duymazdan geldi ve onun yerine dikkatini ayaklarının dibinde oturan Briar'a çevirdi. Kuyruğu yerde geniş bir yay çizerek ileri geri sallanıyordu. Sonra da tasmaşını sandalyenin arkasına asılı olduğu yerden çekip yakasına taktı. Kael'in Beyaz Ayı'yla tanışma vakti gelmişti.

Undercastle'a yaptığı son ziyarette, koridorlarda tek başına dolaşmasına izin verildiğinde, Aisling kendini neredeyse görünmez hissetmişti. Etrafındaki telaşlı hareketlilik, onun oradaki varlığını umursamadan devam ediyordu. Ama şimdi, yanında hantal hantal yürüyen Briar varken, periler ona göz açtırmıyordu - en çok da ocaklar. Briar, Seelie Fae'ler tarafından üzerine titrenerek geçirdiği günlerin ardından büyük ölçüde duyarsızlaştığı için hiç rahatsız olmamıştı. Yine de burada kürkünü örmekle bu kadar ilgilenen bir peri bulması pek olası değildi.

Kael sanki çoktan kapı kolunu tutmuş, hazır bir şekilde onun gelmesini bekliyormuş gibi, Aisling'in ikinci vuruşundan önce kapıyı açtı. O

Kralın kokusunu alır almaz savunma pozisyonuna geçen Briar'ı görünce kaskatı kesildi.

"Canavarını getirdiğinden haberim yoktu," diye onayladı Kael, bir adım geri çekilerek. Aisling Briar'ın tasmaını sıkıca kavradı ve onu arkasından çalışma odasına çekti. Briar'ın tüyleri diken diken olmuş, dişleri kamaşmıştı ama henüz hırlamaya başlamamıştı.

"Bu Briar," dedi. Kael ona sadece endişeyle bakınca ekledi, "İri ama zararsızdır. Dürüştür."

"Büyüleyici." Kael mesafesini korudu.

Aisling Briar'ı oturması için yönlendirdi, sonra Kael'e uzandı. "Buraya gel, seni koklamasına izin ver, sakinleşecektir."

"Yapmamayı tercih ederim." Kibar ve tarafsız bir ifade takınmasına rağmen, ses tonu kesikti ve bakışları bir yırtıcı hayvanın diğerini incelemesi gibi keskin bir şekilde Briar'ın formu üzerinde gezindi.

"Unseelie Kralı'nın bir köpekten korkacağını hiç tahmin etmezdim," diye alay etti Aisling, kahkahasını bastıramayarak.

"Ben hiçbir şeyden korkmam," diye karşılık verdi Kael. "En azından Beyaz Ayı'dan."

"O zaman buraya gel," diye ısrar etti, eli hâlâ ona uzanmıştı. "Lütfen. Bu benim için çok önemli."

Küçümsemesini daha fazla saklamaya çalışmayan Kael tereddütlü adımlarla çalışma odasını geçti. Aisling onun elini yakaladı ve Briar'ın önünde sabit tuttu. Parmaklarının altında Kael'in hızla atan nabzını hissedebiliyordu; kolundaki kaslar eğitilmişti ve en ufak bir provokasyonda kalçasındaki hançere doğru hareket etmeye hazırды.

Briar yaklaşmayı reddedince diz çöktü ve isteksiz Kael'i de yanına çekti. Dizlerini bükerek çömeldi. Sonunda Briar yavaşça Kael'in parmaklarının ucunu kokladı. Bu gergin bir uyumdu ama şimdilik onu tatmin etmeye yetmişti. Parmaklarını bıraktığı anda çift birbirinden ayrıldı. Kael masasının arkasına çekildi.

"Dramatik," dedi. "İkiniz de."

"Bir uyarı iyi olabilirdi." Kael hâlâ gergindi, kollarını kavuşturdu ve sandalyesinin arkasına yaslandı. Aisling bir an etrafına bakındı. Kael'in çalışma odasını ziyaret ettiği diğer tek sefer felaketle sonuçlanmıştı. Bakışları onu sıkıştırdığı rafa takıldı. Adamın yüzü bir kez daha zihninde canlandı, gözlerindeki öfke acıyı zar zor gizliyordu. Şiddet

Boğazındaki eli onu bırakmadan önce söz vermişti. Aisling titredi ve kendini Briar'a bastırdı.

Kael onun nereye baktığını fark etti ve hafızasında hangi görüntünün ön plana çıktığını anladı. Belki de kendisi de aynı acı hatıraya kapılmıştı.

"Biraz yürüyelim mi?" diye teklif etti. "Son ziyaretinizden bu yana gece bahçesinde yeni çiçekler var."

Aisling minnetle başını salladı. "Temiz hava kulağa harika geliyor."

Şu anda bile, kış Unseelie Sarayı'nın üzerine çökmüşken, gece bahçesi her zamankinden daha gürdü. Ağaçlar karla, çiçeklerle ve buz sarkıtlarıyla öylesine yüklüydü ki, dalları patikanın daraldığı yerde Aisling'in başının tepesine değiyordu. Zehirli çiçekleri koklamasını engellemek için Briar'ı kısa bir tasmayla dış bacağına sıkıca tutuyordu ama o da Kael'i izlemeye odaklanmıştı.

"Buradan ayrıldığında," diye başladı Kael, "nereye gittin?" Aisling hemen cevap vermeyince elini tutup kolunun üzerine ve göğsüne yasladı.

Bu basit jest, itirafını yapması için yeterince rahatlatıcıydı. "Seelie Sarayı'na gittim."

Kael sadece başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Aisling ziyaretini kısaca anlattı, Laure'un onu Kael'e karşı bir silah olarak kullanma niyetini geçiştirdi ve bunun yerine saray hakkında fark ettiği şeylere odaklandı. hala oyalanan uğursuz temelleri.

"Onların hükmettiğini görmek istemiyorum. Onlar daha iyi değiller..." Niyetinin ne olduğunu söylemeden sözünü kesti.

"Biz mi?" Kael boşluğu doldurdu. "Sorsaydın sana bunu söyleyebilirdim."

Aisling omuz silkti. "Kendim görmeseydim sana inanmazdım. Oraya gittiğimde bile ilk başta fark etmemiştim." Sonra bir nefes aldı ve bir sonraki ifşaat için kendini çelikleştirdi. "Ama bence üçüncü bir seçenek daha olabilir."

"Dinliyorum."

Aisling isteksizce elini Kael'in kolundan çekerek ceketinin cebinden notun yanına koyduğu katlanmış kâğıt parçasını çıkardı. Dikkatlice açtı ve incelemesi için ona uzattı. Parlak

Ay tepemizdeydi ve meleğin trompet çiçeklerinin yumuşak, mavi ışıltısı basılı sayfayı aydınlatıyordu.

"Bunu tanıdın mı?" diye sordu.

Kael, "Evet, orijinal resim bende," diye düşündükten sonra başparmağını Rodney'nin kitaptan kopardığı sayfanın yırtık kenarında gezdirdi. "Bu baskıyı nereden buldun?"

"Seelie arşivleri," diye itiraf etti Aisling, biraz da utangaç bir tavırla. "İlk üç sarayı gösteriyor, değil mi? Sizininki, Seelie Mahkemesi ve Gümüş Azizler?"

Kael bırakıp ona baktı, dudaklarının kenarlarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Onlara böyle mi diyorsun?"

"Rodney'nin bulabildiği en yakın çeviri buydu."

"Gümüş Azizler," diye tekrarladı ve sonra Fae dilinde gerçek isimlerini söyledi. "Onlar saraylarımızın bölünmesinden bile önce geldiler ve kısa bir süre sonra ortadan kayboldular. Onlar Tuatha Dé Danann-Işık Getirenler'di, ilk Fae ırkı. Ne ırkları ne de büyüleri Wyldraíocht'ta çok çok uzun zamandır görülmedi."

"Onlar gerçekten gerçek miydi?" Aisling merak etti. "Bulduğumuz kitapta efsane gibi anlatılıyordu."

"Pek çok kişi öyle olduğunu iddia ediyor. Gümüş Azizleriniz hakkındaki gerçeklere ulaşmak çok zor." Kael elindeki sayfaya bir kez daha baktıktan sonra Aisling'e geri verdi. O da sayfayı cebine geri koydu.

"Ama sen onları biliyorsun?" diye sordu.

Kael başını salladı. "Koleksiyonumda bir kitap var, mahkemelerin kurulmasındaki rollerini anlatan çok az sayıdaki kitaptan biri."

"Ya tekrar bulunabilselerdi? Ya bir şeyleri düzeltebilirlerse?" Aisling sözlerinin kulağa ne kadar zorlama geldiğinin farkındaydı ama arşivdeki sayfayı bulduklarından beri bu çözüm umuduna o kadar umutsuzca sarılmıştı ki umursamadı bile.

"Bu kehanette onların hiçbir rolü olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun." Kael'in sesinde Aisling'e belki onun da aynı umudu hissetmeyi arzuladığını söyleyen bir hüznün vardı.

"Kehanet açık değil; ne anlama geldiğini belirlemenin bize düşmediğini kim söyleyebilir?" diye tartıştı.

"Kehanetler böyle işlemez."

"Kim demiş?" diye tekrar meydan okudu. "Bırak sözlerinin ardındaki niyeti, kimin yazdığını bile bilmiyorsun. Bu bir kehanet, kullanım kılavuzu değil." Gölgeağacı Ana'nın sözlerini tekrarlardı

O gece alıllıkta ona söylenenler, onu o kadar hayal kırıklığına uğratan sözler Şimdi farklı bir yol olasılığı sunuyordu.

Kael bir kaşını kaldırdı. "Bizden biri gibi konuşmaya başladın."

Aisling kısa bir süre için gülümsedi. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Elini tekrar tutan Kael, Aisling'i çekerek bahçedeki yavaş ve kıvrımlı yürüyüşlerine devam etmelerini sağladı.

"Planınızda tek bir kusur görüyorum," dedi. "Ve bu hiç de önemsiz değil."

Aisling nefesini tuttu. "Neymiş o?"

"Yine de mahkememin özerkliğini kaybettiğini göreceksiniz."

"Şart değil," diye ısrar etti hemen. "Ben onları daha çok tarafsız bir üçüncü taraf olarak görüyorum. Barışa geçişi denetleyebilecek tarafsız bir organ gibi. Sırf hiç umurunuzda olmayan dominyonlar üzerinde kontrol sahibi olmak için bu savaşın sonsuza dek sürmesini istemezsiniz herhalde?"

"Benim savaş için doğmuş bir yaratık olduğumu unutmuş gibisin." Kael ona yan gözle bakarken dudakları kuru bir sırıtışa dönüştü.

"Savaş için *yetiştirilmiş* olabilir. Ama bunun için doğmuş?" Aisling ciddiyetle başını salladı ve adamın kolunu sıkıca kavradı. "Sende bundan çok daha fazlası var."

Kael öyle ya da böyle bir cevap vermeden ya da planının olasılığını bile kabul etmeden, yollarını Undercastle'a doğru yönlendirdi. "Bu gece hava çok soğuk," diye açıklama yaptı. "Isınmanız gerek."

Aisling daha fazla ısrar etmedi ama henüz pes etmemişti. Adam onun fikrini kabul etmemiş olsa da, hayır da dememişti.

34

LEVERAGE

KAEL

S Uzun kılıcını elinde sıkıca kavrayıp ileri atılırken Kael'in alnında boncuk boncuk yaşlar belirdi. Işığı yakaladığında parlıyordu. Raif darbeyi kolayca savuşturdu ve kalkanından sıyrılmasına izin verdi.

"Bu gece vuruşların çok yavaş," diye yorumladı bir başka darbeyi savuştururken. "Tutuşunu yumuşat."

"Kavrayışım iyi," diye homurdandı Kael. Saçları ensesinde bağladığı yerden çözüldü ve şakağından damlayan tere yapıştı. Sonunda Raif'in kalçasının dış tarafına bir darbe indirdi, bıçak Raif'in kalın antrenman derisini ısırdı. İkili neredeyse bir saattir antrenman yapıyordu ve Kael'in büyük hayal kırıklığına rağmen Raif'in altı vuruşuna karşılık sadece dört vuruş yapabilmişti. Pratik yapmamıştı ve dikkati dağılmıştı.

"Neredeyse bir aydır ilk kez silah kaldırdığına göre iyi bir çaba," diye değerlendirdi Raif, dövüşlerinden neredeyse hiç yorulmamıştı. "Gücün geri gelecektir. Beni endişelendiren odaklanman."

Kael, derisinin kemerini çözerek Raif'e sert bir bakış . "Yeteneklerimi değerlendirmenizi istediğimi hatırlamıyorum Kaptan."

"Ama yine de aynı şeyi yaptım," diye karşılık verdi Raif, sonra içini çekti. "Bir hata mı yaptım?"

"Beni dövmek mi? Bazıları öyle diyebilir." Kael nemli saçlarını düzeltmek için uzandı ve telleri kabaca teninden geriye doğru itti.

"Kızı getiriyorum, Kael. Senin iznin olmadan bunu yapmamalıydım." Raif eğitim alanının kenarındaki banklardan birine ağır ağır oturdu ve hançeriyle botunun tabanında sıkışmış bir taşı kazıdı. Kael bitişikteki bir banka oturdu. Dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğildi.

"Sen doğru kararı verdin. Sen ben hâlâ kendimden uzakta olacaktım." Kael'in yüksek sesle itiraf etmesi zor bir şeydi, onu uçurumun kenarından sürükleyen kişi bu insan kız olmuştu. Raif de bunu biliyordu ve Kael konuşurken gözlerini çizmesindeki taştan ayırmadı.

Raif, "O, Kızıl Kadın'ın olmasını beklediğim gibi biri değil," dedi.

"Hiç de öyle değil," diye onayladı Kael. "Benim hayal ettiğim versiyonu öldürmek kesinlikle daha kolay olurdu."

"Yine de beklediğim kadar cesur biri. Ayrılma şeklinize rağmen, ona yaralanmanızdan bahsettiğimde geri dönmesi için ikna etmek çok az zaman aldı." Raif kayadan vazgeçti ve derisini çıkarmaya başladı. Kael de aynısını yaptı.

"Gerçekten de öyle." Aisling'e sadece cesur demek hafif kalırdı ama onun anlatacak kadar güçlü bir kelime bulamıyordu. Belki de aptallıktı, kendisini öldürmek istediğine inandığı erkeğe yardım etmek için geri dönmüştü. Hangisi olursa olsun, bunun için minnettardı.

"Benimle gelmek ister misin?" Raif, deri göğüs plakasını kolunun altına sıkıştırmış bir halde ayakta durarak sordu. "Bu sabah için bir çevre görevi aldım. Bir tahminde bulunacak olursam, şimdi odana dönersen uyuyamayacağını söyleyebilirim."

"Dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir," diye kabul etti Kael.

Eyerlendikten sonra, Kael Furax'a akıcı bir şekilde bindi ve ağaç hizasında Raif'e katıldı. Biraz daha küçük ama daha az korkutucu olmayan kısrağı sabırsızca kişnedi ve homurdandı.

"Kaptan sensin," dedi Kael rotalarına başladıklarında. "Neden devriye gezmeye devam ediyorsun? Özellikle de bu saatte. Bu iş çok daha acemi askerler için."

Raif patıkaya sarkan alçak bir dalı kesti ve atı onu tekmeleyerek karla kaplı zemine düşürdü. "İyi bir lider asla adamlarından kendilerinin yapmayacağı bir şeyi yapmalarını istemez. Ve sabahın sessizliğini seviyorum. Düşünmek için iyidir."

Kışlamak için geride kalanların kuş sesleri dışında sessizdi. Kael, Furax'ın ritmik hareketlerine uyum sağladı ve keskin, soğuk havayı içine çekti. Bu saatte dışarıda olması pek sık rastlanan bir durum değildi -gün batımını gün doğumuna tercih ederdi- ama sarayının geri kalanı gün için emekliye ayrılmışken uyanık olmanın huzur verici bir yanı vardı.

"Peki düşünmek zorunda olduğun şey ne?" Kael sordu.

"Seninle aynı, büyük ihtimalle. Savaş, sarayınızın geleceği. Kızıl Kadın'ın tüm bunlar için ne anlama geldiğini." Raif ormanın derinliklerini taradı ama herhangi bir hareket belirtisi yoktu. Yıllardır Yeraltı Kalesi'ne bu kadar yakın bir tehditle karşılaşmamışlardı ama yine de devriyeler saat gibi işlemeye devam ediyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Kael öne uzanıp Furax'ın yelesine düşen bir tutam karı temizledi, sonra eyerinde geriye yaslandı. Ona ne yapması gerektiğini, ne yapabileceğini söyleyecek bir danışman diledi. Raif ona ancak bu kadar yakındı; Aisling'in varlığı kesinlikle Werryn'e götüreceği bir mesele değildi.

"Kehanette belirtildiği gibi sizi yok etmek istediğini sanmıyorum.

Ama," diye ekledi Raif düşünceli bir şekilde, "bu kehanetin bir nedeni var."

"Kalsa ve bu uğurda hiçbir şey yapmasa bile, ne olursa olsun bu gerçekleşecektir. Kader her şeyi çoktan harekete geçirdi." Kael duygularını sesinden bastırmak için elinden geleni yaptı. Soğukkanlı rasyonalizasyon konusunda her şeyden daha yetenekliydi ama içinde bulunduğu durum bu yeteneğini sınıyor ve başarısız oluyordu. Uzun zaman önce duygularını zapt etmek, onları yolundan uzak tutmak için kurduğu barajda bir çatlak vardı ve Aisling'i her düşündüğünde bu çatlak daha da genişliyordu.

"Ne yapacaksın?"

Kael o keskin havadan derin bir nefes daha çekti. Ciğerlerindeki soğuk onu biraz yatıştırdı. "Barış görüşmelerinde bir tür arabuluculuk yapmaları için Gümüş Azizler'i aramayı önerdi." Sonra gerçek isimlerini yavaşça telaffuz etti, sanki kelimeler tek başına onları geri getirme gücüne sahipmiş gibi. Çeviri belki daha az etkileyici olsa da, bir şekilde daha güvenli hissettiriyordu.

"Gümüş Azizler mi?" Raif şaşkın bir kahkaha attı. "Bu yapılabilir mi ki?"

Kael dürüstçe, "Emin değilim," dedi.

"Bu ismi bir asırdır duymamıştım. O zaman bizi eski günlere mi döndürmek istiyor? Gümüş Azizler'in her iki mahkemede de hüküm sürdüğü günlere mi?" Raif atını daha dar bir patıkaya doğru yönlendirdi. Furax, Kael'in yönlendirmesi olmadan onu takip etti.

"Emin değilim," diye tekrarladı. "Bence böyle bir çözümün uygulanabilir olabileceğine inanacak kadar saf ve idealist." Kendisinin de öyle olmasını diledi. Aisling'in gözlerinde parlayan umudu görmek onu neredeyse yıkıyordu; daha önce hiç böyle bir Şey hissetmemişti. Ama hissetmek istiyordu. Ve tüm diyarda ona bu ilhamı verebilecek biri varsa, o da Aisling'di.

Raif heybesini karıştırdı ve bir Şişe ıkardı. Bir yudum aldı, sonra Kael'e uzattı. "Olabilir. Ama seni korumak istediği çok açık."

"Yanlış yola sapmıŐ." Kael Şişeyi minnetle kabul etti, bal Şarabı dilini ve boğazını ısıtıyordu. Şişeyi boşaltmadan önce kendini durdurdu ve arkadaşına geri verdi.

"Seni nemsiyor." Raif ikisini bitirdi ve Şişeyi bir kenara koydu. "Yine yanıŐ yola sapmıŐ."

Raif tekrar konuşmadan önce ikili bir süre sessizlik içinde at sürdü. "Eğer mümkün olsaydı - eğer Gümüş Azizler'i yetiŐtiren kişi *sen olsaydın* - bu sana sonuç üzerinde daha fazla koz verebilirdi."

Kael Raif'e baktı. "Devam et."

"Eğer onları yetiŐtiren siz olursanız, sizi iŐbirlikçi taraf olarak göreceklerdir. Seelie Sarayı'ndan ziyade bu savaşın barıŐçıl bir Şekilde sona ermesini istediğinize inanırlarsa, bu size müzakerelerde daha fazla g kazandırabilir."

Kael birkaç dakika boyunca bunu düşündü, olasılıklar üzerinde kafa yordu. Her bir yol zihninde canlanıyor, her bir karar sayısız diğerine dallanıyordu. Emin olduğu tek yol Aisling'in yanında olduğu yoldu.

Kael sonunda, "Eğer haklıysan, sonucu kontrol altında tutmanın en basit yolu bu olabilir," diye onayladı. "Sonucun mahkememiz için en azından bir nebze olumlu olmasını sağlayabilirim."

Raif, "Bu kesin bir Şey değil, ancak Şu ana kadar değerlendirdiğimiz en iyi Őeenek olabilir," dedi ve ekledi: "her ne kadar naif ve idealist olsa da."

Kitap tam da Kael'hatırladığı yerdeydi; çalışma odasındaki masanın hemen arkasında, en değerli el yazmalarını sakladığı rafta, diğer iki kalın kitabın arasında duruyordu. Bunlar onun en sevdikleri değildi - onlar yıllar boyunca tekrar tekrar döndüğü eskimiş sayfalarla doluydu.

yıllar. Bunlar en eski ve en nadir olanlarıydı. Bunlara nadiren dokunurdu.

Öküz kanı deriden ciltlenmişti, yıpranmamıştı, sırtı zar zor kırışmıştı. Uzak bir egemenliği ele geçirdikten sonra toplanan bir ödülün parçası olarak ona getirildiğinde, ortasından sicimle bağlanmış gevşek bir sayfa koleksiyonundan ibaretti. Onu ciltletmiş ve yıpranmanın sadece değerini azaltacağını bildiği için o zamandan beri sadece birkaç kez açmıştı. Şimdi koridorlarda yürürken onu göğsüne yaslıyordu.

Raif'le konuştuktan sonra iyi uyumuştı ama günün geçmesini ve Aisling'in uyanmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Onunla tekrar konuşmak istiyordu. Daha da ötesi, onu tekrar görmek istiyordu. Gece bahçede birlikte yürüdükten sonra onu süitinin kapısında bırakması büyük bir çabayla olmuştu. Eğer istediği gibi olsaydı ve Beyaz Ayı'yı refakatçi olarak getirmeseydi, onu kendi odasına geri çağırırdı.

Notunda istediği gibi, o gece geç saatlerde taht odasında onu bekliyordu, ama púca ve Beyaz Ayı'nın ona eşlik ettiğini fark ettiğinde onu görmekten duyduğu memnuniyet biraz azaldı. O içeri girdiğinde ikisi de hırlamak ister gibi bakıyordu.

"getirmişsin," diye sertçe gözlemledi Kael.

Aisling ona özür dileyen bir gülümseme fırlattı. "Israr ettiler."

Rodney omuzlarını dikleştirerek, "Biz bir paket anlaşıyoruz," dedi.

"Şikâyet etmiyordum," dedi Kael, her ne kadar doğru olmasa da. "Umarım odalarınız tatmin edicidir? Ve karnınız doydu mu?"

"Bize çok iyi bakıldı, teşekkür ederim." Aisling yine gülümsedi. Bu gülümseme içini ısıttı.

"Her şeye rağmen misafirperverlikten anladığını görmek güzel." Aisling dirseğini onun kaburgalarına sapladığında Rodney homurdandı. Kael bu iğneyi görmezden geldi.

"Gel," dedi. "Size bir şey göstermek istiyorum." Uzun adımlarını, grubu taht odasının uzak tarafına götürürken Aisling'in yanına düşmesine yetecek kadar kısalttı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, Rodney birkaç adım geriden asık suratla yürürken sadece Kael'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Peki, teşekkür ederim." Kael'in parmakları taşıdığı kitabın kenarlarında sıkılaştı ve uzanıp Aisling'in elini tutma ya da yanağına düşen saç telini süpürme isteğini bastırdı. "Pekâlâ." Taht odasının girişindeki kapıyı iterek açtı.

Burası küçük bir alandı, doğal bir yapıdan ziyade taşla elle oyulmuştu.

taht odası gibi bir mağaraydı. Ortada uzun bir masa vardı ve duvarlarda yanan meşaleler masanın etrafındaki sağlam sandalyeleri aydınlatıyordu.

İçeri girdiklerinde Kael, "Ara sıra burada toplantılara katılıyorum," diye açıkladı. Briar içini rahatlatacak şekilde ona hâlâ geniş bir alan bırakıyordu. "Genelde lordlarla ya da muhafız kaptanlarıyla. Undercastle'a girmelerine izin vermek istemediğim kişileri çalışma odamda görmek isterim."

Aisling'in gözleri Kael'in turunun amacını çoktan bulmuştu ve sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi mekânın arka tarafına doğru ilerliyordu. O ve Rodney de onu takip ederek arka duvarın önünde durdular ve orada asılı duran sanat eserlerine baktılar.

"Orijinali bu," diye mırıldandı. Ceketinin cebinde katlanmış halde duran sayfanın dört katı büyüklüğünde olan ve üç mahkemeyi tasvir eden mürekkepli çizim, baskıdan bile daha süslüydü. Elle kazınmış her bir ince, küçük ayrıntının bir önemi vardı; sanatçı hiçbir boşluğu dolgu ya da anlamsız imgelerle boşa harcamamıştı. Kael, Aisling'in başının üzerinden uzanarak tabloyu duvardan indirdi ve masanın üzerine koymak için döndü.

Üçü de ona yakından bakmak için eğildi. Kael bu fırsatı değerlendirerek Aisling'e yarım santim daha yaklaştı; Aisling öne doğru eğildiğinde kolları birbirine değecek kadar yaklaşılmıştı. Bunu yaparken Briar'ın uyarı hırıltısını duymazdan geldi.

"Bu şekilde görmek hoşuna gider diye düşündüm." Kael, Aisling'in resmi incelemesini, Seelie ve Unseelie Sarayları'nın üzerinde Gümüş Azizler'i tasvir eden en üst bölümün her santimini incelemesini izledi. Kendisine söylendiğine göre, onları çevreleyen yıldızlar bile resmin çizildiği sırada gökyüzündeki gerçek yerlerine tam olarak uyuyordu.

Aisling ve Rodney doğrulup uzaklaştıktan sonra Kael onu tekrar duvara astı. Yine de üçü de ona bakmaya devam etti.

Kael, "Önerini çok düşündüm, biliyorsun," dedi. Aisling'in yüzünü ona döndüğünü duymasına rağmen gözlerini resimden ayırmadı.

Rodney, "Ne kadar iyisin," diye mırıldandı.

"Sessiz ol," diye tısladı Aisling, sonra Kael'e döndü. "Ve?"

Ona baktı. İşte yine o umut vardı. Damarlarını rahatlatıcı bir sıcaklıkla doldurdu. "Ve daha önceki endişelerime rağmen, bunun o kadar da kötü bir çözüm olmayabileceğine inanıyorum."

Rodney alaycı bir tavırla, "Ah," dedi. "O zaman senin için de bir şeyler var. Bakış açınız nedir, Majesteleri?"

Kael'in öfkesi alevlendi ve gözlerini Rodney'ninkilere dikip şiddetle içine dikti. "Gümüş diline dikkat et, púca, yoksa onu kafandan kesilmiş bulacaksın. Zekana burada müsamaha gösterilmeyecek."

"Bu kadar yeter, ikiniz de. Rodney, Briar'ı benim için dışarı çıkar ve yemeğini yediğinden emin ol." Rodney itiraz etmek için ağzını açtı ama Aisling ondan önce davrandı: "Şimdi. Devam et."

Kael, Rodney Beyaz Ayı'yı da yanına alarak odadan çıkana kadar agresif duruşunu korudu ve Aisling'in elinin kolunu hafifçe sıkıldığını hissedene kadar bir daha gevşemedi.

"Onun için üzgünüm."

Kael ona sıkı bir gülümseme sundu. "Sadece bir tanesini kontrol etmek sana düşüyor ve hakkını yemeyelim, o Dönüşen'den çok daha iyi davranıyor."

Aisling'in kaşları havaya kalktı ve yüksek sesle güldü; gerçek, içten bir kahkaha. Kael, Aisling sustuğunda onu tekrar duyabilmek için her şeyi yapabilir ya da söyleyebilirdi.

Onun için bir sandalye çekti ve hemen yanına bir sandalye çekti. Kitabı aralarındaki masanın üzerine koyduğunda Aisling vücudunu çevirdi ve bacakları masanın altında birbirine değdi. Kael bir an için hareket etmekten, nefes almaktan korktu. Eğer bunu kazara yaptıysa, yapmak isteyeceği son şey yer değiştirmek ve Aisling'i temaslari konusunda uyarmakti, böylece Aisling geri çekilecekti. Ama sonunda bunu yaptığında kadın yerinde kaldı, kalçası hafifçe Kael'in bastırıyordu.

"Bahsettiğiniz kitap bu mu?" diye sordu.

"Öyle." Elini kapağın yumuşak derisi üzerinde gezdirdikten sonra kaldırdı. İlk sayfaya kadar açıldığında cilt hâlâ protesto için çatlayacak kadar sertti.

Aisling dilini şaklattı. "Neden okuyabileceğimi umduğumu bilmiyorum."

"Sana okuyabilirim," diye güvence verdi.

İkili bir süre metnin üzerinde düşündü. Her birkaç sayfada bir Kael, Aisling'in ilgisini çekebileceğini düşündüğü bir bölümü yüksek sesle tercüme ediyordu. Eğer Aisling isteseydi ona baştan sona kadar okuyabilirdi.

"Gümüş Azizler, diğer Tuatha Dé Danann'lardan farklı olarak, kaderin dokusuna kısa bir bakış atmalarına, her bir çözgü ve atkıyı, her bir ipliği ve boşluğu görmelerine izin veren Uzak Görüş yeteneğine sahiptir," diye okudu. "Bu nedenle, onların türü daha küçük Fae'lere mücadele ve huzursuzluk dönemlerinde rehberlik etti

Ve zamanla onları iki mahkemeden oluşan bir sistem geliştirme yoluna soktu: Seelie ve Unseelie, ışık ve gölge."

"Biraz Uzak Görüş kullanabiliriz. Onları nerede bulacağımız yazıyor mu?" Aisling ellerinde kalan az sayıdaki sayfaya şüpheyile bakarak sordu.

"Bulunamazlar. Sanırım çağrılmaları gerekiyor." Kael birkaç bölümü daha gözden geçirdi.

"Arandın mı?"

Mırıldandı. "Bir tür ayinle, diye tahmin ediyorum. Artık bu diyarda yaşamıyorlar."

"Alçak Olan'ı çağırdığınız gibi bir şey mi?" Aisling kıpırdandı, O'nun adının anılmasından bile rahatsız olmuştu.

"Onun gibi bir şey." Kadın titrediğinde, adam bacağını onunkine biraz daha bastırdı; bu hareketin onu The Cut'ta yaşadıklarının hatırasına karşı rahatlatacağını umuyordu.

"Ama bu kitapta bununla ilgili bir şey yazmıyor?" Onun bir sonraki sayfayı çevirmesini izledi, sonra iki sayfa daha çevirdi.

Sona yaklaşırken, "Çok eski olabilir; onlar hâlâ buradayken yazılmış olabilir," diye tahmin yürüttü.

"Ah." Hayal kırıklığı Aisling'in sesinde olduğu kadar yüzünde de belirgindi.

İçindeki umut kıvılcımının yanmaya devam etmesini isteyen Kael hızla, "Bakabileceğim başka ciltler de var," dedi.

"İçeri bakabiliriz," diye düzeltti. "Artık aynı takımdayız."

Dürtüsüne daha fazla karşı koyamayan Kael uzanarak saçlarını yüzünden geriye doğru topladı, sonra elini bırakarak masanın üzerinde duran kızın elini kavradı. "Gerçekten de öyleyiz."

Rodney'nin kendisini zindana attırmadığından emin olmak için kontrol etmesinde ısrar ettikten sonra, onu süitine geri götürürken Aisling'in elini tuttu.

"Bütün bunlar bittikten sonra bana dilini öğretir misin?" diye sordu düşünceli bir şekilde, kapısının önündeki geçitte dururlarken.

Elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerine nazik bir öpücük kondurdu. "Sana ne istersen öğreteceğim."

RESISTANCE

AISLING

"Ben yürüyüşe çıkıyorum, birazdan dönerim." Aisling, Rodney'nin odasıyla bitişikteki banyo arasındaki kapı aralığında durdu. Rodney yatağında yanlamasına uzanmış, eski bir çizgi romanı karıştırıyordu. çantasına tıktırmıştı. Aisling'in anakaradaki dairesine gitmek için toplandıklarında iki kitapçıkla birlikte birkaç tane daha vardı ama planları değiştiğinde yükünü hafifletmek için onları geride bırakmıştı.

Sayfadan başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı. "Yürüyüş mü?"

"Huzursuzum," dedi. "Henüz uykuya dalamadım." Denemişti ama ne uzun süre ne de çok zorlanmıştı.

"Peki yürüyüşe çıkmadan önce her zaman saçlarını tarar mısın?" diye meydan okudu.

Aisling savunmacı bir tavırla uzanıp saçlarının uçlarına dokundu. "Yatmadan önce her zaman tararım," diye karşılık verdi. "Ama dediğim gibi, uyuyamadım."

Rodney mırıldandı, sonra sırt üstü döndü ve çizgi romanı yüzüne doğru tuttu. "Beklemeyeceğim."

Kael'in odasına ulaşması gerekenden daha uzun sürmüştü, hata yaptığına ikna olarak birkaç kez geri dönmüştü. Kafasının içinde bir ses vardı, yüksek sesle ve kristal berraklığında, tekrar tekrar tekrarlıyordu

Kael'in döndüğünde söylemesini beklediği tüm o korkunç, acımasız şeyleri. Öyle olmasa bile o ses çok kabaydı. Ve söylediği her kaba şeyi hak ettiğini düşünüyordu.

Kapının önünde durduğunda kalbi neredeyse acı verecek şekilde kaburgalarına çarpıyordu ve avuç içleri terden yapış yapış olmuştu. Kapıların altındaki aralıktan bir ışık parladı ve Kael içeride hareket ettikçe titreyip yer değiştirdi. Kapıyı usulca çalmadan önce iki elini de kalçalarına sildi. Kapılardan birini açması için geçen birkaç saniye içinde Aisling onun bu rahatsızlığı görmezden gelmesi için dua etti. Ya da içerideki hareketin Methild'e ait olduğunu, temizlik yaptığını ve Kael'in orada olmadığını düşündü.

"Aisling," dedi şaşkınlıkla. Adının onun ağzından çıkmasına bayılıyordu, en az onun adının kendi adının ağzından çıkmasına bayıldığı kadar. "Her şey yolunda mı?"

"Rodney'nin önceki davranışı için tekrar özür dilemek istiyorum. Onunla konuştum; bir daha olmayacak." Yürürken prova ettiği daha makul bahanelerin hepsi dilinde kurumuştı.

"Gerek yok," diye güvence verdi ona. "O sadece arkadaşını koruyor. Bana yönelik olmasaydı bunu takdire şayan bile bulabilirdim."

"Yine de," dedi, "üzgünüm."

Kael ona yaklaştı, öyle ki ona bakabilmek için çenesini eğmek zorunda kaldı. "Başka bir şey var mıydı?"

Nefesi hafifçe kesildi. "Başka kitap buldun mu?"

"Bir avuç dolusu. İstersen bu gece kütüphanede buluşup onları okuyabiliriz." Adamın gümüş gözleri o kadar dikkatle onunkilere odaklanmıştı ki, durduğu yerde onu yakabileceğini düşündü. Yanaklarında yanan sıcaklık ona çok yakın geliyordu.

"Bu iyi olur."

Kael'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Buraya kadar Rodney ve kitapları tartışmak için mi geldin?"

"Sadece onun adına özür dilemeye geldim." Aisling'in sesindeki titreme ve Kael'in bunu şüphesiz duymuş olması kızarıklığını daha da artırdı.

Kael hâlâ o yakınlığı koruyarak diğer kapıya yaslandı. "Demek bahsetmiştiniz."

"Doğru," dedi Aisling. Adamın gömleğinin kaslarını belli belirsiz ortaya çıkarması Aisling'in neredeyse nutkunun tutulmasına neden olmuştu. Pantolonunun kalçalarından aşağı sarkması ve ağırlığını omzuna verirken belinin üstündeki en ince teni göstermesi tüm mantıklı düşünceleri durdurmuştu.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu, hâlâ aynı alaycı ses tonuyla. Kız sadece başını sallayabildiğinde, Kael kenara çekildi ve kapıyı daha geniş bir şekilde açtı. Odası mumlar ve ocakta kısık bir şekilde yanan ateşle sıcak bir şekilde aydınlatılmıştı. Kitap okuyordu; ocağın yanındaki sandalyenin kolunun üzerinde, yerini belli etmek için çevrilmiş bir kitap vardı.

"Size bir içki ikram edebilir miyim?" Adamın sesi onu ürkütmüştü; odayı geçip küçük bir masanın üzerinde birkaç şişe bal şarabı bulundurduğu yere gittiğini neredeyse hiç duymamıştı. Aisling minnetle başını salladı, zaten içkinin sinirlerini yatıştırmasını istiyordu. Adam ona dolu bir kadeh uzattığında, parmak uçlarının onunkilere değdiği yerde olması gerekenden bir saniye daha uzun süre kaldığını düşündü.

Kael ateşin önünde yan yana için ikinci bir sandalye çekti. Alevlerin hipnotize edici hareketi Aisling'e gözlerini odaklayabileceği bir şey, Unseelie Kralı'nı incelemek için başını çevirmesini engelleyecek bir şey verdi.

Bir süre sonra, üzerlerine çöken sessizliği bozarak, "Sana hiçbir zaman gerçekten teşekkür etmedim," dedi.

Aisling sandalyesinde dönüp ona baktı. Adam zaten ona bakıyordu. "Ne için?"

"Geri döndüğün için. Beni geri getirdiğin için." Genelde taşıdığı belirgin katılık, sıcak güneş ışığı altında çözülen buz gibi eriyip gitmişti; o kadar kararlı bir şekilde giydiği koruma katmanları birer birer düşmüştü ki, şimdi önünde kalan tek şey ham ve gerçektir.

"Yardım edebildiğime sevindim." Bu sözler ifade etmek istediği her şeyin altında kalıyordu ama hiçbir duygularının hakkını veremezdi.

Kael şarabını bitirdi ve Aisling de aynı şeyi yaptıktan sonra onun kadehini alıp kendi kadehinin yanına koydu. Ayağa kalktı ve ona bir el uzattı. Aisling elini tutup ayağa kalktığında, onu tam önünde durması için yönlendirdi. Başparmağının sert kısmını kızın elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi ve tüy kadar hafif dokunuş kızın istemsizce titremesine neden oldu.

"Yıllar boyunca yaptığım ve keşke değiştirebilseydim dediğim pek çok şey var," dedi alçak sesle. "Seni o şekilde göndermemeliydim."

Aisling kendine nefes almasını hatırlatmak zorunda kaldı ama verdiği nefes ciğerlerinde sıkışmış gibiydi. "Herkes aynı şeyi yapardı. Sana daha önce söylemeliydim."

"Artık buradasın." Kael elini kızın boynuna, sonra daha aşağıya kaydırды, böylece nasırlı başparmağı köprücük kemiğini izliyordu. "Ve sen çok güzelsin."

Adamın dudaklarından dökülen her bir kelime omurgasından aşağı , her bir omuruna tek tek kıvılcımlar gönderiyordu. Onun okşamasına doğru eğildi ve kendi elini onunkinin üzerine koyarak göğsüne yasladı.

"Benden korkmuyor musun?" diye sordu, ama neredeyse cevabı bilmek istemiyordu.

Acı acı gülümsedi. "İkimizin arasında sadece bir canavar var." "Kes şunu," diye azarladı Aisling, onun elini sıkıca kavrayarak. "Sen değilsin. Öyle olsaydınız burada dikiliyor olmazdım."

Kael eğildi ve onu önce usulca, sonra tekrar öptü. "Senin için hissettiklerim benim en nazik yanımdır. Tek nazik şey."

İtirafındaki ciddiyetten etkilenen Aisling, Kael'in dudaklarını yakalamak için ayak parmaklarının üzerine kalktı, onun olduğundan çok daha az nazikti. Ona duyduğu arzuyla yanıp tutuşuyordu ama tüm bunların altında bir direnç de hissediyordu. Bunu Kael'in hareketlerini kontrol edişinde, tamamen teslim olmadan hemen önce kendini geri çekişinde hissedebiliyordu. Kabul etmek istemese de aynı direnci kendi içinde de hissedebiliyordu.

Ellerini adamın kalçalarına dayadı ve geri itmeye çalıştı ama adamın beline doladığı kolları onu yerinde tuttu. İkisi de zor nefes alıyordu. Kael çenesini sıktı ve alnını onunkine yasladı. Bir süre bu şekilde birbirlerine sarıldılar, sözsüz bir şekilde birbirlerinin alanında olmaktan memnundular. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Bir hafta boyunca Kael ve Aisling gecelerini kütüphanede geçirdiler. Briar Aisling'in yanında kaldı ve Kael'e karşı giderek daha hoşgörülü olmaya başladı. Rodney de ara sıra onlara katılıyor, kendi gündeminin peşine düşmeden önce dikkatinin izin verdiği kadar uzun süre oturuyordu. Kael'in yararlı bir şeyler içerebileceğini düşündüğü uzun el yazmaları yığınınındaki sayfaları, sözcükler parşömen üzerinde yüzene kadar okudular.

Ama Aisling en çok onların günlerini iple çekiyordu. Her sabah onun ve Rodney'nin bitişik odalarından parmak uçlarına basarak geçerci. Briar'a sessiz kalması için kolayca rüşvet veriliyordu ve Rodney, tanıdığı en ağır uyuyan kişi olduğu için kötü bir nöbetçi oluyordu. Briar kapıyı açtığı anda sadece iki kez uyandı, ikisinde de anlaşılmaz ve sinirli bir şeyler homurdandıktan sonra yuvarlanıp tekrar uykuya daldı.

Kael kapısını hafif aralık bırakmaya başladı, bu içeride onu beklediğine dair sözsüz bir işaretti. Birlikte öğrenerek, güvenlerinin ve birbirlerine olan bağlarının sınırlarını keşfederek saatler geçirdiler. Onun tadına, burnuna dolan çam kokusuna, parmaklarının çıplak teninde gezinmesine bağımlıydı.

Sonunda uyumak için kendi yatağına dönmek yerine kalmasını istediğinde, Aisling'in cevabını düşünmesine gerek yoktu; cevabı zaten dudaklarında bekliyordu.

Uyurken bile onu kollarıyla sımsıkı sarmış, sanki biraz gevşetirse tamamen yok olacağından korkuyormuş gibi. Yine de aldırmamıştı. Şimdi, diye düşündü, o Kızıl Kadın'dı ve ona aitti.

Rodney endişeyle, "Bu olamaz," dedi. en kararlı umutlu olan Aisling'i ezmekle tehdit eden ve giderek artan umutsuzluk duygusuna rağmen, yığın önce beşe, sonra üçe düşerken devam etmişlerdi. Ama Kael son ve en büyük kitabın kapağını kapattığında, hâlâ bir cevap bulamamıştı, üçü de kütüphane masasının etrafında boyun eğmiş bir yenilgi içinde oturuyordu.

"Özür dilerim," dedi Aisling sonunda. "Gerçekten işe yarayacağını düşünmüştüm."

Kael eğildi ve onun omzuna bir öpücük kondurdu. "Aramaya devam edeceğiz."

Bütün hafta boyunca, yalnız olmadıkları zamanlarda çok fazla sevgi göstermemeye dikkat etmişti. Aisling de bundan kaçınmıştı. Ne kadar kısa ve küçük olursa olsun onun bu hareketine şaşırdı ve Rodney'nin onlara dik dik bakmasına rağmen gülümsemesini gizleyemedi.

"Başka nereye bakabiliriz ki?" diye sordu kütüphane raflarına göz gezdirerek.

"Wyldraíocht'taki tek bilgi kaynağı kitaplar değil," dedi Kael. Bunun üzerine Rodney hafifçe canlandı. "Sence o biliyor mudur?"

"Olabilir." Kael sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Aisling kaşlarını çattı, kafası karışmıştı ve iki erkeğin arasına baktı. "Kız mı?"

İkisi de cevap veremedi Werryn koridordan hışım ile içeri girdi. Çelimsiz yüzü öfkeyle kızarmıştı ve titreyen elinde bir hançer tutuyordu. Hançeri etkili bir şekilde sallayamayacak kadar zayıf olduğundan, belinin önünde tutuyordu. Aisling, neredeyse vuruş mesafesinde durduğunda geri çekildi.

"Bunun anlamı nedir?" Kael sandalyesinden kalkıp Aisling'e yaklaşarak sordu.

"Bu *yılanı* sarayımıza getirdiğin için aptalsın Kael. Hepimizi lanetledin." Gözleri kısılmış, öfkeli ve Aisling'e sabitlenmişti.

"*Benim* sarayım," diye düzeltti Kael onu soğukkanlılıkla.

Werryn onu görmezden geldi. "Kızıl Kadın'ın inşa ettiğimiz her şey üzerinde yaratacağı yıkımı hiç düşünmeden sizi yatağa atmasına izin verdiniz."

Masanın karşısındaki Rodney'nin rengi solmuştu. Aisling oturduğu yerden, Kael'in sırtındaki kasların Başrahip'in suçlamasına tepki olarak gerildiğini . Yine de yüz ifadesi soğuktu. "Onun kim olduğunu yeni mi fark ettin? Gözünün önünde olan şeyi görmen yeterince uzun sürdü."

"Kızıl Kadın olsun ya da olmasın, bu sarayın yıkımı sizin kibriniz olacak." Werryn kelimeleri sertçe tısladı. Ağzının kenarlarında tükürükler birikti ve öfkeden titrerken cübbesi titriyor gibiydi.

", Başrahip." Kael bir adım daha atarak Aisling ve Werryn'in arasında durdu. Elleri iki yanında sıkı yumruklar halindeydi ve bu yumruklardan derisine ince gölge dalları sızmaya başlamıştı. Aisling hızla ayağa kalktı ve yumruklarından birini açarak kendi elini içeri soktu, parmaklarını onunkilerin arasına sokup sıktı. Gölgenin, dağılmadan önce avuçlarının arasında bir kez kıvrandığını hissetti.

"O her şeyi mahvedecek ve sen de buna seyirci kalacaksın." "Ve eğer gitmezsen bir zindan hücrelerinden izliyor olacaksın." Kael karşılık verdi. "şimdi."

Werryn, bileklerine doğru uzanan koyu renkli, kalınlaşan şeritlerin farkına vararak geri çekildi. "O her şeyi mahvedecek Kael," diye tekrarladı odadan çıkmadan önce.

Elini tutmaya devam eden Aisling, Kael'i oturması için yönlendirdi. Öpüştüklerinde hissettiği direnci, şimdi daha önce olduğu gibi sakinliğini onun içine göndermeye çalıştığında da buldu. Kael onun tekrar bu kadar derine girmesine izin vermeye, kendisi ve büyüğü üzerinde sahip olduğu gücü ona geri vermeye isteksizdi. Kucağına uzanıp diğer elini de tuttu ve adamın ördüğu duvarı aşmaya çalıştı.

"Sorun yok," diye yatıştırdı. "Güven bana. Bırak sana yardım edeyim."

Yavaş yavaş o duvarı yıktı. Duvarın parçalandığını hissedebiliyordu; gözlerini kapatırsa neredeyse parçalandığını görebilecekti, ta ki sonunda aralarında hiçbir şey kalmayana kadar. Direnç ortadan kalkmıştı.

Kael dönen akıntıları geri çekmeye çalışırken yüzünü buruşturdu. Yavaşça ama isteyerek geri çekildiler. Kontrol tekrar ondaydı.

Aisling'in Kael'in büyüyle etkileşimini henüz ilk elden görmemiş olan Rodney, dehşetle şaşkınlık arasında bir yerde, gözlerini dört açarak izledi. Dışarıdan nasıl görüldüğünü, Kael'le arasında geçen her şeyi bir şekilde görüp göremediğini merak etti. Değiş tokuş edilen duyguları, artan güveni, fırtınanın yerini alan sükûneti.

Eğer hissettiği gibi görünüyorsa, çok güzel olmalı.

Birkaç dakika sonra Kael kütüphanenin kapısında durmuş, çağırdığı bir muhafızla kısık sesle konuşuyordu. Sesleri Aisling'in duyamayacağı kadar ama Kael'in omuzlarının duruşundan ve muhafızın başıyla onaylamasından sert emirler verdiğini anlayabiliyordu.

"Seni buraya asla yalnız göndermemeliydim," diye mırıldandı Rodney, Aisling'den çok kendi kendine. Werryn'le karşılaşması ve Kael'in büyüüne ve onun üzerindeki zayıf kontrolüne yakından tanık olması onu sarsmıştı. Aisling isteksizce bakışlarını Kael'in sırtından ayırdı ve arkadaşına döndü.

"Rodney," dedi, onun kendisine bakmasını bekleyerek. "Ben iyiyim." "Ama o zaman iyi değildin," diye itiraz etti.

"Artık öyleyim. Bu suçluluk duygusunu daha fazla taşımanı istemiyorum. Ben de hayır diyebilirdim." Ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek eğilip kollarını Rodney'nin omuzlarına doladı. Rodney onlara tutunmak için uzandı ve başını eğerek onunkine yasladı.

"Neye bilmiyordun. Ben ."

Aisling ona daha sıkı sarıldı. "Her şey olması gerektiği gibi oldu."

"Onu bir daha görmeyeceksin." Kael kütüphaneye geri döndü ve masanın yanında sertçe durdu. "Onun odasında tutulmasını emrettim; bunu sağlamak için kapısına muhafızlar yerleştirilecek.

"Onu idam ettiremez misiniz?" Rodney pek de alaycı olmayan bir sesle sordu. Kael başını salladı. "Yapamam."

Aisling onun yüzündeki ifadeden ve sesindeki acı dolu gerginlikten bunu istediğini anladı. Daha önce de istemişti - bunu görmüştü - ama yapmayacaktı. Werryn, Kael için bir danışman olduğu kadar bir baba figürüydü de.

Asla itiraf etmese de, Aisling onun hâlâ Başrahip'e karşı çocuksu bir korku beslediğini düşünüyordu.

Rodney daha fazla bastıramadan, "Teşekkür ederim," dedi. Elleri hâlâ Rodney'nin omuzlarındayken doğruldu ve ikisinin de dikkatini dağıtmak için, "Daha önce kimden bahsediyordun?" diye sordu.

"Sítheach."

"Kâhin." Kael ve Rodney aynı anda konuştular. Kael, Rodney'nin kadının adını rahatça kullanması karşısında rahatsız bir şekilde kıpırdandı, oysa ona sadece unvanını kendisi vermişti.

"Uzun, çok, çok *uzun* zamandır buralarda. Bir şeyler görüyor," diye açıkladı Rodney. Onay için Kael'e baktı, o da başıyla onayladı.

"Far Sight gibi mi?" Aisling sordu. Rodney'nin omuzlarını son bir kez sıktıktan sonra yerine döndü.

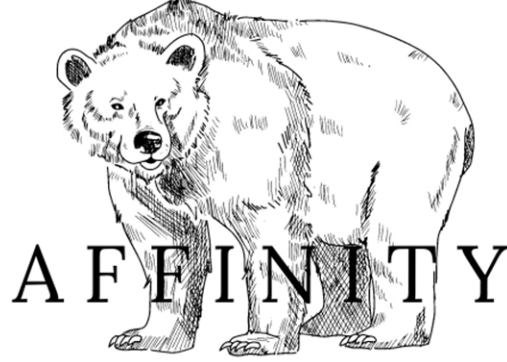
"Tam olarak değil ama benzer. Onun büyüüne *Gweldealain* deniyor." Kael söyledi. "Eski bilgilerimizin çoğunu saklıyor ve onlardan henüz gelmemiş şeyleri kehanet ediyor."

Umudu yeniden alevlenirken Aisling'in nabızı hızlandı. İleriye doğru yeni bir yol çizmek için her yere seyahat edebilir, herkesle görüşebilirdi. "Ona nasıl ulaşacağız?"

"Bir günlük yoldan daha az bir mesafede, ancak onunla bir görüşme ayarlamak zor olabilir. Çoğu geri çevriliyor." Kael yavaş adımlarla yürümeye başladı.

Rodney öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı. "Elbette Unseelie Kralı'nı geri çevirmez."

"Birden fazla kez denedim ama başarılı olamadım. Ama," diye durakladı Kael, derin düşüncelere dalmıştı, "Kızıl Kadın benden daha şanslı olabilir."

AISLING

K Aisling o sabah yatağında, koyu ipekten çarşafların, sıcak, ağır kürklerin ve bir yığın yastığın arasına sıkışmış bir şekilde ona doğru yerleşirken, ael hâlâ gergindi. Gecenin büyük bir kısmını çalışma odasında Küçük Piskoposlarla geçirmişti ve nihayet dışarı çıktığında çenesinin gerginliği Aisling'e bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Bu yüzden ona bir kitap uzattı - ilk görüşmelerinden hatırladığı kadarıyla en sevdiği kitaplardan biriydi. kütüphaneyi ziyaret etti ve ondan bunu kendisine anlatmasını istedi.

Şimdi, ateş köz haline gelmiş ve odanın etrafındaki birkaç mum kendi kendine sönmüşken, Kael onun yanında rahatlamıştı, başını göğsüne yasladığı yerde kalp atışları yavaşlamıştı. Uzak dominyonlar arasındaki bir antlaşmanın tarihine dalmış, yüksek sesle pasajlar okumakla sessizliğe gömülmek arasında gidip geliyor, muhtemelen ezbere bildiği kelimelere dalıyordu.

Cümlelerin ortasında Aisling irkilerek doğruldu ve adam telaşla ona baktı.

"Laure senin tam adını biliyor," dedi. Yaşanan onca şeyin arasında Döndüğünden beri, Kael'in rahatsızlığı ve Gümüş Azizler hakkında bilgi arayışları arasında, Laure'un o ilk gün onunla o kadar belirgin bir şekilde paylaştığı şeyi tamamen unutmuştu.

Kael kitabı bir kenara bıraktı ve yüzündeki endişeli ifade yerini eğlenceye yakın bir ifadeye bıraktı. "Öyle mi?"

"Geldiğimde bana söyledi, bunu bilmemi istedi. Özür dilerim, sana daha önce söylemeliydim. Asla kullanmayacağım, yemin ederim." Kelimeleri aceleyle, neredeyse tutarsız bir şekilde bir araya getirerek, adam kendi sonuçlarını çıkarmadan önce onları dışarı çıkarmak amacıyla çıktı.

"Peki sana ne olduğunu söyledi?" Kael bir kaşını kaldırdı, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Aisling reddettiğinde, battaniyenin üzerinde onun elini buldu ve sıktı. "Söyleyebilirsin."

Aisling önce yere, sonra uzağa baktı. Bunu söylerken ona bakamıyordu. "Kael Ardhen."

Kael başını salladı. "İsmimin tamamı bu değil, gerçi aksini düşünmelerine izin verdiğim birkaç kişi var."

"Gerçekten mi?" Aisling adamın gözleriyle tekrar karşılaştı, içini bir rahatlama kapladı. Laure, ne kadar kibirli olursa olsun, onun üzerinde hiçbir kontrolü olmayacaktı. O hâlâ özgürdü.

Kael tekrar başını salladı, sonra eğildi. Yüzünü Aisling'inkine o kadar yaklaştırdı ki, "Kael Elethyr Ardhen," derken dudakları hafifçe Aisling'inkine değdi.

Aisling'in ciğerleri sıkışmıştı ve gözleri irileşmiş bir halde, adamın ona isteyerek verdiği bu hediye karşısında şok olmuş bir halde hızla geri çekildi. Bu doğru gelmiyordu; bunu hak etmemişti. Bunu hak etmemişti. "Bana söylemeni istememiştin; bunu senden almaya çalışmıyordum."

"Biliyorum." Kael gülümsedi ve onu tekrar kendine çekti. Bu kez dudakları onunkileri nazik bir öpücükle yakaladı. "Söyle."

Tereddüt etti. İçinde, kalbinin vahşi gümbürtüsü, midesinin etrafında çılgınca turlar atan kelebeklerin kanat çırpma hızıyla tam olarak eşleşti. Adam sabırla bekledi, gözleri kapalıydı, dudakları yine onunkilerden kıl payı uzaktaydı.

"Kael Elethyr Ardhen," diye tekrarladı.

Yavaşça onu kalçalarına doğru kaldırdı ve yastıklara yaslanarak onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Vücutlarının birleştiği yerde, yumuşak bir sıcaklık Aisling'in içine dalga dalga yayıldı. "Tekrar."

"Kael Elethyr Ardhen." Bu kez fısıldadı, her kelimeyi başka bir öpücükle noktaladı. Adamın vücudu onunkinin altında titredi.

Aisling başını eğdi ve onun adını üçüncü kez boynunun kıvrımına doğru mırıldandı, sonra oradaki hassas deriyi dişlerinin arasına aldı. Önce nazikçe, sonra daha sert. Kael'in ağzı açık kaldı ve alçak sesle homurdandı.

Boğazının derinliklerinden kaçan ses, Aisling'in çekirdeğine alev gibi sıcak bir arzu akıttı. Bu sesi yutabilirdi. Bir kez daha ısırdı, rahatlamadan önce adamın belini kavrayışının tekrar sıkılaştığını hissetti. Isırdığı yeri hafifçe emdi, dilinin ucuyla bıraktığı izleri yatıştırdı.

İkisinin dışındaki her şey, sadece dudaklarının altında Kael'in teninin yumuşaklığı, dilinin üzerindeki tadı, vücudunun sert baskısı, onu tutuşu kalana kadar soldu ve bulanıklaştı. Diliyle, dudaklarıyla ve dişleriyle Kael'in boynunu keşfetmeye devam ederek derin bir hırıltı daha çıkardı.

"Dalga geçmeyi bırak," diye uyardı. Sözleri boğuk bir nefes olarak çıkmıştı ama arkalarında gerçek bir güç yoktu. O da bunu istiyordu. Onu da istiyordu.

"Yap beni." Emri adamın sivri kulağının kabuğuna doğru fısıldadı, sonra lobunu usulca ısırdı.

Kael kabaca, aceleyle Aisling'in giydiği ince elbiseyi yırtıp açtı, omuzlarından düşene kadar kumaşı ellerinin arasında kolayca parçaladı, sonra yere fırlattı. Onu sırt üstü çevirdiğinde nazik olmaktan çok uzaktı ve Aisling bu hızlı hareket karşısında, göğüslerini ve kıvrımlarını okşayan elinin ardından teninde gezinen his karşısında şaşkınlıktan donakaldı. Sonra kendini onun üzerinden kaldırdı, bacaklarının arasında diz çökmek için doğruldu ve kendi giysilerini yırttı. Aisling gözlerinin onun vücudunda gezinmesine, formunu incelemesine engel olamadı. Bir avcı, bir savaşçı ve şimdi de onunki. Onun her santimini ezberlemek istiyordu.

Kael, Aisling'i altına sıkıştırdı. Kael kalçalarının kavisleri zar zor birbirine değene kadar kendini aşağıya indirirken Aisling kaslı kolları tarafından hapsedilmişti. Adamın gümüş rengi gözleri Aisling'in gözlerinden hiç ayrılmıyor, yakıcı bakışları Aisling'in tüylerini diken diken ediyordu. Parmaklarını adamın sırtında gezdirerek, adam ona doğru hareket ettikçe esneyen ve dalgalanan kas çıkıntılarını inceledi.

Bir süre durakladı, her ikisinin de vücutları arasında oluşan o lezzetli gerilimin tadını çıkarmalarına izin verecek kadar uzun bir süre. Beklentinin yoğunluğu Aisling'in damarlarındaki kanın kükreyerek canlanmasına neden oldu. Sonunda kalçalarını sonuna kadar indirip içine doğru kayarak onu doldurduğunda, göğsünde bekleyen keskin çığlığı bastıramadı.

Kalçalarını sertçe Kael'e doğru itti ve haftalardır içinde büyüyen tüm hayal kırıklığı, öfke, özlem ve pişmanlık duygularını Kael'e yönlendirdi. Kael onun tüm duygularını aldı ve kendi duygularıyla zahmetsizce eşleştirdi.

Öpücükleri onu tüketiyor, sahipleniyordu ama o cezalandırıcı itişlerde bile, adamın sessiz, yalnız anlarında saçlarını okşayarak ya da başparmağını yanağında gezdirerek ona gösterdiği nezaketin aynısını buluyordu. Adamın zevki ve onunki tek bir goblende birlikte dokunuyordu, şaşırtıcı derecede canlı ve o kadar narindi ki yanlış bir hareket onu parçalara ayırabilirdi. Bu acımasız zevk tarafından tüketildiler ve kısa bir an için dünya hala kendi ekseninde duruyordu.

Aisling'in vücudu gittikçe daha sıkı sarıldı, Kael'in tutuşturduğu alev gittikçe daha sıcak yanmaya devam etti, ta ki Aisling Kael'i de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına çekene kadar. Aisling'in doruk noktası ciğerlerindeki havayı yırtarken, Kael'in zevk çığlıkları, ikisi de titreyene kadar onu bu dalgalı coşku dalgalarından geçirirken daha da yükseldi.

Terden sıırıslam olmuş ve bitkin bir halde birbirlerinin içinde eridiler. Kael Aisling'in üzerinde kalarak onu yatağa bastırdı ve Aisling parmaklarını Kael'in ay gibi parlayan saçlarında uzun, yumuşak hareketlerle gezdirdi. Aisling konuşmaktan ve ikisinin de içine düştüğü büyüü bozmaktan korkuyordu, bu yüzden gözlerini kapadı ve kalan tüm enerjisiyle o anı hafızasına işledi, rüyasız bir uykuya dalana kadar her bir duyguyu katalogladı.

"Ata binebilir misin?" O gece güneş batarken Kael büyük iskelet kısırağının yanında durmuş, yerdeki taze karı kararan gökyüzüne uygun olarak yumuşak bir lavanta tonuna dönüştürmüştü. Aisling, daha önce Undercastle'dan kaçarken üzerinden çıkardığı pelerinini omuzlarına daha sıkı doladı. Kalın yünü akşam esintisine karşı hoş bir bariyer oluşturuyordu.

"Sayılır. Ama iyi değil ve hızlı değil," diye dürüstçe cevap verdi Aisling. Rodney homurdandı; Aisling'in Solanthis'e gidip gelme çabaları onu çok eğlendirmişti.

"O halde benimle geleceksin." Kael eyeri ayarlarken, Aisling kısırağın sinir bozucu, süt gibi gözlerinden Rodney'ye döndü.

"Briar'ı al ve eve git," dedi ona. "Beni burada beklemenin bir anlamı yok."

Rodney şakacı bir tavırla, "Sadece bir geceliğine gideceksin Ash, eminim kendimi eğlendirmenin bir yolunu bulabilirim," diye ısrar etti. "Sen yokken başımı sokabileceğim bir sürü bela var."

Onu başka türlü ikna edemeyeceğini bilse de, Aisling kaldığı için kendini suçlu hissediyordu. Onun kalmasını istediği için kendini suçlu hissediyordu. Ama daha fazla tartışmadan Kael onun yanındaydı ve atına binmesine yardım etti. Onun arkasından, ondan çok daha zarif bir şekilde ata bindi. Dizginlere uzanıp onu sıkıca kendine doğru tuttuğunda, vücudunun baskısı kızın şiddetle kızarmasına neden oldu.

"Kendi atını almak istemediğine emin misin?" Raif'in kısırağı geniş bir daire çizerek etraflarında dolanıyor, sürüş için ısınıyordu. Hareket etmeye en az Kael'inki kadar hevesli görünüyordu.

"Oraya bu şekilde daha çabuk varırız," dedi Kael. Aisling'i daha da yakına çekti ve kulağına mırıldandı, "Zaten bunu tercih ederim."

Buz gibi tenine değen ılık nefesi onu ürpertti.

Atlar ormanın içinden kuzeye doğru uçarken yolculuk uzun, rüzgâr sert ve ısıracıydı. Aisling yolculuğun büyük bir kısmını çenesini tutarak ve gözlerini kapatarak geçirdi. Ara sıra atların yürümesine izin vermek için yavaşladıklarında Kael pelerinini öne doğru sıyırıp onu da içine alıyor, bir eliyle dizginleri tutarken diğer koluyla belini sarıyordu. Eğer hava bu kadar soğuk olmasaydı kalçalarının onunkilere karşı ritmik hareketi kanının yeniden kaynamasına neden olabilirdi.

Varacakları yere yaklaştıklarında Raif atını dörtnala sürerken Kael atını daha yavaş bir tempoya çekti.

"Seelie Sarayı'nda geçirdiğin süre boyunca annen hakkında bir şey öğrenip öğrenmediğini sana hiç sormadım."

Aisling hemen cevap vermedi; onun yerine çevrelerine baktı. Orman iyice seyreلمişti, öyle ki artık tam tepelerinde olan ay yollarını aydınlatıyordu. Kael'in bir tutam saçı omzuna düşmüştü ve gümüş rengi saçları ay ışığında beyazın daha da parlak bir tonunda parlıyordu. Eyerinde dönüp Kael'in bu şekilde parlayan yüzünü tümüyle görme isteğini bastırmak zorunda kaldı.

"Ona karşı hafızasının onu inandırdığı kadar nazik olduklarını sanmıyorum," dedi sonunda. Annesi onu savunurken ölmüştü: Fae'lerle ilgili anısını.

Ama bu anıların hepsi sahteydi, bedenini eğlendirmek için kullanabilmek amacıyla zihnine yerleştirilmişti.

"Güzel bir dış görünüşün altında pek çok şey gizlenebilir," diye ekledi Kael. "Umarım bunun onunla ilgili anılarınızı lekelemesine izin vermezsiniz."

Aisling başını sallamadan önce bir süre bunu düşündü. Eğer bir şey varsa, bu onun annesiyle ilgili anılarını yumuşatmıştı. Fae'nin illüzyonuna inanması için büyülenmişti ve aynı büyü onu orada, Yaban'da tutmuştu. Bunca yıldan sonra, Aisling artık annesini günlerce ailesini isteyerek terk ettiği için suçlamıyordu; bu irade hiçbir zaman yalnızca ona ait olmamıştı. Dahası, eğer annesi olmasaydı, Aisling Seelie Fae'nin gizli zalimliğini bu kadar çabuk anlayamayabilirdi. Belki de hâlâ orada, Laure ile birlikte Kael'i öldürmeye hazırlanıyor olurdu. Belki de çay, elbiseler, kır çiçekleri ve güzel sözler onu da kandırırdı.

Kael onu bu konuda daha fazla konuşmaya zorlamak yerine, Aisling'in kendi kendine düşünmesine izin verdi, sadece başının tepesine bir öpücük kondurdu ve sessizce yoluna devam etti. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Raif'in yanında durduklarını fark etmedi.

"Merhaba, Kızıl Kadın." Tanıdık bir ses Aisling'in aklını başından aldı. Gölgeormanı Anası patikanın ortasında kambur durmuş, pörsümüş elleriyle ağırlığını kafasından daha uzun bir bastona dayamıştı. "Eninde sonunda buraya geleceğini umuyordum.

"Ve sen," dikkatini eyerden kaymış ve omzunu Aisling'in dizine dayamış olan Kael'e çevirdi. Gölgeormanı Annesi ona, daha önce Aisling'e de yönelttiği, ruhunu sorgulayan bakışlarla baktı. "Sen de oldukça zorlu bir yolculuk geçirdin."

"Nasıl geldin buraya?" Aisling nefes aldı. Tanıştıklarından bu yana sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Artık neredeyse tamamen farklı biriydi - en azından öyle hissediyordu. Belki daha cesurdu. Başkaları tarafından korkutulmaya daha az istekliydi. Kader tarafından.

"Ben o çalılıkla sınırlı değilim kızım. Kâhin'le sık sık görüşürüm." "Bizi göreceksin mi?" Kael yumuşak ve saygılı bir sesle sordu.

Gölgeağacı Annesi onun ses tonundan etkilenmemişti ama başını sertçe salladı ve "Seni zaten beklemediğinden emin misin?" diye karşılık verdi.

Başka bir şey söylemeden döndü ve yavaşça patikadan yukarı doğru topallayarak ilerledi. Raif görünmeyen bir yerde nöbet tutmak için ayrılırken, Kael kısırağını dizginlerinden tutarak Gölgeormanı Ana'nın peşinden götürdü. Aisling titremelerini gizlemek için parmaklarını kısırağın yelesine daldırdı.

Köşeyi döndüklerinde, Gölgeağacı Ana onları, onu oluşturan dev kayalar ağaçlara karşı kamufle eden kalın bir yosun tabakasıyla kaplı olmasaydı, ormanın bu bölümünde yersiz görünecek kayalık bir çıkıntıya götürdü. Orada, yere yakın, ikisinin de geçemeyeceği kadar küçük görünen bir açıklık vardı. Gölgeormanı Anası bastonuyla oraya doğru işaret etti.

"İçeri " diye emretti.

Kael, Aisling'in eyerden inmesine yardım etti ve bir eliyle onu sırtının küçük kısmından girişe doğru yönlendirdi. Oradaki sabit basınç onu çelikleştirdi.

Aisling yere çömeldi ve yosunlu kayaların arasındaki boşlukta rahatsız bir şekilde ilerledi. Ama tam kayaların vücuduna sürtündüğünü hissetmek için kendini hazırlamıştı ki, tünele açılan diğer tarafa geçmişti bile.

"Olduğundan daha küçük görünmek için göz alıcı bir şekilde süslenmiş," dedi Kael arkasından, tam boyunda durmak için tekrar doğrulurken.

Aisling'in alaycı cevabı boğazında düğümlenirken bir adım öne çıktı ve etrafına tam bir daire çizerek alanı inceledi. Kristaller -yüzlercesi, farklı boyutlarda ve konfigürasyonlarda- her yüzeyden sivri uçlar gibi çıkıyordu. Ortada dar bir yol vardı ama bunun büyük kısmı ayaklarının altındaki görünmeyen bir kaynaktan akan küçük bir dere tarafından aşındırılmıştı. Tünel boyunca uzanıyor ve önlerindeki kavisin etrafında kayboluyordu. Su, dışarıdaki ay ışığı kadar saf, yumuşak bir beyaz renkte parlıyordu ve bu parlılık kristal kümelerinden kırılarak mağara sistemini aydınlatıyordu.

Kael'in eli yine sırtındaydı ve Aisling'i hareket etmeye teşvik etti; o da tünelin kıvrımına doğru akıntıyı takip etti. Etraflarında alçak bir uğultu yankılanıyordu, Aisling'in kristallerin içinden yayılıyor olabileceğini düşündüğü sessiz bir akor. Ve neredeyse kalça hizasına kadar yükselen büyük bir oluşumun ucuna parmağını dokundurduğunda, bu akorun titreşimini orada hissetti. Tüm alan sihirle şarkı söylüyordu.

Tünelin geniş bir mağaraya açıldığı dönemeci döndüklerinde uğultu daha da arttı. O da aynı şarkı söyleyen kristallerle kaplıydı. Akarsu aralarından geçerek ortadaki küçük bir havuza dökülüyordu ve havuzun uzak tarafında, güzelliği o kadar saf ve göz kamaştırıcı olan bir peri oturuyordu ki Aisling neredeyse gözlerini kaçırmak zorunda kalıyordu.

Saçları deniz mavisinin soluk bir tonundaydı ve omuzlarının üzerinden ağır bir perde gibi sarkarak yere dökülüyordu. Teni o kadar yarı saydamdı ki

Aisling altından örümcek ağı gibi geçen mavi-yeşil damarları seçebiliyordu. Sanki havuzda yıkanmış ve ışıltısı orada kurumuş gibi loş bir şekilde parlıyordu.

Kristallerin arasında bağdaş kurarak oturdu, o kadar sıkıca sokuldu ki nerede bitip nerede başladıklarını söylemek zordu. Hafifçe yer değiştirdiğinde ve elbisesinin beyaz ipeği onunla birlikte hareket ettiğinde, Aisling kristallerin başladığı yerde bitmediğini fark etti - sanki onlarla bir oluyor, birleşiyordu. Ve peri onlara doğru bakmak için başını kaldırdığında, Aisling sadece göz çukurlarından çukur yanaklarının üzerine sert açılarla çıkıntı yapan kristal kümeleri buldu.

"Otur," diye emretti. Sesi çok eskiydi ve uçsuz bucaksız mağarada yankılanıyordu. Gençliğin tüm tatlılığına ve yaşın duygusuzluğuna sahipti. Alçak ve çakıllı, ama yine de bir şekilde yüksek ve melodikti, sanki iki kişi bir arada konuşuyormuş gibi.

Aisling ve Kael sözsüzce dizlerinin üzerine çöktüler. Kristallerin olmadığı tek toprak parçasına yan yana sığabilmek için birbirlerine yaklaşmak zorunda kaldılar.

"Bir insan kadın ve bir Fae kralı," diye gözlemledi Síttheach. "Alışılmadık bir eşleşme ama daha zayıfı da yok."

Kadın tekrar yer değiştirdi ve Aisling, gözleri Kâhin'in bükülmüş bacağına takılınca geçici bir bulantı dalgasını yatıştırmak için derin bir nefes almak zorunda kaldı. Aisling'in kolu kadar kalın, uzun, opak bir kristal uyluğunun kaslarından yukarı doğru büyümüştü. Sivri ucu dizinin hemen üstünden çıkıyordu.

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Kael. Onunla Gölgeormanı Annesi'yle konuşurken kullandığı aynı sessiz ve saygılı tonda konuştu.

Síttheach başını eğdi, sonra o görmeyen gözlerini Aisling'e çevirdi. "Göründüğünden çok daha fazlasısın Kızıl Kadın."

Aisling nasıl cevap vereceğinden emin değildi, bu yüzden sessiz kaldı.

"Síttheach sözlerine şöyle devam etti: "Hava durumunu ve başkalarının duygularını hissetmek gibi şeylere karşı bir yakınlığın var. En yabancı topraklarda bile yolunu bulmak için."

"Benim sihrim yok," diye karşı çıktı Aisling.

"Hayır, yok. Bu insani bir özellik; dünya yaşlanıp değiştikçe ve etrafımızdaki her şey öldükçe yıllar içinde neredeyse yok olan bir özellik. Sezgiye benzer ama ondan daha fazlasıdır. Ondan *daha derin*. Eğer onu nasıl dinleyeceğinizi bilerseniz faydalıdır."

"En azından beni kuru tutuyor," dedi Aisling alaycı bir ifadeyle. Yanı başındaki Kael çenesini göğsüne bastırmış, saçlarının altında bir sırıtış saklıyordu. Aisling büyüdükçe onu ve hikâyelerini kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapsa da, annesi küçük yaşlardan itibaren Aisling'de bu duyguyu geliştirmek için çok çalışmıştı. Aisling'e tahmin ettiğinden çok daha fazla iyilik yapmıştı. Brook Adası'nda, modern olanaklarla sınırlı bir yerde, Aisling'in yakınlığı gelişmişti. O zaman değişen hava koşullarını şehirde neden aynı şekilde hissedemediği anlaşıyordu.

Sítheach parmağını yanındaki kristalin lekesiz yüzeyinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi ve havadaki uğultu biraz daha arttı. "Bundan çok daha fazlasını yapıyor."

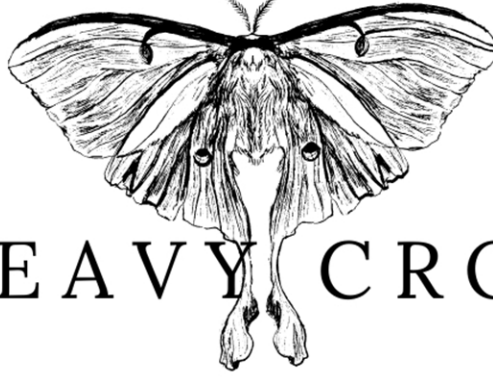
"Fark ettiğim kadarıyla hayır."

"Aynı fikirde olmayabilir." Sítheach Kael'e doğru başını salladı. "Sen onun büyüsünü kullanma şeklini değiştirdin. Tıpkı alabildiğin gibi, yansıtabiliyorsun da."

"Yaptığım şeyin bu olduğunu bilmiyordum," dedi Aisling.

"Onunki kadar vahşi bir fırtınayı yatıştırmak için nazik sözler ve yumuşak bir dokunuştan daha fazlası gerekir," diye açıkladı Sítheach. "Ama buraya gelme sebebin bu değil. Bana sorunuzu sorun."

Aisling sesini sabitleyerek duraksadı. Nefesini. Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha, sonunda "Bize Gümüş Azizleri nasıl yetiştirdiğimizi anlat." dedi.

A HEAVY CROWN

KAEL

A n yakınlık. O zaman Kael, Aisling'in uzun zamandır kendisinden kaçan kontrolü ona nasıl zahmetsizce verdiğini anladı. Yeraltı Kalesi'nin derinliklerinden bile karın kokusunu nasıl aldığını. Bir elini yavaşça hareket ettirerek Aisling'in dizinin üzerinde duran elini yakaladı ve parmaklarını arasına geçirdi. O anda, Aisling'in gözünden kaçırıldığı şeyleri yansıtabilmeyi diledi.

onun için de hissettim.

Sítheach, Aisling'in isteğini düşünürken bir süre çifte baktı. Bir parmağını yanındaki kristalin üzerinde gezdirmeye devam ederken, diğer elini havuza daldırdı. Çıkardığı parıltı mağaranın tavanında dalgalanarak ışık kırılmalarını döndürdü. Büyünün uğultusu daha da arttı.

Sítheach, "Mahkemeler arasındaki savaş sona erdirmelerini istiyorsun," dedi - bir soru değil, bir ifade.

"Umarım ilk günlerde yaptıkları gibi mahkemeleri barışa yönlendirebilirler." Aisling'in sesi kararlı ve emindi ve Kael onun cesaretine bir kez daha hayran kalmıştı. Onun inancı. Elini güven verici bir şekilde sıktı.

"Gümüş Azizler yıldızlardan doğar," diye düşündü Sítheach elini suyun içinde gezdirirken. "Sadece karanlıkta görülebilen bir ışık."

Aisling'in yanı başında keskin bir nefes alışı Kael'in dikkatini çekti. Gözleri kocaman açılmış, Sítheach'a odaklanmıştı ve eli onun elini şiddetle kavradı.

"*Göksel ışığın rehberliğinde,*" diye nefes nefese okudu. "Başından beri kehanetin içindeydiler."

"Böyle varsayımlarda bulunurken dikkatli ol, çocuğum. Kehanetlerimizin gücü, onları yaratanın niyetinde değil, yorumlarında yatar."

"Ararsak cevap verirler mi?" Kael sordu.

"Gümüş Azizleri çağırmak zor ve masraflı bir iş ama yapılabilir." Kâhin çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerinden çıkan kristallerde ışık fraktalları yakaladı. Gücü gittikçe daha fazla yutuyordu: Zamana her bakışında, ister mağaradan ister Sítheach'ın kendisinden olsun, ortaya çıktığı yerde hız kesmeden büyüyen yeni bir kristal ortaya çıkıyordu. Ham büyü tarafından tüketilme hissine fazlasıyla aşınaydı. Onunkinin fiziksel tezahürü güzel olduğu kadar dehşet vericiydi de.

"Daha önce yapıldı mı?" Aisling öne doğru eğilmiş, kadim peri tarafından büyülenmişti.

"Yapılmadı," dedi Sítheach. "Ancak daha önce hiç yapılmamış bir şeyin yapılması doğası gereği imkansız değildir."

"Bir kan ayini mi?" Kael tahmin etti. Cevabı o söylemeden önce biliyordu; kızın bunu pahalıya mal olduğunu söylediği anda anlamıştı. Midesine bir çukur yerleşti, katı ve ağır.

Sítheach bir kez başını salladı. "Sadece güçlülerin kanı uyuyan Azizleri uyandırabilir. Ayinin nasıl yapıldığına gelince, bunu söyleyemem. Buna karar vermek çağıranın elindedir."

"İşe yarayacak mı?" Aisling sordu. Artık daha az emin, neredeyse boyun eğmiş görünüyordu.

Sítheach sakince gülümsedi ve ellerini kucağında birleştirmek üzere geri çekti. "Geleceği tahmin etmiyorum çocuğum. Ben sadece iplikleri ilahileştiririm; onları dilediğin gibi örmek sana kalmış."

Sonra onlardan yüz çevirdi, sözsüz bir kovulmayla bakışlarını önündeki havuza geri çevirdi. Oradaki ışık ve içine akan derenin taşıdığı ışık sönmeye başladı. Kael Aisling'in ayağa kalkmasına yardım etti, çıkış yollarını kaybetmeden önce oradan ayrılmak istiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Aisling. Sítheach cevap vermeyince Kael Aisling'i dürttü. Akıntının her iki tarafına da dikkatle adım attı.

Aisling önündeki köşeyi döndüğünde Sítheach, "Kral," diye seslendi. Geriye döndü ve tüm gücüyle bir büyü duvarına çarptı. Etrafindan, içinden geçerek onu yerinde tuttu.

Kafasının içinde, zihninin en derin girintilerinde, Kâhin ona fısıldadı: *Bu ormandaki her patika, dolambaçlı olsa da - yön değiştiriyor, sapıyor, nehirleri ve vadileri geçiyor ve dağları aşıyor*

-yolcuyu eninde sonunda aynı varış noktasına getirecektir.

Onu bu tutuştan kurtardıktan sonra Kael başını sıkıca salladı. "Anlıyorum. Teşekkür ederim."

Aisling'in peşinden mağaradan çıkarken, çenesini gevşetmek ve omuzlarının daha rahat bir duruşa geçmesine izin vermek için bilinçli bir çaba sarf etti. Bu tüm konsantrasyonunu aldı; Sítheach'ın davetsiz misafirliğinin kafasında bıraktığı ağrı da ona hiç iyi gelmedi. Büyük bir rahatlamayla Gölgeağacı Ana'nın gitmiş olduğunu gördü. Furax'a ulaşmak için Aisling'in yanından geçti, onu ağaçtan indirip eyerini yeniden ayarlarken yüzündeki son gerginlik izlerini de sildi.

Aisling'in eyerdeki yakınlığı Kael'e yeniden odaklanmak için ihtiyaç duyduğu her şeyi verdi. Biraz daha tadını çıkarmak için Furax'ı yürüyüşte tuttu.

"Şey," dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "yine de güzel bir fikirdi."

Kael kaşlarını çattı; ses tonuna hâlâ boyun eğmişlik hakimdi. "Bu kadar kolay mı pes edeceksin?"

"Ne dediğini duydun, Kael. Kan büyüünden bahsettiği anda herkesten çok senin buna bir son vereceğini düşünürdüm." Sanki bu fikir onu korkutmuş gibi titredi. Kael pelerininin onun omuzlarına daha sıkı sardı.

"Bazen sonuç fedakârlığa değer." Daha rahatlatıcı sözler söyleyebilmeyi diledi ama hiçbiri yoktu.

"Bu fedakârlığın ne olduğunu bilmiyoruz." Omzunun üzerinden ona bakabilmek için arkasını dönmüştü.

"Belki değil ama elimizdeki en iyi şans bu."

Aisling başını salladı ve sonra geri döndü. "Bundan hoşlanmadım, Kael."

Aisling'in vücudundaki değişimi hissetti ve onu daha da yakınına çekmek için eyerde hafifçe öne doğru oturdu. Aisling ona doğru eğildi ve sırtını göğsüne dayadı. Bu temasın onu da en az kendisi kadar rahatlattığını umuyordu. Sessizce yollarına devam ettiler ve patikanın ilerisinde Raif'le karşılaştıklarında atları

hızla dörtnala geçerek onları son sürat Undercastle'a geri taşıdı.

Kael onları en kısa yoldan geri dönmeye yönlendirdi; Raif yola çıkarken bundan kaçınmaya dikkat etmişti. Furax'ın bile bu konuda isteksiz görüldüğünü düşünüyordu ama Kael gün doğmadan geri dönmeye kararlıydı.

Talamarís'e yaklaşırlarken Aisling'in kulağına alçak sesle, "Gözlerini ileride tut," dedi.

"Neden?"

Patika, eski çamların diğerlerinden daha yüksekte büyüdüğü ormanın en yoğun kısmından kıvrılıyordu. Sessiz nöbetçiler gibi başlarının üzerinde yükseliyor, aşağıda orman zeminini saran ve yılan gibi kıvrılan kalın köklerle sabitleniyorlardı. Ölü Fae cesetleri aralarında kucak kucağa yatıyordu. Kael hızla uzanıp Aisling'in ağzını kapatarak çığlığı dudaklarından kaçmadan bastırdı.

Başparmağını yanağında gezdirerek onu susturdu. "Her şey yolunda. Sadece gözlerini yukarıda tut."

Ona karşı şiddetle titredi ve elini ağzından çektiğinde, kolunu sıkıca beline doladı.

"Burası neresi?" Aisling ona sarıldı, parmak uçları onun koluna batıyordu.

"Burası öldüğümüzde bedenlerimizin gittiği yer," diye açıkladı Kael nazikçe. "Burada ağaçların arasında dinlenmeye bırakılırız ve orman tarafından geri alınmaya terk edilirik. Toprağa geri döner ve ona yeni bir hayat veririk."

Bu onun uzun zamandır güzel bulduğu bir kavramdı: Kael onları besleyen toprağa, onları koruyan ormana yeniden hayat vermeyi büyük bir onur olarak görüyordu. Ama şimdi etrafına baktığında gördüğü tek şey Nyctara'da katlettiği askerlerin yüzleriydi. Onlar onun öfkesinin, açgözlülüğünün ve güce olan açlığının vücut bulmuş halleriydi. Derileri benekli gri-maviydi ve üzerlerini kaplayan ince don tabakasına rağmen çürümeye başlamışlardı ama yine de tanınabilirlerdi. Hâlâ her birini ismiyle tanıyordu.

Wyldraíocht'u kontrol savaşı -ve içinde süren savaş- hükmedecek kimse kalmayana kadar sarayını kemirmeye devam edecekti. Bunun farkına varması, karnına saplanan bir kılıç gibi aniden ve acımasızca oldu. Yalnız kalacaktı ve giydiği taç da bir o kadar ağır olacaktı. Tebaası olmadan bir kral olarak bile kabul edilebilir miydi? Talamarís'in çok ötesinde olmayan Kael, Kesik'in yanından geçerken durakladı. Alçak Olan, karşılaştığı her sınavda rehberlik etmişti. Yaşlı tanrının

Kafasının içindeki ses, kendi başına ormana girecek yaşa geldiğinden beri onu istikrarlı bir şekilde ileriye doğru yönlendirmişti. Kael'in şimdi o sesi duymaya ihtiyacı vardı.

"Her şey yolunda mı?" Aisling sordu, Talamarís'i geride bıraktıkları için artık daha sakindi.

Pelerinini çıkardı ve atından inip "Burada bekle," demeden önce ona bağladı.

"Onu geri götürmemi ister misin?" Raif Furax'ın dizginlerini tuttu.

"Uzun sürmez." Aisling'in yanında olmasına ihtiyacı vardı. Kael onları patikada bıraktı ve açıklığa çıkana kadar çalıların arasından ilerledi. Gökyüzü artık çivit mavisiydi ve güneş yükseldikçe her geçen dakika daha da aydınlanıyordu. Kendini çemberin ortasına yerleştirdi, sunağa dönüp gözlerini kapatmadan önce botunun burnuyla birkaç rünün üzerindeki karın tozunu aldı.

Alçak Olan Gümüş Azizler'in zamanına yakın bir zamanda gelmiş olmalıydı; Kael O'nun bir cevabı olacağından emindi. Daha iyi bir çözüm. Kâhin'in önerdiğinden başka herhangi bir şey.

Kael Alçak Olan'a önce usulca, sonra daha büyük bir güçle seslendi. Gölgele içinde dalgalanmaya başladığında, birkaç ince dalın avuçlarından kaçmasına izin verdi ve karanlığın içinden O'na ulaştı. Kavrayarak, O'nun dinlediğine dair herhangi bir işaret aradı.

Lütfen, diye yalvardı Kael. Gözlerini daha sıkı kapattı, gölgelerini daha uzağa gönderdi. Aisling'i hissedebiliyordu, ona aşıladığı o rahatlatıcı sıcaklığı ve gölgeleri uzadıkça uzadıkça ona tutundu.

Ama Alçak Olan garip bir şekilde sessizdi. Bu gece o açıklıkta Kael'in yanında hiçbir şey yoktu. Hava hiç yoğunlaşmadı; atmosfer hiç ağırlaşmadı. Ormanın sesleri hiç azalmadan devam etti. Kael gölgelerini geri çekerken dizlerinin üzerine çöktü. Göğsünde daha önce hiç hissetmediği bir boşluk vardı. Ormanda haritasız bir şekilde kaybolmuştu. Terk edilmişti.

Yine soğukkanlılığını geri kazanmak ve yüzünü tekrar tarafsız bir maske haline getirmek için çalışmak zorunda kaldı. Bu sefer daha fazla çaba sarf etmesi gerekti, ancak ayağa kalkıp Raif ve Aisling'in beklediği yere dönecek kadar acısını ve hayal kırıklığını bastırmayı başardı. İkisi de beklentiyle ona bakıyordu. İkisini de selamlamadan kendini eyere attı ve Furax'ı tırısı kaldırdı.

Kael'in iki muhafızı Yeraltı Kalesi'nin girişinin dışında bekliyordu. Uzaktan bile gergin olduklarını anlayabiliyordu; her ikisi de kılıçlarının kabzalarını sıkıca kavramıştı. Güneşin ışığı

Şafak karanlık zırhlarından parlıyordu. Raif'in ayakları kısırağı durmadan önce yere çarptı ve Kael de çok geride değildi.

"Ne oldu?" Raif talep etti.

"Ziyaretçiler," dedi muhafızlardan daha kıdemli olanı. "Taht odasında bekliyorlar."

"Kaç kişiler? Ne zaman geldiler?" Kael sordu. Arkasında, Aisling'in Furax'ın sırtından kaydığını duydu. Elini tuttu ve onu kendine çekti.

"İki tane ve çok uzun zaman önce değil." Bir seyis iki atı da hızla götürmek için ortaya çıktı.

Kael Aisling'i muhafızlara doğru yönlendirdi. "Güvenli bir şekilde odasına dönmesini sağlayın."

"Ziyaretçiler onun için, Majesteleri." Genç muhafız dikkatini Aisling'e çevirdi ve ekledi: "Arkadaşınız da onlarla birlikte bekliyor hanımefendi."

Aisling çenesini ayarladı. "Göster bana."

"Hayır," dedi Kael sertçe. Nabızı hızlanmaya başlamıştı ve savaşçı içgüdülerini harekete geçiren bir önsezi hissi vardı. Büyüsüne. Raif de bunu hissetmişti ve kılıcını çoktan çekmişti. Kael kendi kılıcını getirmediğine pişman oldu.

"Her şey girecek," diye ısrar etti Aisling. "Beni onlara götür."

Aisling hariç hepsi tetikte ve gergindi; grup hızla ve sıkışık bir düzende spiral merdivenden aşağı indi. Kendinden emin bir şekilde yürüyordu, görünüşe göre korkmamıştı. Tanıştıklarından beri çok daha cesur olmuştu. Kael'in elini bir kez sıktı, sertçe, bırakmadan önce ve onun önünde taht odasına adım atmadan önce. Kael'in ona izin vermesi için kendini tutması gerekiyordu.

Rodney, birilerinin ekmek, çay ve ballı şarap koyduğu bir masaya rahatça yaslanmıştı. Bir hikâye anlatıyor ve konukların dikkatini çekmek için eliyle geniş hareketler yapıyordu. Laure'un muhafız yüzbaşısının ikizi olduğu anlaşılan kızıl saçlı erkek eğlenmiş görünüyordu. Ona eşlik eden altın Seelie zırhı giymiş asker ise daha az eğlenmiş görünüyordu.

Mağaraya girdiklerinde Rodney, "Binici ekibimiz geri döndü," dedi. Sesi taş duvarlarda yankılanırken biraz fazla yüksek çıkmıştı. "Majesteleri, bu Tadhg ve adının açıklanmasını istemediğini açıkça belirten bir asker."

Tadhg'ın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Aisling, seni sağ salim gördüğüme çok sevindim. Seni bulamadığımızda kaçırılmış olmandan korkmuştum."

"Ben alınmadım. Ben ayrıldım." Sesi elik gibi sertti.

Tadhg, "Buraya kendi isteğinle dönmediğine eminim," diye önerdi. Sırtışı hafifçe titredi.

"Ben yaptım." Aisling ona doğru ilerleyerek Seelie askerini savunma pozisyonuna geçmeye zorladı. Kael ve Raif birlikte hareket ederek onu iki yandan kuşattı.

"Kraliçe güvenli bir şekilde geri dönmeniz için pazarlık yapmaya hazır," dedi asker sert bir şekilde.

"Ben onun pazarlık edebileceği bir şey değilim," diye karşılık verdi. Kael onun sinirlendiğini yanaklarında beliren pembe kızarıklıktan bile anlayabiliyordu.

"Lütfen Aisling, kötü bir niyeti yoktu." Tadhg yaklaştı, ellerini kaldırdı. "Laure sadece seni güvende görmek istiyor. Hepimiz istiyoruz."

Kael konuşmaya başladı ama Aisling onun sözünü kesti. "Ben güvendeyim."

Rodney zoraki bir samimiyetle, "Hadi oturup bir şeyler içelim," diye araya girdi. Elindeki bal şarabı şişesini salladı. "Sabah olmuş olabilir Tadhg, ama teknik olarak burada bir gece içkisi içme zamanı."

"Kalmıyorlar," diye homurdandı Kael. Rodney geri çekildi.

Aisling geriye uzandı ve Kael'in elini tekrar buldu. Hareketi ustaca ve emindi. Net bir mesaj gönderiyordu. Kael'in kalbi kısa bir süreliğine durdu. Raif, Seelie askerinin tepkisini yansıtarak yanında gerildi.

Tadhg'ın gözleri ellerine düştü ve zaten solgun olan tenindeki kan çekildikçe parlak yeşil irislerinin etrafındaki beyazlıkları görebilecek kadar büyüdü. "Niamh haklıydı," diye nefes aldı.

"İğrenç," diye tükürdü asker.

Kael'in öfkesi alevlendi; damarlarını ısı basarken nefesleri kısa ve hızlı geliyordu. Büyüsü derisinin altında kıvranıyordu ama gölgelerini uzak tutmaya kararlı bir şekilde çenesini sıktı. Aisling'i arkasına çekmeye çalıştı ama Aisling direnmeye devam etti.

"Git buradan," diye emretti. Eğer bu kadar kızgın olmasaydı, Kael onun korkusuzluğundan etkilenebilirdi. Bu , onun tekrar konuşmasını engellemek için her şeyi yapardı.

"Bizimle geri dön," diye ısrar etti Tadhg, artık neredeyse yalvarıyordu. Aisling'e bir el uzattı.

Onu tokatlayarak uzaklaştırdı. "Yapmayacağım."

"Tadhg çok nazik davrandı; bu bir rica değil." Asker Aisling'i dirseğinden kabaca yakaladı ve onu öne doğru iterek elini Kael'in elinden zorladı. Aisling onun yanında yere düştü. Gözlerinde yanan vahşete rağmen, askerin eldivenli eli kolunu sıkarken çok daha küçük, çok daha kırılgan görünüyordu.

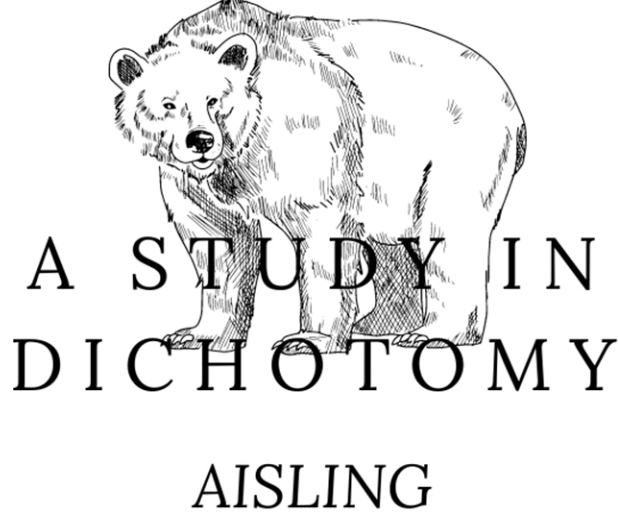
Kael'i ele geçiren öfke ham ve ilkeldi, mantıklı düşüncesinden geriye kalan her şeyi geçersiz kılıyordu. Tadhg öne çıkıp Aisling'in ayağa kalkmasına yardım etmek için uzandığında, Kael harekete geçti. Tadhg, Aisling'in ayağa kalkmasına yardım ederken gölgeleri Tadhg'ın üzerindeydi ve onu Aisling'den uzaklaştırıyordu. İnce bedenini sardılar, kaburgaları neredeyse kulakları sağır edecek bir çatırtıyla içe doğru çökene kadar sıkıldılar da sıkıldılar.

Bu sesin ardından sadece bir nefeslik ağır bir sessizlik geldi.

Seelie askeri ilk toparlanan oldu, vahşi bir kükreme çıkardı ve Kael'e doğru hamle yaptı. Aisling körü körüne tepki vererek askerin geniş bir kavisle savrulan kolunu yakalamak için öne çıktı. Kolunun parıldayan bir uzantısı olan altın hançeri Kael'in göğsüne nişan almıştı ama onun yerine Aisling'in omzuna saplandı. Kavisli bıçak köprücük kemiğinin hemen altındaki eti ısırdı ve keskin çılgılığı sonunda Kael'in içinde çatlamakta olan barajı yıktı.

Öfke kişileşmişti, bedeni artık boşluğa yayılan ve ışığı yutan gölgeleri tam olarak zapt edemiyordu. Nefret, bir nehrin ağzından daha büyük ve daha derin bir okyanusa dökülen su gibi ondan . Savaş alanında olduğu gibi, Kael ve gölgeleri ortak bir amacı paylaşıyordu. Ama bu kez gölgeler dinledi, tamamen öfkesinin öznesine odaklandı ve diğerlerine dokunmadı.

Kael, askerin o karanlık akıntılar içindeki dehşetini hissettiğinde gülümsedi.

B Aisling'in teninde kan birikmeye başlamadan, yaranın acısı bile hissedilmeden önce, kalın bir gölge ipi Seelie askerinin boynuna dolandı ve hızlı bir hareketle gerilerek kafasını temiz bir şekilde kopardı. Yerde donuk, ıslak gümbürtülerle yuvarlandı ve Tadhg'in cansız bedeninin yanında durdu.

Aisling tam zamanında kafasını kaldırdı ve hınzır bir Kael'in yüzündeki gülümseme soluyor.

Önce kanının sıcaklığını hissetti. Bıçağın kazağını yırttığı kumaşın yıpranmış kenarlarında büyüyen lekeye baktığında, yakıcı yanık onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve gözlerini yaşarttı. Raif ve Rodney aşağı inerken onu yakaladılar ve kürsüye çıkan basamaklara oturmasına yardım ettiler. Oraya ilk kez gittiği, yapraklardan oluşan bir elbiseyle yeşile boyandığı ve sırtından kanatlar fışkırdığı zamanki halini hayal etti. Tüm bunların ne kadar basit olacağını düşünmüştü.

"Kael!" Raif havladı. Kael sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi yavaşça onlara döndü. "Elasha'yı bulun."

Kael taht odasının arka tarafındaki kapıdan geçerek gözden kayboldu; o gece Kael'i duvara yaslayıp içeri çekmeden önce onu çektiği kapıdan.

"Kahretsin Ash," diye küfretti Rodney. Raif süveterini yırtıp atarken Rodney yarasına kilitlenmiş, bakışlarını ondan ayıramıyordu. Yanaklarının rengi solmuştu. "Lanet olsun."

"Derin değil." Raif yaranın üzerine bir bez bastırdı ve Aisling'in sinir uçlarına yeni bir acı dalgası gönderdi. Kolundan aşağıya, parmak uçlarına kadar yayıldı. Bir çılgılığı bastırmak için yanağının iç kısmını sertçe ısırdı.

Rodney yine, "*Kahretsin*," dedi. Cildi kâğıt beyazından sarının hastalıklı bir tonuna dönmüştü; kusmamak için dudaklarını büzmüştü.

"Bakmayı kes," diye azarladı Aisling, acısı konuşabileceği kadar hafıflediğinde.

Sertçe yutkundü ve gözlerini sıkarak kapattı. "Çok fazla kan var." "Ritüel için kullanamayacak olmamız çok kötü," diye kuru bir şaka yaptı.

Gözleri hâlâ kapalı olan Rodney'nin kaşları havaya kalktı, sonra da birbirine yaklaştı. "Ne?"

O sırada Kael, Raif'i yolundan çekip Aisling'in yarasını incelemek için kullandığı bezi sıyıran Elasha'yla birlikte geri döndü. Aisling nefesini içine çekti ve Rodney'nin elini kavradı.

"Derin değil." Elasha, Raif'in değerlendirmesini yineledi, düzgün sesi onunkinden daha rahatlatıcıydı.

"O iyi, Kael." Raif Kael'in yanında durmak için hareket etmişti. Bunu sessizce, neredeyse anlaşılamayacak kadar alçak sesle söylemişti. Aisling bunu duyan tek kişinin kendisi olabileceğini düşündü; Kael arkadaşının sözlerine hiç kulak asmamıştı. Umutsuzca ona uzanmak, bir şekilde iyi olduğuna dair güvence vermek istedi ama Kael dikkatli bir mesafeyi korudu ve bakışlarından kaçındı.

Elasha omzunda asılı duran çantadan kalın bir macun kavanozu çıkardığında Aisling kendini hazırladı. Kokusu sertti ama Methild'in Nyctara'da başına aldığı yaraya sürdüğü merheme benzer şekilde yatıştırıcıydı. Macunu Aisling'in derisine sürdüğünde kan pıhtılaştı ve acı hızla azalarak donuk, zonklayıcı bir sızıya dönüştü.

"Kimdi o?" Kael botunun ucuyla Tadhg'ın bedenini dürttü. "Niamh'ın kardeşi," diye yanıtladı Raif.

"Laure'nin evcil hayvanlarından biri," diye ekledi Rodney. "Onun saray ressamı. Onun düzinelerce portresini yaptı. Hem Laure hem de Niamh çok öfkelenecek."

Kael Rodney'ye, "Onu buradan götürmen gerek," diye emretti. "Şimdi."

Aisling dişlerini sıkarak, "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Elasha lapa sargılarını sıkıca bağlarken. Kadının itirazlarına rağmen

ona bakmayı reddetti. Vücudunu onunkinden uzaklaştırdı, sadece Rodney'e kısa bir bakış atıp emir verdi ve dikkatini ayaklarının dibinde yatan iki cesede çevirdi.

"Ona eşlik etmeniz akıllıca olabilir; hem onun hem de sizin güvenliğiniz için. Bunun ne tür bir ceza getireceğini belirleyene kadar," dedi Raif. "Benim varlığım ona pek de iyi gelmeyecektir." Kael'in çenesi gergindi ve Sesi kısıktı ama göstermeye çalıştığı soğukkanlılık acı verecek kadar şeffaftı ve Aisling buna kanmadı. Adamın göğsünde biriken suçluluk duygusunu, ağırlığını hissetti. Gizlemek istediği ama gizleyemediği öfkeyi.

Aisling biraz çaba sarf ederek tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. Ayaklarının üzerinde dengesiz hissetmesine rağmen, odanın etrafında dönmesine aldırmadı ve Kael'in önüne geçmek için elinden geldiğince emin adımlarla yürüdü.

"Bana bak," dedi. Aisling onun elini yanında asılı olduğu yerden kaldırdı. Tırnaklarını avucundan çıkardı ve başparmağını tırnakların bıraktığı izlerin üzerinde gezdirdi. Adam tereddüt etti ve sonunda bakışlarını indirdiğinde ona değil, onun içinden baktı. Çenesi o kadar sıkılmıştı ki dişlerinin kırılabileceğini düşündü.

"*Bana bak,*" dedi tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Ben iyiyim."

Sonunda bir parça yumuşadı ve titrek bir nefes aldı. Kael'in dikkati omzunu bağlayan beze kaydı, yüz ifadesini renklendiren kısa bir ıstırap parıltısı belirdi. Başını eğdi ve hançerin yerin hemen üzerindeki bandajlara bir öpücük kondurdu. Oradaki hafif baskı, lapanın kendisinden bile daha iyi hissettirdi. İlk kez saray mensuplarının önünde birbirlerini bu şekilde kabul etmişlerdi, ilk kez bir seyirci önünde aralarında gelişen şeyi bu kadar açık bir şekilde göstermişlerdi. Aisling şimdi onların gözlerini üzerlerinde hissedebiliyordu ama kendini onun dokunuşundan çekmeye ikna edemiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı omzundaki aynı noktaya. Başını kaldırmadan önce bir kez daha öptü.

"Buradan sensiz ayrılmayacağım. Benimle gel," diye ısrar etti Aisling.

Kael başını salladı. "Nasıl istersen."

Sonra hızla hareket ettiler, Rodney çantalarını toplarken Aisling yeni bir gömlek giydi ve Briar'ı tasmaladı. Kael onları döner merdivenin dibinde karşıladı. O da üzerini değiştirmiş, sade bir gömlek ve bol siyah bir pantolon giymişti. Gümüş rengi saçlarını ensesinde bir topuzla bağlamıştı ve saçlarındaki

kulaklarının uçları. Yine de gözlerinin eğimi ve yüzünün açıları onu adada diğerlerinden ayırırdı.

Rodney'nin arabasına ulaştıklarında, yolun kenarına park ettiği ve çalılarla kısmen örtülmüş olan arabası buz tutmuştu. Kael arka koltukta, Aisling at sırtında ne kadar rahat görünüyorsa o kadar rahat görünüyordu. Bacakları birbirine degecek şekilde ona yakın oturdu; vücudunun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu. Briar yolcu koltuğundan dikkatli gözlerle onu izliyordu.

Brook Adası'nda akşam olmuştu ama Aisling'in gelişlerini gizlemek için umduğu kadar karanlık değildi. Karavan parkına girdiklerinde, dışarıda hâlâ ağır kışlık paltolar ve parlak renkli atkılar giymiş çocuklar oynuyordu. Rodney arabayı karavanına olabildiğince yaklaştırdı.

"Bayan Morrow!" Cole arkalarından seslendi.

Aisling inledi ve Rodney nefesinin altında küfrederek irkildi. "Yaralandın mı? Bu adam sana bir şey mi yaptı?" Cole sordu
O yaklaştıkça. Aisling kendine baktı ve ilk kez kolunda ve boynunun yan tarafında hâlâ birazdan fazla kurumuş kan olduğunu fark etti. "Polisi arayacağım-"

Kael cümlesinin sonunu, Cole'u olduğu yerde durduran vahşi, ürpertici bir hırıltıyla ısırdı. Aisling bir elini Cole'un sırtındaki gergin kasların üzerinde gezdirdi ve onu karavana doğru itti.

"Sen kendi işine bak Cole. Burada iyiyiz," diye güvence verdi Aisling.

Rodney oturma odasının zeminindeki havalı yatağı şişirmek için sehpayı kenara çekerken, Aisling içeride mutfak lavabosunun üzerinde temizlendi. Rodney'nin Kael'le yatağını paylaşma teklifine rağmen, Kael kapıyı görebileceği bir yerde kalması gerektiğinde ısrar etmişti. Rodney'den bir kucak dolusu battaniye ve yastık aldı ve Aisling için kanepeyi hazırladı.

Yorgundu, neredeyse yorgunluktan hasta olacaktı ama kendini uyutamıyordu. Kâhin'le yaptıkları konuşmayı tekrar tekrar hatırladı. Ve gözlerini kapadığında, Tadhg'ın başsız askerin yanında ezilmiş yatan bedenini gördü. Hayal kırıklığı ve acı içindeki Aisling gece yarısından sonra koltuktan kalktı. Briar'ın üzerinden atladı ve Kael'in yanından geçerek banyoya gitti.

Sütyenine kadar soyunarak, yeni sargıları ve Elasha'nın ona verdiği bir kavanoz merhemi lavabonun kenarında dengeledi. Lapa ; bandajlar sertti ve cildini rahatsız edici bir şekilde çekiştiriyordu. Aisling onları nazikçe sıyırdı, yerlere yapıştığında yüzünü buruşturdu. yara

Yaranın altı çoktan iyileşmeye başlamıştı; birkaç saatten ziyade birkaç günlük gibi görünüyordu.

"Acıyor mu?" Kael banyo kapısında belirdi. Kapının çerçevesine yaslanmış, kadının aynada kendini incelemesini izliyordu.

Ona alaycı bir gülümseme fırlattı. "Sadece nefes aldığımda," diye alay etti.

Yaklaştı ve yarayı kontrol etmek için saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru süpürdü, uzun parmakları yarayı nazikçe dürttü. Kız acıdan kendini çekmemeye çalıştı. "Bu bir yara izi bırakacak," dedi adam.

Aisling yüzünü buruşturdu ve bunun şimdiden tenini çürüttüğünü hayal etti.

"Biliyorum."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" Kavanozun kapağını açtı ve merhemi, gücünü ve öfkesini gizleyen bir şefkatle kızın cildine sürmeye başladı. Erkek tam bir ikilem abidesiydi; bir an gözü dönmüş bir zalimlik sergilerken bir sonraki an yumuşaklık gösterebiliyordu. Her zaman, her zaman kendini ortaya koyduğu kötü adamdan daha fazlası olduğunu kanıtlıyordu.

Omuz silkti. "Çoğu erkek yara izlerinden pek hoşlanmaz."

"İnsan adamlar," diye Kael, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Adamın onun için pansuman yaptığı yaranın ortası gibi kıpkırmızı oldu.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim." Aisling onun ellerinin teninde gezinmesini saatlerce izlemekten memnun olabilirdi ama bunun yerine önündeki damlayan musluğa odaklandı.

"Uyanıktım."

"Ah." Onun kıpırdadığını duymamıştı; düzenli nefes alış verişini ninni kadar iyi gelmişti. "Sanırım havalı yatak pek rahat değil."

"Gerçekten de öyle değil," diye kabul etti. Bandajı bağladıktan sonra doğruldu. "İşte oldu."

Adam uzaklaştığında onun dokunuşunu özledi ama yine de teşekkür etti. Sonunda aynaya baktı ve arkasında dururken onu içine çekti.

Kael, Rodney'nin banyosunda, insan gibi görünmek için yarı parlatılmış ve sert sarı ışıkla rengi solmuş halde o kadar yersiz görünüyordu ki gülmek zorunda kaldı. Bu karavan annesinin hikâyelerinin bir sonucuydu ve şimdi burada onlardan ikisiyle birlikteydi: yatak odasında uyuyan bir püca changeling ve mavi tüylü banyo paspasının üzerinde çıplak ayakla duran Unseelie Kralı. Adam şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı ama o sadece başını salladı. Bunun saçmalığını açıklamaya çalışamayacak kadar yorgundu.

Aisling kanepeye dönmek yerine mutfığa gitti ve çaydanlığa taze su doldurdu. Kael onu takip etti ve Briar da

muşambanın üzerinde ayaklarının yanında duruyordu.

"Uyumalısın. Dinlenmeye ihtiyacın var," diye gönülsüzce öğüt verdi.

"Biliyorum." Ocağı yaktı ve çaydanlığı ocağa koyduktan sonra raftan bir kutu indirip havaya kaldırdı. "Çay?"

O başını sallayınca Aisling dolapta kupa aradı. Kenarlarında çentik olmayan sadece bir tane vardı: zümrütün soluk bir tonunda ağır bir seramikti ve Brook Isle Lisesi'nin maskotu olan bir tilkiyle süslenmişti. Onu Kael için bir kenara koydu.

"Eğer siz ikiniz bu gürültüye devam edecekseniz, benim için de bir tane doldurabilirsiniz." Rodney gözlerindeki uykuyu silerek mutfağın ışığını yaktı. Briar'ın kuyruğu tembel bir selamlamayla yere çarptı.

Üçü de bir süre küçük masanın etrafında sessizce oturup kendi düşüncelerinde kayboldular. Rodney boş boş çay poşetinin ipiyle ; Kael'in elleri fincanının tepesinde katlanmıştı. Aisling dirseklerini masaya dayayıp fincanını dudaklarına dayadı ve soğumasını beklerken birkaç saniyede bir üfledi.

"Ash?" Rodney sessizliği bozdu.

"Hmm?" Girdap gibi dönen buhar yüzünü kısmen gizlemişti.

"Daha önce, ayin hakkında ne demek istediniz?" diye sordu.

Aisling yüzünü buruşturdu; kötü zamanlanmış şakasını unutmuştu. Kupasını masaya bıraktı ve kollarını omzundaki ağrının izin verdiği kadar sıkı bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Gümüş Azizleri yükseltmek için bir kan ayini gerekir." Sonra Kael'e döndü ve "Ben de 'güçlülerin kanı' kısmını düşünüyordum. Peki ya Laure?"

Laure çok güçlüydü; Aisling bunu bizzat görmüştü. Seelie Kraliçesi bitkileri yoktan var edebilir, çıplak elleriyle yaşamı yaratabilir ve sürdürebilirdi. Oldukça sihirli ve güçlüydü. İnsanları o büyülü uyanık rüyalara gönderme yeteneğiyle birleştiğinde, Aisling Laure'un muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü Fae'lerden biri olduğunu düşündü.

Kael ona düşünceli düşünceli baktı ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Rodney ikna olmamıştı.

"Seelie Kraliçesi'ni öldürmekten mi bahsediyorsun, Aisling? Bu imkânsız," dedi. Kalın kaşları gergin bir şekilde çatıldı.

Aisling geri çekildi. Sanki Laure onların konuşmalarını bir şekilde Yaban'ın derinliklerinden duymuş gibi, bu fikir bile kalbini yerinden oynatmıştı.

Kraliçenin menekşe rengi gözlerinde parlayan ateşi, oradaki kuduz açlığı hatırladı. "Onu öldürmekle ilgili bir şey söylemedim. Onu öldürmek zorunda kalmayız, değil mi?"

Kael basitçe, "Bu büyüklükte bir ayın eşdeğer bir fedakârlık gerektirecektir," diye cevap verdi. Soğukkanlıydı: sesi, ifadesi, duruşu. Onunla ilgili hiçbir şey bu fikir hakkındaki görüşüne dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu; bu fikri akıllıca mı, aptalca mı, yoksa tartışmaya değmeyecek kadar zorlama mı buluyordu?

Onu saran korkunun üzerine, Aisling'in içinde alev alev yanan bir tür kararlılık canlandı. Laure, Aisling Seelie Sarayı'na ayak bastığı andan itibaren Kızıl Kadın'ı kendi istediği sona ulaşmak için bir araç olarak kullanmaya hevesliydi. İşte şimdi, kehaneti öğrendiğinden beri peşinden koştuğu özerkliğini geri alma şansını yakalamıştı. Kaderi artık kendisi yazacaktı.

"Böyle bir şeyin nasıl yapıldığını biliyor musun?" Aisling sordu. Güneş karavanın dışında yeni yeni yükselmeye başlamış, mutfağı pastel renklere boyuyordu. Kael'in saçları gün doğumunun saçtığı her tonu alıyor, yanardöner bir hal alıyordu.

Başını iki yana salladı. "Normalde rehberlik için Werryn'e başvururdum; muhtemelen ritüelin nasıl tasarlanacağını en iyi o bilir. Eski dili anlıyor ve *Rhedelas-rune* dökümü konusunda benden çok daha tecrübeli."

"Peki ya Lyre?" Rodney önerdi.

"Muhtemelen." Kael kayıtsız kaldı. Çayı soğumuştur ama ellerini sanki hâlâ sıcaklığını avuçlarında hissediyormuş gibi bardağın üzerinde tutuyordu. Hem Aisling hem de Rodney onun daha fazla bir şey söylemesini beklediler ama o yine sessizliğe gömüldü.

"İçeri girmeden ona bir mesaj iletebilir misin?" Kael'in yardımı olsun ya da olmasın ilerlemeye kararlı olan Aisling, Rodney'ye döndü.

"Elbette, ama belki de önce bunun hakkında biraz daha düşünmeliyiz." Ensesini ovuşturdu ve Kael'e huzursuzca bakarak onun sessizliğini anlamaya çalıştı.

Elbette enine boyuna düşünmek istiyordu. Eğer zamanı olsaydı, Aisling günlerini planlarının avantaj ve dezavantajlarını sıralamakla geçirirdi. Kan dökmekten ve kurban vermekten tamamen kaçınmak için başka bir yol aramaya daha uzun süre devam ederdi. Ama zaman lüksü ortadan kalkmıştı; şimdi harekete geçmeleri gerekiyordu.

"Lyre'la konuş Rodney," diye kesin bir tavırla talimat verdi.

Kısa bir süre sonra, karavan parkının geri kalanı uyanmaya başladığında, Aisling sessizce Rodney'nin karanlık odasına geri çekildi ve yatağına kıvrıldı.

Zihni artık bulanıktı ve göz kapakları çok ama çok ağırlaşmıştı. Sonunda uyku ona yetişiyordu. Derin ve rüyasız olmasını umuyordu.

Kael'in içeri girdiğini duymadı ama onun ağırlığının yatağın diğer tarafına baskı yaptığını hissedince yer açmak için yana kaydı. "Yorgunsun," dedi elini Kael'in sert göğüs kaslarında gezdirerek. Adam onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Öyleyim." Yorgunluğu sesinden belli oluyordu.

"Benimle kestirmeye mi geldin?" Yüzünde tembel bir gülümseme belirdi, gözleri yarı kapalı.

Kael battaniyeyi omuzlarına kadar çekti ve bir kolunu Aisling'in beline doladı. "Púca gitti. Daha sonra döneceğini söyledi."

"Nereye gittiğini söyledi mi?" Aisling başını yastıktan hafifçe kaldırıp Kael'e baktı. Adamın sadece dış hatlarını seçebiliyordu; yüzü gölgeler tarafından gizlenmişti.

"Hayır," dedi. Saçlarındaki parmakları başını tekrar aşağı indirdi ve sonra kökten uca yumuşak, sabit vuruşlarla ilerledi.

"Tamam."

Kael, "Ona güvenmiyorsunuz," diye tahmin etti.

"Beni senin hapishanende bıraktı." Sadece yarı şaka yapıyordu.

Kael mırıldandı, yaklaştı ve çenesini başının tepesine dayadı. "Görünüşe göre ikimiz de kullanılmaya oldukça alışkınız."

Aisling onun göğsüne doğru kıvrıldı ve adam kolunu ona doladığında rahatladı. "Seni kullanmazdım," diye iç geçirdi.

AS THE MOON DRAWS THE TIDES

KAEL

seni kullanmazdı.

Aisling'in sözleri Kael'in zihninde yankılandı, yumuşak içtenlikleri sertleşmiş kalbini sızlattı ve şiddetle ağırmasına neden oldu. İsteyerek yapmazdı ama ne yapması gerektiği bilgisi -onun kendisini nasıl kullanacağı- eğer bu tür düşünceleri içinde neredeyse bir hiç olana kadar bastırmakta bu kadar yetenekli olmasaydı onu orada kırmaya yetebilirdi. Şimdi buna sahipti: Aisling yanında mışıl mışıl uyuyor, ılık nefesi göğsünde geziniyordu. Yüzünde endişe ve strese dair hiçbir belirti yoktu. Eğer onu sonsuza dek yanında tutabilseydi, bunun için her türlü fedakârlığı yapardı. Ama ikisi için de yazılmış kader bu değildi.

Sonra kıpırdandı ve geri çekilerek ona buğulu gözlerle baktı. Karanlıkta bile, maviler ve elalardan oluşan kolaj onu esir aldı. "Hâlâ uyanıksın."

"Çok uzun sürmeyecek." Kael elini gömleğinin altından geçirdi ve başparmağıyla sırtının alt kısmındaki kıvrımda daireler çizdi.

Dizlerinden biriyle onun kalçalarına hafifçe vurdu. Adam bir bacağını kaldırdığında, kendi bacağını bacaklarının arasına kaydırarak orada dinlendi, kendini daha da yaklaştırdı ve sonra memnuniyetle iç çekti.

Gülümsedi. "Biraz daha yakın olsaydın, derimin altına girecektin."

"Benim için sakıncası yok." Başparmağını adamın kaşlarının arasındaki kırıxıklığın üzerinde gezdirmek için uzandı. "Ne düşünüyorsun?"

Kael'in damarlarında buz gibi bir su gibi bir huzursuzluk dalgası dolaştı ama kendini toparlaması sadece bir anını aldı. "Sadece uyurken ne kadar güzel görünüyorsun," dedi.

"Duvarların kalkmış." Ona inanmamıştı; cevap vermeden önceki o bir saniyelik tereddütü duymuştu. Eli yanağını okşamak için aşağı indi ve adam minnetle ona doğru eğildi. Kadının dokunuşunun topraklayıcı gücü, onun yıpranmış sinirleri üzerinde simyasını çalıştırdı.

"Savunmam sırasında yaralanmış olman hoşuma gitmedi," diye tekrar denedi Kael. Bu sefer yalan değildi, ama kesinlikle zihninde ağır basan gerçeğin sadece bir kısmıydı. Kalbinde.

"Yine olsa yine yaparım," diye söz verdi

Aisling ciddiyetle. "Buna gerek kalmayacak,"

diye güvence verdi Kael ona.

Yanındaki varlığı bir dayanak noktası olan Kael, huzursuz ve zor kazanılmış olsa da kendisinin de uyumasına izin verdi. Kendini sürekli uykuya dalıp çıkarken hissediyor, hiçbir zaman istediğı kadar tam olarak dalamıyordu.

Rodney kapıyı aralayıp içeri hafif bir ışık girmesini sağlayınca uyandı. Púca ona eliyle işaret etti. Kael kendini Aisling'in elinden nazikçe kurtardı. Aisling inleyerek ona doğru uzandı ama Rodney kolunu battaniyenin altına soktu.

Parmaklarını bir kez daha saçlarında gezdirmeden önce "Sus," diye yatıştırdı. "Uyumaya devam et." Başını yastığa bıraktı ve düzenli nefes alıp vermeye devam etti.

Rodney ön kapıda Kael'i bekliyordu, bu yüzden kral dağınık kıyafetlerini düzeltti ve onu verandaya kadar takip etti. Sabahın ortasındaki soğuk hava canlandırıcıydı ve derin bir nefes aldığı anda kafasını temizledi.

Rodney, "Bana ne bildiğini söyle," diye sordu. Sesinde mizah yoktu, niyetini manipüle etme ya da gizleme çabası da yoktu. Bir kez olsun açık sözlü ve öfkeliydi.

"Pek çok şey biliyorum," dedi Kael, "daha açıklayıcı olmanız gerekecek." Púca'yı kışkırtıyordu, bunu biliyordu ama dengede durduğu bıçak sırtından kaymaya hazır değildi. Gerçeğı bir kez yüksek sesle söylediğinde, artık geri dönüşü olmayacaktı. Evren onun bildiklerini öğrenecekti.

"Tüm bunların ötesinde bir şeyler var ve Aisling farkında olmasa bile senin bunun olduğunu söyleyebilirim." Rodney bir adım öne çıktı, gerekirse Kael'i gerçeği söylemeye zorlamaya hazır görünüyordu.

Kael gökyüzüne, ufukta gri bulutların toplandığı yere baktı. Denizden esiyorlardı; tuzun kokusunu alabiliyor ve rüzgârdaki tadını tadabiliyordu. Rodney sabırsızlıkla onun cevabını bekledi ama Kael'in kelimeleri kalbinin derinliklerinde sakladığı yerden çıkarıp yüksek sesle söylemesi birkaç dakika aldı.

"Ona söylememelisin," diye bitirdi. "Bana yemin et. Bana bağlılık borcun olmadığını biliyorum ama yine de yemin et. Onun için."

"Yemin ederim." Kael'in itirafıyla ayılan Rodney dirseklerini verandanın korkuluklarına dayadı ve ellerini geriye doğru iterek dağınık saçlarını köklerinden kavradı.

"Sonrasında sana ihtiyacı olacak. Her ne kadar bunu kabul etmek istemese de." Kael'in boğazı sıkıştı ama bu hissi yutkunarak geçti. Her şeyi eskisinden daha da derine itti.

Rodney homurdandı. "Demek fark ettin."

"Yardım istemekten pek hoşlanıyor gibi görünmüyor." Aisling'i ona en başından beri sevdiren şey, Nocturne'de kürsüye çıkıp sorumluluğu üstlendiği zamanki bağımsızlığıydı. Sonra, onun tutsağı olarak, defalarca kendi kendine banyo yapmakta, koridorlarda rehbersiz ve yardımsız yürümekte ısrar ettiğinde. Ve şimdi, kendi kaderi üzerinde kontrolü ele geçirdiğinde. Ama böyle bir özelliğin kendisine verebileceği zararı da biliyordu. Bu şekilde, onda kendinden çok şey görüyordu.

"Sanırım bu konuda daha iyi oldu. Her iki durumda da burada olacağım," diye söz verdi Rodney.

Púca sarsılmış ve muhtemelen Aisling'den bir süreliğine uzak durmak için bahane bulmaya hevesli bir halde oradan ayrıldı. Daha sonra Lyre ile birlikte geri döndüğünde, her ikisinin de yüzünde aynı solgun ve çekingen ifade vardı.

"Ne oldu?" Aisling Rodney'nin yüzünü ilk fark eden oldu ve onu selamlamak için koltuktan fırladı. Kael de hemen arkasından, Briar'la arasında sağlıklı bir mesafe bırakmaya özen göstererek onu takip etti. Karavanın kapladığı alanın küçüklüğü düşünüldüğünde bu zordu ama sabahın büyük bölümünde aralarında en az bir mobilya parçası bulundurmaya başarmıştı.

"Lyre?" Kael sordu.

"Seelie ordusu Undercastle'a doğru ilerliyor." Lyre'in sarı gözleri karavanı taradı, alanı ve içindekileri kurnazca katalogladı. Karavan

Giydiği ağır pelerin cüppesini gizliyordu ama Aisling'in sert bakışlarından kaçınacak kadar değil. Rodney'nin komşularından herhangi biri tarafından, özellikle de her zaman dışarıda pusuya yatmış gibi görünen kısa boylu, sevimsiz adam tarafından fark edilmiş olma ihtimalini aklından geçirdiğine şüphe yoktu.

Aisling bir mutfak sandalyesine çöktü ve Kael onun arkasında durmak için hareket etti. "Şimdiden nasıl öğrendiler?" diye sordu.

"Dışarıda bekleyen bir muhafızları daha vardı," diye açıkladı Lyre sıkıca. "Cesetler çıkarılırken onları görmüş."

Kael, Aisling'in sandalyesinin arkalığını kavradı ve ortalığı temizlerken gösterdikleri dikkatsizlik yüzünden öfkelenmeden tekrar konuşabilecek hale gelene kadar dişlerini ileri geri gıcırdattı. *Onun dağınıklığı.* "Ne kadar ?"

"Raif Beşinci Bölüğü çoktan geri çağırırdı; şimdi diğerlerini hazırlıyor."

Hazırlıklar çoktan başlamışsa hiç de uzak sayılmazdı. Ve Raif'in son bölüklerini de geri çağırması, Seelie ordusunun tam güçle harekete geçeceğini tahmin ettiği anlamına geliyordu. Kael'in zihni savaş düzenini ve stratejisini planlayarak hızla ilerledi. Savunma birliklerinin nereye yerleştirileceğini ve karşı saldırı için hangi bölükleri ayıracağını düşünüyordu.

"Laure onlarla mı?" Aisling'in sessiz sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve ona baktı. Gözlerini dikmiş Lyre'a bakıyordu. Yüzünü göremese de oradaki kararlı ifadeyi hayal edebiliyordu.

"Dönüşen bana kraliçeyi öldürme planınızdan bahsetti," dedi Lyre. Ağzı şeytani bir sırıtişla kıvrıldı. "Yardım etmek benim için bir onurdur. Her zamanki gibi Kızıl Kadın'ın hizmetindeyim."

Aisling sandalyesinde dönerek Kael'e baktı. Kâhin'le tanıştıklarından beri onun gözlerinde görmeyi çok özlediği umut ilk kez geri gelmişti. Orada sürekli yanan bir kor gibi parlıyordu ve Kael gözlerini ondan kaçırabilmeyi diledi.

"Bu bizim en iyi şansımız olabilir. Zaten onun sahasına girmeye çalışmaktansa senin sahanda bunu yapmak bize daha fazla avantaj sağlayacaktır." Dudağını çiğnedi, onun cevabını merakla bekliyordu.

"Haksız değilsin," diye onayladı Kael. Umut daha da parladı. Sonra tekrar Lyre'a baktı ve "Ayini tasarlayabileceğine inanıyor musun?" diye sordu. "Onu tasarlayabilir, inşa edebilir ve sarayınızdaki herkesten daha iyi yönetebilirim Majesteleri. Zaten yıllardır Yüce Piskopos için ayinler hazırlıyorum."

Aisling'e komplocu bir tavırla göz kırptı. Kael'i şaşırtan şey

Werryn hiçbir zaman Küçük Prelatlardan herhangi birinin Rhedelas'ta düşük seviyeli ritüellerden daha fazlasını yapabilecek kadar yetkin olduğu izlenimini vermemişti. Kesinlikle, içlerinden birinin ayinleri tamamen kendisi için tasarladığından hiç bahsetmemişti.

"Bundan senin çıkarın ne?" Rodney meydan okudu. Lyre ve púca aynı madalyonun iki yüzü gibiydiler ama Lyre'in niyeti diğerine göre daha kötü niyetliydi. Rodney bu oyunu kendi eğlencesi için oynuyordu; Lyre ise kişisel çıkarları için.

Lyre'in sırtışı daha da genişledi ve kedi gibi gözleri Kael'in üzerinde gezindi. "Kızıl Kadın bana zaten koruma sözü verdi. Unseelie Kralı ne teklif edebilir?"

Kael, "Eğer başarılı olursan, seni Yüksek Piskopos yapacağım," dedi.

"Peki ya Werryn?" Lyre tek kaşını kaldırarak sordu.

"Werryn itiraz etmeyecek," diye karşılık verdi Kael tereddüt etmeden. Yaşlanan erkeğin zamanı gelmiş ve geçmişti. Werryn uzun zamandır rolünü aşmış, başka bir saray mensubu tarafından yapılsa idam sebebi olacak eylemlerde bulunmuştu. Küçük Prelatlar üzerindeki mutlak üstünlüğü onu koruyan tek şey olmuştu. Şimdi bir başkasının onun yerine bu kadar kolay geçebileceğini bilen Kael, artık onun küstahlığına bu kadar hoşgörülü davranmayacaktı.

Kael ve Lyre önce karavandan ayrıldılar ve karavanın arkasındaki geniş çimenlik alandan geçerek ilerideki ağaç hattına doğru ilerlediler. Hızla ormanın örtüsüne girdiler ve İnce Yer yönünde ilerlemeye devam ettiler. Kael, Aisling'den ayrılmak konusunda isteksiz olsa da Rodney'nin aracıyla geri dönmekten kaçındığı için çok mutluydu. Rodney ve Aisling, Briar'ı kasabaya götürmek üzere onun arabasıyla ayrıldılar; Aisling ona göz kulak olması için bir arkadaşını ayarlamıştı. Kael ayrıldığında Aisling dizlerinin üzerine çökmüş, kollarını yaratığın boynuna şiddetle dolamış ve yüzünü onun hacimli kürküne gömmüştü.

Beyaz Ayı'ya sessizce, Kızıl Kadın'ının sağ salim döneceğine dair yemin etmişti. Sonra da bu sözün yerine getirildiğini görmek için elinden gelen her şeyi yapacağına dair kendi kendine yemin etmişti.

"Sorabilir miyim?" diye başladı Lyre, ikili Peçe'nin hemen ötesinde Aisling ve Rodney'i beklerken, "neden?"

Yürüyüşleri sırasında Kael, Lyre'a Sítheach'tan öğrendiklerini, Rodney'ye anlattıklarını ve Aisling'den sakladıklarını açıklamıştı. Şimdi, devrilmiş bir kütüğün üzerine oturmuş, etrafındaki ormana bakıyordu. Sessizdi. Huzurluydu. Sanki yaklaşan savaştan önce dinleniyor gibiydi.

"Çünkü yapılması gereken doğru şey bu," dedi basitçe.

"Belki de. Ama kimin için doğru? Kendini neyin doğru olduğu konusunda ne zaman endişelendirmeye başladın?" Lyre düşüncelere daldı. Kael Başrahibin sorularını duymazdan geldi ve gözlerini kapatarak karla kaplı çamların arasından geçen rüzgârın hışırtısını ve yaşlı gövdelerinden yayılan derin iniltileri dinledi. *Şimdi*, diye düşündü. Şimdi bununla ilgileniyordu.

Savaş hazırlıklarının telaşı Kael'i canlandırdı: Undercastle'da vızıldayan enerji uğultusu, kana susamışlığın elektrik akımı, en temel arzularına hitap eden bir şeydi. Zihni daha keskin, emirleri daha kesin hissediyordu. Bu rol için yetiştirilmişti - sadece kral değil, komutan. Ama çalışma odasına doğru kalabalık geçitlerden geçerlerken Aisling'in elini tutması, artık başka, daha büyük amaçları olduğunu bilerek ayaklarının yere basmasını sağladı. Göğsünde genişleyen yeni bir duyguydu bu ve ilk kez korktuğu bir şey değildi. Aisling bir zamanlar ona daha iyi olabileceğine dair söz vermişti. Şimdi, onun hayal ettiği kral olma zamanıydı.

"Ayin alanını nerede yaratacaksınız? Werryn bu tür şeyler için arka mağaralarda bir oda tutuyor, değil mi?" Raif Lyre'a sordu. Grupla sarmal merdivenin dibinde karşılaşmış ve planın özetini acımasız bir kararlılıkla dinlemişti. Yaklaşan savaşın vaadi onu da keskinleştirmişti.

Kael, Başrahip cevap vermeden önce, "Hayır," dedi. "Ne kadar kızgın olursa olsun, Laure beni bu koridorlarda takip edecek kadar aptal olamaz."

"Belki de The Cut?" Lyre'ın aynalı gözleri, duvardan uzanmak için aldığı meşalenin ateş ışığında parlıyordu. Alevlerin yüzünde dans eden gölgeleri onu daha sinsî ve kurnaz gösteriyordu. "Çemberi amaçlarımıza uygun hale getirmek için orada zaten oyulmuş olan rünlerin çoğunu yeniden kullanabileceğime inanıyorum."

Kael, "Orada büyük bir sihir var," diye onayladı.

"Ve eğer Alçak Olan'ı çağırabilirsen daha da güçlenebilir," diye ekledi Lyre düşünceli bir ifadeyle. Kael başını salladı. Tanrı'nın desteğini istediği son seferde Alçak Olan'ın sessiz kaldığını yüksek sesle söylemeyecekti. Gölgelelerinin yanı sıra, sunağın önündeki toprağa sızan taze ve sıcak kan, bu sefer neredeyse kesinlikle O'nu ortaya çıkaracaktı.

"Majesteleri?" Eamon ve diğer bölük komutanları Kael'in çalışma odasında toplanmış, bir dinleyici kitlesi ve orada tuttuğu haritalar üzerinde strateji geliştirme fırsatı bekliyorlardı. Kuşkusuz her birinin nasıl yürütülmesi gerektiğine, bölüklerinin çatışmada en iyi nereye yerleştirileceğine dair kendi fikirleri olacaktı. Liderlik etmeleri için seçtiği erkekler bilge ve savaş konusunda tecrübeliydiler ama

herhangi biri, zaferin sadece kendi şirketlerine bağlı olduğunu iddia etme şansı için tereddüt etmeden diğerlerini keserdi.

Raif harita masasının etrafındaki diğer komutanlara katıldı ama Kael eşikte tereddüt etti.

Lyre, "Biz üçümüz The Cut'ta çalışmaya başlayacağız," dedi. "Alan güneş doğana kadar tamamlanmış olacak." Geldikleri yöne döndü ve Rodney de peşinden giderek Kael'in Aisling'le yalnız kalmasına izin verdi.

Çalışma odasına doğru başını sallayarak, "Devam et," dedi. "Ben onlarla iyi olacağım. Seni tutmak istemiyorum."

Kael onun elini kaldırdı ve bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurdu. Teni dudaklarının altında sıcacıktı ve ona doğru fısıldadığında kalp atışlarının orada sabitlendiğini hissedebiliyordu, "Beni tutmanı çok isterim."

"O zaman acele et," dedi gülümseyerek.

Kael çalışma odasına girip savaş masasının başındaki yerini aldığı anda komutanlarının kuşkulu bakışlarını görmezden geldi.

"Kızıl Kadın'la bu kadar özgürce arkadaşlık mı edeceksin?" Altıncı Bölük Komutanı Kharis şüpheyi meydan okudu. "Savaş sarayınıza doğru ilerlerken mi?"

"Ben sizin kralınızım. İstedğim kişiyle eş olabilirim." Kael'in ona attığı sert bakış, krallıktaki en güçlü ağaçları bile soldurabilirdi ve masanın etrafına attığında, her bir komutan imtiyazlı bir şekilde gözlerini indirdi.

Raif boğazını temizledi ve figürleri yerleştirmek için masanın üzerine eğildi. Beş rakip parça saydı ve bunları Undercastle ile en yakın Seelie dominyonunun sınırı arasına yerleştirdi. Bunların arkasına üç tane daha ekledi; birincil ordu Unseelie savunmasını zayıflattıktan sonra ikinci bir saldırı dalgası düzenlemek için takip eden güçlerin kabaca bir tahmini.

Kael kendi tarafında, her bir şirketini temsil eden figürleri yerleştirdi. Her şeyi çoktan tasarlamıştı: Bu stratejiyi Raif'le defalarca oynamış, her yıl her iki tarafın sayıları ve gücü değiştikçe azar azar değiştirmiş ve geliştirmişti. Undercastle'ın kuşatma altına alınması an meselesiydi. Yine de hiç tahmin etmediği şey, ordusunu cephenin ortasından yönetmeyeceğiydi. Siyah bir at olan heykelciğini tahtadan kaldırdı. Komutanlar fark etti.

"Emirleriniz için Raife danışacaksınız," dedi Kael, onların sorularını önceden yanıtlayarak. "Bu stratejiyi birlikte geliştirdik ve ihtiyaç duyulması halinde uygun gördüğü şekilde değiştirmesi konusunda benim desteğime sahip."

"Ya siz, kralım?" Eamon sordu.

"Benim odak noktam kraliçe olacak. Bu amaçla, onu kılıcınızın ucuna almış olsanız bile, zarar görmeyecek. Askerlerinizin bunun farkında olduğundan emin olun." Komutanlar mırıldanarak onaylayınca Kael sertçe ekledi: "O benim."

∴

Aisling'in saçlarının yumuşak dalgaları Kael'in parmakları arasında ipek gibi hissedilirken, Kael çıplak omzunun üzerinden öne doğru düşen bir tutamın ucuyla oynadı. Kael'in altında, kürk battaniyesinin üzerinde uzandığı yerde nefes kesici görünüyordu. Kael'in kendisi için ocakta yaktığı ateşe yakın olmak istemiş, Kesik'te çalışmaktan üşümüştü ve bu yüzden Kael battaniyeleri odanın zemininde derme çatma bir yatak haline getirmişti.

Yanakları ateşin sıcaklığıyla kızarmıştı ve dudakları, odanın kapıları kapanıp kendilerini yalnız buldukları andan itibaren Kael'in doymak bilmez öpücükleriyle pembeleşmiş ve şişmişti. Kael onun açık kalçaları arasında diz çöktü ve ellerini hareket ettirerek kaburgalarının tepesinden belinin kıvrımlarına kadar onun formunu keşfetti. Onun avuçlarında kendini çok narin hissediyordu.

Her zerresiyle mükemmeldi. Ama Kael ona bunu söylemek yerine sadece, "Muhtemelen yarın şafak vakti burada olacaklar," dedi.

"Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Aisling dirseklerinin üzerinde doğrulup çıplak göğsünü ona gösterdi. Terden sıırılsıklam olmuş vücudunu incelediğini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Daha önce Kael'in içinde tehlikeli derecede ateşlenmiş olan koruma içgüdüleri, Aisling'e bakarken yumuşayarak farklı bir dürtüye dönüştü. Nasırlı başparmağını kızın dudaklarında gezdirdi. Sonra Elasha'nın lapasının yarasını iyileştirerek pembe bir yara izine dönüştürdüğü köprücük kemiğinin üzerinde . Onu korumakta başarısız olduğunu hatırlatan bir yara iziydi bu ve sadece bir kez de olmamıştı.

Onun olduğunu fark etti ve bu farkındalığı iliklerinde hissetti. Ayın gelgitleri çektiği gibi onu kendine çekmişti: yavaş yavaş, santim santim, ama durdurulamaz bir güçle.

Kael öne doğru eğilerek çene çizgisi boyunca, boynunun sütunundan aşağıya, boğazının dibindeki çukura doğru yakıcı öpücükler bıraktı. Köprücük kemiğinin çentiğinde, nabzının derisinin hemen altında dalgalandığı yerde oyalandı.

"Sana karşı hissettiğim gibi bir arzuyu, bir ihtiyacı hiç hissetmemiştim," diye mırıldandı. Aisling sırt üstü düştü ve adam ağırlığını ona daha fazla vererek onu altına hapsetti. Dudakları tekrar onunkilerle buluştu ve ayrıldı. Aisling'in dili Aisling'in dilinin üzerinde oynadığında adamın içinde karıncalanma dalgaları oluştu. Kael'in karnında sıkıca sarılan harareti gerilim, ona karşı sertleştikçe aşağı çekildi.

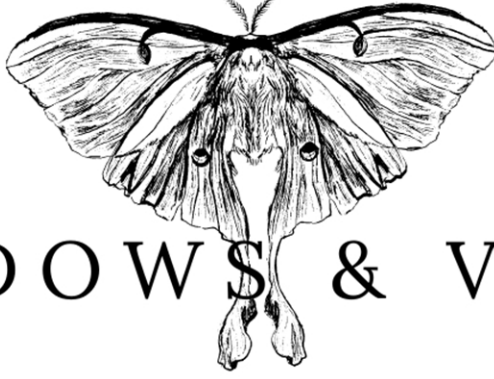
"Lütfen," diye yalvardı Aisling, sesi titriyordu, onun için acı çekiyordu, tıpkı onun için çektiği gibi. Bunun, onun tadını çıkarabildiği kadar uzun süre çıkarmak istiyordu. Ama Aisling'in gözlerindeki aç bakış kaslarını titretti ve Aisling'in uzanıp onu içine almasına izin verecek kadar kendini kaldırdı. Vücudunun karşılık verme şekli, onun etrafında sıkılaşması, neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Aisling bacaklarını daha geniş açtığında, Kael kalçalarını ritmik bir şekilde onunkilere doğru yuvarladı. Birlikte hareket ettiklerinde, o anda onunla birlikte kalmaya ve havada asılı duran belirsizliğin ağırlığını görmezden gelmeye çalıştı. Yine de her dokunuş, her okşayış acı tatlı bir aciliyetle, gelecek olana dair sessiz bir korkuyla doluydu. Yine de ikisi de bu korkuyu yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemiyordu. Bunu yapmak onu gerçek kılacakken değil.

Böylece birlikte hareket ettiler, hem rahatlığı hem de coşkuyu eşit ölçüde aradılar. Aisling'in soluk soluğa kalışı adamın itişlerine ayak uydurdu ve Kael onun kokusunun burun deliklerini, ciğerlerini doldurmasından zevk aldı. Adam hızını yavaşlattığında, durgun vuruşlarla içine girip çıkarken inledi. Aralarındaki yakınlığın sona ermesine hazır değildi; her bir sinirinin serbest bırakılmak için protesto etmesine rağmen bunu olabildiğince uzun süre devam ettirmeye niyetliydi.

Bu kez, paylaştıkları coşkulu doruk noktası bir teslimiyet anıydı, iki bireyin sonunda, nihayet onları bağlayan şeyi kabul etmelerinin çarpışmasıydı.

40

SHADOWS & VINES

KAEL

Hraif'in ısrarlı sesiyle uyanmadan önce bile atmosferdeki değişimi hissetmişti; belli belirsizdi ama sinsiydi Kael, Unseelie topraklarında o kadar uzun süre hüküm sürmüştü ki bu topraklarla neredeyse bütünleşmişti. Bir şeyin ne zaman değişti. Tehdit altında olduğunu hissedebiliyordu.

Bu yüzden Raif'in çenesinin sertleşmesi ve erkek, "Çevre Seelie ordusunun yaklaştığını fark etti," dediğinde kara gözlerindeki kararlı parıltı onu şaşırtmamıştı.

Ordunun gelişi Kael'in bile tahmin ettiğinden çok daha erken olmuştu ama Kraliçelerinin öfkesi onları körüklediğinden, Seelie egemenliklerinden ayrıldıklarından beri bir kez bile kamp kurmak için durmuş olmaları pek olası değildi. Zamanı kalmamıştı.

Aisling onun arkasında, kürklü battaniyesine dolanmış, bir tanesini çıplak göğsüne bastırarak oturuyordu. Yanı başındaki ocakta daha önce harıl harıl yanan ateş, için için yanan közlere dönüşmüştü. Kırmızı ve turuncunun parlayan tonları solgun teninde dalgalanıyordu. Kael dönüp ona baktığında, kız Raif'le birlikte durduğu kapı aralığına odaklanmıştı. O kadar hareketsizdi ki nefes alıp almadığını anlamakta güçlük çekiyordu.

Kael Raife, "Bir dakika," dedi ve kapıyı kapattı. Sonra Aisling'e, "Vakit geldi," dedi.

Başını iki yana salladı. "Daha çok erken," diye itiraz etti.

Kael ona doğru birkaç adım attı, sonra elini uzattı. Kız elini tuttu ve Kael onu ayağa kaldırdı. Çenesini nazıkçe kavradı ve yüzünü yukarı kaldırdı. "Biz buna hazırız. *Sen* buna hazırsın."

"Öyle olduğumu sanmıyorum," diye çıktı, sesi sessiz bir fısıltı gibiydi.

"Öyle olduğunu biliyorum. Bunu görebiliyorum." Kael onu yanında tutmak için çenesindeki tutuşunu hafifçe sıkılaştırdı. "Kader zayıfları seçmez, Aisling."

Ardından bir gülümseme geldi sesi kadar zayıftı ama dudaklarının kenarları Kael'i tatmin edecek kadar kalkmıştı. Kael duvara dayalı sandığa doğru ilerledi ve zincir zırlı tuniğini bulana kadar zırhının ve savaş derilerinin parçalarını karıştırmaya başladı. Tuniği çıkarıp Aisling'e verdiğinde soğuk malzeme parmaklarının arasında akıcı bir şekilde hareket ediyordu.

"Bunu giy," dedi. Başına geçirdi, bir gömlekle ağır bir kazağın arasına katladı. Kalçalarına kadar iniyordu, bedenine göre çok büyüktü ama hafif ve güçlüydü ve ayrı oldukları süre boyunca onu biraz rahatlatıcaktı.

Kael'in planlarına olan güveni, ustalıkla bağladığı her kayışla birlikte arttı ve sonunda o siyah zırhı giydiğinde, başarılı olacaklarından emin oldu. Büyüsü derisinin altında çalkalanıyor ve kıvranıyordu ama bu sefer rahatsız edici bir şekilde değil. Serbest bırakılmaya hazırdı ama kontrolü dışında değildi. Artık bir tehditten ziyade bir güçtü.

Lyre ve Rodney geçitte Raife katılmışlardı; Kael onların seslerini kapıdan duyabiliyordu. Aisling'e yaklaştı ve onun giyinmesini izlemeye koyuldu.

"Lyre'a yakın dur," dedi ona. Yavaşça saçlarını yosun yeşili pelerininin yakasının altına sıkıştığı yerden çekti. Parmakları Lyre'nin boynuna değdiğinde durakladı ve sonra elini Lyre'nin ensesine doğru kaydırды.

"Korkuyorum," diye itiraf etti Aisling. Gözlerinde yaşlar birikti ve onları geri kırpmaya çalıştığında yüzünden aşağı döküldü.

"Korkmakta sorun yok." Kael'in göğsü daraldı, kalbi sıkışırken eğildi ve düşen her bir gözyaşını öpüp uzaklaştırdı. "Sen yeterince uzun süre cesur davrandın; bırak ben de sıramı savayım. Bunu atlatmak için ihtiyacım olan tüm umudu bana sen verdin."

"Hazır mısın?" Rodney başını odanın içine uzatarak sordu.

Kael dudaklarını son bir kez Aisling'in alnında gezdirdikten sonra başını salladı ve "Hazır," dedi.

Rodney, Aisling ve Kael salona girerken, "Düşünüyordum da," diye söze başladı ve cümlesinin ortasında durup nefesini içine çekti. "Kael'le gitmemin en mantıklısı olacağını düşünüyordum."

Aisling gözle görülür bir şekilde tereddüt etti. "Ne? Hayır. Sana ihtiyacım var."

"Ayın için seninle orada olacağım Ash," diye ısrar etti hemen. "Ama Laure seninle benim nadiren ayrı kaldığımızı biliyor. Beni onunla görürse, takip etme olasılığı daha yüksek olacaktır."

Kael bir kaşını kaldırdı ve "Púca iyi bir noktaya değindi," diyerek kendisini bile şaşırttı.

Aisling, "İkinizin geçinemediği zamanları daha çok seviyordum," diye mırıldandı. Kael buna kıkırdadı ve Aisling'in elini son bir kez nazıkçe sıktıktan sonra Lyre'in koluna girip onu koridorun sonuna götürmesine izin verdi. Lyre bir köşede gözden kaybolana kadar onu izledi, sonra Raif ve Rodney'ye döndü.

"Silahın var mı?" diye sordu Rodney'e. Rodney evet anlamında başını salladığında parlak saçları dalgalandı ve kemerinde asılı duran ince bir kılıcı okşadı. Kuşkusuz Raif'inkilerden biriydi ve muhtemelen bir seyahat bıçağından biraz daha fazlasıydı, ama boyutu púca'nın ince gövdesine uyuyordu.

Üç erkek Aisling ve Lyre'in gittiği yönün tersine doğru hızla yürüdüler. Rodney önden gitti ama Raif, her bölüğün konumu ve hazır olma durumu hakkında bilgi vermek için Kael'in yanında saf tutmaya devam etti.

"Birinci ve İkinci Bölüklerin yerlerini değiştirdim; cephe hattında tahtada görüldüğünden daha büyük bir boşluk vardı. Ve gece Veladryn'in batı köylerinden elliye yakın piyade askeri daha geldi," dedi Raif.

Kael'in çenesi gerildi. Ordusuna ek sayılar vermemek aptallık olurdu ama bu gönüllüler eğitimsizdi ve bu büyüklükteki bir savaş için hazırlıksız olacaktı. Seelie ordusu tarafından askere alınan Solitary Fae'leri, Nyctara cephesine nasıl kalitesiz silahlar ve uygun olmayan zırhlarla gönderildiklerini düşündü. Kendisinin ve Unseelie savaşçılarının her birini nispeten kolay bir şekilde öldürdüklerini.

"Onları en arkaya yerleştirin," diye sertçe emretti. "Cephede ihtiyaç duyulmadıkça ilk direktifleri Undercastle'ı korumak olmalı."

"Majesteleri?" Methild arkasından seslendi, muhtemelen Kael'in odasına gitmekte olduğu koridorun uzak ucundan ona yetişmek için koşuşturuyordu.

Onu beklemek için durdu, sonra Rodney ve Raife, "Devam edin," dedi.

Methild, "Henüz botlarınızı ya da kılıcınızı parlatmadım," diye homurdandı, Kael'in önünde durmayı başardığında nefesi kesilmişti. Kael'in ayaklarını inceledi ve metal üzerindeki birkaç silik sürtünme izini görünce dehşete kapıldı.

Başını iki yana salladı. "Buna gerek kalmayacak."

"Hiç zaman almayacak," diye karşı çıktı. Kael bir an için ona baktı. Artık yaşlılıktan kamburlaşmıştı, yanında sadece bel hizasında duruyordu ama Kael'in Yeraltı Kalesi'ne ilk getirildiği ve ona hizmet edeceğine yemin ettiği zamankinden daha az güçlü değildi.

Ona bir kez bile teşekkür etmediğini fark etti; bunu yapmak aklına bile gelmemişti. Piskoposlara ve Alçak Olan'a hizmet etmeyi öğrendiğinden beri ona hizmet eden yaşlı kadın, görevine sadık kalmıştı. Onun zalimliğinin yükünü defalarca çekmiş ama yine de en zayıf anında onunla ilgilenmişti. Küçükken öfkesini yatıştırmak için ona hediyeler getirmiş ve şimdi bile bunu yapmaya devam etmişti. Nocturne'den önce onun için sessizce bıraktığı Luna güvesi dolu kavanozu düşündü, başarısızlık korkusunun onu sürükleyebileceği karanlık yeri biliyordu. Hak etmediği halde ona karşı nazikti.

Kael onun önünde diz çöktü ve pörsümüş ellerinden birini avucunun içine aldı. "Teşekkür ederim, Methild."

"Ben-" diye ciyakladı, gözleri şaşkınlıktan irileşmişti, sonra boğazını temizledi. "Benim için bir onurdur, Majesteleri."

Kael ayağa kalktı. "Diğer işçileri toplayın ve daha derine gidin. Undercastle sizi güvende tutacaktır." Bu doğrudu; Seelie askerleri içeri girmeyi başarsalar bile, labirent gibi tüneller taht odasından öteye geçmeye izin vermezdi. Kıvrımlı, dolambaçlı geçitler askerleri yapının kalbindeki kaleye götürmektense deliliğe götürürdü.

"Bizi burada görecek mi?" Rodney tepenin zirvesinden aşağı bakıyor, gözleriyle ağaç sırasını tarıyordu. Alacalı bir kırsığa binmiş, dizginleriyle oynuyordu. İlerideki her uzun çam, ilerleyen Seelie kuvvetlerinin gürleyen ayak sesleriyle titriyordu. Kael ağırlığını Furax'ın eyerine verdi ve

Raif'in cephede bir aşağı bir yukarı at sürmesini, mevzilerde son ayarlamaları yapmasını ve her bölük komutanıyla doğrudan konuşmasını izledi. Kael her ne kadar kendisinin de aynı şeyi yapmasını dilemiş olsa da, artık daha büyük bir amacı vardı. Raif iyi bir komutandı; Kael'in onun Unseelie ordusunu kendisinin sahip olacağı aynı sarsılmaz vahşilikle yöneteceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Aradığı ilk hedef ben olacağım," diye teminat verdi Kael Rodney'e. Bu sözleri söyledikten sadece birkaç dakika sonra, ormanın yemyeşil karanlığından ilk Seelie savaşçıları belirdi. Şafakla birlikte yaklaşırken soluk altın rengi zırhları azalan ay ışığında parılıyordu. sırada alçak bir boru sesi duyuldu, bu bir silahlanma çağrısıydı ve Unseelie savaşçıları tüm güçleriyle ileri atıldılar. Kael'eli içgüdüsel olarak uzun kılıcının kabzasına gitti ve gölgeleri dalgalandı ama o hareketsiz kaldı, arıyordu.

Ta ki hedefini bulana kadar.

Laure savaş alanına yaya olarak girdi, omuzları geride, çenesi yukarıda. Kuzguni saçları arkasından dalgalanıyordu. Altın zincir zırhıyla neredeyse Kael'in solgun saçlarının siyah zırhıyla yaptığı kadar keskin bir kontrast oluşturunuyordu. Kaburgaları büyüsünün artan, ısrarcı baskısı altında çatlayacakmış gibi hissediyordu, bu yüzden parmak uçlarından birkaç dalın uzanmasına izin verdi. Savaş seslerine doğru tembelce uzandılar, sadece onun izin verdiği kadar. Uçuşunun ortasında bir okla vurulan Soliter perisinin karnından ilk kan damlaları döküldüğünde canlandılar. Ağır bir şekilde aşağıda büyüyen savaşın içine düştü.

Düşen bir sonraki ceset, Dördüncü Bölük'ten Garrick'in bir Unseelie savaşçısıydı. Hızlı bir ölümdü ama de acımasızdı. Kael'in Kral olarak sorumluluklarının ağırlığı -uzun zamandır açgözlülüğünün ve güç arzusunun gölgesinde kalmış sorumlulukları- o anda üzerine çöktü, ezici bir yükü. Zihninde bir düşünce seli çağladı. Korku onu pençesine almış, dikkatle koruduğı soğukkanlılık görüntüsünü yok etmekle tehdit ediyor, sadece birkaç dakika önce hissettiğı güveni yiyip bitiriyordu.

Onu bu düşüncelerden geri döndüren, derisinin altında kıvranan büyüsünün hissiydi. Onu da hissedebiliyorlardı, gölgelerini. Seelie Kraliçesi'nin büyüsünü, şimdi boğmak ve yok etmek için kullandığı yaratılışın en saf halini hissedebiliyorlardı. Sarmaşıkları safları boyunca ilerliyordu. Savaşçıları yılan gibi uzanan bitkilerin etrafında dans ederek Kael'in askerlerini vahşice parçaladı. Sarmaşıklara elleriyle vurdular.

ama bir tanesini keser kesmez yerine üç tane daha çıktı.

Ama Laure'nin odak noktası savaş düzenleri ya da ilerleyen hat değildi; menekşe rengi gözleri ileri geri gidip geliyor, tıpkı Kael'in yaptığı gibi araştırıyordu. Arkalarında yanan öfke hissediliyordu ve büyüğü bunun için daha güçlüydü. Niamh onun yanında kaldı, dudakları vahşi bir hırıltıyla geriye çekilmişti.

Rodney'le birlikte yola çıkmak üzere Raif'in yanından ayrılmadan önce Kael kaptanının kolunu sıkıca kavramış, Raif de aynı şekilde karşılık vermişti. Kael, Raif'e Niamh'ı almasını emretti ama iki erkek arasında başka bir şey konuşulmadı. Başka söze gerek yoktu. Kardeş kadar yakındılar; Raif planın boyutunu bilmese de şimdiye kadar tahmin etmiştir.

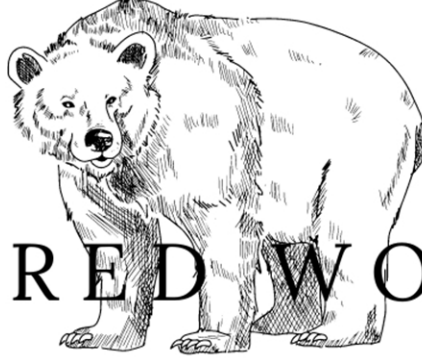
"İşte," diye işaret etti Rodney, şimdi çarpışan askerlerin arasına dalan ve savaş atını doğrudan Niamh'a doğrultan Raif'e doğru. Niamh da onu fark etmişti ve uzun kılıcını hazır tutuyordu. Kael Furax'ın böğrüne bir topuk darbesi indirdi ve Furax şaha kalktı, keskin bir anırma sesi çıkararak tüm alanda yankılandı ve Laure'nin keskin kulaklarına ulaştı. Dikkatini Kael ve Rodney'ye çevirdi ve onlara doğru koşmaya başladı. Artık dikkati dağılmış olan Niamh kraliçesinin uçuşuna aldırış etmedi. Dönüp baktığında Laure kılıçların, mızrakların ve büyü atışlarının arasında kaybolmuş olacaktı.

Kael ve Rodney atlarını hızla dörtlüğe sürdüler, önce Laure'e doğru ilerlediler, sonra da ağaçların arasına doğru yöneldiler. Laure koşarken bir çığlık attı, gırtlaktan gelen bir savaş çığlığı. Kael Furax'ı yavaşlaması için çekti ve Rodney'nin önündeki ormanın içinde kaybolmasına izin verdi. Orada atından inecek ve Kael ile Laure'nin hemen arkasında, Kesik'te Aisling ve Lyre'ye katılmak için yaya olarak devam edecekti.

Kael, Laure'nin sarmaşıklarının fısıldadığını, kıvrıldığını ve ona doğru uzandığını duyabiliyordu. Gölgeleeri geri uzandı, çok yaklaşanları soldurdu. Yine de hızlıydılar; kolu kalınlığındaki bir sarmaşık Furax'ın toynaklarından birini yakaladı ve kısırağın savrulmasına neden oldu. Kael refleks olarak tepki verdi ve yaratık yere çarpmadan önce çizmelerini üzengilerden çıkardı. Furax ayağa kalkmaya çalışırken ondan uzaklaştı ve doğru ivme kazanarak koşmaya başladı.

Laure hâlâ onun arkasındaydı; Kael duraksamadan toparlandığında Laure tekrar kükredi. Aralarındaki mesafe hızla kapanıyordu ve Kael ormana doğru koşmaya başladığında Laure hiç tereddüt etmeden onun peşinden koştu. Öfkesi gözlerini öylesine kör etmişti ki, önce tebaasını, sonra da en sevdiği oyuncağını katleden Unseelie Kralı'nı yakalamaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Tek başına odaklanmıştı; şimdi Kael onun peşinden her yere gidebileceğini biliyordu.

THE RED WOMAN

AISLING

I Aisling önceki akşam Rodney ve Lyre ile birlikte The Cut'ı hazırlamak için çalışırken hava soğuktu. Uyuşmuş parmakları Lyre'in sunağın önündeki donmuş toprağa işaretler kazıması için ona uzattığı keskin aleti zorlukla kavrayabiliyordu. Onun yanına çömeldi, her boş alanı işaret etti ve oraya kazıması gereken rünü tarif etti. Rodney önlerinde ilerliyor, ileri geri süpürdüğü çam iğnelerinden oluşan bir dalla çemberdeki karı temizliyordu Süpürge gibi.

Sonra Rodney'le birlikte arkasına yaslanıp Lyre'in kendi hazırlıklarına devam etmesini izlerken, "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dediğinde dişleri yüksek sesle gıcırdadı.

"Hangi kısmı?" diye sordu kuru bir sesle. Ellerini kollarının altına sokmuş, ısınmak için bir o yana bir bu yana zıplıyordu.

"Herhangi biri," diye cevaplamıştı. *Hepsine.*

Kendini o ana kaptırmış, Laure'nin sırtına hedef tahtası çizmekte o kadar acele etmişti ki ne söylediğini, Seelie Kraliçesi'ni neye mahkûm ettiğini düşünmek aklının ucundan bile geçmemişti. Yine de şimdi, yapmak zorunda kalmamayı dilediği bir seçimin yükü omuzlarına ağır geliyordu. Kendisine ait olmayan bir savaşta seyirci konumundaydı, Fae'nin karmakarışık işlerine bulaşmış bir insandı ve insan kalbi

Gümüş Azizleri yetiştirmek gibi kutsal amaç için bile olsa, bir başkasının hayatına son verme fikrini kabul etmemektedir.

Laure masum değildi; Aisling bunu yeterince iyi biliyordu. Onun güdülerini kendi erdemleri tarafından yozlaştırılmıştı, eylemleri kişisel çıkar ve manipülasyona dayanıyordu. Yine de, Laure'un kabahatlerini kabul etse bile, ayın için onun canını alma fikri Aisling'in midesini bulandırdı.

Rodney, "Bunu yapan sen olmayacaksın Ash," diye söz vermişti. Ama yine de Laure'nin adı Aisling'in kendi dudaklarından çıkmıştı. Kraliçenin kanını dökecek kişi Aisling olmayabilirdi ama onu kurban olarak seçen de kendisiydi.

Kendi kendine sorduğu gibi, bir kişinin bu konuda hiçbir söz hakkı yokken, birçok kişinin yararı için birini feda etmek haklı mıydı? Aisling için bu sadece basit bir etik meselesi değildi. Kehanete karşı görev duygusu ile barış getirecek olsa bile kan dökme fikrine direnen inatçı bir ahlaki pusula arasında kalan düşünceleri acımasızca dönüp duruyordu.

Kael'in teninin sıcaklığıyla ve damarlarında tutuşturduğu coşku alevleriyle uykuya dalmış olmasına rağmen bu soru rüyalarına da girmişti. Bu yüzden Raif'in kapıdaki alçak sesiyle uyandığında, soğuk bir dehşet ciğerlerini öyle sıkıca kavradı ki çimentoyla dolmuş gibi hissetti. Tüm bunlar hazırlandığından çok çok daha büyüktü ve yapmak üzere oldukları şeyin eşliğinde kendini çok küçük hissediyordu.

Yollarını ayırmadan önce Kael'e söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki ama kelimeler boğazında düğümlendi. Onları söylemeye zorlayabilseydi bile, çok fazla veda ediyormuş gibi hissedecekti. Ve bu öyle bir şey değildi.

Şimdi bekleyen Aisling, Lyre'in geldiklerinde bıraktığı koruyucu rünlerin sınırları içinde kalmaya dikkat ederek Kesik'te bir ileri bir geri yürüyordu. Ağaçların ötesinde, zırhlı ayak sesleri gök gürültüsünü andırıyordu. Orman yaklaşan iki ordunun gücüyle sarsıldı ve çok geçmeden, metale çarpan metallerin kulakları sağır eden çınlamaları bir zamanlar sakin olan havayı kirletti. Bunu öfke ve ıstırapın derin körükleri olan bağırışlar izledi. Kısa bir süre için bu savaşın Brook Adası'ndaki yankısının ne olacağını merak etti. Geri dönecek bir Brook Adası olup olmayacağını bile.

Lyre her şeyden habersiz, bir ağacın gövdesine yaslanmıştı. Aisling iyi bir günde Lyre'la yalnız vakit geçirmeye pek hevesli değildi, hele ki böyle gergin bir anda. Onun gergin enerjisine rağmen, üzerine bir şeyler karaladığı uzun parşömen tomarını incelerken son derece rahat görünüyordu. Dudakları kıpırdadı

Ritüelin sözlerini kendi kendine sessiz bir şekilde ezbere okurken, zamanı geldiğinde bunları istikrarlı, kesintisiz bir nakarat halinde söylemeye hazır olacaktı.

Bir başka çarpışma, bu sefer daha yüksek sesle, Aisling'in midesine doğru fırlayan acı dolu bir çığlığa eşlik etti. Açıklığın uzak kenarına doğru fırladı ve eğrelti otlarının arasına iki kez kustu. Cildi nemli hissediyordu, korkunun soğuk teriyle sıırıslıslam olmuştu. Dizlerinin üzerine çöküp ellerini toprağa dayayana kadar görüşü eğildi ve döndü. Savaş etraflarında şiddetlenmişti ve kullanılmış büyü'nün kokusu ormanı boğucu, acı bir kokuyla doldurmuş, Aisling'in tekrar nefes almasına neden olmuştu.

Gözlerini sımsıkı yumarak, savaşın gürültüsü içinde tanıdık bir ses bulmaya çalıştı: Kael'in ya da Rodney'nin, hatta Raif'in sesini. Kulaklarını umutsuzca zorladı ama savaşın sesi uyumsuz bir kükremeden biraz daha fazlasıydı.

Sonunda çalılıkların arasından koşan ayak seslerini duyana kadar bir sonsuzluk geçmişti. Lyre bir anda ayağa kalkıp Aisling'in yanına gelmiş, onu dirseğinden tutup kabaca kaldırmış ve sunağın arkasında inşa ettikleri kamufle edilmiş saklanma yerine çekmişti. Orada çömelen Aisling, onlara doğru sallanan turuncu bir güvenlik ışığının parıltısını görebiliyordu. Rodney kayarak göründü ve köklerin üzerinden atlayarak onun yanındaki gizlenme yerine daldı. Aisling sessizce onun elini tuttu ve sıkıca kavradı.

Bir saniye geriden koşan Kael'in gümüş beyazı saçları soğuk rüzgârda dalgalanıyordu. Buna kıyasla onun adımları neredeyse sessizdi. Sırtını onlara dönerek rün çemberinin ortasında durdu, iki eli de silahsızdı ve bekliyordu. Batmakta olan güneşin son altın ışıkları açıklığa yanlamasına süzülürken onu görecektense neredeyse hiç ışık kalmamıştı.

Laure'nin yaklaşmasından önce sürünen sarmaşıklar geliyordu: Ormanın zemininde sürünüyorlar ve ağaç gövdelerine sarılıyorlardı, boğulacak kadar sıkı, zehirli bir kelly yeşili tonu. Öfkesiyle baş döndürüyordu, ametist gözleri alev alev yanıyor ve Kael'le yüzleşirken dişlerini gösteriyordu. İki yırtıcı hayvan hâkimiyet için yarışıyorlardı.

"Sözde *tanrıdan* korunmak için buraya kaçacağını bilmeliydim," diye hırlayarak öne doğru bir adım attı. "Ama Aethar benimle yürüyor; senin putün bir hiç, burada bile değil."

Aisling onları çemberden gizleyen dalların arasından Kael'in saç uçlarının yumuşak bir esintiyle hışırdadığını gördü, açıklıktaki ani durgunluğu bozan tek hareket buydu. Laure yanıyordu - Alçak Olan oradaydı. Kraliçe bir adım daha ileri attı, sonra bir daha durdu, geçti

bilmeden çemberin içine girdi. Şimdi etrafı kazınmış runik yazıtlarla çevriliydi.

Aisling gizlendiği yerden çıkınca Laure kısa bir an için bocaladı. Sonra o yakıcı öfke yüz hatlarını on kat geri aldı.

"Seni aptal, küstah *çocuk*." Son kelimeyi acı bir şekilde tükürdü. "İyilik ve barış yerine ölümü ve karanlığı seçtin; hepimizi lanetledin."

Aisling yavaşça hareket ederek, Laure'un dikkatini Kael'den uzaklaştırmak için çemberin etrafındaki yolunu izledi. "Seelie Sarayı, Unseelie Sarayı'ndan daha dürüst değildir. Yaptığınız yanlışları gizlemek onları ortadan kaldırmaz."

"Gözlerinin kör olmasına izin vermişsin, küçük kız. Kralın sana yaptığı şey benim büyülerimden çok daha kötü." Laure sert bir kahkaha attı, alaycı bir ses. "Bunun senin için nasıl biteceğini hayal ediyorsun? Mutlu bir şekilde mi?"

"Asıl endişelenmen gereken bunun *senin* için nasıl sonuçlanacağı," diye homurdandı Kael. Aisling'in yanına gitti ve Laure'ye doğru ilerlemeye devam etmeden önce elinin tersiyle kısa bir süre Aisling'in elini okşadı. Gölgele, efendilerinin çağrısıyla onun figürünün etrafında dolanıyordu.

"Görüyorum ki kontrol illüzyonunu geliştirmişsin," diye karşılık verdi. Sesindeki küstahlığa rağmen Aisling, Kael'in ellerinden dalgalanan mürekkepli şeritleri incelerken kraliçenin gözlerinde bir korku titreşimi fark ettiğini düşündü.

Laure çenesini yukarı doğru salladı ve Kesik'i çevreleyen sarmaşıklar ileriye doğru kabardı, hareket ederken iç çekip fısıldadılar. Konik uçları çembere ulaştığında soldular ve geri çekildiler. Tek bir dal bile rünlerin kenarını geçemedi. Laure'nin öfkeli çılgılığı kulakları yırtıyordu. Belindeki kabzasından uzun, kendine özgü dalgalı bir bıçağı olan altın bir hançeri çıkarmak için el yordamıyla ilerledi.

Ama Kael daha hızlıydı.

Uzuvları, kartal gibi açılmış bir şekilde yerden hemen yukarıda asılı kalana kadar koparıldı. Kael'in gölgeleri tarafından yerinde tutuluyordu; Kael'in üzerinde tam ve kesintisiz bir kontrole sahip olduğu gölgeler. Artık onun için dans ediyor, itiraz etmeden emirlerini yerine getiriyorlardı. Kael ona yaklaşırken Laure bir santim bile . Gözleri geniş ve vahşiydi, dolgun dudakları sessiz bir çılgınlıkla aralanmıştı.

Sunağın önünde sessizce yerini alan Lyre ezberden okumaya başladı. Yabancı sözcükler, uğursuz anlamlarına rağmen güzel, lirik bir şekilde birbirine akıyordu. Bu Kael'in Aisling'le konuştuğu Fae dili değildi; bu

çok çok daha eski bir lehçeydi. Tanrıların zamanında konuşulan dildi. Gümüş Azizler zamanında.

Kael uzandı ve Laure'nin hâlâ tutunduğu hançeri aldı. Hançeri elinde evirip çevirdi, sonra savurdu. Bıçağın ilk darbesi Laure'nin avucunu yardı ve kanın toprağa akmasına neden oldu. Ayaklarının dibindeki rünlerde toplandı. İkinci bir kesik diğer elini de açarak kanın akışını hızlandırdı.

İki buharlı gölge akımı rün çemberinin ötesine uzandı ve ormanın karanlığında kayboldu. Aisling, Alçak Olan'ın şimdi Kael'le birlikte olduğunu biliyordu. Daha önce de gölgelerinin tanrısının varlığını kavradığını görmüş, havada kayboluyor gibi göründüklerini, Kael'i tanıya bağlarken titreştiklerini fark etmişti.

Sonra Aisling'in görebildiği tek şey altın hançerin Laure'un göğüs kemiğinden çıkan kabzası oldu. Seelie Kraliçesi'nin gözleri yuvalarından fırladı ve yüz hatları gevşedi. Kael onu büyüsünün etkisinden kurtardığında, Laure ağır bir şekilde yere düştü. Aisling'in bu kadar güçlü olduğunu düşündüğü bir rakip için bu gerçekten de garip, neredeyse hayal kırıklığı yaratan bir sondu. Ama kan kaybindan toprağa karışırken, Laure biri gibi göründü. Seelie ya da Unseelie, güçlü ya da değil, ölümden hepsi aynıydı.

Onun cansız bedenine daha fazla bakamayan Aisling, Lyre'a döndü. Başrahip duasına devam etti, kararlı ve sarsılmamıştı. Sonuna yaklaşırken beklediği gibi ritmi değişmemişti. Aisling etrafına bakınıp ormanda bir şeylerin değiştiğine dair herhangi bir işaret aradı. Ritüel işe yaramıştı.

Yine de Lyre'ın dikkati elindeki parşömende değil, Aisling'in omzunun üstündeki başka bir şeydeydi.

döndüğünde Kael önünde diz çökmüştü. Ona dikkatle, o kadar büyük bir güçle bakıyordu ki, yüzünü sadece zihnine kazıyor olabilirdi. Her çizgisini, her çilini, gözbebeklerindeki her renk değişimini. Hepsini istiyordu, hepsine ihtiyacı vardı. Nyctara'nın önünde titrediği o korkunç savaşıya çok benziyordu. Onu bir değil, iki kez ölüm için işaretlemişti. Ama şimdi ona baktığında o zalimlikten eser yoktu, yüz ifadesinde korku ya da öfke yoktu. Sadece kabullenme ve sevgi vardı, ezici ve güçlü. Elinde kendi hançerini tutuyordu. Ve soğuk bir farkındalık Aisling'in karnına bir yumruk gibi çarptı.

"Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu.

Kael'in gölgeleri artık sadece ince iplikçiklerdi ve etrafında hafifçe dönüyorlardı.

Onu okşayarak. "Bir süre."

Aisling başını hararetle sallayarak bir adım geriye düştü. "Hayır. Bunu yapmayacağım."

"Başka seçeneğın yok. Kehanet bu, Aisling." Konuşurken o kadar sakın, o kadar emindi ki. Bunu onsuz, kendi başına kabullenmişti.

"Kehanetini sikeyim!" Sesi kelimenin üzerinde kırıldı. "Bunu ben istemedim!"

Kael uzandı ve Aisling'in elini avucunun içine aldı. Elini sıkıca tuttu, nasırlar Aisling'in buz gibi avuçlarını çiziyordu. "Kaderlerimiz değışmezdir. Böyle şeyleri asla istemeyiz. Ne yaparsak yapalım, kaderimizde yazılı olan gelecek bizi bulur. Sen kendininkinden kaçamazsın, ben de benimkinden kaçamam."

"Seni öldürmeyeceğim." Uzaklaşmaya çalıştı ama adam izin vermedi.

"Bundan pişman değilim. Bizden. Yüzlerce ömür geçse de asla pişman olmam. Bunun sonumuz olacağını bilsem bile, geçirdiğimiz zamanı hiçbir şeye değışmem. Ve bir gün, başka bir biçimde, geri dönmenin yolunu bulacağız. Bundan eminim. Ama bu asla bizim hikayemiz olmadı - senin ve benim

- "O sadece senindi." Kılıcın kabzasını kızın eline kaydırıp kendi elinin altında sıkıca kavrayıp boğazına dayarken ona usulca, hüzünle gülümsedi. "Bütün zor işi ben yapacağım. Sadece gözlerini kapat."

Bunu istedi. Gözlerini kapamak ve kendini başka bir yerde, onunla birlikte, güvende hayal etmek istedi. Ama yapamadı. Bunun yerine Aisling, Kael bıçağı soldan sağa doğru yavaşça boğazına doğru çekerken gözlerini onunkilere kilitledi. Birlikte açtıkları yaradan fişkıran sıcak kan yüzüne sıçradı. Püsküren kan boynunu kapladı. Başı öne düşerken karnını. Yere düşerken bacaklarını. Ayaklarının etrafında koyu kırmızı bir havuz oluştu. Ama o olduğu yerde kaldı, durduğu yere kök saldı. Görüşü, sürünerek genişleyen su birikintisinin etrafında tünel oluşturdu.

Kanın hareketinin yanı sıra, ölümünden sonraki o ilk birkaç dakika dayanılmaz derecede hareketsiz hissettirdi. Nefes alamıyordu, nasıl aldığını bile hatırlamıyordu. Sanki son nefesini verirken nefesini tutmak zorundaymış gibi.

Sonra hâlâ elinde tuttuğı hançere baktı. Ucundan ağır çekimde akan kan, şimdi ayaklarına doğru yayılan ve gittikçe büyüyen su birikintisine damlıyordu. Hançeri orada görebiliyordu -parmaklarının kabzaya dolandığını, kabzanın başparmağının ve işaret parmağının ilk boğumuna dayandığını- ama hissedemiyordu. İlk başta hiçbir şey hissedemedi.

Acı tam bir dakika sonra nihayet vurduğunda, bir çığ gibi üzerine yıkıldı: boğucu, her şeyi kapsayan. Tüm dünyası bir anda kalbinin ikiye bölünmesinin yakıcı, parçalayıcı, nefes kesici acısına indirgenmişti.

Sadece birkaç adım arkasında olmasına rağmen, Lyre'in sesi ayının son ayını boyunca kreşendo yaparken sonsuz derecede uzak görünüyordu. O da biliyordu. Hepsi biliyordu.

Aisling Rodney'nin solunda bir yerden kendisine seslendiğini belli belirsiz duydu. Ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde ona doğru döndüğünde, Rodney bir an durup onu içine çekti.

Aisling, yanaklarının yumuşak yuvarlaklarından ayakkabılarının tabanlarına kadar Unseelie Kralı'nın kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Boğazından çarpık bir kahkaha yükseldi. Şimdi anlıyordu: unvanını. Kaderini yeniden yazmak için kehaneti kendi başına şekillendirebileceğini düşündü. Kael'in kaderini. Sonunda, tam da önceden bildirildiği gibi oldu.

Sonunda, Aisling'i Kızıl Kadın yapan şey Kael'in ölümü oldu.

THE SILVER SAINTS

AISLING

A Lyre ayinin son sözlerini söylerken The Cut'ı bir sessizlik kapladı. Ne esinti ne de kuş sesleri vardı. Uzaktan gelen çatışma ve bağırışlar bile sanki savaş tamamen durmuş gibi kesildi. Bir zamanlar Alçak Olan'ın varlığıyla ağırlaşan atmosfer farklı bir büründü:

Elektrik, titreşim, soğuk tene batan iğneler gibi.

O sırada açıklığa bir sağanak düştü, birkaç büyük dalı yere çarptıracak kadar sert ve şiddetliydi. Ayakta kalabilen tek kişi Aisling'di, çevresine karşı o kadar hissizleşmişti ki zar zor sallanıyordu. Lyre geriye doğru sunağa doğru savruldu ve aşağı inerken sunağı parçaladı. Rodney düşen bir dalın altında kalmaktan kıl payı kurtuldu.

Kör edecek kadar parlak, beyaz bir ışık huzmesi aşağıdan gelen rüzgârı takip etti. Dairenin tam ortasına doğru fırladı, neredeyse etraflarını saran ağaçların gövdeleri kadar genişti. Şimşek gibi çarpıp geri çekilmek yerine, uçsuz bucaksız gece göğünü aşağıdaki yeryüzüne bağlayan bir cankurtaran halatı gibi sabit, kesintisiz bir akış olarak kaldı. Parlak parçanın etrafında dönen enerji dalgaları yukarı doğru akıyordu. Tersine bir şelale. Büyünün etraflarındaki havaya aşıldığı ağırlık, aynı anda hem kavurucu sıcak hem de buz gibi soğuk olarak, sonunda göz kamaştırıcı bir patlamayla patlayana kadar arttı, arttı ve arttı.

dizginlenmemiş güç. Tüm açıklık o parlak beyazla yıkandı. Aisling gözlerini ön kolunun arkasına saklamak zorunda kaldı.

Yukarı baktığında, ışık yumuşak bir parıltıya dönüşmüştü. Yıldırımın düştüğü yerde şimdi üç figür heykel gibi hareketsiz duruyordu. Boyları dışında neredeyse birbirlerinin aynısıydılar: Ortadaki figür diğer ikisinden biraz daha uzun duruyordu. Soldakinin kolları neredeyse orantısız uzunluktaydı, sağdaki ise biraz fazla inceydi. Yüzleri, gözleri, burun delikleri ya da ağızları olmayan özelliksiz, boş maskelerdi. *Mankenler gibi*, diye düşündü Aisling usulca, ama bu yüzden daha az ışıltılı değillerdi. Işıltılı, gümüş tonlarındaki tenleri içten içe parlıyor, yıldız ışığının vücut bulmuş hali gibi görünüyordu.

"Kehanetin çocuğu, senin olmayan bir dünyaya barış getirmek için çok şey verdin." Sözler üç figürden de yayıldı ve açıklıkta ruhani bir şekilde yankılandı. Garip bir uyum içinde konuşuyorlardı, üç ses tek bir ses olarak birleşmiş, ağızları hareket etmeden sesleri bir şekilde yansıtıyordu. Üçünden daha uzun olanı öne doğru adım attığında, hareketleri akıcı ve bilinçliydi. Narin beyaz mücevherleri ve akkor halindeki cüppeleri, ışıldayan tenleriyle neredeyse kusursuz bir uyum içindeydi.

"Siz Gümüş Azizler'siniz," diye nefes aldı Aisling. Eğilmesi, reverans yapması ya da bakışlarını kaçırması gerekip gerekmediğini düşündü. Hâlâ şokun etkisinde olduğu için bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine, figürlerin önünde kıpırdamadan durdu ve kendisine en yakın olanın gözleri olabilecek şeylere baktı.

"Biz Merak'ız," dediler yine birlikte.

"Bu savaşı bitirebilir misiniz?" diye sordu. Sakince başlarını salladılar, hareketleri senkronize oldu.

"Unseelie Kralı bu gereksiz çatışmanın son kurbanı olacak. Dökülen kan onunla birlikte sona erecek." Ardından üçü de hareket etmeye başladı, Kesik boyunca savaşın olduğu yöne doğru süzöldüler. Onlar geçerken ormanın zeminindeki bitkiler birbirinden ayrılıyor, elbiselerinin uzun kuyrukları kar ve toprağı süpürüyor ama geçtiklerine dair hiçbir iz bırakmıyordu. Aisling kurşuni bacaklarıyla uyuşmuş bir halde arkalarından geldi. Rodney ve Lyre sözsüz bir şekilde ona katıldılar ama Aisling kendisini ormandan çıkaran ışık dışında hiçbir şeyden habersizdi.

Savaş alanı cesetlerle doluydu, kar çamura bulanmış ve kızılın her tonuna boyanmıştı. İki ordunun şiddetli ve sert bir savaşta karşılaştığı ön cephede savaş sona ermişti. Her iki saraya da bağlı olanlar büyülenmiş gibi durdular, Gümüş Azizlerin büyüü zihinlerini istila ederken gözleri bulutlandı. Bazıları dizlerinin üzerine çöktü, diğerleri ise sadece durdu

hareketin ortasında. Çoğu silahlarını düşürmüştü. Aralarına serpiştirilmiş bir avuç Yalnız Fae, yaklaşan ışığı görene kadar şaşkın şaşkın etraflarına bakındı. Sonra onlar da dizlerinin üzerine çöktüler. Zihinleri kendilerine ait olsa da, saygıları daha az derin değildi. Gümüş Azizlerin efsane olduğuna ya da geçmiş tarihte kaybolduğuna inansalar da inanmasalar da, varlıklar şimdi buradaydı, ölülerin ve yaralıların arasında yürüyorlardı.

"Soylularınız barış için canlarını verdiler," diye ilan etti Merak. "Onların kanı bizim uyanışımız karşılığında takas edildi."

Savaşçılar boş boş bakıyor, kelimeleri zihinlerinde duyuyorlardı. Aisling ve Yalnız Fae onları sadece yüksek sesle duydu; Merak'ın sesleri gece havasında öyle bir dönüyordu ki sanki Gümüş Azizler her yönden konuşuyormuş gibi geliyordu.

"Uyanışımız hikayelerinizde bir dönüm noktasına işaret ediyor. Çekişme döngüsü mahkemelerin düşüşüyle değil, birliğin yükselişiyle sona erecek. Farklılıklarınız güç doğuracak ama uyumunuz geleceğinizi şekillendirecek."

Gümüş Azizler konuşurken Seelie, Unseelie ve Solitary askerlerin çoğunun yüzünden gözyaşları akıyordu. Aisling kendi yüzünün de gözyaşlarıyla ıslandığını hissetti, yanaklarında kuruyan kanın arasından perçemler oluştu.

"Bu seçimde ışığımız size rehberlik etsin: silahları bırakmak ya da beyhude döngüye devam etmek," diye devam etti Merak. "Kaderinizi şekillendirecek güç kılıçların çarpışmasında değil, diplomasinin kucaklaşmasında yatıyor. Ancak seçiminizi akıllıca yapın, çünkü krallığınızın dokusu şu andan vereceğiniz kararlara bağlı."

Büyüleriyle ortalığı sardıkları anda, periler serbest kaldı. Yine de hiçbiri atılan silahlarını almak için kıpırdamadı. Birkaçı sendeleyerek ayağa kalktı ama birçoğu dizlerinin üzerine çökmüş bir şaşkınlık içinde kaldı.

Aisling'in bakışları cesetlerin en yoğun olduğu alanın ortasına yakın olan Raif'e kaydı. Hızla ayağa kalktı ve kılıcını Niamh'ın karnını delip geçtiği ve onu yere yapıştırdığı yerde bıraktı. Rodney, koruyucu bir bariyer gibi Aisling'in önüne geçti ama Raif'in yaklaşımında hiçbir kötülük yoktu. Sadece ona, onu kaplayan kana baktı, boyun eğmişti.

"Demek doğru," dedi. "Kral öldü." Aisling gözlerini kaçırdı ve başını salladı, acının bilincine geri dönmeye başladığını hissediyordu. Uyuşuk kalmayı tercih ederdi; bu çok daha katlanılabilir bir durumdu.

Rodney, "Kendini isteyerek verdi," diye sözünü kesti.

"Hiç şüphem yok." Raif o sırada Gümüş Azizler'e doğru baktı. Normalde vurduğumduymaz olan yüzüne uzak, lanetli bir ifade yerleşmişti. "Görmediniz mi?"

"Neyi gördün?" Rodney sordu.

"Bize geleceğimizi, Wyldraíocht'un geleceğini gösterdiler. Sadece bir anlığına, savaş devam ederse neye benzeyeceğine dair bir bakış." Raif, Merak'ın geri çekilen figürlerine baktı. Üçü de hep birlikte katliamdan uzaklaşıp ağaç hattına doğru ilerledi. Orada durdular ve hareketsiz duruşlarına geri döndüler.

"Ve?" Rodney bastırdı.

"Sonuç her iki taraf için de olumlu değil." Lyre da bunu görmüştü ve yüzünde Raif'inkine benzer bir ifade vardı.

"Şimdi ne olacak?" Aisling mırıldandı. Boğazı, Kael önünde diz çöktüğünden beri orada sıkışıp kalmış, serbest bırakılmamış bir ıstırap çılgılığıyla yanıyordu. Cevabı öğrenmek isteyip istemediğinden emin değildi; bu olaydaki rolü sona ermişti. Yapması gerekeni yapmış ve bedelini ödemişti. Artık Yaban'da onun için çok az şey kalmıştı.

"Sanırım meclisler oluşturulacak. Her saraydan Gümüş Azizler'le birlikte çalışarak aradaki uçurumu onaracak barış elçileri," dedi Raif. Savaş yorgunu savaşçıların geri kalanı etraflarında yükselmeye başlamıştı. Aisling, altın Seelie zırhı giymiş bir sprigganın, yaralı bacağının üzerinde dengesini yeniden kazanmaya çalışan bir Unseelie Fae'ye dal gibi kolunu uzatışını izledi.

"Sence işe yarayacak mı?" Rodney de ikiliyi izliyordu ama sesi hâlâ kuşkulu geliyordu.

"Öyle olmalı," diye ısrar etti Aisling. Bütün bunlar bir hiç uğruna olamazdı. Kael'in ölümü bir hiç uğruna olamazdı. Herkesten çok kendisi için tekrarlardı, "Olmak zorunda."

Her iki ordu da ölü ve yaralılarını savaş alanından temizlemek için sabahın erken saatlerine kadar çalıştı. Kayıplar her iki taraf için de büyüktü ve derinden hissediliyordu. Gümüş Azizler, daha umutlu bir geleceğin heykelsi bekçileri olarak ağaçların arasından olan biteni izliyordu. Aisling onların sihrinin orduların üzerinde dolaştığını, tıpkı kendisi gibi bir huzur ve sükûnet duygusu yaydığını hissedebildiğini düşündü.

Kael için yapıldı. Yaralıların acısı dindirildi ve hayatta kalanların öfkesi dizginlendi.

Yine de bu durum Aisling için pek bir şey ifade etmiyordu, çünkü çabalarının ortasında donmuş zeminde oturuyordu. Raif ve birkaç bölük komutanı Kael'in cesedini almak için The Cut'a gitmişti ama o onlarla gitmeye cesaret edememişti. Güneşin doğuşunun ilk ışıklarını akılsızca seyretmenin ötesinde, gerçekten de hiçbir şey yapmaya cesaret edemiyordu. Rodney yanına oturmuş, bir kolunu omuzlarına dolamıştı. Onun kan lekeli pelerinini çıkarıp yerine kendi pelerinini giymişti.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi usulca. "Annen de gurur duyardı."

"Sana ne zaman söyledi?" Aisling sordu. Onun bildiğinden emindi.

"Geri gelmeden önce. Kâhin'in ona söylediği bir şeydi. Özür dilerim." Adam ona daha sıkı sarıldı ama Aisling sadece başını salladı. Kızmak istiyordu - kızacaktı da - ama Aisling şimdilik göğsünde sadece bir boşluk hissediyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye tekrar sordu, bu kez kendi belirsiz geleceği hakkında. Yoluna rehberlik eden bir kehanet olmadan, kendini denizde dümeni olmayan bir gemi gibi hissediyordu. Limanı olmayan bir gemi. Ne Yaban'da kalabilirdi ne de anakaradaki hayatına geri dönmeyi hayal edebilirdi. Brook Adası bile ona uzak ve yabancı geliyordu.

"Yolun yine senin Ash. Şimdi ne olacağına sen karar vereceksin."

"Öyle mi?" Aisling'in sorusu tekdüze ve vurgusuzdu. "Benimmiş gibi hissettirmiyor."

Rodney onu hafifçe dürttü. "Neye karar verirsen ver, ben hâlâ yanıdayım. Ve Briar da hâlâ yanında; bence o da bir süre yetecek kadar macera yaşamıştır. Ben yaşadığımı biliyorum."

Aisling içini çekti. "Ben de öyle."

AISLING

T Daha önce hiç seni seviyorum -Aisling cesaret edememişti, Kael de o gücü kendinde bulamamıştı. Ama şimdi dudaklarını onun soğuk alnına bastırırken bunu fısıldıyordu. Bu kelimeleri bir mantra gibi tekrar tekrar mırıldandı. Bir yalvarış. Küçük bir parçası bunun onu geri getirmeye yetebileceğini düşündü. Diğer pek çok masalın doğruluğu kanıtlanmıştı, neden aşkın ölüleri uyandırma gücü de kanıtlanmasındı? Ama hiçbir şey oldu. Kael hâlâ ölüydü. Soğuk, solgun, hareketsiz ve ölü.

Ölürken bile çok güzeldi.

Kael, Talararís'teki ağaçların kökleri arasına gömülmeden önce üç gün üç gece boyunca yatacaktı. Komutanlar cesedini tahtıyla aynı obsidyenden oyulmuş sade bir masanın üzerine yerleştirmişlerdi. Geniş ve karanlık olan mağaranın tek özelliği buydu ve tavanı karanlığın içinde kaybolacak kadar yüksekti. Biri ayaklarının dibinde, diğeri de başında olmak üzere iki mum yakılmıştı ama yaydıkları ışık çemberi masanın kenarlarının bir karış ötesine bile geçmiyordu.

Raif gece gündüz girişte nöbet tutuyordu. Görevinde kararlıydı: hiç oturmadı, hiç eğilmedi. Dinlenmek için gözlerini hiç kapatmadı. Mağaranın içinde, Aisling de Kael'in yanında aynı şeyi yaptı.

Kesik'teki o ana kadar olan olayları tam olarak hatırlayamadığı gibi, sonrasında o karanlık yerden nasıl çıktığını da hatırlayamıyordu, sanki şok o kitap bölümlerini tamamen silmiş gibiydi. Bununla birlikte, Kael'in ona hayatını verdiği o mutlak durgunluk dakikasını hatırlıyordu. Bıçağın etinde gezindiği hissini. Hâlâ önünde diz çökmüşken gözlerindeki yaşam sönüşünü. Kanının sıcak yapışkanlığı vücudunu kaplamıştı.

O bıçağı boğazına dayamasını engellemek için onun adını, ona isteyerek verdiği hediye kullanabilirdi. Ama yapmadı -yapamadı- ve onun yerine kendini ritüele teslim edişini sessizce izledi.

Methild her akşam mağaraya gelirdi. Yanında temiz bezlerle dolu bir sepet getiriyordu ve Kael'in komutanlarından bir diğeri olan Garrik de dumanı tüten bir kova taze su taşıyordu. Yaşlı ocakla birlikte Aisling Kael'in bedenini yıkadı. İlk gece, zırhını çıkarmak ve derisini kan, ter ve kirden arındırmak iki kova ve birkaç saat sürdü. Aisling onun uzun, ay ışığıyla parlayan saçlarını dikkatle yıkadı, nedense hâlâ gözlerine sabun kaçmasından korkuyordu. Daha sonra ona basit bir siyah cübbe giydirdiler. Çok sertti. Onlardan nefret ederdi.

Methild onu tekrar yalnız bırakmadan önce Aisling, Kael'in Nocturne'de kulağına taktığı mücevher dizisini ona uzattı. Takacağı tacı seçmek için odasına döndüğünde bunu masasının üstünde bulmuştu. Taş suratlı Methild uzun bir iğneyle lobunu delip küpenin direğiyle takip ederken onun elini tuttu.

Bir ara Rodney bir sandalye getirdi ve onu oturmaya zorladı. Rodney'nin varlığını neredeyse hiç fark etmemişti, onu aşağı indirirken omuzlarındaki ellerinin ağırlığını da hissetmemişti. Uzun süre sert taşların üzerinde durduğu için ayaklarının acıması gerektiğini düşündü ama Aisling'in farkında olduğu tek rahatsızlık göğsünün çukuruna saplanıp kalmış olanıydı. Her hissettiği acıyı dindirebileceğini düşünseydi kalbini oyup çıkarırdı. Ama biliyordu ki ciğerlerinde nefes olduğu sürece, kaybın keskin sızısını orada hissedecekti.

Üçüncü gece, Aisling umutsuzca Kael'in bedenine sarıldı. Komutanları onu şafaktan önce Talamarís'e götürecek ve orada çürüyüp gidecekti. Onun orada çürümesi, derisinin soyulması ve kemiklerinin gördüğü diğer askerler gibi çürümesi düşüncesine katlanamıyordu. O tarafa gitmek istiyordu; bunu biliyordu. Unseelie Sarayı'nın gelenekleri Kael için dini kadar önemliydi ve bunu en büyük onuru olarak kabul ederdi.

son savaş sırasında onun sarayına dūřen diğeri perilerle birlikte yatıyordu. Yine de Aisling'i hasta ediyordu.

"Seni seviyorum," dedi herhalde bininci kez. "Gitmene izin vermeye hazır değilim."

Mağaradaki atmosfer değişip sihirle dolduğunda Aisling'in derisi karıncalandı. Merak onun arkasından sessizce ve senkronize bir şekilde içeri girmişti. Yumuşak beyaz ışıkları her kōēeye ulaşarak ve duvarlardaki parıldayan kuvarsın kōçük damarlarını yakalayarak mekânı aydınlattı. Kael'i ışıltısıyla nazıkçe yıkadı. Üçünden en uzun olanı süzölerek yanında durduğunda, pelerininin parıldayan beyaz malzemesi çıplak koluna değdiğinde su gibi geldi.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra şöyle dediler: "Siz insansınız; unutmak için doğdunuz. Sen ve seninle birlikte hafızan da yok olacak. Ne onun yüzü kalacak ne de içindeki bu . Onu bir gün unutacaksın ve o zamana kadar neyi unuttuğunu bile fark etmeyeceksin."

"Bu doğru değil." Bu sözlerin onu rahatlatmak için söylendiğini sanıyordu ama bunun yerine Kael'in gitmesine daha da karşı çıktı. Kael'in, Gümüş Azizler'in yanlarında getirdikleri enerjinin hareketiyle dağılan saç uçlarını düzelitti. "Bunun doğru olmasına izin vermeyeceğim."

"Yapmak zorunda değilsin." Etraflarındaki büyü yoğunlaştı, parıldayan ışık titreşti ve uğuladı. Diğeri iki Gümüş Aziz de taş masanın etrafında onlara katıldı ve Kael'e baktı. En uzun boylu olanı Aisling'e odaklanmıştı.

"Getirmeyeceğim," dedi yine meydan okuyarak. "O zaman onu geri getir," dedi Merak. Aisling'in dünyası durdu.

Geri çekilerek ayağa kalkmaya çalıştı ama sandalyenin taş zemine çarparak takırdadığını duymadı. Enerjinin uğultusu ve kulaklarına hücum eden kendi kanının donuk uğultusu bir an için Yeraltı Kalesi'nin ortam seslerini bastıracak kadar yüksekti. Sonunda bakışlarını Kael'den ayırdı ve Merak'ın doğaüstü, özelliksiz yüzlerinin arasına baktı, araştırdı. Sadelikleri içinde dingin, neredeyse melek gibiydiler. Büyülerinden etkilenmemiş olan Yalnız Fae'lere bile böylesine huzur vermelerine şaşmamalıydı. Ama yaydıkları huzurun, Aisling'in göğsünde kabanen endişe ve korku üzerinde çok az etkisi vardı.

"Onu geri getirmek mi?" diye fısıldadı. Kelimeler ağzında yanlış, çok yanlış hissediyordu.

"Onun *aneiydh*'i, en temel özü -ruhuna eşitleyebileceğiniz şey- ele geçirildi. Onu toplamak için önce bedeni serbest bırakılmalı." Sesleri Aisling'in yıpranan bilincinde dalgalanan bir yankıydı.

Başını sertçe salladı, umutsuzca temizlemeye çalıştı. Kaybın kesinliğinin bir şekilde nasıl ortadan kaldırılabilceğini anlamaya çalışıyordu. "Nerede o?"

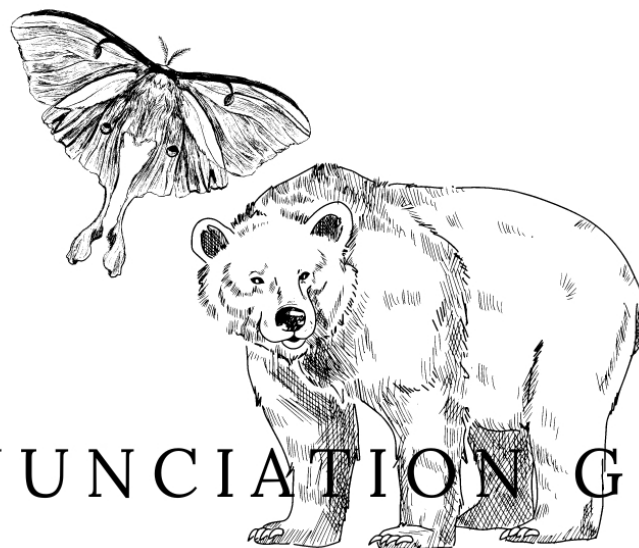
"Elowas," dedi Merak. "Tanrılar Diyarı."

Kriz anlarında Aisling empatisini dayanıklı bir örtüyle sarmalamayı, onu yutmakla tehdit duyguların saldırısına karşı bir kalkan oluşturmayı uzun zamandır öğrenmişti. Şimdi de onu çelikleştirmek ve şu anda karşı karşıya olduğu kararı anlamasını sağlayacak düşünce berraklığını sağlamak için o örtüye uzandı. *Onu geri getirmek*. Yüzüne tekrar bakmak yerine Kael'in eliyle oynadı, avucundaki çizgileri takip etti ve zihni hızla ilerlerken kendi çizgilerini ölçtü.

Onu geri getirebilirdi.

"Nasıl?" diye sordu.

Üç Gümüş Aziz'in her biri teker teker uzun, ince parmaklarını Kael'in kapalı göz kapaklarının üzerinde gezdirdikten sonra, "Her şey ateşle başlar," dedi.

PRONUNCIATION GUIDE

Brook Adası

Aisling

ASH-leen

Maeve

MAVE

Unseelie

Mahkemesi

Kael

KAI-ehl

Werryn

WHERE-in

Lyre

LEER

Methild

MEH-thuld

Seelie

Mahkemesi

Laure

LORE

NEEV

Niamh

Tadhg

Darragh

TIE-gh

Gancanagh

DA-rah

Ghan-CAW-nah

Yalnız

Sitheach

SHEE-huh

Misc.

Wyldraíocht

WILD-ree-oct

Gweldealain

GWELL-dee-ah-len

Rhedelas

RED-ell-ahs

Sangelas

SAN-jell-ahs

Aneydh

an-eye-EED

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.